

„VÁRAZSLATOK MEGELŐZÉSE” DAILY MAIL

Árnyak

Lesley
Pearse

NO.1 BESTSELLER

Fordította Weisz Böbe

LESLEY PEARSE

Árnyak

Ulpus-ház Könyvkiadó Budapest, 2012

fordítás alapjául szolgáló mű: Lesley Pearse: *Stolen*

A szerzőtől az
ház Könyvi *Hit*
Titkok Emlékek
Utazók Remény

Ajánlom ezt a könyvet az igazi Dávid Mitchellnek, hálából nagylelkűségéért, amiért licitált egy jótékonysági árverésen a lehetőségért, hogy a könyvemben az egyik szereplőt róla mintázzam. Remélem, ugyanolyan élvezettel olvassa képzeletbeli alteregója kalandjait, mintamilyen lelkesedéssel megírtam.

Copyright © Lesley Pearse, 2010
All rights reserved
Hungarian translation © Weisz Böbe, 2012
© Ulpus-ház Könyvkiadó, 2012
Borítófotó © Craig Fordham
ISBN 978 963 254 7107
,

ELSŐ FEJEZET

- Gyere vissza, Totó! - kiáltott Dávid, amikor a szomszéd kutyája nekiállt ráncigálni valamit, ami a kavicsos tengerparton tőle úgy háromszáz méternyire félig kilógott a vízből.

Kellemes májusi napra virradt, még csak hat óra volt, ilyenkor Selsey legtöbb lakója még az igazak álmát aludta. A harminckét éves Dávid Mitchell mindig ebben a korai órában hozta ki magával a szomszéd terrierjét, míg ő futott a part menti ösvényen, Totó vidáman szaladgált fel-alá a vízparton. A parancsra a kutya kihátrált a vízből, otthagyta, amit talált, de végig veszettül ugatott.

— Jövök már! — kiáltott Dávid, és leugrott az ösvényről a kavicsra, mert onnan fentről is látta, hogy az a valami, ami ennyire megragadta Totó figyelmét, ijesztően emlékeztet egy emberi testre.

Ahogy közelebb ért, Dávid rémulten vette észre, hogy egy nő az, akinek a lábai még mindig a tengerbe lógnak, ezért a hullámok fel-fellebbentik és szétterítik körülötte a szoknyáját. A fejét csak akkor tudta kivenni, amikor már majdnem mellette állt. Ekkor látta, hogy fiatal, a húszas évei közepén járó, vékony és szép nő, akinek szőke haját csúnyán lenyírták.

Feltételezve, hogy halott, és attól félve, hogy a dagály visszaviszi a testet, mielőtt megtalálását bejelenthetné, Dávid lehajolt, a nő karja alá nyúlt, és elkezdte feljebb húzni a parton. Ám ahogy megemelte, a nő felköhintett, ami inkább sóhajtáshoz hasonlított, és a szemhéja megremeg.

- Ki maga? - kérdezte Dávid, ahogy letérdelt mellé, és a saját vállának támasztva ülő helyzetbe emelte a nőt. Megfogta a csuklóját. Noha a nő bőre jéghideg volt, és csupa ránc a sós víztől, gyengén érezni lehetett a pulzusát.

- Elszaladok, és hívom a mentőket - mondta, és amikor a nő nem válaszolt, az oldalára fektette, és azzal a flanel pulóverrel takarta be, amit a futáshoz a derekára kötött.

Jobban örült volna, ha van valaki a közelben, mert nem akarta a szerencsétlent egyedül hagyni, de a part menti ösvény kihaltak tűnt. Dávid eltöprengett, vajon milyen nemzetiségű lehet a nő, mert a felül magasan zárt, bő szoknyás kék ruha nagyon régimódinak hatott, olyasminek, amit az ötvenes években játszódnó filmekben látott. Azt gyanította, talán az egyik kelet-európai országból származhat, de bárki is, és bárhonnan jött, az biztos, hogy kíméletlenül bántak vele, mert a csuklóján és a bokáján lilás horzsolások éktelenkedtek, mintha korábban

meg lett volna kötözve. A haját durva mozdulatokkal vághatták le, mert egyenetlen csomókban állt.

Ráparancsolt Totóra, hogy maradjon ott, és a part mentén visszafutott, hogy egy telefonfülkét keressen.

- *Ki lehet a titokzatos lány?* — olvasta Dale az újság szalagcímét a reggeli kávéjuk mellett a két másik lány felé fordulva, akikkel együtt dolgozott a szépségszalónban.

- Azt írják, hogy tegnap a parton, félholtan találták meg, és elvesztette az emlékezetét - tette hozzá. - Mondjuk, ha a képét is közölték volna, talán valaki felismerné, és jelentkezne — jegyezte meg gúnyosan.

- Talán csak egy gazdag csaj, a férje megunta, és kihajította a jachtjáról, mint abban a Goldie Hawn-filmben - vetette fel Michellé.

- Láttatok egyáltalán? Egy szegény özvegy pasas találja meg, akinek egy csomó gyereke van, és mivel a csaj nem emlékszik semmire, a pasas beadja neki, hogy a felesége, és hazaviszi, hogy gondoskodjon a családról. Iszonyú vicces. A csaj se főzni, se mosogatni nem tud, a lakás meg szalad.

Mindhárman jól emlékeztek *vasmacska kölykei* című filmre, és nagyokat nevettek, ahogy felidéztek a jeleneteit. - Furcsa lehet, ha az ember elveszíti az emlékezetét — jegyezte meg Dale elgondolkodva. - Milyen már, hogy nem tudod, ki vagy, honnan jöttél meg minden. Szerintetek ha valaki olyan ételt tesz elétek, amit korábban utáltatok, akkor ugyanúgy undorodnátok tőle?

A három lány a sussexi Brighton közelében elhelyezkedő Marchwood Kastélyszálló szépségszalónjában dolgozott kozmetikusként. A szálloda már régóta fogadta vendégeit, ezt a részleget azonban még csak két hete nyitották meg, ez volt az oka, hogy az újonnan felvett kozmetikuscsapat az egyik kezelőszobában kényelmesen kávézgathatott és újságot böngészhetett ahelyett, hogy az ügyfelek körül szorgoskodtak volna.

A huszonöt éves, magas, telt idomú Dale Moore Londonból érkezett. Egzotikus külseje miatt spanyolnak vagy olaszknak nézhetné az ember, és ő volt a csapat vezéregyénisége. A vékony, kék szemű, szőke, huszonnégy éves Michelle Southamptonból jött. Rosie pedig, aki a maga huszonhárom évével a legfiatalabbnak számított közöttük, duci, kedves arcú, barna hajú lány volt Yorkshire-ből. A recepció pult túloldalán kezdődött a fodrászszalon.

Frankié, April, Guy és Sharon a Rádió One-t hallgatta, ami arról árulkodott, hogy nekik sincsenek még vendégeik. Mivel Marisa De Vére, a szalon menedzsere nem tűrt semmiféle popzenét, csakis klasszikus zene szólhatott a szalonban, míg itt, a kozmetikában kizárólag a relaxációt elősegítő különleges zenét hallgathatták. De mivel Marisa épp Londonban tartózkodott, senki sem foglalkozott a végeláthatatlan és teljességgel haszontalan takarítással, amihez Marisa ragaszkodott, valahányszor nem volt vendégük, és ilyenkor persze az ő ízlése szerinti zenét is mellőzték.

— Azt írják, hogy a lány huszonnégy év körüli lehet - jegyezte meg Dale, amikor megint kézbe vette az újságot.

— Egy férfi talált rá Selsey-ben kutyasétáltatás közben. Azt feltételezik, hogy jó ideje a tengerben lehetett, de semmi személyazonosításra alkalmas dolog nem volt nála. A chi-chesteri St. Richard's Kórházba vitték be.

- Tuti, hogy illegális bevándorló - jelentette ki Michelle.

— Egy csónakon jött át Franciaországból. Biztos összeveszett a taggal, aki áthozta, és az bedobta a vízbe.

— Mázli, hogy túlélte. Májusban még nagyon hideg a víz — szólt közbe Rosie.

— Angolnak gondolják - mondta Dale, ahogy az újságra pillantott. — Különben hol van ez a Selsey?

— Fogalmam sincs - válaszolt Rosie. — Bár ami azt illeti, minden, ami Birminghamtól délre van, az számomra rejtély.

- Alig ötven kilométerre innen - magyarázta Michelle. - Amikor kicsi voltam, sokszor nyaraltunk arrafelé. Megcsináljam valakinek a körmét? Arcpakolás, arcmasszázs, pedikűr? Halálra unom magam!

- Élvezd az unalmat! — kuncogott Dale. - Ritkán fordul elő, hogy Marisa, a rabszolgahajcsár nem portyázik a közelben.

Dale elég korán a főnöknő ellensége lett. Mivel nagy tapasztalattal rendelkező, első osztályú kozmetikusként érkezett ide, aki ráadásul egy évet töltött egy luxushajón, úgy érezte, a szakmájához mit sem konyító személy ne mondja meg neki, hogyan végezze a munkáját.

Amikor a szalon nyitása előtt megérkezett a személyzet, részt kellett venniük egy háromnapos képzésen, ahol felmérték a tudásukat is. Marisa végig ott állt Dale mögött, miközben ő a vendéget masszírozta. Dale végül meg is jegyezte, hogy csak úgy lehet igazán megmondani, hogy milyen a masszázs, ha őt magát masszírozzák. Marisa visszautasította a lehetőséget, de azóta pikkelt rá, és mindenbe belekötött.

Dale megszokta már a vezetéssel való konfliktusokat. Saját bevallása szerint is keckeckedő, egocentrikus, véleményéhez ragaszkodó, makacs ember volt, aki hajlamos előbb kinyitni a száját, mint hogy gondolkodna. De a munkáját jól végezte, szépen bánt a vendégeivel, és keményen dolgozott — soha senki sem vádolhatta azzal, hogy lusta vagy félvállról veszi a dolgát. És természetesen senkivel sem volt undok.

Marisa ellenben mintha élvezte volna a kegyetlen be-szólogatást. Michelle-t azzal alázta meg, hogy közölte vele, bűdös a szája, Rosie-t megríkatta, amikor szóvá tett egy pattanást az arcán, Aprilnek a fodrászatban mindenki füle hallatára megjegyezte, hogy testszaga van. Egyedül Scott, a fitnesszedző és Dale régi barátja úszta meg a csípős megjegyzéseket, de ez nem csoda, mert Marisának szemmel láthatóan bejött a fiú.

Egyértelművé tette, hogy folyamatosan szorgoskodniuk kell: a fényes tükröknek még fényesebbnek kellett lenniük, az eleve makulátlan felületeket újra meg újra át kellett törölni. Ki nem állhatta, ha valaki malmozik, de sajnos valahányszor

bemasírozott a szalonba, Murphy törvénye szerint valaki biztosan épp viccet mesélt, magazint olvasott, vagy ami még ennél is rosszabb: titokban cigarettázott az ajtóban.

- Megyek és megkérdezem Aprilt, nincs-e szüksége valamire — szólalt meg Michelle. - Azt mondta, hogy ma este buliba megy. Ha megcsinálom a körmét, akkor vele mehetek, és utána talán nála is aludhatok.

Dale elmosolyodott. Két évvel ezelőtt ő is pontosan olyan volt, mint Michelle, mindent ki akart próbálni, amit Brighton adhatott, de a hajón töltött egy év alatt felnőtt, vagy legalábbis rájött, hogy érdemes megkímélnie a máját.

Michelle, Rosie, Frankié a fodrászszalonból, illetve Scott és Dale ugyanabban a személyzet számára kijelölt földszintes házban lakott - a szálló kertjében Carlosszal, a borpincérrel együtt, aki szintén a szállóban dolgozott. Kissé el voltak vágva Brightontól, mivel a buszközlekedés hagyott némi kívánnivalót maga után, és a taxi meg sokba került, de egyedül Michelle panaszkodott emiatt. A többiek szívesen üldögéltek és beszélgettek esténként — néha egy üveg bor mellett.

Mindannyian összerendezték, amikor a kezelőszoba ajtaja kicsapódott, de meg is nyugodtak, amikor látták, hogy csak Scott az.

— Megy a nagy semmittevés, mi? — kérdezte fülig érő szájjal. - Ezt kénytelen leszek jelenteni!

Dale hozzávágott egy törülközőt.

- Az isten szerelmére, döngesd már meg Marisát, ha jól megszeretgetik, akkor talán emberi ábrázatot ölt.

Scott-tál a luxushajón ismerkedtek meg, ahol a fiú ugyanígy fitneszedzőként dolgozott. Elég volt egy pillantást vetnie a fiú zöld szemére, szőke tüsi hajára és dagadó izmaira, már-

i;

is odavolt érte. Csak éppen a hajón minden hetvenévesnél fiatalabb nő szintén odavolt érte, ezért Dale úgy döntött, inkább összebarátkozik vele. Ezzel talán élete legjobb döntését hozta meg, mert nagyon közel kerültek egymáshoz, ők ketten és Lotte, Dale szobatársa, mindig együtt mentek városnézőbe, valahányszor a hajó kikötött, és a tengeren is minden szabad percüket együtt töltötték.

Dale-nek nagyon hiányzott Scott és Lotte is, amikor a világ körüli út véget ért, és mindenki hazament. Dale a londoni Chiswickben, a szüleihez közel kapott állást egy kozmetikusnál, de az ottani munkatársaival sosem alakult ki olyan szoros véd- és dacsövetség, mint a hajón - ami azt illeti, néhány lány kifejezetten kiállhatatlan volt.

Éppen ezért, amikor meglátta a hirdetést, hogy a szállodában munkatársakat keresnek, azonnal felhívta Scottot, hátha őt is érdekli a dolog. Szerencsére érdekelte, mert akkoriban a cornwalli Truróban, egy bisztróban dolgozott, mert egyik edzőteremben sem talált munkát.

Sajnos Lotte-tal mindketten elveszítették a kapcsolatot. Lotte fodrász volt, és Dale úgy gondolta, jól érezné magát ezen a helyen. Azóta azonban, hogy elhagyták a hajót, nem válaszolt Dale hívásaira és SMS-eire, és Scott is ugyanerről számolt be. Kénytelenek voltak levonni azt a következtetést, hogy barátnőjük továbblépett, és már nincs szüksége rájuk az életében.

— Nem tudtok annyit fizetni, hogy megdöngessem Marisát - nevetett Scott. - Még a végén szétrepedne az arcán a maszk, és kiderülne, hogy alatta visszataszító banya.

Ezzel a megjegyzésével nagy derűtséget okozott, mert Marisa arcbőre olyan tökéletes volt, mintha porcelán álarc lett volna. Ami azt illeti, minden tökéletes volt rajta: harminchatos konfekcióméret, kellemes szabású fekete kosztümök, tinta fekete haj, amit egyetlen, a háta közepéig érő sima fonatban hordott, és olyan fényes volt, mintha fekete lakkal szórták volna be. Dale ki is jelentette, hogy Marisa nem ember, hanem afféle stepfordi feleség, amit arra fejlesztettek ki, hogy egy exkluzív szépségszalont vezessen.

— Igazából harmincnyolc, nem harminckettő, ahogy Scottnak mondta - jegyezte meg Rosie huncut csillogással meleg barna szemében. Rosie nem szokott pletykálkodni, de nyilván úgy érezte, ezt az érdekességet képtelen megtartani magának. — Az asztalán hagyta az életbiztosítási iratait, én meg nem bírtam megállni, hogy bele ne kukkantsak. És a második neve Agatha!

- Agatha! - kiáltott fel Dale. - Már a Marisa is elég szörnyen hangzik.

Fogadjunk, hogy a családneve nem is De Vére, hanem valami tök cikis, mint a Snelling vagy Grease-worth.

Scott keresztbe fonta a karját.

- Ismersz egyáltalán bárkit is, akinek Greaseworth a neve? - kérdezte némileg szarkasztikusán.

— Nem, de *hózzá* illene — nevetett Dale, aztán hirtelen a szája elé kapta a kezét. - M. A. D. A monogramja MÁD, tehát örült!

A többi lány mind kuncogni kezdett.

— Na, én megyek — mondta Scott. — Köszörljétek csak rajta a nyelveteket, de nekem meg kell néznem, hogy senki sem fulladt-e bele a medencébe.

Egy órával később, amikor Dale-nek át kellett vennie az ügyeletet a recepciós pultnál, míg Becky elment kávézni, meggyújtott pár úszógyertyát, belehelyezte őket a kis díszmedencébe, és a látványban gyönyörködött.

Természete szerint cinikus, szókimondó volt, akinek nehéz a kedvére tenni.

Tudták róla, hogy szeret mindenbe és mindenkibe belekötni. Marchwoodban azonban nem talált semmi kritizálnivalót, sőt kifejezetten tökéletesnek és gyönyörűnek találta. Még Marisa is, akármilyen utálatos tudott is lenni, gondosan ügyelt arra, hogy minden flottul menjen.

A szálloda maga régies, vidéki kúria volt antik tárgyakkal, igazi kandallókkal, süppedős, kényelmes kanapékkal berendezve, és mindent áthatott a levendulás bútorviasz illata. Ezzel szemben a szalon keleti minimalizmussal csábította vendégeit, ami egy vagyonba kerülhetett. A központi recepciós terület padlóját

halványszürke kő borította, közepén egy kis díszmedence állt, amelyben most úszógyertyák pislákolnak. A dekorációt sem vitték túlzásba: keskeny, hosszúkás keretben egy szép, japán hímzés a falon, néhány cserép orchidea és alacsony ülőkék a falak mentén. A fényforrásokat elrejtették, még a recepciós pult is halványszürke fából készült, melyre táblaüveget fektettek, így úgy tűnt, mintha a pult a padló fölött lebegne. ^ A recepciós területről három ajtó nyílt. A jobb oldalin át a kezelőszobákba lehetett jutni, a középsőn át az edzőterembe és a medencékhez, a bal oldalin pedig a fodrászatba.

Dale megérkezése óta alig telt el nap úgy, hogy ne adott volna hálát a sorsnak, hogy ilyen fantasztikus, jövővel is kecsegtető munkahelyet talált. Ugyan a szalon még nem lett felkapott, Jé Dale tudta, hogy az lesz, amint a marketingesek elkezdik reklámozni. Jó fizetést kapott, a lakhatás kiváló volt, és az összes munkatársa mind nagyon kedvesen viselkedett. Korábbi tapasztalatából tudta, hogy minden a személyzeten áll vagy bukik. A szállóban és a szalonban összesen harmincvalahányan dolgoztak, és annak ellenére, hogy Pálé csak a közvetlen munkatársait ismerte igazán, mindenkit kedvelt. Egy éve és két hónapja, amikor a luxushajós szerződése lejárt, Dale több száz fontos megtakarítással rendelkezett. Saját szalont szeretett volna nyitni, de ez a terv sokkal költségesebbnek bizonyult, mint várta, és a helyzetet az is súlyosbította, hogy megtakarításának jó részét elszórta, míg azon töprengett, mihez kezdjen magával.

Tisztában volt vele, hogy a szülei aggódnak miatta, korábban adott is erre okot bőven. Lecsúszott alakokkal mászkált, a droggal is kokettált, túlesett egy abortuszon, és egészen addig, amíg a kozmetikus szakmát ki nem tanulta, pár hétnél tovább semmi mellett nem tartott ki.

Noha Dale tudta, hogy ezen már rég túl van, a szülei nem voltak erről teljesen meggyőződve. Még akkor is, amikor már a hajón tartózkodott, ahol pedig minden korábbinál keményebben dolgozott, apja és anyja biztosra vették, hogy nagyvilági életet él.

Most úgy érezte, hogy ezt az állást, ha törik, ha szakad, meg kell tartania, bebizonyítani, hogy csakugyan felnőtt, és felelősséget tud vállalni önmaga és mások iránt. A March-wood tökéletesnek tűnt. Ha sikerül elkerülnie, hogy összeakassza a bajsát Mariséval, akkor talán egy szép napon ő vezetheti a helyet.

Később azonban rengeteg munkájuk akadt, amikor a szálloda vendégei bejelentkeztek a kezelésekre, és már este nyolc is elmúlt, mire Dale, Michelle és Rosie visszamehettek a bungalóba a vacsora után, amit a szállodai konyha melletti személyzeti helyiségben fogyasztottak el.

Kellemes este volt, és a díszkivilágításban gyönyörű látványt nyújtott a szálloda kertje. A személyzeti ház dús sövény sor mögött rejtőzött, és már alig várták a meleg nyári estét, amikor végre kiülhetnek iszogatni.

Mindannyiukat meglepte, mennyire jó szállást kaptak. A legtöbben olyan helyen dolgoztak eddig, ahol egy szobába összezsúfolva kellett lakni a többiekkel, és ahol borzasztó volt az étel. De itt a Marchwoodban saját szobájuk volt egy kis fürdőszobával, és a koszt majdnem olyan. Jó volt, mint amit a szálló vendégeinek szolgáltak fel.

Frankié az előtérben újságot olvasott. Felnézett és elmosolyodott, amikor a lányok beléptek.

- Nemrég tettem be egy üveg vodkát a hűtőbe - szólalt meg. - Szerintem most már pont jó lesz.

Frankié úgy utalt magára, hogy a „meleg” Frankié, mintha a szexuális orientációja nem lett volna az első pillantásra egyértelmű a hajába festett türkiz csíkoknak és rikító színű ruháinak köszönhetően. Alig néhány napja Rosie meg is jegyezte, hogy a Frankie-re vonatkozó jelzők elé mindig oda kell tenni, hogy „nagyon”: nagyon vicces srác, nagyon jó fodrász és így tovább, mivel semmi középserű nem volt abban, amit tett vagy mondott. Ma este fodros nyakú fehér inget viselt, amitől úgy nézett ki, mintha egy régi kandiáimból lépett volna elő. Rosie kivette a hűtőből a vodkát, hozott pár poharat, és mire Dale farmerre és pólóra cserélte a munkaköpenyét, és visszatért az előtérbe, Frankié már a hangulatgyertyákat gyújtogatta.

- Ez a fény sokkal előnyösebb - mondta a férfi magyarázatképp.

— Ne aggódj, édesem, az éles lámpafényben ugyanúgy bejössz nekem - válaszolt Scott.

Mindenki elnevette magát, mert Frankié a Marchwoodba érkezése utáni első hetet végig azzal töltötte, hogy úgy tett, mintha rá akarna hajtani Scottra. Persze csak viccelt. Frankié, állítása szerint nem bírta ellenállni a kísértésnek, mert Scott annyira nyilvánvalóan heteroszexuális. Frankié mostanra felhagyott ezzel a mókával, de Scott vette át a viccelődő szerepét.

- Ó, idenézz, Dale - kiáltott Rosie, és felkapta az újságot, amit az imént még Frankié olvasott. — Közöltek egy képet a majdnem vízbe fúlt lányról, akit a parton találtak.

A helyi esti lap volt az, és minden valószínűség szerint a kép másnap már az országos lapokban is megjelenik. Dale átvette az újságot, futva a képre pillantott, ami nem igazi fénykép, csak egy rendőrségi skicc volt, de alighogy letette, úgy érezte, ismét fel kell emelnie, és egy kicsit alaposabban szemügyre vennie.

- Téged kire emlékeztet? - fordult Scott felé, és odaadta neki az újságot.

Scott megnézte a képet.

— Lotte-ra? Ugyanaz a magas arccsont és kerek szem. De ez a lány nem olyan helyes.

- Csak azért, mert megjárta a poklok poklát, és a haját is lenyírták - mondta Dale elgondolkodva. - Különböző is, ez nem igazi fénykép. De képzelj el ezt a lányt hosszú, fényes hajjal, mosolygósán. Scott, tényleg lehet, hogy Lotte az!

- Nem lehet - rázta meg a fejét Scott.

- És miért nem? - kérdezte Dale.

-Tudjuk, hogy brightoni, ugyanennyi idős, és itt azt írják, hogy a lánynak kék a szeme, szőke a haja és vékony a testalkata.

— Ez a személyleírás több ezer lányra ráillik — jegyezte meg Scott fejcsóválva. Ismét felemelte az újságot, és tanulmányozni kezdte a képet. - De jogos, amit mondasz... Ha lecseréljük a furcsa frizurát, akkor megszólalásig hasonlít. A többiek tudni akarták, kiről beszélnek.

— Fodrászként dolgozott a hajón, közös volt a kabinunk — magyarázta Dale. — Amikor találkoztunk, a szívbaj kerülgetett, hogy egy szobában fogunk lakni. Tiszta *Alice Csoda országban*], nagy szemekkel és repdeső loknikkal.

Babarózsaszín cuccokat hordott, biztosra vettem, hogy csak a *Hello!* magazint olvassa, és másról sem fog beszélni, mint kondicionálóról, és naponta hívja majd az anyukáját, hogy mi történt az épp futó szappanoperákban. De cseppet sem ilyen volt, hanem a legédesebb, legkedvesebb, legnagyszerűbb barát, akivel valaha is találkoztam.

Dale-t meglepte, hogy nyilvánosan elismeri, mennyire kedvelte Lotte-ot. Volt idő, amikor azt hitte, mások kihasználása egyenlő a barátsággal, de Lotte megmutatta neki, miről is szól az igaz barátság.

- Mi hárman mindent együtt csináltunk - szólt közbe Scott. - Nemcsak kijártunk iszogatni a kikötőkbe, hanem éjszakákon át dumáltunk, meg ilyesmi. Aztán valami borzalmas történt vele Dél-Amerikában.

— Mi? - kérdezte Rosie és Michelle egyszerre.

Scott Dale-re nézett támogatást keresve. Sosem beszélték meg, hogy hallgassanak-e, vagy sem erről az esetről, de úgy tűnt, nem tesznek kárt vele, ha elmondják azoknak, akikkel együtt laknak.

- Megerőszakolták - mondta Dale halkán, megértve Scott dilemmáját.

— Megerőszakolták? Ki? Valaki a hajóról? — kérdezte Michelle.

- Nem. Valami félbolond Ushuaiában... Lent van egészen délen, utána már csak a Déli-sark következik — magyarázta Scott. - Ráadásul fényes nappal! Utána már sosem volt igazán önmaga, Dale-lel rettenetesen éreztük magunkat, amiért hagytuk, hogy egyedül menjen ki a partra.

- Szegény lány- mondta Frankié együtt érzően. - És mi történt vele, miután eljött a hajóról? Komolyan azt gondoljátok, hogy ez a lány itt az újságban ő lehet?

— Amikor elbúcsúztunk egymástól, elvileg hazament a szüleihez - válaszolt Dale. - Megígértük egymásnak, hogy tartjuk a kapcsolatot, és én fel is hívtam, SMS-t is küldtem neki, ahogy Scott is, de sosem válaszolt. Szerintem akaratlanul is arra a szörnyű esetre emlékeztettük.

- Teljesen véletlen, hogy egy évvel később mindketten Brighton közelében lyukadtunk ki - tette hozzá Scott.

-Azt hiszem, ha nem telt volna el annyi idő a hajós munka óta, valószínűleg fogjuk magunkat és megkeressük. De nem sok értelmét láttuk, mivel úgy tűnt, nem akar hallani rólunk.

— Ha szerintetek ő az - mondta Frankié a képre mutatva -, akkor fel kellene hívnok a rendőrséget.

- Hülyének fognak nézni, ha nem ő az - nézett rá Scott. - De lehet, hogy fel kellene vennünk a kapcsolatot a szüleivel, csak úgy meglátogathatnánk őket...

- Hívjátok fel őket most! - javasolta Frankié.

— Nincs meg a számuk — sóhajtott Scott —, csak az a cím, amit Dale-nek adott meg. Megpróbáltuk megszerezni a számot a tudakozótól, de titkos.

- Holnap elmehetnénk - bukott ki Dale-ből önkéntelenül. — Egészen délutánig nincs vendégem, neked meg szabadnapod van, Scott. A fél tízes busz jó is lenne.

— Én felhívnám a rendőrséget — mondta Frankié rosszállóan szippantva. - Először is, lehet, hogy a szegény szülők épp ezt a képet nézik, és ha nem tudják, hol van a lányuk, még kiborulnak. Csak nem akartok beletenyerezni ilyesmibe?! Különben is, Dale, ha Marisa megtudja, hogy megléptél, balhét fog csapni.

— Ha a szülei szerint is Lotte az, akkor szükségük van olyasvalaki vizsgáztatására, aki törődött a lányukkal - mondta Dale makacsul. - Ami pedig Marisát illeti, ugye, srácok, nem fogtok beködni?

- Persze hogy nem — válaszoltak kórusban.

- Amúgy is csak délután várjuk vissza, de ha esetleg előbb jön, akkor mit mondjunk neki?

- Azt, hogy el kellett rohannom a fogorvoshoz, mert iszonyatosan fáj a fogam — vont vállat Dale.

- Szerinted jó ötlet csak úgy rárontani a szüleire? - kérdezte Scott Dale-t jóval később, mielőtt lefeküdtek volna aludni. - Értem én, hogy egyeztetni akarsz velük, mielőtt a rendőrségre mész, de mi van, ha már hetek óta nem látták Lotte-t és a ma este megjelent képet sem? Sokkot fognak kapni, és akkor benne leszünk a slamasztikában. A rendőrség tudja, hogyan kell az ilyen helyzeteket kezelni, mi pedig nem.

- Mondhatjuk azt is, hogy Lotte-t keressük - vetette fel Dale. - Mintha csak udvariassági látogatás volna. Ha épp dolgozik, akkor hagyunk neki üzenetet, hogy hívjon fel minket, és már megyünk is. De ha egy ideje nem látták, akkor vagy megmutatjuk nekik a lány képét az újságban, vagy egyenesen a rendőrségre megyünk, attól függően, mennyire tűnnek a szülei erősnek. Scott vállat vont.

- A te lelkedden fog száradni az egész, ha kiborulnak!

MÁSODIK FEJEZET

— Mindig úgy képzeltem, hogy Lotte valami zöldövezeti külvárosi kerületből származik - jegyezte meg Dale, ahogy a taxi maga mögött hagyta a partot, és befordult egy olyan utcába, ahol előkert nélküli sorházak álltak. Scott-tal busszal

jöttek be Brightonba, de kénytelenek voltak taxit fogni, amikor rájöttek, hogy Lotte-ék utcája messzebb található.

Scott elgondolkodva nézett ki a taxi ablakán, ahogy a kissé lerobbant házak elsuhantak mellettük.

— Én is! Az a kép alakult ki bennem, hogy burában nőtt fel, kint babázott a gyepen, és esténként társasoztak.

Az utcában a legtöbb épület alsó kategóriás vendégház volt. A bejárati ajtókon megkopott a festék, az ablakokban művirágok árválkodtak, és Dale biztosra vette, hogy a felszolgált reggeli zsíros, az ágyak göröngyösek, és a vendégnek alig jut meleg víz. Ez a rész a tengertől csupán néhány utcányira volt beljebb, de egy világ választotta el az ottani elegáns hotelektől. Dale-nek eszébe is jutott, hogy régen Brighton arról volt híres, hogy ide jártak le a párocskák titkos hétvégi légyottokra. Lelki szemeivel látta, ahogy a negyvenes és ötvenes években a Mr. és Mrs. Smithek tömegével jönnek ide.

Lotte-ék háza a 12-es szám volt, az ablakot szúnyogháló fedte, és a bejárati ajtót élénksárgára festették. Előtte egy kis, fehér furgon parkolt, az oldalán fekete felirat: E. G. Wainwright, vízvezeték-szerelő. CORGI-engedéllyel.

- Hála istennek, hogy az apja itthon van - mondta Scott, uhogy kifizette a viteldíjat. - Ha az anyja kiborul, akkor tud segíteni.

Dale megtorpant, mielőtt Scott becsöngetett volna.

- Csak ne feledd, hogy nem dugjuk a képet az orruk alá. Ha rosszul alakul a dolog, akkor elhúzzunk, és majd a rendőrség megoldja.

Mr. Wainwright nyitott ajtót. Magas, szikár, ötvenöt év körüli ember volt, ugyanazzal a kék szempárral, mint Lotte-é, csak épp a haja erősen ritkult. Farmert viselt, és pulóvert, amit szemmel láthatólag munkaruhaként használt, mert elnyűtt és koszfoltos volt.

— Lotte munkatársai voltunk a hajón — magyarázta Dale, majd mindketten bemutatkoztak. - De egy ideje nem kaptunk hírt felőle, és mivel a közelben dolgozunk, gondoltuk, hogy megkeressük.

A férfi a homlokát ráncolta.

- Inkább jöjjenek be! A feleségem épp odakint gyomlál a kertben, mindjárt szólok neki.

Átvezette őket a keskeny előszobán, el egy zárt ajtó mellett, ami valószínűleg a nappaliba vezetett, be a tágas, napos, étkezős konyhába. Kissé régimódi volt a zöld konyhaszekrénynek és a mintás furnérborítású konyhapultnak köszönhetően, de tiszta és rendezett benyomást keltett.

A teraszajtón át láthatták a kicsi, de gondozott kertet. Mrs. Wainwright épp egy tulipánágyás fölé hajolva tettvet.

Mr. Wainwright kiment hozzá. Ahogy az asszony fölegyenesedett, hogy meghallgassa a férje mondanivalóját, hátrafordult a konyha felé.

— Sokkal idősebb, mint az én anyukám - mondta Dale meglepetten. - Hatvanon túlinak látszik. És biztosan nem látták a képet az újságban, vagy legalábbis nem gondolják, hogy a lányuk az, különben az apa mondott volna valamit.

Scottnak már nem jutott ideje válaszolni, mert a házaspár bejött. Mrs. Wainwright százhatvan centi körüli, kerekded, erősen ráncos arcú, rövid, hófehér hajú nő volt. Műszálas melegítőt viselt, amit általában az idősebb nőkkel kapcsolnak össze, járása azonban ruganyos volt, és azt a húszméternyi távolságot meghökkentően gyorsan tette meg.

- Sajnáljuk, hogy megzavartuk a kertészkedésben -kezdte Dale. — De Scott-tal fel szerettük volna venni a kapcsolatot Lotte-tal.

— Az nehéz lesz, mert kint van a tengeren — válaszolt Mrs. Wainwright.

— Ezek szerint megint jelentkezett egy körútra? - kérdezte Dale meghökkenve. Lotte azt mondta, soha többet nem dolgozik hajón. —Az, amin találkoztunk, tavaly márciusban ért véget. Az után mennyi idővel ment vissza?

— Vissza? — kérdezte a nő összevont szemöldökkel. — Két éve ment el Brightonból, és azóta nem is jött haza.

Dale Scottra pillantott. Fogalma sem volt, most hogyan folytassák.

- Amikor eljöttünk a hajóról - vette át a szót Scott lassan beszélve, mintha nagyon igyekezne, hogy véletlenül se szólja el magát -, azt mondta, hogy hazajön önökhöz.

— Nem tudom, miért mondta ezt maguknak — mordult Mrs. Wainwright a mosogató felé fordulva, hogy vizet engedjen a kezére. — Évek óta nem lakik itt. Amióta elköltözött, alig láttuk vagy hallottunk felőle. Csak azért szólt, hogy egy luxushajóra megy dolgozni, mert azt akarta, hogy itt tarthassa a holmijait. Scott és Dale aggódó pillantást váltottak. Többféle lehetséges forgatókönyvet is elképzelhetőnek tartottak, de egy percig sem gondolták volna, hogy Lotte anyja ilyen hűvösen fogadja majd a látogatásukat. Mintha a lánya nem is érdekelné.

- Nem tudják esetleg, most hol lakik? — kérdezte Scott.

- Fogalmunk sincs - válaszolt az apa. - Régebben jött tőle pár képeslap - odament a konyhai üzenő táblához, és levett egy lapot. - Ezt San Franciscóból küldte, nemrégiben kezdett a hajón. A másik pedig Trinidadból jött. Azóta semmi.

- De nekem azt mondta, hogy felhívta magukat! -mondta Dale, mert eszébe jutott, hogy Lotte karácsonykor és más alkalmakkor is azt mondta, hogy hazatelefonál. Azt is mondta, hogy beszélt a szüleivel a nemi erőszak után. — Miért mondta volna, ha egyszer nem igaz?

- Mindig is megrögzött hazudozó volt - csattant fel Mrs. Wainwright. - Feltételezem, hogy maguknak is a kedvenc Hamupipőke-történettel állt elő, hogy gonoszak voltunk, és senki sem törődik vele. A szokásos nyafogás. Dale-t nemcsak az döbbentette meg, hogy Mrs. Wainwright egy vadidegen előtt családi ügyeket tereget ki, hanem mérges is lett a nőre, amiért valakit, aki számára fontos, rossz színben akart feltüntetni.

- Lotte soha semmi miatt nem „nyafogott” - vágott vissza. - De most, hogy megismertem magukat, kezdem azt hinni, hogy szegyeiké, hogy ilyen közömbösek a szülei, és soha nem is akart hazajönni magukhoz. Ha tudtam volna, hogy ez a helyzet önökkel, akkor hazavitem volna a saját anyukámhoz.

- És ennek mi köze van magához? — kérdezte Mrs. Wainwright ajkát lebiggyesztve. - Nem tetszik a modora, édes lányom!

— Azt hiszem, nem hallgathatom el, hogy különösen féltjük Lotte-ot, mert megerőszakolták Dél-Amerikában — szólt közbe Scott az asszonyról a férjére pillantva. Pár másodpercnyi szünetet hagyott, azt várva, hogy a szülők döbbenten felkiáltanak. De nem. Csak bámultak rá kifejezéstelen tekintettel. — Borzalmas volt, mindenkit megrázott a hajón az eset - tette hozzá. - Ráadásul fényes nappal történt, és Lotte még csak nem is ismerte a férfit. Ezek szerint maguknak nem mondta el?

Dale Mrs. Wainwright felé fordult, arra számítva, hogy a nő könnyekben tör ki. De nem. Csak állt ott a konyha közepén, úgy tűnt, a hallottak épp csak annyira érdekelték, mintha azt mesélték volna el neki, hogy Lotte vörösre festette a haját.

— Csak kitalálta az egészet — mondta rövid gondolkodás után. — Mindig minden eszközzel fel akarta hívni magára a figyelmemet.

- Tessék?! - kiáltott fel Dale, mert képtelen volt elhinni, hogy a nő ilyesmit mondhatott. - Mrs. Wainwright, a férfit tetten érték! Egy házaspár, aki szintén a hajón utazott, meghallotta a kiáltozását, és odarohantak. A hajóorvos is megvizsgálta, és megerősítette aényt. A férfi megverte, még azelőtt megfélemlítette, hogy megtámadta volna. Tényleg azt hiszik, hogy a lányok képesek lenne ilyesmit kitalálni?

Mr. Wainwright javára szólt, hogy rajta látszott, mennyire megrázta ez a hír, mert pár lépést tett a felesége felé, szinte mintha a védelmét keresné.

A nő azonban csak állt ott, és gúnyos tekintettel nézte Dale-t.

- Az isten áldja meg! Magának köből van a szíve? - kiáltott fel Dale megvetően.

— Legalább már tudjuk, miért nem mondta el maguknak — rázta a fejét Scott hitetlenkedve. — Tudta, hogy így fognak viselkedni, ugye?

Várakozóan nézett a két idősödő szülőre, remélve, hogy tagadni fogják, de semmi nem történt.

- Miért nem érdekli magukat? — kérdezte, és az ebédlői alköv falára mutatott, ahol legalább húsz, Lotte-ot ábrázoló fénykép sorakozott. - Hogy képesek kitenni oda ezt a rengeteg fényképet, hogy nézhetik nap mint nap, amikor nem is érdekli magukat, hogy hol jár, és mi történik vele?!

- Ez nem Lotte - mondta Mr. Wainwright felháborodva. - Hanem a mi kis Fleurunk. Tízéves korában veszítettük el. El sem tudom képzelni, miből gondolta, hogy ez Lotte. Fleur olyan szép és tehetséges volt.

Dale még a száját is eltátotta, amikor megértette, hogy ez a furcsa, hűvös házaspár miről beszél.

- Fleur fiatalabb vagy idősebb volt? - kérdezte.

— Négy évvel idősebb — válaszolt Mr. Wainwright. — Teljesen összetörtünk, amikor meghalt. Olyan különleges gyermek volt, táncolt és énekelt, annyi versenyt megnyert. Csodaszép volt, okos, és mindenki imádta.

— És haragudtak, amiért csak Lotte maradt meg maguknak? - jegyezte meg Dale gúnyos hitetlenkedéssel.

- Ne beszéljen velem ilyen hangon, édes lányom! — csattant fel Mrs. Wainwright. — Soha nem ért fel a nővérével, sem tehetségben, sem szépségben, sem észben.

- Már elnézést, de Lotte az egyik legcsinosabb, legkedvesebb és legszorgalmasabb lány, akivel valaha is találkoztam - vágott vissza Dale, felháborodásában megemelve a hangját. — Páratlan a maga nemében. Hogyan lehetnek ilyen kegyetlenek, hogy kizárják az életükből?

— Ezek szerint mégis összehordott valami mesét rólunk! - Mrs. Wainwright közelebb lépett Dale-hez, a szája vékony vonallá feszült a méregtől.

- Ó, igen, Mrs. Wainwright! Valóban összehordott magukról ezt-azt. Például hogy szerető szülei vannak, és idilli gyerekkora volt - mondta Dale, és egészen belehajolt az idős asszony arcába. — Istenem! Most már értem, miért nem vitte rá a lélek, hogy hazajöjjön. Én sem jönnék, ha ilyen szüleim lennének.

Scott előhúzta az újságot a zsebéből. Kisimította, és Mr. Wainwright felé nyújtotta.

- Ez Lotte? - szegezte neki a kérdést.

A férfi két kézbe fogta az újságot, és a szemöldökét rán-colva a szeméhez emelte.

- Nem tudom. Hasonlít, de hát már több mint két éve nem láttam.

Scott röviden elmondta, mit lehet tudni a parton talált lányról.

— Szerintem Lotte az, de reméltük, hogy maguk majd megnyugtatnak, hogy mégsem. Most kénytelenek vagyunk bejelenteni a rendőrségen.

Dale habozott, mielőtt elindult volna az ajtó felé. Számtalanszor keveredett vérre menő vitába a saját anyjával, és mindketten vágtak már pár csúnya dolgot egymás fejéhez. Dale szívesen hitte volna azt, hogy ez a helyzet Mrs.

Wainwrighttal is, és hogy amikor eljut a tudatáig, mekkora szörnyűség történt Lotte-tal, akkor felülkerekedik az anyai ösztöne.

Az idős asszony arca azonban fagyos és merev maradt. Kizárt, hogy visszakozzon, és bármi érzelmet is mutasson.

- Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség is beszélni szeretne önökkel — mondta Scott. — Természetesen be kellene menniük az örsre, és onnan a kórházba meglátogatni a lányukat. De mi azért elmondjuk a rendőrségen, hogy mennyire nem hatja meg magukat a lányok sorsa!

A ház előtt Dale kifakadt.

- Micsoda szörnyetegek! El sem hiszem, hogy van olyan ember, akit ennyire nem hat meg az, hogy a lányát megerőszakolták, és megpróbálták megölni. Szegény, szeren-életlen Lotte!

Scott ajka megremegett, annyira sajnálta Lotte-ot, és annyira felháborította, hogy valaki ennyire szívtelen lehet.

- Tudod, furcsálltam is, hogy a szülei nem jöttek ki elé Southamptonba, amikor a hajó kikötött. Az én szüleim kimentek volna, ha az egyik húgomat

megerősszakolják. Ami azt illeti, szerintem szereztek volna egy helikoptert, hogy azonnal hazaszállítsák a történetek után.

- Anyu meg is kérdezte, hogy Mrs. Wainwright kijött-e hajóhoz — jegyezte meg Dale. — Én meg elkentem a választ. Azt mondtam, hogy Lotte-nak már csak egy hónapja volt a hajón az eset után, és már kezdte túltenni magát rajta. Anyu csak annyit válaszolt, hogy ilyesmin senki sem tudja egy hónap alatt túltenni magát.

Bent a rendőrörsön Dale-t és Scottot egy kihallgató szobába terelték be, ahol egy nyomozó, egy alacsony, vékony, negyven körüli, kopaszodó férfi várta őket.

Dale elővett pár fényképet, melyeket Lotte-ról készített a hajón, átnyújtotta neki, és elmondta, hogy szerinte ő a titokzatos lány, akit a parton találtak.

- Rengeteg hívást kaptunk tegnap este és ma délelőtt is olyanoktól, akik azt állítják, hogy ismerik a lányt - jegyezte meg a tiszt a képet tanulmányozva. - A legtöbb nem állta meg a helyét, de muszáj volt utánajárnunk. Ha kérhetem a türelmüket, míg felírom a részleteket, és ha itt hagynák a többi fényképet is, akkor megvizsgálánk a dolgot.

A férfi kevesebb, mint negyedórát tartotta fel őket. A nyomozás jelenlegi szakaszában csak annyit akart tudni, hogy hol látták Lotte-ot legutoljára, milyen kapcsolatban álltak vele, és megkérte őket, hogy adják meg Lotte általuk ismert barátainak és családtagjaiknak a nevét és címét.

— Nem sokat tudunk a hajó előtti életéről — mondta Dale szomorúan, majd hirtelen elszégyellte magát, hogy nemigen kérte Lotte-ot, hogy meséljen magáról. — Az a típus, aki inkább meghallgat másokat, mintsem beszéljen. Fodrászként dolgozott Brightonban, de ezen kívül semmi mást nem tudunk róla.

— Most viszont, hogy tudjuk, milyenek a szülei, nem lep meg minket, hogy nem beszélt a múltjáról — tette hozzá Scott, majd megadta a tisztnek a címet, és röviden elmondta, a házaspár hogyan reagált a megkeresésre. - Ne várjon sok segítséget tőlük, ha kiderül, hogy a parton talált lány tényleg Lotte. Úgy tűnik, nem igazán érdekli őket.

Scott ott maradt Brightonban, mivel vásárolni akart, de Dale a következő busszal visszament a Marchwoodba, és kevéssel egy után meg is érkezett. A Wainwright szülőkkel való találkozás felzaklatta és elszomorította, de azért felvette az egyenruháját, és egyenesen a szalonba sietett.

— Hiányoztam valakinek? — kérdezte Rosie-t, aki épp akkor fejezett be egy manikűrt.

— Nem. De örülök, hogy visszaértél, mert fél óra múlva van egy arckezelésed - mondta Rosie mosolyogva. — A titokzatos lány a barátnőd?

- Úgy néz ki, de nem lehetünk benne biztosak, amíg, a rendőrség utána nem jár. Később mindent elmesélek mondta Dale, ahogy felnyitotta a határidőnaplóját, hogy megnézzze, milyen arckezelést kért a vendége.

Épp a vizet töltötte a gőzölő készülékbe, amikor Mari sa besétált a kezelőszobába.

- Remélem, kellemesen telt a délelőtt Brightonban

mondta rosszindulattól csöpögő hangon. — Ne is fárasz a fogorvosos meséddel, tudom, hogy nem igaz. Dale nagyot nyelt.

- Oké. Csak azért mondtam, mert ez volt az első, ami az, eszembe jutott. Ami azt illeti, bementem a rendőrségre. Tudod, olvastam az újságban, hogy egy ismeretlen lányt találtak a tengerparton, aki amnéziában szenved, és szerintem vele dolgoztam a luxushajón.

- Csakugyan? — kérdezte Marisa fagyosan. — Nem lett volna elég egy mobilhívás? Vagy hagyhattad volna, hogy Scott kettőtök nevében intézkedjen, nem?

- Feltételezem, hogy mindkettő jó megoldás lett volna, **de** úgy gondoltuk, előbb meglátogatjuk a lány szüleit, mielőtt elmegyünk a rendőrségre.

- Nem nézem jó szemmel, ha a személyzet eltűnik, valahányszor hátat fordítok. Maximális megbízhatóságot várok el a szalonomban.

- Nem mentem volna el, ha vannak bejelentett vendégeim - mondta Dale. - És sajnálom, hogy az engedélyed nélkül mentem el. De a szabadnapomon ledolgozhatom az elveszett időt.

- Attól még ugyanúgy cserbenhagytál engem, és az egész csapatot is — vágott vissza Marisa.

Dale arra felkészült, hogy valamennyire meg kell majd alázkodnia, de most úgy érezte, ennyi bőven elég volt.

- Minden tiszteletem a tied, Marisa, de lehet, hogy ez H parton talált lány gyilkossági vagy emberrablási kísérlet túlélője — csattant fel ő is. - Kilencven százalékban biztos voltam benne, hogy tudom, kicsoda. Épp ezért kötelességem volt értesíteni mind a szüleit, mind a rendőrséget. Nem egy apróság miatt lógtam el.

- Megvan az az igen rossz szokásod, hogy azt feltételemi, mindent te tudsz a legjobban - válaszolt Marisa összeszűkült szemmel. — Lehet, hogy egyszer ez lesz a veszted.

Ezzel sarkon fordult és elsétált, s Dale ott maradt határozottan kínos érzések között.

A nap további része nehéznek bizonyult. Dale folyamatosan tett-vett, mert másnap esküvő volt a szállóban. Sok vendég, aki a hétvégét is ott töltötte, megtudta, hogy szépségszalon is a rendelkezésükre áll, és mindenféle kezelést igénybe akart venni. Becky, a recepció két fogyasztó testtekercselést is betett Dale-nek egymás után, mert nem tudta, mennyi ideig tart a kezelés. A végén Dale-nek a két nő között kellett rohangálnia, ráadásul kénytelen volt egy pedikűrt és egy manikűrt is bepréselni két másik vendég számára.

Annyira ki akarta engesztelni Marisát, mivel nem igazán akarta elveszíteni az állását, hogy önként jelentkezett, hogy este nyolcig bent marad. Mire befejezte a vacsorát, és visszaért a szállásukra, semmi másra nem vágyott, csak bebújni az *ágyába*. Az álom azonban elkerülte, mert ugyanúgy, ahogy az előző éjszaka, folyamatosan Lotte járt a/, eszében.

Tegnap még a szép napokat, a személyzeti bulikat és a parton töltött napokat idézte fel. Most azonban, hogy megtudta, a barátnőjének nem is olyan szerető szívűek a szülei, mint eddig gondolta, csak azt a napot látta lelki szemeivel, amelyen Lotte-ot megerőszakolták.

Még mindig élesen látott mindent. Emlékezett, hogy amikor *aznap* reggel fölébredt, még álmittasan széthúzta a függönyt, meglepedkezve arról, hogy anyaszült *meztelen*, és hogy a hajó késő éjjel lehorgonyzóit Ushuaiában. Ott, alig pár méterre a kajütablaktól férfiak várták, hogy kipakolják a hulladékot, és felvigyék a friss készletet a hajóra - így mindannyian látták.

Önkéntelenül is felsikoltott, és rémülten rántotta össze a függönyt az ablak előtt. De elkésett — a férfiak már mind vigyorogtak, és egyértelmű, obszcén mozdulatokat tettek a kezükkel.

Lotte ébren feküdt az ágyon, és nevetett Dale baklövésén.

- Most már mindegy — mondta. — Ott fognak várni, K mikor kimész a partra. Dale csak zavartan kacarászott. Nem is értette, hogyhogy nem vette észre, hogy a hajómotor leállt, és behallatszik • kikötői zaj. Ha észreveszi, nem húzza szét a függönyt, mivel a személyzeti kabinok annyira lent helyezkedtek el, hogy amikor kikötöttek, a dokk szintjével voltak egy magasságban.

- Alig várom, hogy kimenjek a partra — mondta Lotte, majd kipattant az ágyból, fogta a törülközőjét, hogy induljon zuhanyozni. — Kár, hogy annyi frizurát kell beszárítanom, mielőtt lemehetek. Mert így egynél előbb esélyem sincs. És veled mi a helyzet? Bejelentkezett valaki kezelésre?

- Csak egy masszázsom van egy óra múlva, mindenki városnézésre megy. Úgy érzem, képtelen vagyok kimenni veled a partra, Lotte. A múltkor már láttam Ushuaiát, és már akkor sem találtam túl izgalmasnak. Na mindegy, úgyis annyira fáradt vagyok, hogy legszívesebben visszafeküdnék, és egész nap ki sem másznék az ágyból.

— Semmi gond — mondta Lotte vidáman. - Én is csak A régi börtönt akarom megnézni, meg sétálgatni egy kicsit. Egyedül is elleszek.

A lányok kapkodva megreggeliztek, majd elváltak útjaik: Lotte a fodrászszalon felé indult, Dale pedig még be tett egy mosást a gépbe, mielőtt visszament volna a szalonba a kezelésre.

Dale már aludt, amikor Lotte ebédidőben visszajött a kabinba. Olyan csendesen öltözött át, hogy Dale csak akkor ébredt fel, amikor Lotte épp indult, de félálomban még megkérte rá, hogy hozzon néhány képeslapot neki. Lotte farmert viselt, amit beletűrt a cowboy csizmába, és egy vékony, rózsaszín pulóvert. Egy könnyű, vízhatlan dzsekit hajtott át a válltászája fölött. Mint mindig, amikor nem dolgozott, kiengedte a haját. Dale emlékezett rá, hogy amikor kiment az ajtón, még átfutott az agyán, hogy a hajzuhatag olyan, mint az olvasztott arany.

A hajón mindenkinek hosszú volt a munkaideje, akár tisztként vagy utaskísérőként, akár szobalányként, mixerként, pincérként, fellépő művészként vagy egyszerű személyzetként dolgozott. Az utasok nagy valószínűséggel nem

is tudtak róla, hogy a személyzet száma meghaladja egy átlagos falu népességét, és a luxuskabinok alatt, két fedélzeten összezsúfolva élnek.

Ráadásul ez a rengeteg ember mind több tucat különböző országból és kultúrából érkezett, sokan még angolul sem beszéltek elég jól. Mindannyian tisztában voltak vele, amikor munkát vállaltak a hajón, hogy ki kell jönniük egymással, különben mindannyiunknak rémálom lesz az utazás.

Éppen ezért jóval többet buliztak, mint kellett volna. Bármikor fejezték is be a munkát, mindig iszogatni és vegyülni akartak, és a buli gyakran a kora reggeli órákig tartott. Ennek eredményeként pár héttel később a többségük annyira kimerült, hogy nem volt más választásuk, mint ágyba zuhanni, valahányszor akadt néhány szabad órájuk. A második körre a parti kirándulások sokat veszítettek vonzerejükből: a chilei kikötők kicsik és unalmasak voltak, és míg az utasok turistabusszal elmentek megnézni a ranchokat, a bálnákat, a pingvineket és egyéb nevezetességeket, a legénység és a személyzet a hajón maradt.

Ezen a délutánon, amikor szinte az összes utas hajókiránduláson vett részt, hogy megnézzék az oroszlánfókákat és a tengeri madarakat a Beagle-csatornában, a régi ushuaiai büntetőkolónia maradványait és a vasutat, amelyen az elítéltek az általuk kivágott fát szállították, Dale és a legénység, illetve a személyzet nagy része javában aludt.

Dale arra riadt fel, hogy valaki dörömböl a kabin ajtaján. Amikor az órájára pillantott, döbbenetén látta, hogy már elmúlt este hét is.

— Jövök már! - kiáltotta, ahogy lekászálódott az emeletes ágyról. Úgy gondolta, Lotte biztosan elveszítette a kulcsot, vagy Scott az, és társaságot keres maga mellé a vacsoraasztalhoz.

Résnyire nyitotta az ajtót. Atkins, a hajó egyik tisztje állt odakint, ezért gyorsan felkapott egy köntöst, hogy eltakarja a melltartóját és a bugyiját.

— Miben segíthetek, uram? - kérdezte, ahogy udvariasan kitárta az ajtót.

Atkins magas, sovány ember volt, negyvenöt év körüli, sötét hajjal és meglehetősen komor kinézettel. Dale eddig csak pár udvariasan kedélyes mondatot váltott vele, mivel a férfi inkább a vendégekkel foglalkozott, mint a hajón dolgozókkal. Dale el sem tudta képzelni, most mit akarhat tőle.

— Egy incidens történt a kikötőben - mondta akadozva. - Lotte Wainwright, a szobatársa is érintett benne.

Az „incidens” általában verekedést vagy ilyesmit jelentett, de el sem tudta képzelni, hogy lehetne Lotte ilyesmiben érintett, mert ő az a fajta volt, aki messzire elkerüli az ilyesmit.

- Lotte megsérült? — kérdezte.

— Megtámadták — válaszolt Atkins színtelen hangon.

A férfi nyilvánvaló zavara elárulta, hogy Lotte sérülése kényes természetű lehet, és Dale-t hirtelen balsejtelem fogta el. Megragadta a férfi karját.

- Kérem, uram, mondja el, pontosan mi történt! Szexuális jellegű támadás érte? A férfi lehorgasztotta a fejét.

- Attól tartok, igen. Megerőszakolták.

Egy másodpercig Dale csak bámult tátott szájjal a férfira. A barátai úgy ismerték, hogy kemény és érzéketlen, és ezt ő maga is elismerte. De Lotte olyan törékenynek látszott, olyan gyermeki ártatlanság lengte körül, hogy Dale-ből és majdnem mindenki másból is védelmezőösztönt váltott ki.

- Megerőszakolták? — ismételte, s szeme megtelt könnyel, a lába megrogyott alatta. - Szent isten! - hüledezett, és rémülten a szája elé kapta a kezét. — És most hol van?

— Két vendégünk, Mr. és Mrs. Ramsden hozták vissza a hajóra. Mint kiderült, ők mentették meg Lotte-ot a támadójától. Mrs. Ramsden fejbe vágta a férfit egy borosüveggel. Ragaszkodtak *hozzá*, hogy a lakosztályukba vihessék Lotte-ot. Dr. Bailey jelenleg bent van nála, és várjuk az ushuaiai rendőrségtől az információkat. Úgy értesültem, hogy elfogták az elkövetőt.

Dale igyekezett összeszedni magát, habár kissé szédült a megrázkódtatástól.

— Meglátogathatom? - kérdezte. Atkins a fejét rázta.

— Lotte megkért minket, hogy értesítsük magát, de dr. Bailey szerint épp elég sok mindennel kell most megbirkóznia látogatók nélkül is.

— De én sokkal jobban ismerem, mint Ramsdenék. Majdnem egy éve vagyunk barátok és szobatársak!

Atkins arckifejezése megenyhült.

— Tudom, de mivel ők mentették meg, biztos vagyok benne, hogy Lotte biztonságban érzi magát náluk, és dr. Bailey is bizonyára ezen a véleményen van, különben a személyzeti gyengélkedőbe küldte volna. Most pedig, ha megkérhetem, készítse össze Lotte holmiját. Hálóinget, egy váltás ruhát és tisztálkodó szereket. Az éjszakát a Ramsden házaspárnál fogja tölteni.

Dale visszament a kabinba, míg Atkins ott maradt az ajtóban.

Lotte kivételesen rendszerető volt. A pizsamáját a párna alatt tartotta, a köntösét az ajtó mögött, és minden mást gondosan összehajtogatva a fiókjaiban vagy beakasztva a gardróbban. Dale, aki szélsőségesen rendetlen volt, gyakran cukkolta is Lotte-ot emiatt, azt mondta rá, hogy kényszeres, de most, hogy ilyen könnyen megtalálta a barátnője számára szükséges dolgokat, látta az egész értelmét, és elszégyellte magát a piszkálódásai miatt. Azért is büntudatot érzett, hogy aznap hagyta, hogy Lotte egyedül menjen ki a partra.

Dale átnyújtotta a kis táskát a tisztnek.

— Megmondaná neki, hogy üdvözlöm, és mennyire sajnálom, ami történt? - kérdezte, és hangja megremegett a fájdalomtól. - Ha van bármi, amit tehetek...

— elcsuklott a hangja, amikor a sírás úrrá lett rajta.

— Átadom neki az üzenetét. Kérem, legyen diszkrét az ügyben, Miss Moore, nem szeretnénk, ha a vendégek kényelmetlenül vagy veszélyben éreznék magukat.

Dale ilyen kérés hallatán máskor felháborodott volna, mivel heves és önfejtű természete volt — ami a szívéen, az a száján. Legszívesebben azzal vágott volna vissza, hogy Lotte bizonyosan sokkal kényelmetlenebbül és nagyobb veszélyben

érezte magát, de ez alkalommal inkább csöndben maradt. Atkins végül is csak a munkáját végezte.

Dale tudta, ki az a Fern Ramsden, mivel azt követő nap, hogy a házaspár Santiagóban hajóra szállt, az asszony arckezelésen járt nála, alig egy héttel korábban. Dale-nek nem nagyon tetszett a nagyvilági, szoborszépségű, vörös hajú amerikai, mert a nő borzalmasan el volt telve magával.

Lotte azonban szinte mindennap megcsinálta neki a *frizuráját*: az estélyekre kontyba rendezte a haját, máskor csak simán megmosta és beszárította. Dale szemében a nő kivételesen hiúnak látszott, hogy ennyi időt szán a hajára, de persze a luxushajón utazó nők többsége ugyanígy volt vele. Dale bármilyenek tartotta is Fern Ramsdent, lenyűgözte, hogy képes volt eltörni egy borosüveget az elkövető fején, és nagyon meghatotta, hogy ennyire gondját akarja viselni Lotte-nak.

Dale csak másnap, késő délután látogathatta meg barátnőjét. Az aggodalomtól egész éjjel nem tudott aludni, és hajnalban, amikor felzúgott a hajómotor, mert készültek elhagyni Ushuaiát, kiment a fedélzetre sétálni, hogy kitisztuljon a feje. Lotte nem az a fajta lány volt, akit Dale általában barátnak választott. Ami azt illeti, amikor először találkoztak, és kiderült, hogy egy kabinban fognak lakni, Dale egészen maga alatt volt.

Barbie baba- ez jutott először az eszébe, mert Lotte-nak hatalmas, kék szeme volt, amit általában a bugyuta nőkkel társítanak, színarany haj keretezte babaarcát, ráadásul rózsaszín, bolyhos angóra pulóvert, farmer miniszoknyát és rózsaszín cowboy csizmát viselt. Dale már látta maga előtt, hogy új szobatársa a plüssmacikat rendezgeti az ágyán, állandóan hazatelefonál, és megállás nélkül vihorászik.

Ám hamar kiderült, hogy Lotte nem bugyuta. Lehet, hogy külsőleg olyan, mint egy tipikus fodrász, de megfontolt volt, oda tudott figyelni a többiekre, és sokkal jobban megértette az emberi gyarlóságot, mint bárki, akivel Dale valaha is találkozott. Kifejezetten igényes könyveket olvasott, szerette tudni, mi folyik a nagyvilágban, és valahányszor kikötöttek, mindig megpróbált angol nyelvű újságra szert tenni.

Lotte szerette a rendet, a szétszórt Dale képtelen volt erre, ezért Lotte felajánlotta, hogy tisztán tartja a kabin, és soha, egyszer sem zúgolódott miatta. Mosott, vasalt, varrt mindkettőjükre, mégsem volt benne semmi szenteskedő, mivel ugyanannyira szeretett inni, táncolni és flörtölni, mint Dale.

Gyakran találta őket a felkelő nap beszélgetés közben. Falaztak egymásnak, amikor a másnaposság miatt nem tudtak dolgozni, kiálltak egymás mellett, amikor azzal vádolták őket, hogy megpróbálják felcsípni valaki másnak a pasiját. Dale tudta, sosem fogja elfelejteni, hogy amikor gyomorrontása volt, Lotte vele maradt, és tartotta neki a tálat, hogy abba hanyjon.

Dale kilenc előtt állt meg Ramsdenék ajtaja előtt, kétségbeesetten szerette volna látni Lotte-ot, mielőtt elindul dolgozni. Szerette volna tudni, pontosan mi is

történt a barátnőjével, és azt, hogy rendbe fog-e jönni. Fern Ramsden azonban kiadta az útját, azzal, hogy Lotte még mindig alszik.

Valószínűleg ott és akkor túlzás volt Dale részéről levonni azt a következtetést, hogy Fern mindent irányítani akar, és magának akarja Lotte-ot, és azt hiszi, hogy Dale rossz hatással lesz rá. A nő azonban göggel nézett rá, semmi melegség nem volt zöldeskék szemében. Nyilván bármelyik nő megértené, mennyire kétségbe vannak esve Lotte barátai, legfőképp Dale, aki szinte már egy éve mindent együtt csinál vele...

Azt elfogadta, hogy Lotte alszik, nem is várta el a nőtől, hogy fölébressze, csak egy kis információra éhezett — hogy tudott-e aludni az éjjel, hogy mennyire sérült meg -, afféle nők közötti apróságokra, másra nem.

Dale két kezelés között fél tizenegykor újra visszatért, akkor azt a választ kapta, hogy Lotte épp fürdik. Négykor azonban, amikor Dale már elég dühös volt ahhoz, hogy berúgja az ajtót, Fern végre-valahára beengedte.

Dale nem tudta, mire számíton, de letaglózta a látvány, ahogy Lotte ott hevert a kanapén borzalmasan összeverve és összetörtén. Nem csak a csúnya monoklija rázta meg, nem csak a feldagadt ajka, merev mozdulatai, melyek szemmel nem látható sérülésekről árulkodtak: mintha minden örömet kiszippantottak volna belőle, és csak egy rémült, sápadt kísértet maradt a helyén. - Csak tíz perc, kedvesem - parancsolta Fern. Fern Ramsdent nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Százhetvenöt centiméter magas, gyönyörű lábú, formás nő volt. Aznap jádezőld, mélyen dekoltált, hosszú pulóvert viselt aranylánccal a derekán, amihez aranyszínű szandált húzott. A ruha színe kiemelte vörös haját és aranybarna bőrét. Noha nagy valószínűséggel rég elmúlt negyven, nyugodtan elmehetett volna harmincnak is. Dale-t viszont irritálta, hogy ez a nő ennyire lenyűgözően csinos, miközben szegény Lotte olyan szörnyen néz ki. Igazságtalannak érezte.

— Istenem, Lotte! Ezt a szörnyűséget, ami veled történt! Alig bírom elhinni! - fakadt ki Dale. - Hogy vagy? Jól aludtál? Fáj valamid?

— Nem szeretné, ha kérdésekkel bombáznák - szakította félbe Fern. - Ha maradni akar, akkor csak üljön mellette némán.

Egészen eddig Dale hajlott arra, hogy elhiggye, a nő igazi szent, mert megmentette a barátnőjét. De most, hogy úgy bánt vele, mint egy idegesítő gyerekkel, a hála, amelyet Fern és a férje iránt érzett, azonnal köddé vált, és neheztelni kezdett rá.

Mindenképp el akarta volna mondani Lotte-nak, mennyire sajnálja a történeteket, de képtelen volt kimondani a szavakat, amíg az a nő ott áll mögötte, és azt figyel, mikor jár le a megszabott látogatási idő. Csak annyit tehetett, hogy fogta a barátnője kezét, és zokogva elmondta neki, bárcsak ne engedte volna egyedül kimenni a partra, és szeretne ő gondoskodni róla.

- Ez bizony nem lehetséges - kotyogott bele Fern, és amerikai akcentusa most fagyosan koppant. — Dolgoznia kell, Dale, kedvesem, és Lotte-nak pihenésre és csöndre van szüksége, hogy felépüljön.

- Egy-két nap, és jól leszek — jelentette ki Lotte magabiztosan, és kisimított Dale arcából egy kósza hajtincset, mintha ő lett volna az áldozat, akit vigasztalni kell. — Már lábadozom. És ne aggódj miattam, mondd meg a lányoknak a szalonban, hogy mindenkit üdvözlök, és bocsánatot kérek, amiért cserbenhagytam a vendégeket.

— De mondd el, mit tett veled! — könyörgött Dale. — Úgy értem, hol jártál? Hogyan kapott el?

- Most már elég! - szólt közbe Fern, és csöppet sem gyöngéden megfogta Dale karját. - Lotte nem akarja megint átélni az egészet. Ideje, hogy távozzon.

Talán Fernnek igaza volt, de látva Lotte kétségbeesett tekintetét, ahogy barátnőjét kitesékelték, Dale biztos volt benne, hogy Lotte sokkal szívesebben átbeszélte volna az egészet.

Dale úgy érezte magát, mintha egész éjjel szemhunyasnyit sem aludt volna, hanem azt a bizonyos ushuaiai napot élte volna át újra meg újra. De valamikor nyilván el-szenderedett, mert reggel hétkor az ébresztőóra csörgésére riadt fel. Azonnal fölkel, tisztában volt vele, hogy muszáj lesz frissen-fiatalosan fogadni az esküvőre érkező vendégeket, akik a ceremónia előtt még délelőttre bejelentkeztek *hozzá* manikűröztetni, és Marisa árgus szemmel fogja figyelni. De semmi kedve sem volt *hozzá*. Belesajdult a szíve, amikor azokra a borzasztóan rémisztő képekre gondolt, melyek egész éjjel kísértették. Magában fohászkodott, hogy ez a lány, akit a parton találtak, ne az ő barátnője legyen, aki már így is olyan sok mindenben ment keresztül, a hatodik érzéke mégis azt súgta, hogy ő az.

Háromnegyed nyolckor Dale már bent volt a kozmetikában, és a kis kerek kocsira rakosgatta felszerelését az első vendégét várva, aki nyolcra jelentkezett be. Scott lépett be sortban és edzőtrikóban.

Előző nap, amikor a férfi visszaért Brightonból, csak pár szót tudtak váltani, azt is arról, hogy Marisa megtudta, Dale engedély nélkül távozott.

— Remélem, a rendőrség ma megkeres minket - mondta Scott a szemét dörzsölve. - Tűkön ülve várom a híreket. Ha a parton talált lány tényleg Lotte, akkor eddig merre járt? És miért nem hívott fel minket soha, hogy elmondja, hol van?

Dale odament *hozzá*, és megölelte. Scott egyik legjobb tulajdonsága az érzékenysége volt. Dale meg volt győződve arról, hogy kevés vele egyidős, főleg ilyen jóképű férfit érdekelne ennyire, hogy mi történt egy lánnyal, aki csak a barátja volt.

— Talán hamarosan megtudjuk — válaszolta Dale reménykedve.

HARMADIK FEJEZET

Délután három is elmúlt már, amikor Becky, a recepciós odajött Dale-hez, aki épp egy vendége körmét manikűrözte.

- Egy rendőr szeretne beszélni veled - mondta, és eleve éles vonásai még jobban kirajzolódtak a feszült kíváncsiságtól.

Dale rámosolygott az ügyfelére, egy ötvenes éveiben járó, csinos, barna hajú nőre, és tovább folytatta a lakkozást.

- Ne aggódjon, nem letartóztatni akar - mondta viccelődve. - És tud várni addig, míg ezt befejezem. - Majd Beckyhez fordulva így szólt: - Légy szíves, kínáld meg kávéval, és szólj neki, hogy öt perc, és ott vagyok.

Nyugalma csak látszólagos volt. Dale alig bírt parancsolni remegő kezének, ahogy felvitte a vendég körmére a fedőréteget.

- Gondolom, látta a hírekben azt a nőt, akit a selsey-i parton találtak, és aki elvesztette az emlékezetét. Nos, szerintem lehet, hogy az egyik barátnőm.

Remélem, hogy ez a rendőr végre meg tudja erősíteni vagy megcáfolni a hírt.

- Ó, szegényke! - kiáltott fel a nő. - Egy szavam se lett volna, ha kirohan, és itt hagy engem félig kész körmökkel!

- A vendégeim annál fontosabbak a számomra - mondta Dale kedvesen, remélve, hogy ez visszajut Marisához. De ahogy kiejtette ezt az álságos mondatot, eszébe jutott, hogy Lotte számára csakugyan mindig a vendég volt az első. A luxushajón szenteste napján reggel fél nyolctól este kilenc utánig szinte megállás nélkül dolgozott, csak azért, hogy mindenkinek elkészítse az ünnepi frizurát. Nem a borra valóért, amit kapott, hanem azért, hogy lássa vendégei elégedettségét. Különleges volt: más fodrászokat sosem érdekelt volna ennyire az ügyfelek lelke.

Dale felcsatolta a vendég karóráját helyette, és fölsegítette rá a blézerét.

— Üljön le kint a recepciónál, míg meg nem szárad a körme - javasolta. - Becky visz magának egy csésze kávé, ha szeretne. És érezze jól magát az este. Ugye nem bánja, ha most elrohanok?

A nő hálálkodni kezdett, és biztatta, hogy menjen csak. Dale elsietett, odakint Becky szólt neki, hogy a rendőr a bárban várja.

A bár csak ötkor nyitott, ezért az ablaknál üldögélő civil ruhás rendőrön kívül senki sem tartózkodott bent. A harmincas évei végén járhatott, a válla széles, a haja göndör és barna, a bőre világos.

- Dale Moore vagyok - mutatkozott be, és kinyújtotta a kezét. A férfi elmosolyodott, a szeme szokatlan borostyánszínű volt. Dale szíve máskor nagyot dobbant volna, mert a férfit igen jóképűnek találta.

— Bryan nyomozó vagyok - mondta, és megrázta a felé nyújtott kezét. — Remélem, nem okoztam kellemetlenséget azzal, hogy itt kerestem meg.

- Nem érdekelné az sem, ha igen — válaszolt Dale, és leült a szemközti székre. - Mondja csak... A lány, akit a parton találtak, az a barátnőm, Lotte?

- Igen, ő az. Az apja egyértelműen azonosította a kórházban. De Lotte még mindig nem nyerte vissza az emlékezetét, és a szüleit sem ismerte meg.

- Ezek szerint nem tudják, hogyan került oda, sem azt, hogy mi történt vele?
— Azt tartjuk valószínűnek, hogy egy hajóból vagy csónakból ugrott ki. Persze az is lehet, hogy kilökték, de az egész kissé zavaros, mert a csuklóján és a bokáján kötél hagyta nyomokat találtunk. Ritkán fordul elő, hogy valaki leszedi a kötelet arról, akit be akar lökni a tengerbe... És természetesen az is elképzelhető, hogy önszántából tengernek ment, mert valami trauma érte. Szóval, amíg nem emlékszik semmire, vagy nem kapunk információt valakitől, aki nemrég látta, csak a sötétben tapogatózunk.

- És rendbe fog jönni?

— Még gyenge a hipotermia és a kimerültség miatt, de az emlékezetkiesése a legaggasztóbb.

— Tudok bármiben is segíteni? Bryan bólintott.

- Abban reménykedem, hogy esetleg magának sikerülne stimulálnia az emlékezetét.

- Megpróbálhatom - bólintott Dale. - Viszont rá kell valahogy vennie az itteni menedzsert, hogy engedélyt adjon, mármint ha munkaidő alatt kellene elmennem.

— Marisa De Vére lenne az? — Egyik szemöldöke a magasba emelkedett. Dale bólintott.

- Amúgy sem nagyon kedvel, kérem, ne akarja, hogy még jobban nehezteljen rám.

Bryan bólintott.

- Elég hűvösen viselkedett, amikor megérkeztem, és szóltam, hogy önnel akarok beszélni. Gondoltam, később bevihetem a kórházba, mivel, ha jól értettem, délutánra már nincs több vendége.

46

— Nincs.

- Ha elmondana nekem mindent, amit Lotte-ról tud... — folytatta a férfi, és elővette a jegyzetfüzetét. - Kik voltak még a barátai, családtagok, akikkel tartotta a kapcsolatot, a kedvenc helyei, amit esetleg megemlített. De először is, meg tudná mondani, melyik nap látta utoljára?

— Tavaly március tizenhatodikán.

- És hol?

— A hajón, a távozásunk reggelén. Majdnem mindenkinél előbb ment el, reggel tíz felé.

— És azt mondta, hogy egyenesen a szüleihez megy Brightonba?

- Pontosan - bólintott Dale. - És semmi okom sem volt rá, hogy ebben kételkedjem, mert az utolsó nap izgatott volt, és jókedvű, így utólag persze azt gondolom, hogy biztosan megszervezte már, hogy máshova megy, de el nem tudom képzelni, miért nem mondta el nekem. Általában olyan nyitott volt... vagy legalábbis annak hittem. Egészen addig, míg meg nem ismertem a szüleit. Ezt is eltitkolta előlem.

- Nem semmi az a két ember... - jegyezte meg Bryan nyomozó a fejét rázva, mintha őt is teljesen összezavarta volna a helyzet.

— Talán az lenne a legjobb, ha Lotte soha nem is emlékezne rájuk - mondta Dale. - Sem arra, hogy megerőszakolták Dél-Amerikában.

A rendőr kérdően megemelte a szemöldökét, és Dale hirtelen zavarba jött.

— Ne mondja, hogy ezt még nem tudják!? — kiáltott fel.

- Igen is, meg nem is. Mrs. Wainwright elmondta, hogy maga ezt állította, de mintha sem ő, sem a férje nem hitték volna el. Megkértem az egyik kollégámat, hogy lépjen kapcsolatba a hajózási társasággal, és kérje el a teljes jelentést, de amíg nem érkezik meg, sokat segítene, ha elmesélné, mi történt.

— A dél-amerikai Ushuaiában történt, de pontos részleteket nem tudok. Lotte csak jó egy héttel a történetek után beszélt róla, és akkor sem szívesen. Egyedül ment ki a városba, és úgy tudom, hogy a férfi egy üzlet előtt szólította meg.

Megkérdezte, meghívhatja-e egy italra, vagy megmutathatja-e neki a nevezetességeket. A férfi dél-amerikai volt, azt hiszem, ushuaiai lakos, és nem teljesen százas. Lotte visszautasította az ajánlatát.

— Elképzelhető, hogy durván beszélt a férfihoz? Dale a fejét rázta.

- Kizárt dolog. Soha nem bántott volna meg senkit. Szóval Lotte inkább másfelé vette az irányt, de egyszer csak ott termett ez az alak, és jött felé egy csendes kis utcában. Elkapta, elrángatta egy fészerhez vagy garázshoz, nem is tudom, és megütötte, amikor Lotte menekülni próbált. Leteperte a földre, és már elkezdte megerőszakolni, amikor Mr. és Mrs. Ramsden felbukkant. Mint kiderült, halották a sikoltozást. Azt hiszem, Mr. Ramsden egy bottal vagy valamivel ráütött a férfira, a felesége pedig eltört egy borosüveget a fején. Aztán magukkal vitték Lotte-ot vissza a hajóra.

— Nyilván nagyon hálás volt ezeknek az embereknek... — jegyezte meg a nyomozó.

— Ó, igen. Egy hétig ápolták a saját lakosztályukban -mondta Dale. - Senkit nem engedtek a közelébe.

— És ez magát hogyan érintette? - kérdezte Bryan. Dale elpirult, mintha a férfi a lelke mélyére látott volna.

— Kicsit kirekesztettnek éreztem magam. Persze nagyra értékeltem, hogy Fern, vagyis Mrs. Ramsden, ilyen gondosan ápolta Lotte-ot, de nagyon beleélte magát, szinte erőszakosan. Nem is beszélhettem Lotte-tal négy szemközt. És a vallási maszlag sem tetszett.

- Vallásos volt?

— Igen, eléggé. Az a fajta örömködős, tapsikolós, letérdelős, „dicsérjük az Urat” típus, nem a sima protestáns vonal. Állandóan azt mondogatta Lotte-nak, hogy helyezze a bizalmát Jézusba. Én meg úgy éreztem, hogy ha Jézus ott lett volna, akkor megakadályozta volna a nemi erőszakot.

Bryan elgondolkodott.

- Milyen volt a hozzáállásuk Lotte-hoz? Dale beszívta a szája szélét.

- Igazából nem vagyok pártatlan, mert nehezteltem rájuk, amiért nem engedtek be hozzám, meg minden. Mintha a tulajdonuk lett volna. Nagyon kellemetlenül éreztem magam a közelükben. Aztán szégyelltem, hogy így gondolkozom, mert tudtam, hogy csak segíteni akarnak neki, és nélkülük Lotte ott feküldhetett volna egész nap a gyengélkedőben szerető gondoskodás nélkül.

— És Lotte mit gondolt róluk?

- Ó, szerinte egy személyben voltak az orvosai, lelki vezetői, barátai, szülei. Nem engedte, hogy egy rossz szót is szóljak rájuk.

— Mennyi időt töltött velük, mielőtt visszament volna dolgozni? Mert gondolom, visszament.

Dale bólintott.

— Igen, egy héttel később.

- És fel volt készülve rá? - kérdezte Bryan döbbenten.

- Szerintem másképp belebetegedett volna a bezártságba. Lotte számára a fodrászat nemcsak egy szakma volt, hanem szenvedély. Szüksége volt a vendégeire és arra, hogy kiélje a kreativitását. Visszaköltözött a közös kabinunkba, és ott folytattuk, ahol abbahagytuk: kijártunk a kikötőkbe, egész éjjel beszélgettünk, ő megcsinálta a hajam, én megcsináltam a körmét.

- Komolyan azt mondja, hogy Lotte túltette magát az egészen?

— Nem, egyáltalán nem. Úgy tett, mintha... mindent ugyanúgy csinált, mint régebben, de éreztem, hogy a felszín alatt szenved. Meg voltam róla győződve, hogy részletesen el kéne mondania nekem, mi történt, hogy tényleg túljusson rajta. Ez alatt azt értem, hogy milyen volt a férfi, milyen volt a szaga, pontosan mit művelt vele, és mit mondott neki. De nem akart róla beszélni. Szerintem azért, mert borzasztóan szegyeiké magát, mintha az ő hibája lett volna. Sokkal jobbat tett volna neki, ha mindezt elmondja nekem, nem pedig elrohan Ramsdenékhez imádkozni!

A férfi elfintorodott, de Dale csak keserűen legyintett egyet.

- Egy szót sem szóltam volna, ha a hajó kápolnájába megy, vagy némán imádkozik az ágyában. De térdre vetette magát a kabin közepén, és hangosan fohászkodott. Kivert tőle a víz.

- És Ramsdenék szítták fel ezt benne?

— Abszolút. Egészen addig még csak nem is beszélt istenről vagy Jézusról.

— Szóval elképzelhető, hogy kapcsolatban maradt ezzel a házaspárral, miután elhagyta a hajót?

— Biztos vagyok benne, hogy igen, de amerikaiak voltak, és hazamentek, szóval a kapcsolattartás csak levélre és telefonálásra korlátozódhatott. Vagyis nem ugorhatott át hozzájuk csak úgy egy csésze teára.

- És ez a házaspár nem vitte el valamilyen vallási csoportba?

Dale döbbenten nézett a férfit.

- Ugye nem arra gondol, hogy Lotte-ot beszippantotta valamelyik örült szekta? Bryan elmosolyodott.

- Ezt a lehetőséget is meg kell vizsgálnunk, habár nem tudok róla, hogy lenne ilyen a déli parton. Volt még más is a hajón, akivel összebarátkozott, és akihez esetleg mehetett?

Dale pár percig erősen gondolkodott.

— Nem, csak Scott és én. Mi hárman egy kis család voltunk. Lotte rengeteg mindenkit ismert, telefonszámot és címet is cserélt velük, ahogy mindannyian, de nem tudom elképzelni, hogy valamelyikükkel elment volna.

— Ezek szerint nem tartottak semmiféle kapcsolatot azután, hogy elhagyták a hajót, vagyis 2002. március 16-a után?

— Pontosan. Sosem telefonált, még SMS-t sem küldött. Sem nekem, sem Scottnak, miután elhagytuk a hajót. Én több üzenetet is hagytam neki, hogy hívjon vissza, de egy idő után nem volt kapcsolható, mint amikor lemerül az akkumulátor.

- Hogyan írná le Lotte viselkedését és személyiségét? - kérdezte a nyomozó.

— Csöndes volt. Az a fajta, aki csak ül és figyel. Inkább adni szeretett, mint kapni. Inkább figyelt, mint beszélt. Kedves volt, észrevette, hogy másoknak mire lenne szüksége, nagylelkű volt, és melegszívű.

- Kedvesnek tűnik - mosolyodott el Bryan.

- Elbűvölő volt... Még mindig az — helyesbített Dale. — Lehet, hogy olyan, mint egy Barbie baba, de hús-vér ember, és nagyon összeszedett. Talán egy kicsit hiszékeny, akkoriban mindenkinek bizalmat szavazott, és szerintem nem volt tisztában a saját értékével. Persze most, hogy láttam a szüleit, nem is csodálkozom.

- Nem volt rámenős?

— Nem. Csöppet sem — Dale a fejét rázta. — Nem az a fajta volt, aki mindenbe fejest ugrik. Még csak nem is vásárolt semmit hirtelen ötlettől vezérelve. Nem az a kockázatos típus. Mindig úgy éreztem, hogy ha egyszer találkozik az igazival, akkor megállapodik, szül egy csomó gyereket, és sosem lép félre.

— Beszélt arról, hogy korábban kikkel járt?

— Nem. Annyit sejtettem csak, hogy volt valaki fontos az életében. Nem volt teljesen ártatlan, hiába nézett ki úgy, mintha egy tündérmeséből bukkant volna elő. Az biztos, hogy voltak szerelmei. De nem volt kicsapongó sem, sosem kavart senkivel a hajón, pedig nagyon sok srácnak tetszett. Nagyjából ez minden, amit el tudok mondani.

— Köszönöm. Amúgy is ideje, hogy elvigyem önt és Scott barátját Chichesterbe, meglátogatni Lotte-ot. - Bryan felállt. — Fölösleges mondanom, de nagyon gyöngé, és még mindig a tengerben töltött hosszú idő következményeitől szenved. Szóval ne várjanak túl sokat. Remélem, hogy önök ketten jó hatással lesznek a memóriájára, de nagy valószínűséggel nem fog emlékezni önökre, kérem, erre készüljenek fel. Engedélyt kell kérnie ahhoz, hogy velem jöhessen?

Dale elhúzta a száját a gondolatra, hogy el kell kéredzkednie Marisától.

- Jobb lenne... És szólnom kell Scottnak is. Találkozhatunk tíz perc múlva a recepción?

Másfél óra múlva Scott és Dale már bent volt Lotte-nál a chichesteri St. Richard's Kórházban. Lotte magánkórtermet kapott a földszinten, és egy rendőr állt őrt az ajtajánál.

— Basszus! - dörmögte Scott, amikor meglátta az egyenruhás alakot. - Nem is gondoltam volna, hogy ezt igazi, komoly büntényként kezelik. Ezek szerint úgy gondolják, védelemre van szüksége.

Ha Bryan nyomozó hallotta is, mit mondott Scott, nem fűzött hozzá megjegyzést, csak annyit, kint marad, hogy hármásban lehessenek Lotte-tal.

- Kevésbé lesznek zavarban, ha nem megyek be - mondta mosolyogva. — És valószínűleg többet is tudnak kiszedni belőle, ha nem kell vigyázban állniuk mellette. Említsék meg a saját kis vicceiket, csak adják önmagukat! Hívjanak fel, ha eszébe jut valami! De ne maradjanak sokáig, mert rengeteg pihenésre van szüksége.

Dale önkéntelenül is hátrahőkölt, amikor belépett a kórterembe, mert Lotte borzalmasan festett, szinte fel sem lehetett benne ismerni azt a csinos lányt, akivel annyi vidám órát töltött. A haja csomókban állt, nagyon sovány volt, ijesztően sápadt, tele kék és zöld foltokkal, és az arcáról hámlott a bőr. Még a nagy, kék szeme is, amit pedig olyan jól ismert, üzötten, riadtan nézett rájuk.

- Megismeresz minket, Lotte? - kérdezte Dale, és megfogta a kezét. - Dale vagyok, ő pedig Scott. A legjobb barátaid voltunk a luxushajón, és mindent együtt csináltunk.

- Dale és Scott - ismételte Lotte lassan, mintha össze akarná vetni az imént hallott neveket mindazzal, ami az emlékezetében megmaradt. Fürkészve nézte a két arcot, de nyilvánvaló volt, hogy nem ismeri fel őket.

Dale elkezdett mesélni a fodrászszalonról, és felsorolta az ott dolgozók neveit.

— A „rabszolgámnak” neveztetek - tette hozzá, miközben könnyek gyűltek a szemébe, és a hangja megremegett. — Olyan trehány vagyok, mindig te szedted össze utánam a ruháimat, és ki is mostad. Nálad jobb barátnőm még sosem volt. Lotte megszorította a kezét.

- A hangod ismerősnek tűnik — mondta, és kétségbeesés suhant át az arcán. — Annyira igyekszem emlékezni valamire, de csak árnyak vannak, semmi más.

- Alig telt el pár nap, és még mindig nagyon gyöngé vagy - vette át a szót Scott, és lehajolt megcsókolni a homlokát. - Barbie babának neveztetek.

Lotte egy ideig figyelmesen nézte Scott arcát, majd felsóhajtott.

— Itt van valahol, tudom, hogy itt van, de valami elállja az utat.

— Majd kiderítjük, hogy mi az - vigasztalta Dale. - Holnap behozunk egy csomó képet, amit a hajón készítettünk. Addig beszélünk róla, míg nem lesz áttörés, és eszedbe nem jut minden.

- A szüleim is voltak bent tegnap este - mondta Lotte, ahogy a szemét elhomályosították a könnyek. - Vagy legalábbis azt mondták, hogy a szüleim, de semmit sem jelentettek nekem. Biztos, hogy azok, akiknek mondták magukat?

Dale-nek a kérdés hallatán elszorult a torka, mert Lotte egyértelműen érzékelte a szülei közönyét annak ellenére is, hogy valószínűleg nem emlékszik arra, milyen érzés is valójában a szeretet és a barátság. Milyen szörnyű lesz neki, amikor visszatér az emlékezete, és rájön, hogy a szüleinek nem kell. Hogy megerősakolták, és talán valaki vízbe akarta fojtani. Talán jobb is, ha nem emlékszik semmire, amikor az emlékezet ezt tartogatja a számára.

- Régóta nem láttalak, és nagyon megváltoztál — mondta Dale, és végigsimított Lotte egyenetlenül lenyírt haján, és elhúzott a homlokából egy tincset. — Egészen hosszú volt a hajad, leért a hátad közepéig, és nagyon fényes volt. Imádtad a rózsaszínt, és jól is állt neked, mert olyan csajos lány voltál.

- *Tűzz hajadba rózsaszínt, és a fiú rád kacsint...* - mondta Lotte mosolyogva. Aztán összeráncolta a homlokát. - Ezt miért mondtam? Csak úgy kibukott belőlem!

- Gondolom, így fog visszatérni az emlékezeted - mondta Scott. - Egy kicsi itt, egy kicsi ott, az egyik előhív egy másik emléket, és aztán lavinaként elindul az egész. De most aludnod kell, hogy megerősödj. Holnap este megint meglátogatunk.

Amikor visszasétáltak a rendőrautóhoz, mindent elmeséltek Bryan nyomozónak, amiről beszélgettek. Dale megkérdezte, a férfi ott volt-e a kórteremben, amikor Lotte szülei bent jártak.

— Sajnos igen — érkezett a válasz. - Még sosem láttam ilyen rideg házaspárt. Egyszer sem érintették meg a lányukat, se egy puszi, egy kézszorítás, semmi. Még csak meg sem simogatták az arcát. Akkor bezzeg könnyek gyűltek a szemükbe, amikor a másik lányuk haláláról meséltek! Legszívesebben felpofoztam volna őket, hogy eszükbe juttassam, van egy másik lányuk is, akinek nagy szüksége van gondoskodásra és figyelemre.

- És most mi lesz? - kérdezte Dale.

— Holnap délelőtt meg fogja vizsgálni egy pszichiáter — válaszolt a rendőr. — Reménykedjünk, hogy valamiképp elő tudja csalogatni az emlékeit.

Természetesen ismét leközzöltetjük a fényképét a sajtóban, és megkérjük a lakos-ságot, hogy jelentkezzenek, amennyiben emlékeznek rá.

- Mi van akkor, ha ami történt vele, az olyan borzalmas, hogy az agya egyszerűen kizárta, hogy felépülhessen? - kérdezte Dale. - Azt olvastam valahol, hogy az amnéziának ez is lehet az oka.

— Igen, én is így gondolom. És ez a rendőrségnek elég sok fejtörést okoz, mert tudnunk kellene, hogy ki a felelős az őt ért traumáért, hogy letartóztathassuk az illetőt. De

biztos forrásból tudom, hogy az ilyen amnézia nem maradandó.

Lotte visszahanyatlott a párnára, és a mennyezetet bámulta. Éjjel tizenegy is elmúlt már, kintről a sötétség bámult be rá, és minden elcsöndesedett. A világítást rég lekapcsolták, az ápolónő csak az olvasólámpát hagyta égve az ágy fölött, azt is elfordította, hogy ne süssön bele Lotte arcába.

Mindenki azt kérdezgette tőle, hogy van, de nem tudta megmondani, mert fogalma sem volt arról, hogyan érezte magát azelőtt, hogy a tengerbe került. Legszívesebben csak aludt volna, az egész teste sajgott, és az ápolónő szerint sok helyen azért fáj, mert kihúzták a kavicsos tengerpartra. Csak nézte a lilás foltokat a csuklóján, és szeretett volna visszaemlékezni annak az *arcára*., aki megkötözte. Abból, ahogy Dale és Scott beszélt vele, arra következtetett, hogy kedves lány lehetett, de akkor miért akarta valaki megkötözni?

A kórteremben minden furcsán ismerősnek tűnt, nem feltétlenül azért, mert korábban már járt itt, de valahogy mégis úgy. De persze, gondolta, az egyik kórterem olyan, mint a másik.

Különösnek találta, hogy az emlékezetkiesés ennyire szelektív. Nem gátolta meg abban, hogy beszéljen, olvasson, késsel-villával egyen, használja a vécét, mégis, amikor a nevét mondták, nem ismerte fel.

— *Tűzz hajadba rózsaszínt, és a fiú rád kacsint* — suttogta ismét maga elé. — Ez miért jutott az eszembe?

Lelki szemei előtt megjelent a szín, és azt is meg tudta mondani, hogy az ablakba állított vázában a lila virágoknak tulipán a neve. A szülei hozták a csokrot, az anyja azt

mondta, hogy a kertjükből való. De persze lehet, hogy azt is ő tette hozzá, hogy tulipán.

Viszont senki sem mutatta meg neki a rózsaszínt, egyszerűen tudta, milyen.

Kinyúlt az egyik odakészített magazinért, és addig lapozta, míg egy rózsaszín ruhára, rózsaszín rúzsra és egy rózsaszín falú szobára nem bukkant.

Tovább lapozgatott, de a keze hirtelen megállt, amikor meglátta a tengerparton játszó kislány képét. Vödör és lapát volt nála, és bikinire viselt. Lotte-ra azonnal rátörtek az emlékek.

Egy rózsaszín bikini, fehér pöttyös foddorral a bugyi hátulján. A nővérének is pontosan ugyanilyen volt. Még azt is tudta, hogy nyár van, ő ötéves, Fleur meg kilenc. A napot Camber Sandsben töltötték. Az anyja mondta neki, hogy „*tűzz hajadba rózsaszínt, és a fiú rád kacsint*”, és Fleur meg is kérdezte, miért kellene a fiúknak rájuk kacsintaniuk.

Ahogy az emlék kibontakozott, olyan volt, mintha egy filmet nézne. Lotte látta, ahogy reggel mind kiszállnak a kocsiból, ahogy az anyja a piknikkosarat és a strandfelszerelést az apja kezébe nyomja, aki alig látszott ki a mögüle.

Lotte-nak csak a vödröket és az ásókat kellett vinnie. Fleur cipelte a föltekert és összekötözött plédet, ami úgy nézett ki, mint egy nagy virsli. Az anyja és az apja vitt minden mást fel a homokdűnákra, majd le a tengerpartra.

Most járt először homokos tengerparton. Imádta, ahogy a meleg homok átpréselődött a lábujjai között, és izgalmas volt felmászni a hatalmas dűnákra, várakozásteljesen, vajon mi vár rájuk a másik oldalon. De a legjobb az volt, amikor felértek a tetejére, mert olyankor lecsúsztak a túloldalon, bele a végtelenbe vesző arányló homokba. Az apály kis pocsolyákat hagyott maga után, amiben élvezettel tapicskoltak.

Az apja rávágott a saját kezére a kalapáccsal, amikor be akarta verni a csíkos árnyékoló ponyva cövekét, és az anyja kinevette. Az apja kergetni kezdte a kalapáccsal, az anyja felszaladt az egyik dűnére előre, de az apja elkapta a bokájánál fogva, lerántotta, és csak nevetett rá.

Egész nap ilyenek voltak, évődtek és viccelődtek egymással. Amikor bementek a vízbe, egymást kezdték spriccelni, pedig mindketten ruhában voltak. Lotte arra is emlékezett, hogy a tenger nagyon messze volt apály idején, és kis lyukakat láttak a homokban, amiről az apjuk azt mondta, hogy a parti csigák ásták.

Fleur Madonna új számát, a „Papa Don't Preach”-et énekelte — az egyik lapátot használta mikrofonnak, ahogy körbe-körbetáncolt a víz mellett. Az apja azt mondta, kár, hogy nem hozta el magával az új kameráját, mert félt, hogy homok kerül bele. Megkérte Fleurt, hogy majd otthon is adja elő a dalt nekik, hogy fel tudja venni.

Lotte-nak nem volt szüksége videofelvételre ahhoz, hogy mindezt felidézze.

Látta Fleurt, ahogy a naptól kipirult arccal ugrál, és két kis copfba fogott göndör, szőke haja pomponként fogja körül az arcát. Sürgette Lotte-ot, hogy ugorja át az apály után maradt tócsákat, azzal ijesztgetve, hogy emberevő polipok laknak bennük.

Lent a parton megfogták egymás kezét, és úgy szökdécseltek át a hullámok fölött. Fleur tudott úszni, és megpróbálta Lotte-ot is megtanítani: megtartotta a hasa alatt, és azt mondta, mozgassa a karját úgy, mintha béka lenne. Többször is elengedte, és Lotte olyankor rengeteg vizet nyelt, de nem bánta, mert bátornak érezte magát, amikor a nővérével volt.

Még aznap Fleur megpróbálta megtanítani cigánykereket vetni is. Ő maga akár egy tucatot is tudott csinálni egymás után, végig a parton. Kézen is tudott járni és hát-raszaltózni is, és Lotte olyan akart lenni, mint ő.

Az emlék váratlanul megszakadt, mint amikor egy filmet hirtelen elvágunk. Az egyik pillanatban még Fleurt nézte, ahogy hátraszaltózik, és a következő pillanatban semmi.

Nem emlékezett arra, hogy hazamentek, sem arra, hogy mi történt utána.

De különösebben nem is bánta. Végül is kezdetnek megteszi, legalább valami jót is tud mondani majd reggel az orvosnak. Azért azt furcsállta, hogy a magukat a szüleinek mondó házaspár még csak nem is hasonlított arra a két boldog emberre az álmából. Persze ugyanúgy néztek ki, csak idősebbek voltak, viszont már közel sem olyan boldogok. És hol lehet Fleur? Róla senki nem tett említést.

NEGYEDIK FEJEZET

Amikor a Lotte-nál tett látogatás másnapján Dale belépett a szalon ajtaján, Marisát találta ott, aki már várta. Elég volt egy pillantást vetnie a nő feszült arcára, tudta, hogy ez nem csupán baráti látogatás.

— Segíthetek valamiben, Marisa? - kérdezte olyan kedvesen, ahogy csak tudta.

— Még van időm az első vendégem előtt, ha manikűröztetni vagy gyantáztatni akarsz.

— Nem akarok, és nincs is szükségem semmiféle szépsészeti kezelésre — válaszolta Marisa ingerülten. — Azért jöttem, hogy elmondjam, ha azt hiszed, te és Scott akkor mentek el innen, amikor úgy tartja úri kedvetek, csak mert valami lány, akivel annak idején együtt dolgoztatok, elveszítette az emlékezetét, nagyot tévedtek. Pszichiáterre van szüksége, nem pedig kozmetikusra.

Dale metsző pillantást vetett a nőre.

- Ezek szerint, amikor megszülettlél, az együttérzést ajándékozó tündér keresztanyád elfelejtett meglátogatni...

- Ez meg mit akar jelenteni? - kérdezte Marisa.

- Gondolkodj el rajta! - csattant fel Dale, majd bevonult az egyik kezelőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Eszébe sem jutott munkaidő alatt meglátogatni Lotte-ot, nem is az háborította fel, hogy megmondták neki, hogy nem mehet, hanem az, hogy Marisa nem is kérdezte Lotte állapotáról.

Dale tudta magáról, hogy régebben őt sem nagyon érdekelték az emberek. Abban azonban teljesen biztos volt, hogy mindig kíváncsi lett volna arra, hogy mi történhetett egy olyan fiatal és helyes lánnyal, akit félholtan húztak ki a tengerből. És ha ez a lány történetesen az egyik kollégájának a barátnője, akkor együtt érzően érdeklődött volna róla.

A legrosszabb mégis az volt, hogy Dale biztosra vette, Marisa csak ürügyet keres arra, hogy kirúgja. Azt nem tudta, miért, de a főnöke az első naptól kezdve kipécézte magának. Rosie-hoz és Michelle-hez is kíméletlen volt eleinte, de Dale értette, csak azért, hogy a szalonban elvárt színvonalra felhozza őket.

Dale jól tudta, hogy ő mindig is ezen a színvonalon dolgozott. Marisa nem köthetett bele sem a technikájába, sem a higiéniába, sem abba, ahogyan a vendégekkel bánt, egyszerűen csak valamiért azt akarta, hogy eltűnjön onnan. Marisa is bent ült az állásinterjún, de elvileg Sophia Renato és Quentin Sellers, a szálloda társtulajdonosai választották ki a tizennyolc jelentkező közül. Ők ketten szinte be sem jártak a szalonba, és Carlos, a borpincér azt mondta, nagyjából hetente egyszer jönnek leellenőrizni a hotelt, és mindent a menedzserekre hagynak.

Frankié szerint Marisa azért akarta kitenni Dale szűrét, mert magabiztos, okos és született vezéregyenység, és amint ezt Renato és Sellers észreveszik, könnyen lehet, hogy költséghatékonyabb megoldásnak találják majd őt kinevezni a szépségszalon menedzserének és megszabadulni Marisától.

Dale-nek tetszett a gondolat, hogy esetleg az egész részleg vezetésére alkalmasnak találnák, de igazság szerint nem különösebben vágyott erre a

posztra. Túl sok felelősséggel járna, és a fizetése nem lenne sokkal magasabb. Inkább nyitna egy kis saját szalont Brightonban, ahol megtarthatja a profitot, és nem kell mindennap olyan sokáig dolgoznia. Egyelőre nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy Marisát annyira felbosszantsa, hogy kirúgja - még nem.

Viszont úgy érezte, muszáj Lotte-nak segítenie. Azt ugyan nem tudta, hogyan, mert autó nélkül meglehetősen bonyolult lenne megtenni azt a száz kilométernyi utat a kórházba. Eltökélte, hogy mindent megtesz, ami csak tőle telik, hogy a barátnője talpra álljon, és az emlékezete visszatérjen, függetlenül attól, hogy Marisa mit gondol.

Scott azt mondta, megkérdezi Michaelt, a főszakácsot, hogy kölcsön tudná-e adni az autóját, így este azzal mehetnének be Chichesterbe. De még ha Michael igent mond is, nemigen érnének oda fél kilenc előtt, és akkor lehet, hogy a kórház már nem enged be látogatókat. Ráadásul ezt úgysem tudnák mindennap megtenni.

A közlekedési nehézségek azonban eltörpültek Lotte gondjaihoz képest. Már a nemi erőszakot is épp elég megemésztetni, de úgy tűnt, ami az utóbbi egy évben történt vele, az még ennél is százszorta rosszabb lehet, különben az agya nem blokkolt volna le.

Hogyan fog Lotte megküzdeni mindezzel, amikor visszatér az emlékezete? Bryan nyomozó délután felhívta, hogy elmondja, Lotte nincs elég jól ahhoz, hogy aznap több látogatót fogadjon.

- Kora délután bevitettem hozzá két régi barátját - fűzte hozzá magyarázatul. - Jelentkeztek, amikor olvastak róla az újságban. Lotte az egyikük kollégája volt, egy ideig együtt lakott ezzel a férfival és a partnerével.

- Fodrászok? - kérdezte Dale. Eszébe jutott, hogy Lotte említett egy meleg férfit, akivel együtt dolgozott, és akivel jó barátok lettek.

- Az egyikük igen, habár Lotte nem ismerte fel őket — válaszolt Bryan. - Viszont emlékszik egy napra, amit a szüleivel és a nővérével a tengerparton töltött ötévesen.

- Kezdetnek megteszi - mondta Dale fölélénkülve.

— Igen, de szerintem túlságosan megviselte az egész. Ez a két férfi, Simon és Ádám, régi barátokról, munkatársakról beszélt neki, amikor Lotte hirtelen rosszul lett. Nem kapott levegőt, pánikrohamnak tűnt. Hívnunk kellett az ápolónőt, és megkértek minket, hogy távozzunk.

- De most már jobban van? - kérdezte Dale.

— Igen, nemrég betelefonáltam a kórházba, és azt mondták, hogy megnyugodott, és pihen.

- Nem lehetne egy közelebbi kórházba áthozni? Brighton nagyon messze van ahhoz, hogy rendszeresen tudjuk látogatni.

— Ezt ma a pszichiáter is javasolta — mondta Bryan. — Szerintem elsősorban Lotte szüleinek gondolt, de ők egyelőre még a fáradtságot sem vették, hogy

felhívják a kórházat, és megkérdezzék, hogy van a lányuk, így arról sem tudnak, hogy már emlékszik rájuk.

- Nem hiszem, hogy haza akarnak vinni magukhoz, amikor felépült annyira, hogy elhagyhassa a kórházat. Még ha felajánlanák is, szerintem nem tenne jót neki - jegyezte meg Dale.

- Simon és Ádám azt mondták, hogy hozzájuk is mehet - jegyezte meg Bryan.

- Máris?! - kiáltott fel Dale. Amit érzett, az nevetségesen közel állt a féltékenységhez.

- Addig nem lehetséges, amíg nem emlékszik rájuk. Na mindegy, holnap is van nap, talán lesz újabb áttörés. Holnap reggel az országos lapok és a televízió is leközi a történetét, szóval lehet, hogy újabb nyomra bukkanunk.

Nem sokkal azután, hogy Dale letette a telefont, azon kapta magát, hogy Lotte barátain töpreng. Nem emlékezett arra, hogy Lotte mit mondott, melyik szalonban ismerkedtek meg, ezért gondolta, megkérdezi Aprilt, Sharont és Guyt, akik környékbeliek voltak, hogy van-e tippjük, melyik lehet.

- Ha Lotte azt mondta, Brighton legjobb szalonja, akkor a Kutz lesz az - mondta April rövid gondolkodás után. - Én is ott voltam gyakornok. Tudod a barátja nevét?

- Simon vagy Ádám - válaszolta Dale.

- O, Simon Langford lesz az! Nagyon édes pasas. És még mindig ott dolgozik. Pont a múlt héten beszéltem vele.

April alacsony, vagány, barna hajú lány volt, előszeretettel szórakoztatta őket mindenféle történetekkel arról, hogy milyen volt a londoni West End egyik fodrászatában dolgozni. Hazajött a családjához Brightonba, ahogy Guy is, azzal a szándékkal, hogy saját szalont nyit, amint összegyűlik rá a pénze.

- Odatelefonálok, hátha tudunk beszélni - mondta Dale. - Nagyon szeretnék találkozni vele.

Röviddel nyolc után Dale beült egy taxiba a Marchwood Kastélyszálló előtt, hogy meglátogassa Simont és Ádámét. Még délután pár szót váltott Simonnal telefonon, aki elmondta, mennyire letaglózta, amikor meglátta Lotte fényképét az újságban, és még mindig tanácstalanul áll az előtt, hogy miért nem kereste meg őket, amikor eljött a hajóról. Egyértelműen megrázta, hogy Lotte sem rá, sem a barátjára, Adamre nem emlékezett, az pedig még jobban, hogy pánikrohamot idéztek elő nála. Azonnal meghívta Dale-t, mert kétségbeesetten szeretett volna többet megtudni Lotte-ról.

Simon és Ádám lakása egy régiségkereskedés fölött volt a Meeting House Lane-en North Lanesben. Csöndes kis mellékutca volt, kovácsoltvas csigalépcső vezetett fel a balkonról nyíló bejárati ajtóhoz. Dale érdekes helynek találta, ahol ő maga is szívesen lakna - üzletek és bárók tőszomszédságában, mégis csupán egy kőhajításnyira a tengertől.

Simon magas, vékony férfi volt, rövid, barna haja végét szőkére festette. Nagy füle és orra miatt nem igazán lehetett azt mondani rá, hogy jóképű, mégis valahogy vonzónak tűnt barátságos, széles mosolyának és mélybarna szemének

köszönhetően. Krémszínű vászonnadrágot viselt nadrágtartóval és a szeme színéhez illő csokoládébarna inggel.

— Úgy örülök, hogy felhívtál - mondta őszinte szívélyes-seggel. - Kár, hogy Adamnek ma este dolga van, tudom, hogy szomorú lesz, amiért nem ismerhetett meg.

- Szeretnék többet megtudni Lotte-ról - mondta Dale, ahogy a férfi beinvitálta.

— Amikor kiderült, hogy ennyire eltávolodott a szüleitől, rájöttem, hogy elég keveset tudok róla.

— Olyan régóta aggódok miatta. — Simon a kezét színpadias mozdulattal tette csípőre. - Minden kikötőből küldött nekem képeslapot, de ennek hirtelen vége szakadt.

Dale emlékezett rá, hogy Lotte rendszeresen írt képeslapokat, de akkor azt feltételezte, hogy a szüleinek.

Simon bevezette a nappaliba, ami nagyon művészi volt a hatalmas, tengerészkék kanapékkal, hajópadlóval és a nagy, élénk színű, modern művészi nyomatokkal a falakon. Simon megkérte, hogy foglaljon helyet, és megkínálta egy itallal.

- Volt valami különösebb oka, hogy nem írt több képeslapot? - kérdezte, ahogy átnyújtott Dale-nek egy pohár fehérbort. — Új fiút talált, vagy csak azért, mert új barátokat szerzett?

Dale érzékelte, hogy a férfi megbántódva mondja ezt, és kicsit zavarban is van, ezért a lány úgy gondolta, a leghelyesebb, ha elmondja neki az igazat. Lotte-nak most mindennél nagyobb szüksége van a barátaira, és Simon nem tud igazán segíteni, ha nincs tisztában vele, hajdani szobatársa min ment keresztül.

— Jobb szerettem volna kíméletesebben elmondani... De Lotte nem azért nem küldött több képeslapot, mert már nem érdekelték. Azért függesztette fel a kapcsolatait, mert megerőszkolták.

Simon elsápadt, Dale szemét szűrni kezdték a könnyek, pontosan úgy, mint mindig, amikor felidézte, milyen poklot kellett Lotte-nak megélnie.

Többször is a sírás határán volt, ahogy Simonnak elmesélte az egész történetet. Úgy érezte, a rettenetet sosem fogja elfelejteni.

- Micsoda szemét! - sziszegte Simon, amikor Dale elhallgatott. - Remélem, a rendőrség felakasztatta.

— Szerintem tuti, hogy többet nem lesz alkalma bárkit is megerőszkolni. A város a turizmusból él, és a rendőrség nem hagyhatja, hogy egy ilyen alak elijessze a külföldieket - jelentette ki Dale komoran. Kifújta az orrát, megtörölte a szemét, majd nagyot kortyolt a borból, mielőtt folytatta volna Lotte megtalálásának történetét. — Én hittem neki, amikor azt mondta, hazamegy, nem volt okom mást feltételezni.

Simon szinte végig néma csöndben hallgatta Dale-t, és amikor a lány befejezte, felállt, és odament az ablakhoz.

Egy ideig elgondolkodva bámulta az utcát. Végül visszafordult Dale felé.

— Nyilvánvaló, hogy valakivel együtt hagyta el a hajót. Tudod, ha nem így lett volna, akkor egyenesen ide jön.

Dale számára ez nem tűnt túl logikusnak.

— Miért? - kérdezte. — Bárhova mehetett.

- Nem, mert a fejemet teszem rá, hogy ez után az egész után nagyjából ugyanúgy érezte magát, mint amikor először megjelent a Kutzban — mondta, és barna szemében aggodalom tükröződött. - Űzött vad volt akkoriban. Szinte sugárzott belőle, mennyire magányos. Nem volt pénze, hogy rendes ruhát vegyen, nem volt senkije, aki szeretné. Még a saját árnyékától is félt. Én mondom, ha nem vették rá arra, hogy valakivel együtt menjen el a hajóról, akkor olyan gyorsan futott volna ide vissza, ahogy csak a lába bírja. Ez a lakás mindig is a menedéke lesz.

- Hány évesen kezdett el a Kutzban dolgozni? - kérdezte Dale. Mélységesen meghatotta Simon szeretete a barátnője iránt, bár egy kicsit féltékeny is lett tőle.

- Már majdnem tizenkilenc volt. Amikor megtudtam, hogy azok a csajok, akikkel együtt lakott, mit műveltek vele, rávettem, hogy költözzön ide hozzánk. Lotte mindig azt mondta, hogy a velem való találkozás olyan volt, mintha egy sötét pincéből bújt volna elő, ki a fényre. Számunkra ő volt a húgunk, anyánk, barátunk és házvezetőnőnk egy személyben. Szerettük, hogy itt lakik velünk, ki-egyensúlyozta az életünket. Pontosan ezért tudom, hogy ha baj érte, akkor elsőként ide jött volna vissza, mert mi voltunk a családja.

— Ezt elmondtad Bryan nyomozónak is? - kérdezte Dale.

— Megpróbáltam, de a heteró zsaruk hajlamosak azt gondolni, hogy a melegek hóbortos, üres fejű népség. El sem tudják képzelni, hogy értelmes kapcsolatot tudunk létesíteni nőkkel úgy is, hogy nem fekszünk le velük.

— Bryan nekem nem ilyennek tűnt - jegyezte meg Dale. - És arra mit mondott, hogy szerinted biztosan valaki mással ment el a hajóról?

- Úgy láttam, nem hitte el, hogy eléggé ismertem Lotte-ot ahhoz, hogy ilyen kijelentést tegyek. Valószínűleg te sem, ugye?

— Ó, dehogynem - nyugtatta meg Dale. - Mert tudod, ugyanúgy beszélsz Lotte-ról, mint én, innen tudom, hogy ugyanazt láttad benne te is.

Simon lesütötte a szemét, és fülég elvörösödött.

— Mi a baj? — kérdezte Dale.

— Azt hiszem, túl erőszakos voltam vele délután, ezért kapott pánikrohamot... Tudod, megemlítettem Markot, és hirtelen nem kapott levegőt.

- Ki az a Mark?

— Egy tengerész, akibe beleszeretett. De ha rá emlékezett, akkor valószínűleg eszébe jutott minden más is, ami azt megelőzően történt vele. Biztosan túl sok volt neki.

Miközben Dale Simonnal beszélgetett, Lotte a kórházi ágyban feküdt lehunyt szemmel, alvást színlelve, hogy senki se jöjjön be *hozzá* beszélgetni.

A szíve már nem kalapált annyira hevesen, és már nem félt, nem volt olyan zaklatott, mint amikor Simon és Ádám itt jártak. De mindez azért történt, mert hirtelen megrohanták az emlékek. Mintha egy forgószélbe keveredett volna, még arra sem volt képes, hogy megnyugtassa Simont, hogy nem mondott semmi különöset, csak egyik pillanatról a másikra rádöbrent, hogy ki ez a férfi itt az ágya mellett, és mit is jelentett a számára.

Tizenkilenc évesen ott ült mellette, és kiöntötte neki a szívét, olyan dolgokat mondott el neki, mint Lotte és utána senkinek. Simon vezette rá, hogyan kezelje az egészséget. Lotte végtelenül örült, hogy végre emlékezett rá, milyen fontos szerepet töltött be a férfi az életében.

Simonnak köszönheti, hogy már tudja, miért volt olyan ismerős ez a kórterem. Fleur is egy ilyenben feküdt, mielőtt meghalt. Lotte-nak igazából soha sem árulták el, hogy a nővérenek mi a baja. Emlékezett, hogy nem is értette, Fleur miért nem jár már táncórára, miért hiányzik annyit az iskolából és alszik olyan sokat. Soha senki nem magyarázta el neki.

Talán a szülei maguk sem bírtak szembenézni a leukémiával, nemhogy megpróbálják érthetővé tenni mindezt a kisebbik lányuk számára. De mivel Lotte nem tudta, hogy Fleur beteg, úgy érezte, hogy a különleges bánásmód, a sok finomság, az új ruhák és játékok, amit kapott, az utazások bárhova, ahova csak Fleur vágyott, végtelenül igazságtalan vele szemben.

Végül Fleur mondta el neki. Lotte-ot aznap este elfenekelték, és ágyba küldték vacsora nélkül, amiért panaszkodott, hogy a szomszéddal hagyták, bezzeg a nővérét elvitték Londonba. Fleur felosont hozzá egy kis sütivel, egy dobozos üdítővel és egy nagy adag vajkaramellával.

— Csak bevittek a kórházba — mondta. — Meg kellett vizsgáltatni, mert valami baj van a véremmel.

Lotte szentül hitte, hogy ha soha többet nem panaszkodik, akkor Fleur meggyógyul. De nem így történt, nővére egyre gyengült, lefogyott, napról napra sápadtabb lett, és valahányszor bevitték a kórházba, egyre hosszabb ideig tartották bent. Lotte tisztán emlékezett Fleur tizedik születésnapjára. Egy ugyanilyen szobában voltak, mindenütt virág, üdvözlőlapok, plüssmacik, babák. A tortája olyan volt, mint Hamupipőke hintója, amit négy rózsaszín „én kicsi pónim” húzott. Fleurnek annyi ereje sem maradt, hogy elfújja a gyertyákat, Lotte-ot kérte meg, hogy fújja el helyette. Egy héttel később meghalt.

Lotte-nak Mrs. Broome mondta el, mi történt, a szomszéd, aki vigyázni szokott rá, amikor a szülei bent voltak a kórházban. Mrs. Broome azzal vigasztalta, Jézus vette magához Fleurt, hogy nála lakjon, mert olyan különleges volt, és amikor Lotte hazamegy, legyen nagyon jó kislány, és maradjon csöndben, mert az apukája és az anyukája nagyon szomorúak.

Amikor később Lotte hazament, az apja nyitott ajtót. Felkapta a lányát, megölelte. Lotte még arra is emlékezett, hogy apja arca nedves volt a könnyektől.

Aztán letette, és azt mondta neki, menjen be az *anyjához*. Lotte egy ideig ott tétovázott az ajtóban, és csak nézett befelé. Mindig is hidegnek tűnt ez a szoba, mert sosem sütött be ide a nap. Hatalmas, háromrészes, sötétvörös ülőgarnitúra állt odabent, és a kémény két oldalán levő alkóvok fekete faburkolatot kaptak. A nyitott polcokon díszek és könyvek sorakoztak, az üveg tolóajtók mögött pedig a legjobb üveg neműket tartották.

Az anyja a kanapén ült összegörnyedve, fejét a kezébe temette, és nyöszörögve előre-hátra ringatta magát.

Lotte odament hozzá, és leült mellé. Az anyja egy szóval sem üdvözölte, mintha észre sem vette volna, hogy ott van. Ezért Lotte feltérdelt mellé, és megpróbálta kis karjával átölelni.

- Én még itt vagyok neked - mondta. Még tizenhat év elteltével is tisztán emlékszik rá, hogy 70

mit mondott, mert az anyja olyan hevesen reagált rá. Durván a földre lökte Lotte-ot.

— Nekem te nem kellesz, te kis fereg! — kiáltotta. — Nekem csak az én gyönyörű Fleurom kell.

Lotte-nak is kellett volna a kedves, vidám, szép Fleur. Hatalmas úr keletkezett az életében: a nővére mindig játszott vele, felolvasott és énekelt neki.

Megmagyarázta, amit Lotte nem értett, fésülgette, mesélt neki, és amikor együtt mentek vásárolni, akkor mindig pontosan tudta, mennyi visszajárót kell kapniuk, és azt is tudta, hogy hol lehet venni a legjobb dolgokat.

Miért nem értette senki, hogy ő is szerette Fleurt, és neki is hiányzik?

Annyi fájdalmas emléke volt a Fleur halála utáni időkről. Mintha minden egyes nap új és új sérelmeket hozott volna, és Lotte teljesen összezavarodott, mert nem értette, miért veszekednek vele és büntetik meg állandóan. Egyszer szíjjal elfenekelték, olyan erősen, hogy hetekig nem tudott rendesen ülni — ez volt az egyik legkomolyabb eset. Egyetlen bűne volt: rajtakapták, hogy Fleur Barbie babájával játszik.

— Mégis mit gondolsz, ki vagy te, hogy hozzá mersz nyúlni a játékhhoz?! — üvöltötte az anyja dühtől eltorzult és kivörösödött képpel, ahogy nekirontott szíjjal a kezében. - Be ne tedd többet a lábad a szobájába!

Lotte hálósobája csak egy kis lyuk volt, az ágyának és a fiókos szekrényének is alig jutott benne hely. Fleur szomszédos szobája azonban legalább háromszor akkora volt, és mindig ott játszottak kettesben.

Most Fleur szentélye lett belőle. Az anyja minden héten kitakarított, letörölte a port, és órákat töltött odabent zokogva.

Amikor eljött Fleur tizenegyedik születésnapja, minden baba tiszta ruhát kapott, az anyja meggyújtotta a gyertyákat a tortán, és bevitte a szobába, hogy ott énekelje el halott lányának a „boldog születésnapot” kezdetű dalt. így ment ez minden áldott évben, de Lotte sosem kapott születésnapi tortát, és mindig csak

kardigánt vagy pizsamát ajándékoztak neki. Csupa praktikus és személytelen holmit.

Természetesen ő nem járt sem ének-, sem táncórákra, ahogy Fleur, ezért nem is tudta, van-e tehetsége bármihez is. Az anyja mindig rövidre nyíratta a haját, és egyszerű, sötét tónusú ruhákat vett neki. Akármilyen fiatal volt is, Lotte hamar felismerte, hogy anyja mindezt azért teszi, hogy soha senki még csak véletlenül se hasonlítsa rá nézve kedvezően Fleurhöz.

Az apja nem bánt gorombán vele, csak épp észre sem vette. Mivel vízvezeték-szerelőként dolgozott, esténként és hétvégenként is gyakran hívták ki sürgős hibaelhárításra. Fleur halála után azonban mintha otthon sem lett volna. Ahogy Lotte nőtt, ráeszmélt, hogy az apja a békesség kedvéért inkább mindent ráhagy a feleségére. Csak sajnós az anyja akkor viselkedett a legkegyetlenebbül, amikor kettesben maradtak. Lotte sokszor félt is hazamenni iskola után, mert nem tudta, mi vár rá otthon.

Néha csak rosszalló pillantás vagy megjegyzés, hogy késett vagy rendetlen a ruházata; néha egyszerűen levegőnek nézték. De ez akkor is fájt neki, olyan borzasztóan egyedül érezte magát, és tényleg azt hitte, azért, mert valami rettenetes, utálni való van benne.

Máskor azonban még ennél is rosszabb volt. Lotte-nak eszébe jutott egy esős nap. Tizenhárom éves lehetett. Addigra már kifejlődött benne a hatodik érzék, tudta, mikor van az anyja a legrosszabb hangulatban, elég volt benyitnia az előszobába. Érezte a feszültséget a levegőben, érezte a harag szagát, mintha orrfacsaró bűz lengte

volna be olyankor a lakást. Ilyenkor mindig megkísértette • gondolat, hogy megszökik, és ha lett volna olyan barátja vagy rokona, aki befogadja és elhiszi neki, amit mond, ükkor már rég eltűnt volna.

De nem volt senkije. Egyszer megpróbálta elmondani Mrs. Broome-nak, a szomszédjuknak, de a nő arca hitetlenséget tükrözve megmerevedett. Átrobogott hozzájuk, hogy beárulja Lotte-ot. Aznap papuccsal verte meg az anyja.

Így hát amikor azon az esős napon, tizenhárom évesen érezte a közelgő veszélyt, azt tette, amit mindig: felkészült az elkerülhetetlenül ellenséges fogadtatásra.

Ahogy óvatosan belépett az ajtón, ott találta az anyját az előszobában, abban a sötét rózsaszín gypjúruhában várta, amit általában csak különleges alkalmakkor vett fel. De nyilvánvalóan nem készült sehova, mert a haja kócos volt, és papucsot viselt. Sokkal aggasztóbb volt azonban eszelős tekintete.

- Loptál a pénztárcámból! - fröcsögött az indulattól. - Tegnap este még benne volt egy tízfontos, és reggelre eltűnt.

— Nem én vettem el - mondta Lotte őszintén. Az iskolatáskáját letette a földre. - Megnézheted, ha akarod. Egy árva pennym sincs.

Soha nem is volt, mivel nem kapott zsebpénzt, ami szintén bántotta, de sosem merte felhozni.

— Letetted a tiszta köre a vizes táskádat! - üvöltötte az anyja. - Te hülyegyerek! Miért nem te haltál meg a nővéred helyett? Te utolsó kis senki!

Lotte sírva fakadt. Alig pár esőcsepp hullott a kőre, de az hamar felszárad; úgy érezte, sosem fogja túltenni magát azon, hogy az anyja a halálát kívánta.

De a sírásnál rosszabbat nem is tehetett volna, mert az anyja ezt gyengeséggként értelmezte.

— Ez az! Sírj csak! Ezek csak krokodilkönnyek, semmit sem jelentenek! Épp elég baj az nekem, hogy te maradtál itt a szép és tehetséges kislányom helyett, erre még van képed hazudni és lopni tőlem?! Istenem, úgy gyűlöllek!

Lotte-ra már mondtak mindenféle szörnyűséget: hogy hülye, ronda, ostoba, rossz, utálatos, azt hitte volna, hogy már semmivel sem lehet megbántani, de az, hogy az anyja bánja, hogy ő maradt életben, olyan volt, mintha kést döftek volna a szívébe.

Akkor hívj egy szociális munkást, és adj állami gondozásba! - kiáltott oda az anyjának.

Ilyen bátor még sosem volt. Általában nem mert visszabeszélni. De alig hagyták el a szavak az ajkát, az anyja máris előkapott az esernyőtartóból egy sétatálcát, amit évekkel ezelőtt egy vendég felejtett ott, és nagy lendülettel lesújtott Lotte fejére és vállára. Lotte próbált elmenekülni, de az anyja beszorította a bejárati ajtó mögé, és csak záporoztak az ütlegek a hátára, vállára és karjára, és az anyja egész végig azt visította, hogy tolvaj.

Aztán hirtelen kifogyott a lendületből, a földre ejtette a tálcát, és kisietett a konyhába. Lotte felvonszolta magát a hálósobába, és legszívesebben meghalt volna. Úgy érezte, ha a saját anyja ennyire utálja, akkor remény sincs arra, hogy bárki is egyszer az életben törődjön vele.

Később valahogy megtudta, hogy az apja vitte el a tízfontost. Aznap reggel kivette a pénztárcából, de nem szólt róla, mert a felesége még aludt. De Lotte-tól senki sem kért bocsánatot.

Két hétbe telt, mire a kék foltok és vörös hurkák elhalványodtak rajta. A tornatanára ugyan megbámulta, amikor Lotte öltözködött, de nem kérdezte meg, hogyan szerezte a sérüléseket. Lotte számára ez is azt bizonyította, hogy senkit sem érdeklí, mi van vele. Feladta a reményt, hogy bárki is közbelép, és eldöntötte, abban a pillanatban, hogy elvégezte az iskolát, elköltözik otthonról. Hat tárgyból érettségizett, mindegyikből épphogy átment a vizsgán, majd szobalányi állásra jelentkezett a brightoni Grand Hotelbe, csak azért, mert a személyzetnek lakhatást is biztosítottak. Két nappal az év vége előtt hívták be interjúra, és állást ajánlottak neki. Megszervezték, hogy még azon a szombaton beköltözik, és hétfőn már kezdhet is.

Az anyja az orrát húzta, amikor Lotte elmondta neki, hogy a szállodában fog dolgozni.

— Pont jó lesz egy olyan agyatlan, mint amilyen te vagy - mondta a szokott, fagyos hangon. - Legfeljebb cselédnek vagy jó.

Az osztályából valaki bulit szervezett a tengerpartra, hogy megünnepeljék a vizsgák végét, és elbúcsúzzanak egymástól. Lotte-ot is meghívták, de ő tudta, hogy nem mehet el. Nem volt se szép ruhája, se pénze, hogy italt vegyen.

Különben is, nem akarta, hogy bárki megtudja, hogy dolgozni megy, hátha úgy reagálnak rá, ahogy az anyja.

A Grand Hotelben dolgozni kissé olyan volt, mint amikor a kisgyerek a játéktálcát kirakatüvegére nyomja az orrát. Lotte láthatta, ahogy a gazdagok esznek-isznak, drága ruhákat meg értékes ékszereket viselnek, és elegáns autókban érkeznek. A szállóban különböző konferenciákat is rendeztek, mert a termeket kibérelhették céges rendezvényekre. Lotte nála alig pár évvel idősebb lányokat látott, akik szemináriumokat, marketing-összejöveleteket és képzéseket szerveztek. Okosak voltak, csinosak, magabiztosak, és kifejezően tudtak beszélni. Ez is megerősítette abban a hitében, hogy ő tényleg buta, ahogy az anyja mindig is a fejéhez vágta. Eszébe sem jutott arról ábrándozni, milyen lenne vendégként egy ilyen helyen megszállni, vagy ha olyan munkája lenne, ahol a többiek felnéznek rá. Őszintén hitte, hogy másra nem is alkalmas, mint hogy takarítson mások után.

De nem bánta. Végül is kinézhetett a tengerre, amikor a szobákat takarította. A tenger színe naponta változott: ragyogó türkiztől, amikor sütött a nap, zöldön, szürkén át egészen feketéig, amikor vihar tombolt. Imádta a szeles napokat, amikor a hullámok olyan magasra csaptak, hogy végigsöpörtek a sétányon is, de a kedvence a szellő volt, ami épp csak könnyű, fehér tajtékot hajtott ki a fövényre.

Szívesen elnézte a nyaralókat is. Idős párok órákon át üldögéltek az árnyékban legjobb ruhájukba öltözve, és a tengerben gyönyörködtek. Kisgyerekek izgatottan sikongatva rohantak le a lépcsőkön a partra. Vele egyidős lányok ke-resték a fiúk társaságát, akikkel flörtölhetnek. Görkorcsolyázók, babakocsit tologató nők, kutyasétáltatók, döcögve járó, fagylaltot nyalogató természetes asszonyok és meleg férfiak, akik a sétány korlátjának dőlve várakoztak. Lotte hallotta, hogy Brighton most Anglia meleg központja, és mintha a szállóban mindenki már ránézésre pontosan tudta volna, hogy ki a meleg. Lotte azonban nem tudta megmondani, hacsak nem tették nagyon egyértelművé.

A személyzetnek fenntartott melléképületben egy angolul csak törve beszélő spanyol lánnyal osztott meg egy sötét, szegényesen berendezett szobát. Emellett keményen kellett dolgoznia, de a munkatársai barátságosak voltak, sőt kedvesek, és sokkal boldogabbnak *érezte* magát köztük, mint otthon.

Egyik este figyelte, ahogy a szobatársa a hajszárítással bajlódik, és felajánlotta, hogy megcsinálja neki a frizuráját. Lotte legnagyobb meglepetésére nagyon jól sikerült, és ezek után a többi lány is tőle kért segítséget. A híre nyilván végül eljutott Ginához, a szállodai fodrászat tulajához, inerte megkérdezte Lotte-ot, hogy nincs-e kedve segíteni neki, amikor épp nem dolgozik.

Lotte szinte már a szalonban töltött első délután úgy érezte, hogy a fodrázmesterséget neki találták ki. Mindent imádott benne: a sampon és a pakolás illatát; ahogy a nedves haj átsiklik az ujjai között, mikor mossza; amikor látta, hogy a lelapult, zsíros hajjal érkező nők vidáman, csinosan távoznak.

Gina a harmincas évei végén járt, telt idomú, szőke nő volt, aki nagyon magas sarkú cipőket hordott, és olyan szoros ruhákat, mintha ráöntötték volna, de ő maga is átélte nem egy nehézséget az életben. Láttá, hogy Lotte menyinyire szereti a szalont, és azt mondta, szerinte rendes képzéssel minden esélye megvan arra, hogy első osztályú fodrász legyen belőle.

Lotte-nek nem kellett magyarázkodnia, hogy nem hagyhatja ott a szobalányi állást a képzés kedvéért, mert kell neki a lakhatás, ami jár vele, mert Gina erre magától is rájött. Meggyőzte a szálloda vezetőjét, és azt javasolta, osztozzanak Lotte-on.

Reggel héttől tízig ágyazott és a szobákat takarította, aztán a nap hátralevő részét a fodrásztanfolyamon töltötte. Szabadnapjain fodrász iskolába járt, és minden este egy órán át megint ágyazott, és kicserélte a törülközőket.

Lotte sosem bánta, hogy napi tizenkét órát kell dolgoznia, és még vasárnap reggelente is szobalányi teendőket kell végeznie: lassan az otthonának kezdte tekinteni a Grand Hotelt. Gina viszont kedves volt *hozzá*, és az, hogy rendes képzést kap, azt jelentette, hogy egy szép napon tisztességes megélhetése lesz.

A következő két évben Lotte a Ginával való képzés, a heti egy nap iskola, illetve a mindennapos takarítás és ágyneműcsere közt ingázott fáradhatatlanul. Sosem látogatta meg a szüleit, és ők sem keresték soha. Karácsonykor és születésnapokon még képeslapokat sem küldtek. Nem élt igazi társasági életet, csak a személyzet többi bentlakó tagjával beszélgetett az étkezések idején, néha együtt elmentek moziba, vagy sétálgattak a parton a munkaidő lejárta után.

Gyakran megnézte a vele egykorú lányokat, és elmerengett, vajon milyen lehet eljárni táncolni, milyen lenne, ha járna valakivel, ne adj' isten nyaralhatna. De olyan keveset keresett, hogy még új ruhára sem volt pénze, és a szabadideje nagy részét fodrászati szaklapok tanulmányozásával töltötte. A külföldi pincérek közül többen is elhívták randevúra, de túlságosan kicsi volt az önbizalma ahhoz, hogy bárkivel is kapcsolatot keressen, ezért általában zavartan nevetett, majd elrohant.

Még nem töltötte be a tizenkilencet, amikor kitüntetéssel letette a fodrászvizsgát, és az iskolában elnyerte az év diákja címet is. Húsvétkor Ginától csoki tojást kapott, egy ajándékkosarat szépségápolási termékekkel és egy borítékot.

A borítékban egy ajánlólevél lapult a Kutzhoz, Brighton legjobb fodrászszalonjába.

- Ne nézz ilyen értetlenül... - mondta Gina mosolyogva. - Sokkal jobbat érdemelsz annál, mint hogy egész álló nap hajad moss, és ünnepek előtt berakd a nénikék haját. Évekkel ezelőtt együtt dolgoztam Geralddal, a Kutz tulajával, és jó barátok vagyunk. Már meséltem neki rólad, és felajánlotta, hogy felvesz. Ez meg fogja változtatni az életedet.

Lotte kinyitotta a szemét, és visszatért a jelenbe. Kint a kórterem előtt két ápolónő beszélgetett fojtott hangon, Lotte úgy vette ki, hogy az esti programjukat tervezgetik.

- Meg fogja változtatni az életemet... - dörögte Lotte, ahogy maga előtt látta Ginát, az első embert, aki szeretetet tanúsított iránta, és hitte, hogy ér valamit. Erősen sminkelte magát, mint mondta: feldobta a harci díszet. Vékonyra szedett szemöldökét ceruzával emelte ki, a színjátszós, kék szemhéjpúdert kedvelte, és a szempilláján vastagon ült a festék. Legalább negyvennégyes ruhákat hordott, de valahogy mindig szexinek tűnt a mélyen dekoltált felsőiben és a magas sarkú cipőiben.

Ginának igaza volt, Lotte életét csakugyan megváltoztatta, de nem csak az, hogy a Kutzban dolgozott. Igazából Simon intett a varázspálcával, és hozott helyre mindent. Talán ez lehetett az oka, hogy ma délután a hangja áthatolt a tudata köré emelt falon, és ennyi mindent eszébe juttatott.

Nagy örömmel töltötte el, hogy visszaemlékezett Ginára, Simonra és Adamre, erre a három emberre, akinek annyit köszönhetett, a gyerekkoráról szóló emlékeiről viszont szívesen lemondott volna. Fájdalmas, kínos volt a küzdelem, amit végig kellett csinálnia, hogy legyőzze az értéktelenség érzését, melyet a szülei plántáltak belé. Az anyja és az apja furcsa, távolságtartó viselkedése, amikor bejöttek meglátogatni, azt is egyértelművé tette, hogy az utóbbi négy évben nem békétek meg vele.

Az ajtó kinyílt, és Janice Easton, az ügyeletes nővér lépett be rajta:

— Hogy van, kedvesem? - kérdezte.

- Sokkal jobban - válaszolt Lotte. Janice jelenléte megnyugtatta. A nő a harmincas évei közepén járt, telt, igazi csinos kis vidéki nő benyomását keltette szalmaszőke hajával, rózsás arcával. - Csak félek, hogy Simon és Ádám most azt hiszi, miattuk lett pánikrohamom.

- Ne aggódjon emiatt, bármi előidézhet, de a legvalószínűbb az, hogy valamivel stimulálták az emlékezetét, így történt?

Lotte bólintott.

Janice letelepedett Lotte ágya szélére, és az arcán kíváncsiság gyúlt.

- Van kedve beszélni róla?

Lotte felült, az egyik párnát feljebb húzta, hogy nekidőlhessen. Még mindig mereven mozgott, a végtagjai sajogtak, és annak ellenére, hogy azt mondták neki, ennek nagy valószínűséggel az az oka, hogy sokáig úszott, míg kijutott a partra, ahol megtalálták, más, nem olyan régen végzett, fizikailag megterhelő tevékenység is okozhatta. A bőre kiszáradt, és szörnyen hámlott. Ami pedig a haját illeti, mintha drótkefe lett volna. Az ápolónők a sós víz nagy részét kiöblítették belőle, de még így is ráfért volna egy alaposabb hajmosás és egy nagy adag balzsam, hogy újra a régi legyen.

Furcsának találta, hogy mindaddig, míg nem emlékezett rá, hogy fodrász, különösebben nem izgatta a haja állapota. Ezt meg is mondta Janice-nek, aki nagyot nevetett, és azt mondta, hogy reggel már kimehet zuhanyozni, és rendbe teheti a haját is.

— És ha már emlékszik rá, hogy fodrász, elmondaná, hogyan ismerkedett meg azzal a két helyes barátjával? — kérdezte Janice.

Lotte nem akart senkinek sem mesélni nyomorúságos gyerekkoráról, sem a nehézségekről, amelyeken a Grand Hotelben ment keresztül. Arról azonban szívesen beszélt Janice-nek, hogyan került a Kutzba, Brighton legelőkelőbb fodrászszalonjába.

- Nagyon elegáns hely volt - mondta mosolyogva. - Kétemeletnyi csupa fényes fekete, fehér és krómfelület. Bár gondolom, még mindig ugyanígy néz ki. De akkoriban elég ijesztőnek éreztem, az összes ott dolgozó divatosan öltözött, én pedig egészen addig be voltam zárva egy szállodai fodrászatba a haj mosó tálak mellé láncolva. Az nem segített, hogy akkoriban költöztem össze három másik lánnyal, akik nagyon undokok voltak velem — mondta homlokát ráncolva.

- Sunyi csajos szemétkedés? - kérdezte Janice.

-Még annál is rosszabb... gonoszak voltak — mondta Lotte. - Mindig meg kellett várnom, hogy befejezzék a vacsorájukat, és én csak utána kezdhettem neki, de rám hagyták a mosogatást, és a konyha állandóan olyan volt, mint egy disznóól. Az összes meleg vizet elhasználták, sosem vitték le a kukába a szemetet, azt is nekem kellett csinálni. Nem volt elég pénzem, hogy rendes ruhákat vegyek, és mindig gúnyos megjegyzéseket tettek rám.

— Mindezt egy új állás tetejébe? — kérdezte Janice együtt érzően.

Lotte elhúzta a száját.

- Nem is találtam a helyem. Az egyetlen fekete szoknyám divatjamúlt volt, és a fehér blúzom meg elformátlanodott a sok mosástól. El sem tudom mondani, mennyire alsóbbrendűnek éreztem magam. Borzalmas volt.

— És ez mitől változott meg?

- Hát... Egyik nap arra értem haza, hogy Mandy és Laura a ruháim közt turkálnak, és visítanak a röhögéstől - mondta Lotte, és megint maga előtt látta a jelenetet. A hosszú, keskeny folyosót kopott, piros futószőnyeg borította, és már a fél utat megtette a nappali és a hálósobák között, amikor meghallotta, hogy Mandy odabent beszél.

- Nézd ezt az ocsmány szoknyát! - Lotte megdermedt, mert tudta, Mandy a szekrénye tartalmát mutogatja az egyik lánynak.

- Ilyet csak a misszionárius nyanyák hordanak - kacagott Laura. - És mit szólsz ehhez a felsőhöz? Tisztára, mint a nagyanyámé!

Lotte azt se bánta volna, ha megnyílik alatta a föld, és elnyeli, de azért közelebb lopakodott, és a résnyire nyitva hagyott ajtón bekukucskált Mandyre és Laurára. Mindkettő középosztálybeli, csinos, magabiztos lány volt, a Sus-sexi Egyetemre jártak, aztán úgy döntöttek, a városban maradnak.

Mandy a reklámparban dolgozott, Laura pedig marketingesként, és mindketten divatszakértőnek tartották magukat.

Lotte a szóban forgó, lábszárközépig érő, sötétszürke flanelből készült szoknyát a piacon vette. Az egyik divatlapban egy modellen látott ehhez hasonlót, és nagyon megtetszett neki, bár gyanította, hogy a megfelelő csizma és kabát nélkül tényleg csúnya lehetett.

Ami pedig a kockás felsőt illeti, azért vette meg, mert olcsó volt, de hamarosan el kellett ismernie, hogy hibázott. Tudta, hogy nem nagyon megy neki a ruhák összepárosítása, de csakis azért, mert nem szerzett benne gyakorlatot. Míg a szállodában dolgozott, mindig overallt hordott.

- Összeveszett velük? - kérdezte Janice.

- Nem. Túlságosan félttem tőlük, azt hiszem. Aznap éjjel álomba sírtam magam, de valószínűleg még másnap is vörös lehetett a szemem, mert Simon megkérdezte, hogy mi a baj.

- És elmondta neki?

- Sírva fakadtam, és kitálaltam neki. Olyan kedves volt, megölelt, és azt mondta, este mindenképp menjek vele haza, majd ő főz vacsorát, és mindent átbeszélünk. Lotte úgy érezte, képtelenség bárkinek is pontosan elmagyarázni, milyen jó volt az az este Simonnal. A lakás, ahol Adammal lakott, alig pár száz méterre helyezkedett el a szalontól, egy eldugott kis utcában. Lotte-ot már az is teljesen lenyűgözte, amikor meglátta a csigalépcsőt, amely a bejáratú ajtóhoz vezetett. Ádám kirakatrendezőként dolgozott, de lakberendezővé szeretne volna képezni magát, és ez meg is látszott a lakáson, mert a nappalit élénksárga falfelület uralta, Lotte két hatalmas, kék kanapé állt, az egyik sarokban egy nagy, fehér üvegszálból készült, kutya alakú lámpa világított. Még a tüskés nyakörv sem hiányzott róla. Lotte még sosem látott ilyet.

Simon bolognai spagettit készített, és úgy beszélt Lotte-tal, mintha a bátyja lett volna.

- Nem hiszed el, hogy szép vagy, ugye? - kezdte. - Tökéletes az alakod is, de fogadni mernék, hogy erről sem tudsz. De szeretnéd tudni, hogy miért undokok veled az emberek?

Lotte bólintott.

- Azért, mert megadóan, lehajtott fejjel jársz. Ezzel szinte felhívod a körülötted levők figyelmét, és szabad utat adsz annak, hogy piszkáljanak. Még az egyébként kedves embereknek is könnyen szúrhatod a szemét.

Lotte megdöbbsen, és tátott szájjal bámult a férfira.

- Asszertívnek kell lenned, húzd ki magad, nézz az emberek szemébe, és ne hagyd, hogy beszólogassanak - folytatta, és játékosan megfenyegette az ujjával.

- Ráadásul nem sminkelsz, a kelleténél nagyobb méretű ruhákat hordasz, mintha a Vöröskeresztől kaptad volna őket, szóval ezzel is kezdenünk kell valamit.

Viszont nagyon kedves vagy a vendégeidhez, és nagyon jó fodrász is, de szükség van egy kis csili vilire és személyiségre is. A szépségiparban dolgozunk, és úgy is kell kinéznünk.

Elmondta neki, hogy stílusváltásra lesz szüksége, és ez azt jelenti, hogy új ruhákat kell vennie, divatosabb frizurát kell készíttetnie, és meg kell tanulnia sminkelni.

Különös módon azonban Lotte nem jött zavarba Simon kritikájától. Olyan finoman tálalta ezeket az egyébként kellemetlen észrevételeket, hogy inkább úgy érezte, törődnek vele, nem pedig sértegetik.

Ekkor befutott Ádám is. Gondosan nyírt barna hajával és elegáns, laza ruhájában sokkal hétköznapiabban festett, mint Simon. Lotte egy percre sem hitte volna melegen, mert izmos és férfias volt, a hangja pedig nagyon mély. Azonban ő is szívélyesen fogadta, és együtt érzőnek tűnt, amikor Simon elmondta, mi történt Lotte-tal.

— Simon már az első nap azzal jött haza, hogy milyen riadtnak látszottál ott a szalonban - jegyezte meg. - Már akkor haza akart hozni magával, mert igazi tyúkanyó típus. De mondtam neki, hogy ezzel még jobban rád ijesztene, és inkább várjon kicsit.

A vacsora és pár üveg bor mellett Simon és Ádám is kifaggatták a múltjáról, de sokat nevettek is közben. Lotte megnyugodott, és boldog volt a társaságukban. Nem szokott hozzá az iváshoz, és a fejébe szállt az ital, ezért Simon felvetette, hogy töltsék náluk az éjszakát a vendégszobában.

Lotte-nak most eszébe jutott, hogy az utolsó, amire el-alvás előtt gondolt, az volt, milyen vicces, hogy eddig soha senkinek nem beszélt sem magáról, sem a családjáról, ennek a két férfinak azonban majdnem mindent elmondott.

Lotte-ban fel sem merült, hogy a szalonban Simon mindenkinek szerepet szánt a stílusváltásában. És azt sem gondolta volna, hogy mind ilyen lelkesen vágnak bele. Lépcsőzetesen vágták a haját, két világosabb szőke árnyalattal melírozták, kiigazították a szemöldökét, és a két vezető stylist megtanította sminkelni.

Simon és az egyik stylist gyakornok, Jenny, segített neki a ruhavásárlásban, olyan üzletekbe cipelték el, ahova korábban még be sem nézett.

Kegyetlenek voltak, nem engedték, hogy levegye a fogasról a bő, unalmas színű ruhákat, amelyek felé a szíve húzott, hanem testhez álló, élénk színű, sőt néha számára már-már furcsa ruhákba kényszerítették.

- Ébresztő, vár a napfény! - kiáltott fel Simon, amikor Lotte megkérdezte, nem túl élénk színűek-e a kiválasztott ruhák. - Gyönyörű vagy, miért nem hagyod, hogy a világ is észrevegyen?

Lotte nem nagyon vágyott arra, hogy bárki is észrevegye, de hamarosan ráeszmélt, hogy Simon nagyon ért az öltözködéshez, és pontosan tudja, mi illik Lotte-hoz. Valahányszor kilépett a próbafülkéből, hogy megmutassa neki és Jennynek a következő miniszoknyát, feszes farmert vagy pólót, látta az arcán és a többi lány elismerő pillantásából, hogy jól nézhet ki. Az egyik babarózsaszín topban és fodros farmerszoknyában még magának is tetszett.

A legtöbb ruhát, amit felpróbáltattak vele, szívesen meg is vette volna, de mindre nem volt pénze. Végül kiválasztott három összeállítást és egy pár cipőt, de még ez is egyheti fizetésébe került. Tudta, hogy ezzel még nincs vége, mert most, hogy belekóstolt, még több ruhát és sminket szeretne majd. Gyönyörűnek érezte magát, mert az átalakítás nemcsak a külsejét változtatta meg, hanem azt is, ahogyan mások viselkedtek vele. Hirtelen ő is a szalonban dolgozó lányok közé tartozott, már nem volt kívülálló.

De még ennél is nagyobb elégtétel volt a számára, amikor lazán odavetette a szobatársainak, hogy elköltözik ugyanis Simon felajánlotta neki a vendégszobát.

- Nem mehetsz el csak úgy! És mi lesz a felmondási idővel? - kapkodta a levegőt Laura, ahogy figyelte, amint Lotte bőrönd híján egy műanyag szemeteszsákba hajigálja azt a kevés ruháját, amije volt.

- Tudod, akkor kedvesebbek is lehettetek volna hozzám — mondta Lotte, és magabiztosan elmosolyodott, mert Simon odalent várt rá. - Szerintem nem tartozom nektek semmivel.

Mielőtt távozott volna, odadobott egy tízfontost Laura elé, a villanyszámla rá eső részét.

— Még valami... — fordult vissza az utolsó pillanatban, és végigmérte a lány szőkített haját. — Lenőtt a hajad, újra kéne festetned.

Lotte Janice-nek csak nagyon röviden és felületesen mesélte el életének ezt a szakaszát: hogy nagyon szégyellős volt, amikor megismerkedett a fiúkkal, de Simon a barátja lett, és mellette kinyílt, meg hogy felajánlott egy szobát a lakásukban.

— Úgy örültem, hogy odaköltözhettem hozzájuk — mondta őszinte egyszerűséggel. — Mindkettőt úgy szerettem, mintha a bátyám lett volna, és remélem, hogy amikor elég jól leszek, és hazaengednek, megint náluk lakhatom.

— Biztos vagyok benne, hogy örülni fognak, amikor megtudják, már emlékszik, milyen szerepet játszottak az életében - mondta Janice, ahogy felállt, és lehajolt Lotte-hoz megnézni a pulzusát. - Szerintem hamarosan mindenre vissza fog emlékezni.

Miután Janice kiment a kórteremből, Lotte átgondolta, hogy mi mindenre emlékszik, és azon töprengett, hova tűnt a hiányzó négy év. Mintha ezeket az emlékeket el-

bírták volna egy sor ládába, és valakinek csak át kellene nyújtania a kulcsot hozzájuk.

Biztos volt benne, hogy a Dale nevű, sötét hajú lány fontos volt a számára, és annyira elkésérítette és megrémítette, hogy nem jött rá, miért. Dale mesélt neki egy s mást, hogy egy kabinban laktak a luxushajón, hogy egy csomó városban jártak, például Buenos Airesben és Fokvárosban, de egyik sem jelentett számára semmit. Miért nem emlékszik ebből semmire?

- Mesélj Lotte tengerész barátjáról! — kérte Dale Simont. A férfi az imént nyitotta ki a második üveg bort, és Dale már elmondott mindent arról, hogyan találkoztak Lotte-tal, és hogy mennyire jól érezték magukat egymás társaságában. — Sejtettem én, hogy volt valaki különleges az életében, a szemén láttam, amikor a többiek a szerelmi ügyeikről meséltek... De soha nem beszélt róla.

— A huszadik születésnapján ismerkedett meg vele — kezdte Simon. — Amikor ideköltözött, még félénk kisegér volt, de egy év alatt teljesen kikupálódott. Komolyan mondom, nem egy pasas csak azért jött be a szalonba

haját vágatni, hogy a közelében lehessen! Szép volt a haja, kedves az arca, és olyan alakja, mint egy topmodellnek. Még mindig nem volt túlságosan magabiztos, de jókat lehetett vele beszélgetni, állta a sarat, mindenki kedvelte barátságos, napsugaras természete és őszintesége miatt... Volt néhány randija is, de szerintem még nem készült fel arra, hogy ennél több is legyen. Szóval a születésnapján az egész szalon elment a Loco klubba, hogy ott ünnepeljünk, és Adammal szemtanúi voltunk, amikor találkozott Markkal. - Elhallgatott, és tekintete a távolba vészett. — Olyan volt, mint a filmekben. Egymásra néztek a terem két végéből, elindultak egymás felé, és kész! Szerelem első látásra. Onnantól kezdve ránk se nézett, csakis Markot látta, ezért békén is hagytuk őket. Azt hiszem, gyönyörű tíz napjuk volt, mielőtt Marknak vissza kellett mennie a hajóra. Még sosem láttunk senkit olyan boldognak, mint akkor Lotte-ot... De aztán Mark meghalt egy balesetben.

- Meghalt? - kiáltott fel Dale. Erre nem számított.

— Az biztos, hogy a sors kegyetlen volt Lotte-tal... -mondta Simon, és szeme könnycseppektől csillogott. - Találkozik az igazival, egymásba szeretnek, már tervezgetik a közös jövőt. De Mark szabadsága lejárt, és úton az állomás felé egy teherautó elé lépett!

- Szegény, szerencsétlen Lotte! Hogy viselte ezt a csapást? — kérdezte Dale rekedten, mert egy gombóc gyűlt a torkába.

— Rosszul. Majd' eszt vette a fájdalom. Adammal felváltva vigyáztunk rá, nehogy eldobja magát az életét -tette *hozzá* feldúltan. — Tényleg attól féltünk, hogy megpróbál véget vetni az egésznek. Nem csak arról volt szó, hogy Mark volt az első és egyetlen szerelme, biztosra vettük, hogy a többi dolog is belejátszott: a nővére halála, az, hogy a szülei eltaszították maguktól, hogy barátok nélkül kellett felnőnie. Adammal folyamatosan mondtuk neki, hogy szeretjük, de néha csak bámult maga elé, mint egy élettelen báb, semmire sem reagált, amit mondtunk vagy tettünk. Nem evett, nem ment dolgozni, csak feküdt az ágyban, és sírt. Fogalmunk sem volt, mit tehetnénk. Nézni is borzalmas volt.

- És mi billentette ki ebből? — kérdezte Dale.

- Az, hogy beteg lettem - mondta Simon keserű mosollyal. — Elkaptam valami fura vírust, és úgy legyengültem, hogy képtelen voltam bármire is. Ádám nem vehetett ki szabadságot, én meg állandóan hánytam meg minden. Lotte egyszer csak felkelt, és nekiállt gondoskodni rólam. Dale felsóhajtott.

- Ez annyira jellemző rá. Ha a helyében lettem volna, tuti, hogy nem rángatott volna ki a nyomoromból az, hogy ápolónőre van szükséged. Ez csak még mélyebbre taszított volna.

Simon elmosolyodott.

-Az első képeslapot a hajóról küldte, az egyik kikötőből. Azt írta: a szobatársam egy rendetlen, önző csaj, de azért van benne valami.

- Ezt írta rólam? - Dale nagyot nézett, majd elnevette magát. — Persze teljesen igaza volt, de azt hittem, valami olyasmit ír haza, hogy tők jó fej vagyok. Simon egyik szemöldöke a magasba szökött.

- Lehet, hogy vajból van a szíve, de nem hülye. Gondolom, volt benned valami, ami tetszett neki. Nemsokára a képeslapok másról sem szóltak, hogy ezt csináltuk együtt, azt csináltuk együtt.

- Szégyellem bevallani, de viccelődve a rabszolgámnak hívtam, mert mindig kimosta az én ruháimat is, és összepakolt utánam. Ő pedig ilyenkor kedvesen pukedlizett nekem. De nagyon megszerettem, és így még sosem éreztem egyik barátnőm iránt sem. El sem bírom viselni a tudatot, hogy ez történt vele.

- Nos, ahogy már mondtam is, szerintem az, aki a történetekért felelős, ott volt azon a hajón — jelentette ki Simon határozottan. - Dale, gondold végig, kikkel ismerkedett meg az úton! Volt köztük olyan, aki rávehette vagy kényszeríthette, hogy vele menjen?

- Hát... Fern és Howard Ramsden, a házaspár, akik megmentették, amikor megerőszakolta az az örült, és utána ápolták, esélyes jelöltek. De ők amerikaiak, és az út után hazamentek. Különben is, vallásosak voltak, nem tartanának fogva senkit az akarata ellenére...

— A vallásos amerikaiaktól simán kitelik ilyen örültség - mondta Simon, hangját egy kicsit megemelve. - Lehet, hogy a pasas hisz a poligámiában, és kellett neki Lotte második feleségnek.

- Ez nevetséges - jelentette ki Dale elutasítóan. - Azok, akik hisznek a többnejűségben, nem mennek világ körüli útra, hanem Utah, Montana és Nevada eldugott részeiben élnek, a barátaik gyerekeit veszik el, olyan nőket, akiket eleve ebben a szellemben neveltek.

— Ebben ne legyél olyan biztos — mondta Simon komoran. - Különben is, az Államokban egy csomó olyan szekta és fura kultusz van, amikről még csak nem is hallottunk. És a mi kis Lotte-énk, aki mélységesen megbízik bárkiben, aki szeretetet mutat iránta, könnyű célpont az ilyesmire.

Dale megborzongott.

- Igen, de mint tudjuk, nem kötött ki Amerikában, ugye?

- Nem, de mi van, ha rájött, hogy oda akarják vinni? Dale képtelen volt osztózni Simon spekulációjában. Még

mindig kába volt a döbbenettől, hogy Lotte az egész út alatt még csak nem is utalt arra a sok szomorúságra, ami érte. Ez azonban azt bizonyította, hogy sokkal keményebb, mint amilyennek Dale képzelte, mert a legtöbb ember ezt felhasználta volna, hogy elnyerje mások szimpátiáját.

Eltöprengett, hogy még mi minden fog kiderülni a barátnőjéről, mire felgöngyölítik az egész ügyet.

ÖTÖDIK FEJEZET

- Jó reggelt, Lotte! — köszönt dr. Percival, ahogy figyelmeztető kopogás nélkül berontott a kórterembe vasárnap reggel.

• Az egyik nővér mesélte, hogy ennek a neurológusnak „bika” a beceneve, és most Lotte látta is, hogy miért. Csakugyan úgy nézett ki, mint egy megtermett bika: széles váll, vaskos nyak, elnagyolt vonások, vöröses bőr. Lotte-ban az a benyomás támadt, hogy a férfi sokkal jobban illene egy rögbipályára, mint ide, a kórház falai közé. A nővér azonban azt is elárulta, hogy az orvos komoly hírnévnek örvend a saját szakterületén, és amint az ember túltette magát nyers modorán, egész szerethető lesz.

Elbeszélgettek Lotte általános egészségi állapotáról, és a lány elmesélte, hogy néhány emléke visszatért.

- Csodás - mondta dr. Percival csillogó szemmel. - Ettől, ugye, jobban érzi magát?

- Igen - bólintott Lotte, hozzátéve, hogy tudja, még nagy út vár rá, mivel négyévnyi emlék vár felfedezésre.

- Akkor megpróbálok segíteni - mondta a férfi, és leült az ágy szélére. - Milyen nemű volt a kisbabája? Fiú vagy lány?

Lotte összevont szemöldökkel nézett a férfira.

- A kisbabám?

- Igen. A kisbabája. Amikor a kórházi felvétel előtt megvizsgáltuk, kiderült, hogy nemrég szült.

Lotte megborzongott. Ez biztosan tévedés, olyan nem fordulhat elő, hogy egy nő elfelejthesse a saját gyerekeit!

- Nem tudom - fakadt ki, és rémülettől elkerekedett szemmel nézett az orvosra. - Nem szülhettem! Vagy igen? Teljesen biztos benne?

Az orvos arca ellágyult.

— Tényleg nem emlékszik arra, hogy mi történt magával, ugye? — kérdezte, mintha egészen eddig azt gondolta volna, hogy Lotte csak megjátssza.

— Esküszöm, hogy semmit sem tudok erről a gyerekről! - kiáltott fel Lotte. - Nézze, elmondtam, hogy pontosan mire tudok visszaemlékezni, de a többi mintha egy ajtó mögé lenne zárva. Ki szeretném nyitni, de nincs rajta kilincs. Most pedig azt mondja, hogy szültem! De mikor? — hangja a kétségbeeséstől megemelkedett, teljesen letaglózta a hír. — Nem gondolja, ha tudom, hogy anya vagyok, akkor kétségbeesetten tudakolnám, hogy hol van a gyermekem, és mi történt vele? Most tényleg megijesztett!

- Sajnálom, Lotte, nem akartam megrémíteni - mondta csitítólag. - Úgy gondoljuk, hogy nem olyan rég, legfeljebb három hónapja lehetett a szülés. A betegfelvételnél azért nem tettünk fel kérdéseket, mert nem volt abban az állapotban, hogy bármire is válaszoljon, főleg akkor, ha a gyermek halva született. De hiába tett meg a rendőrség, a szociális szolgálat és több más

szervezet minden tőlük telhetőt, senki sem tudta kideríteni, hol szülhette a gyermeket. Elsődleges fontosságú, hogy kiderítsük, mert ha élve született, akkor könnyen előfordulhat, hogy most egyedül van, és senki nem gondoskodik róla. - Ó, istenem! - kiáltott fel Lotte, és lelki szemei előtt megjelent egy kiságyban síró gyermek, éhesen és piszkos pelenkában. A szeme megtelt könnyel, és könnyörgő tekintettel nézett az orvosra. — Ez napról napra egyre rosszabb! Hogyan segíthetnék? Nem tudnának hipnotizálni, hogy többet is megtudjanak? — Ez csak a filmekben működik — mondta az orvos, és megpaskolta a kezét. — Már így is rengeteg mindenre visszaemlékezett, biztos vagyok benne, hogy a többi emlék is hamarosan visszatér. De a helyzet sürgősségére való tekintettel úgy döntöttünk, hogy a sajtóhoz fordulunk ezzel kapcsolatban. Valakinek tudnia kell a kisbabáról, és mindenképpen beszélnünk kell vele. Addig is van dolgunk, átbeszéljük mindazt, amire emlékszik már.

Lotte két kezébe fogta a férfi kezét, a szeme könnyben úszott.

- Vissza kell emlékezmem mindenre! A kisbaba érdekében!

Aznap három óra tájban, amikor Lotte még mindig a kórházi ágyban feküdt azzal gyötörve magát, hogyhogy szült, és nem is emlékszik az egészre, Dávid Mitchell, a mentője, belépett egy selsey-i kocsnába.

Jim Lerner, egy rókaképű férfi üdvözölte, akit az edzőteremből ismert.

— Hali, Jim — válaszolt Dávid kevésbé lelkesen, mert nem túlságosan kedvelte a férfit, és a szokásos egy pint világos sör helyett csak felet rendelt.

- Hallottam, hogy te szedted fel azt a titokzatos madárkát a parton - szólalt meg Jim.

— Igen, én - dörmögte Dávid. - Kisebb sokkot kaptam. Azt hittem, halott. De úgy hallom, kezd felépülni.

- Ha én egy ilyen ízletes madárkát fognék, akkor rendszeresen látogatnám a kórházban, és felajánlanám, hogy gondját viselem, amikor kiengedik — mondta Jim fülig érő vigyorral. - Láttad a képét a tegnapi újságban?

Dávid időközben kisebb hírességgé vált a környéken amiatt, hogy ő találta meg a lányt a parton. Az újságírók egymásnak adták nála a kilincset, és még a televízióban is név szerint megemlégették. Az egész felhajtást kínosnak érezte, mert nem valami drámai mentőakcióról volt szó, csupán kihívta a mentőket.

Nem nagyon akart szóba elegyedni Jimmel, mert a pasast csak három beszédtema érdekelte: a lányok, akiket ágyba vitt, a futball és az, hogy hány pint sört tud ledönteni. Mivel azonban látta, hogy Jim előtt ott hever az újság a pulton, erőt vett rajta a kíváncsiság.

— Nem ebben van, ugye? — kérdezte közelebb húzódva.

- De bizony! Behoztam magammal, hogy körbemutogassam — válaszolt Jim, majd kinyitotta az újságot, és a fényképre mutatott, amin egy lány pózolt forrónadrágban és trikóban. Davidnek másodszor is meg kellett néznie a képet, mire felismerte benne azt a lányt, akinek segített. Ott a parton meg sem nézte magának, hiszen attól félt, hogy a lány a halálán van, de ezen a képen olyan

gyönyörű volt, mint bármelyik modell, és még csak nem is hasonlított a rendőrség által eredetileg közölt rajzhoz.

- Azt a mindent! — kiáltott fel önkéntelenül is, pedig higgadtnak akart tűnni Jim előtt.

Az utóbbi négy napban Dávid rengeteget gondolt a lányra, a kórházat kétszer is felhívta azon a napon, amikor rátalált, hogy megtudja, csakugyan életben van-e. És persze az egész történet érdekelte: vajon kilökték egy hajóból, vagy véget akart vetni az életének? Ki lehet? Helybéli vajon?

Kifizette az italát, és azt kortyolgatta, amíg elolvasta a cikket. Ebben már több információt közöltek, noha a rendőrség még mindig nem tudta, hogy került a lány a partra Selsey-ben, mert elvesztette az emlékezetét, de a szüleit sikerült megtalálniuk. A lány neve Lotte Wainwright, huszonnégy éves, és fodrász Brightonban. A kérdéses fényképet egy barátnője készítette, amikor együtt dolgoztak egy luxushajón. Azonban sem a barátai, sem a szülei nem tudták, hol volt az utóbbi egy évben, azután, hogy elhagyta a hajót. A rendőrség arra kéri a lakosságot, ha bármi információjuk van róla, jelentkezzenek.

- Ez a figura, akivel délelőtt együtt melóztam, azt mondta, hogy rendszeresen megdöngötte a kiscsajt - mondta Jim, mikor Dávid a cikk végére ért.

-Akkor remélem, jelentkezett a rendőrségen - vágta oda Dávid mérgesen. Fel sem foghatta, miért van az, hogy egyes férfiak szükségét érzik, hogy a nőkkel kapcsolatban mindent ilyen közönséges szintre süllyessenek. - Lehet, hogy pár dolgot tisztázni tudna.

- Aligha hiszem, hogy elismerné, hogy vaktölténnyel lövöldözik — mondta Jim, és nagyot nevetett a saját viccén.

- Mennem kell - dühnyögte Dávid, és felhajtotta az italát. Jimből egy napra épp elég volt ennyi is, de azért úgy gondolta, az egyik tanácsát megfogadja, mégpedig azt, hogy meglátogatja a lányt a kórházban.

Kevéssel hat előtt érkezett meg a St. Richard'sba virágcsokorral és egy doboz csokoládéval a kezében. A recepción megkérdezte, hogy melyik osztályon találja Lotte-ot. A recepciós türelme már a végét járta, mert rengeteg ember faggatta, ezért csak annyit mondott, hogy a látogatási idő csak fél hétkor kezdődik, ennek ellenére intett a földszinten levő Singleton osztály felé, amiből Dávid azt a következtetést vonta le, hogy ott várakozhat az ajtó előtt.

A Singleton osztály folyosója kihalt volt. A különböző kórtermekből beszélgetés nesze szűrődött ki, hallotta, ahogy elhúzzák a függönyöket, arrébb tolják a kiskocsikat, de mindenütt béke honolt. Egyértelmű volt, hogy semmilyen orvosi dráma vagy vészhelyzet nincs sehol.

Dávid végigsétált a folyosón, el a férfi, majd a női kórtermek mellett, ahol mindenhol megnézte a betegek nevét az ajtó mellé helyezett táblákon. Lotte egyikben sem feküdt, ezért továbbment az egyágyas kórtermek felé.

Egy ajtó kivételével mindegyiken volt név, de nem szívesen nézett be a kis üveglaklakon, hogy lássa, Lotte van-e bent, mert úgy érezte, ez a magánszféra

megsértése lenne. Inkább visszament a folyosón, hátha egy ápolónőt meg tud kérdezni.

Sikerült megállítania egyet, aki épp a férfikórterembe lépett volna be.

— Kérdezze meg az ajtajánál álló rendőrtől! — mondta neki a nő kurtán, mielőtt eltűnt volna.

Dávidét megzavarta a tanács, mert sehol nem látott egy szál rendőrt sem, de most, hogy belegondolt, tényleg őrnek kellett volna állnia a kórteremnél, ha csakugyan valaki megpróbálta Lotte-ot kidobni a hajóból, hogy vízbe fojtsa. Épp visszafordult, amikor meglátta, hogy egy férfi lép be az egyik kórterembe.

Nem orvos volt, mivel nem viselt fehér köpenyt, és egyértelmű, hogy rendőr sem, különben egyenruhában lett volna. Dávid mérges is lett, hogy más látogatók bezzeg azonnal bemehetnek *hozzá*, míg neki fél hétig kell várnia.

Ügy döntött, hogy semmi értelme kint lődörögni, amikor lehet, hogy Lotte nem is akarja látni, főleg most, hogy valaki más van bent nála. Inkább bemegy, odaadja a virágot és a csokoládét, röviden elmondja, hogy ő találta meg, és örül, hogy javul az állapota. Aztán, ha úgy érzékeli, hogy Lotte nem szívesen látja, távozik.

Határozott léptekkel odament az ajtóhoz, de mielőtt belépett volna, bekukucskált az ablakon. Nagy megdöbbenésére a másik látogató fenyegetően hajolt az ágy fölé. David nem lehetett teljesen biztos benne, hogy Lotte fekszik-e az ágyban, sőt abban sem, hogy a férfi mit csinál a beteggel, mert az illető háttal állt az ajtónak. Dávid csak annyit látott, hogy a beteg rúgkapál a takaró alatt, és hadonászik, ami elég volt ahhoz, hogy levonja a következtetést a férfi bántalmazza az illetőt.

David berontott, és a virágot meg a csokoládét egy székre hajította.

- Mégis mi a francot csinál maga?! - üvöltötte. Elkapta a férfi kabátjának a gallérját, és behúzott neki egyet.

Sajnos Dávid nem markolta elég erősen a férfi ruháját, inert az el tudott hajolni az ütés elől. Mielőtt Dávid újra elkaphatta volna, nagyot szökkent, és kirohant az ajtón.

Dávid megnyomta a nővérhívó gombot az ágy mellett. Csakugyan Lotte feküdt a párnák közt. Riadtnak látszott, és a torkát dörzsölte, de Davidnek nem volt ideje arra, hogy segítsen neki.

- Mondja el a nővérnek, hogy mi történt, én utána megyek! - mondta sietve.

Mire Dávid kiért a szobából, már csak annyit látott, hogy a folyosó végén ide-oda himbálódzik a kétszárnyú lengőajtó. Erejét megfeszítve rohant a férfi után, majdnem fel is lökött egy idősebb beteget, aki a járókeretére támaszkodva csoszogott.

A recepción egész tömeg ácsorgott már a látogatási idő kezdetére várva, és Dávid szem elől tévesztette a támadót. Annyira azért sikerült megfigyelnie, hogy el tudja mondani a rendőröknek, hogy vékony testalkatú, átlagos magasságú, világosbarna hajú férfi, és barna kabátot viselt.

Kirohant, egyenesen a parkoló felé véve az irányt, de any-nyi kocsi állt ott, és olyan nagy volt a jövés-menés, hogy lehetetlen volt megmondani, ki az, aki épp érkezik, és ki készül elmenni. A szíve vadul kalapált, valószínűleg az imént látottak okozta sokktól, de rájött, hogy ha a férfinak van egy kis esze, akkor nem hívja fel magára a figyelmet azzal, hogy azonnal megkísérel elhajtani. Dávid odaállt a parkoló kijáratához, hátha legalább a rendszámot le tudja olvasni, ha megint megpillantja azt a gazembert. Előkapta a mobilját, és hívta a 999-et.

- Nagyon jól kezelte a helyzetet, uram — mondta a középkorú, meglehetősen pocakos, egyenruhás rendőr bő három órával később, amikor gyakorlatilag az összes autó elhagyta már a parkolót. Dávid csalódottságot érzett, mert képtelen volt köztük fölfedezni Lotte támadóját. - Természetesen könnyen lehet, hogy máshol hagyta az autóját, esetleg a bűntársa egy másik kocsi *várta.*, amivel elmenekültek. De önnek hála, nem érte további bántódás azt a szegény lányt. — Bemehetek hozzá, hogy jó éjszakát kívánjak neki? -kérdezte Dávid. Furcsán kimerültnak érezte magát, feltételezte, hogy a trauma miatt és azért, mert újra meg újra el kellett magyaráznia a rendőröknek, hogy mit látott, illetve vagy ezerszer elismételte a férfi személyleírását. Úgy vélte, minden tőle telhetőt megtett azzal, hogy az összes távozó autót megnézte, és úgy érezte, ha legalább láthatja Lotte mosolyát, talán ki tudja törölni az emlékezetéből a lány rémült tekintetét.

- Csak öt perc - mondta a tiszt megértően mosolyogva. - Mondja meg Boyce-nak, hogy én engedélyeztem. A nővéreknek biztos más lesz a véleménye, de meg kell próbálnia.

Boyce kint állt Lotte ajtaja előtt. A támadó valószínű-

98

^cK figyelte a férfit, és azt a pillanatot használta ki, amikor «/. elment a büfébe harapni valamit.

Boyce zavartan mocorgóit, amikor Dávid elmondta neki, hogy a felettese engedélyt adott rá, hogy meglátogassa Lotte-ot. Nyilvánvalóan keményen megfeddték azért, hogy elhagyta az őrhelyét.

- Menjen csak be. Hála istennek, hogy éppen időben érkezett... Az életem fabatkát sem érne, ha a támadónak sikerült volna megölni Miss Wainwrightot. Dávid habozva állt meg az ajtóban. Amikor Lotte-ot megtalálta a parton, egy pillanatra sem merült fel benne, hogy bűncselekmény áldozata lehet. Azt hitte, részeg vagy egy depressziós, aki megpróbált öngyilkos lenni, és noha sajnálta, nem érezte azt, hogy bármi köze is lenne hozzá. De amikor ma olvasta, hogy mekkora rejtély övezi, és pont arra ért ide, hogy valaki meg akarja gyilkolni, hirtelen úgy érezte, meg kell védenie, mintha az egyik húga lenne.

Lotte a szokásos fehér, kórházi hálóingben feküdt, és az arca szinte egybeolvadt vele, olyan sápadt volt. Az ajka kicserepesedett, és az egész arcáról hamlott a bőr. Dávid most megbizonyosodhatott afelől, hogy jól gondolta, tényleg valaki csúnyán levagdosta a lány haját, mert az egyenetlen tincsekben állt mindenfelé.

De annak ellenére, hogy szörnyen festett, azok a kék szemek elbűvölték, és amikor Lotte rámosolygott, ugyanúgy nézett ki, mint az a csinos lány az újságban közölt fényképen.

- Újra próbálkozhatok? - kérdezte. - Nem tudom, hogy mondták-e már, de Dávid Mitchell vagyok, én találtam meg a parton.

Lotte megint elmosolyodott.

— Úgy látom, kezd a szokásává válni, hogy megment - szólalt meg kissé rekedten. — Reméltem, hogy valamikor meglátogat, és megköszönhetem, hogy megmentett, de ennél jobb pillanatot nem is választhatott volna, mint a ma délutánt. Az életemet köszönhetem önnek.

Dávid zavartan mosolygott. Egyáltalán nem tekintette magát hősnek, merő szerencse volt csupán, hogy megzavarta a támadót.

- Ismeri? - kérdezte végül. - Vagy látta korábban is?

— Nem tudom. — Lotte vállat vont, tágra nyílt szeme félelmet tükrözött. - De nem az volt a benyomásom, mintha ismerném, legalábbis úgy nem, ahogy a többiek. Ettől még rémesebb, hogy elvesztettem az emlékezetemet, mert már nem tudom eldönteni, hogy ki a jó, és ki a rossz. De köszönöm szépen a virágot és a csokoládét. - A csokorra mutatott, ami akkor már az éjjeliszekrényen, egy vázában kellett magát. - Gyönyörű.

— Ugye a férfinak nem sikerült komoly fájdalmat okoznia? — kérdezte Dávid közelebb lépve.

- Itt egy kicsit fáj. — Lotte a nyakára tette a kezét. - És halálra rémített, de most ne róla beszéljünk vagy arról, ami történt, hanem meséljen magáról.

Ez a mondat elég volt, Dávid úgy érezte, mindent tud róla. A személyiség nélküli lány, aki sokkal jobban törődik másokkal, mint önmagával.

- Harminckét éves vagyok, nemrég szakítottam a barátnőmmel. Egy Bristol közeli faluból származom. Nyolcan vagyunk testvérek, én vagyok a második a sorban - mondta, és úgy érezte, mintha hirtelen reflektort irányítottak volna rá.

— Nem olyan rég indítottam a saját vállalkozásomat, a telekommunikációs szektorban. De nem sok me-sélnivaló van róla, elég unalmas.

Davidnek tetszett, ahogy Lotte elmosolyodott, amikor mindezt elhadarta neki.

- Nyolcan testvérek! Nem semmi. Jó sok dolga lehetett az édesanyjának...

Mondták, hogy hajnalban talált rám a parton. Mit csinált olyan korán?

Dávid elmosolyodott az egyenes kérdés hallatán.

- Futni szoktam. Magammal viszem a szomszédom kutyáját, Totót, mert Fred eltörte a lábát, és egyelőre még csak mankóval tud botorkálni. Totó előrerohant, és magát szagolgatta. Azt hittem, valami szemeteszsákot vagy ilyesmit talált, míg közelebb nem értem. Emlékszik arra, hogy a vízben volt?

- Nem igazán, csak a végére egy kicsit, mert éreztem, hogy a kavicsok felhorzsolják a hátam. Arra viszont emlékszem, hogy beszél hozzám, és valami meleget terít rám. Persze erre is csak homályosan, mintha álom lett volna. Azt hiszem, csak akkor kezdtem felfogni, mi folyik körülöttem, amikor behoztak ide.

- És visszatért már valamennyire az emlékezete? Azt olvastam az újságban, hogy fodrász, és egy luxushajón dolgozott. Járt valakivel?

— Pár dologra már vissza tudok emlékezni, például arra a helyre, ahol Brightonban dolgoztam, és azokra, akiket ott ismertem meg. De onnantól kezdve minden ugyanúgy ködbe vész.

— Gondolom, ha járt volna valakivel, akkor már rég bejött volna magához — mondta Dávid.

Lotte szégyenlősen mosolygott.

— Nem, ha gonosz voltam vele! Vagy ami még rosszabb, ha ő a felelős azért, hogy a tengerben kötöttem ki!

— El nem tudom képzelni, hogy van olyan férfi, aki bántani akarná... - jegyezte meg Dávid.

- Hát... az, aki nemrég nálam járt, az sem egy fürt szőlőt hozott - sóhajtott Lotte. Fürkészőn a férfira emelte a tekintetét, mintha el akarná dönteni, megbízhat-e benne. - Bárcsak tudnám, mi ez az egész körülöttem. Borzalmas napom volt. Először az orvos közli velem, hogy púti hónapja szültem. Hogyhogy nem emlékszem rá? — fakad ki. - Annyira félek, hogy szegény kisbabám most egyedül van, baja eshet, erre most meg valaki megpróbál megölni! Miért? Mit tehettem?

A csecsemő újabb, még félelmetesebb dimenziót adott az, egész tragédiának. Dávid legszívesebben felkapta és megölelte volna Lotte-t, de félt, hogy ezzel még jobban megrémíti.

- Annyira sajnálom, szörnyű érzés lehet - mondta esetlenül, mert tisztában volt vele, hogy egy eltűnt kisbaba a világon mindennél aggasztóbb lehet egy édesanyának, de nem találta a szavakat, amelyekkel ezt kifejezhette volna. — De biztos vagyok benne, hogy a rendőrség fényt derít mindenre, és az orvosok is segítenek, hogy visszanyerje az emlékezetét.

Egy ápolónő nyitott be, hogy szóljon, vége a látogatásnak.

— Máskor is bejöhetek? - kérdezte Dávid Lotte-t. - Persze. Nagyon örülnék neki.

— Hozhatok valamit? Etelt, sampont vagy ilyesmit?

— Nem, köszönöm, van pár barátom Brightonban, ők mindenről gondoskodnak - válaszolta. - Csak önmagát hozza!

Dávid kifelé menet még visszapillantott, és Lotte búcsúzóul intett neki. Dávid akkor és ott rádöbbsent, hogy neki annyi, ha kiderül, Lotte mégis jár valakivel.

Lotte-t szörnyű rosszullét gyötörte egész éjszaka. Épphogy ki tudott szállni az ágyból és kiérni a szobához tartozó fürdőszobába, mielőtt elkezdett öklendezni. Rettenetesen megijedt, ezért megnyomta a nővérhívó gombot.

- A sokk okozhatta—nyugtattgatta együtt érzően az ápolónő, aki a segítségére sietett, majd megtörölte Lotte verejtékező homlokát. — Kötélből kellene lennie az idegei-Hrk, hogy ne reagáljon arra, hogy valaki meg akarta ölni. PC

nyugodjon meg, többet ilyesmi nem fog előfordulni. A/ őrt álló rendőr parancsba kapta, hogy semmilyen körülmények között nem távozzon mindaddig, míg más át nem veszi a helyét.

Lotte még a hányinger elmúltja után is hol reszketett, hol kiverte a víz, annyira melege lett, s csak feküdt a sötétben kiszipolyozva, csorogtak a könnyei, mert olyan magányosnak érezte magát.

Szinte minden, amire korábbi életéből emlékezett, csupa szörnyűség volt, és habár Simon, Ádám, Dale és Scott azt állították, hogy rengetegen kedvelték és szerették, mégiscsak kis híján belefulladt a tengerbe. Ez arra utalt, hogy csak kell lennie valami mélységesen visszataszítónak benne, ami miatt ekkora gyűlölet irányult felé.

A szülei nem szerették, nem járt senkivel. És valaki az életére tört.

Azonban mindennél sokkal borzalmasabb volt az, hogy van egy kisbabája, amiről egészen addig, míg az orvos fel nem világosította róla, még csak halvány fogalma sem volt. Azt lelkiismeret-furdalás nélkül el tudta fogadni, hogy semmire sem emlékszik az utóbbi néhány évből, de rettenetesen szégyellte magát, hogy nincs éles, kitörölhetetlen emléke a saját gyerekéről.

Mindig azt hallotta, hogy az anyáknak a kisbabájukkal kapcsolatban működik a hatodik érzékük. Akkor az övé miért nem? Alig pár hónapos a kicsi, és ő mégis cserbenhagyta.

Mi van, ha kiderül, hogy megszökött, és magára hagyta a babát? Egyetlen csecsemő sem bírja sokáig tej nélkül, és meghalhat, még mielőtt a rendőrségnek sikerül megtalálnia. Az biztosan gyilkosságnak számítana, nem?

Annyira kétségbe ejtette, hogy nem tudja a kicsi nemét, sem azt, hogy ki az apja, az égadta világon semmit, hogy legszívesebben üvöltött volna, és az öklét a falba verte volna.

Másnap délelőtt tízkor az egyik ápolónő azzal a hírrel nézett be hozzá, hogy Simon az imént telefonált.

- Azt mondta, hogy délután szeretné meglátogatni és rendbe tenni a haját. Azt mondtam, szerintem örülne neki. Igazam volt?

Lotte fáradtan bólintott. Reggel járt bent nála két rendőr, és újabb kérdéseket tettek fel neki az esti támadással kapcsolatban. Nagyon kimerítette a kellemetlen élmény és az éjszakai rosszullét, és most a legkevésbé az érdekelte, milyen a haja, de végtelenül hiányzott neki valaki, akit jól ismer, és akinek kiöntheti a szívét. Ráadásul a vasárnap volt az egyetlen nap, amikor Simon nyugodtan meg tudta látogatni. Amikor hét közben bent járt, több vendégét is le kellett mondania.

Korábban, amikor zuhanyozott, Lotte észrevette, hogy a hasa kissé megereszkedett, és itt-ott striák is vannak rajta, ami egyértelműen bizonyította, csakugyan szült. De ki vágta le a haját, és miért? Nem sok értelme volt, ha egyszer meg akarták ölni. Hacsak persze nem arra szolgált, hogy megalázzák vele...

— Jól van? — kérdezte az ápolónő, talán mert megérezte, hogy Lotte mennyire feszült. - Hallottam, mi történt tegnap. Borzalmas lehetett.

- Már jobban vagyok — hazudta Lotte. — És még jobban leszek, ha rendesen megcsinálják a hajam.

Simon kettőkor érkezett egy nagy, vörös kezításkával.

-Hoztam mindenfélét, hogy megint fantasztikusan nézz ki! - mondta, és karjaiba zárta Lotte-ot.

A táskát az ágyra tette, és kivett belőle egy ezüstpapírba burkolt, lila szalaggal átkötött ajándékot.

- A többiek küldik a szalonból.

Lotte kinyitotta a csomagot, két selymes pizsamát talált benne, egy rózsaszínt és egy türkizt.

- De gyönyörűek! - mondta elismerően mosolyogva. - Olyan rondának érzem magam ebben a kórházi hálóingben.

Simon ismét beletúrt a táskába, és egy kisebb táskát húzott elő.

- Ezt pedig Adamtól és tőlem kapod, csak pár apróság, amiről tudtuk, hogy szükséged lesz rá.

Lotte bekukucskált a táskába, és egy pár papucsot, három bugyit, arckrémet és pipereszereket talált benne. Hirtelen már nem tudta visszatartani a könnyeit.

- Istenem, mi a baj? - kérdezte Simon riadtan. - Átléptem a határt azzal, hogy személyes holmikat hoztam? Ne haragudj, csak összepakoltam, amiről azt gondoltam, szükséged lehet rá.

- Olyan kedves tőled... - szipogta Lotte. - Annyira figyelmes vagy. Nem lépted át a határt, csak az után a sok rossz után, ami történt, nem is számítottam már semmi szépre.

Simon szorosan magához ölelte, és hagyta, hogy addig sírjon, míg készen nem áll arra, hogy elmondja neki, mi minden történt vele.

Lotte az előző napi gyilkossági kísérlettel kezdte, de a beszámolóját minduntalan félbeszakította a fel-feltörő zokogás. Utána elmondta, hogy úgy érzi, aki levágta a haját, az meg akarta alázni vele, és azzal fejezte be, hogy az orvos azt mondta neki, nemrég szült.

.Simonnak leesett az álla.

— Jesszusom, bébi! Ez bárkinek sok lenne így egyszerre! - hüledezett. - Azt sem tudom, mit mondjak!

A férfi végtelennek tűnő hallgatásba merült, csak ült az ágyon, és mereven bámult maga elé.

— Jól vagytok, Simon — suttogta Lotte. — Rád és Adam-re már emlékszem, és nemsokára minden másra is emlékezni fogok.

— Az amnéziád nem annyira aggasztó, mint az, hogy ez a pasas meg akart ölni - szólalt meg Dávid végre. — Legalább elkapták?

Lotte a fejét rázta, majd elmesélte, hogy Dávid Mitchell pont az utolsó pillanatban toppant be, és hogy a támadó után rohant.

— Hála istennek, hogy megjelent. Még pár perc, és az a pasas megfojtott volna.

— Akkor nem is csodálom, hogy az a rendőr az ajtó előtt kifagगतott, és átkutatta a táskám, mintha Hasfelmetsző Jacknek tartott volna! — mondta Simon.

- Annyira félek, Simon - vallotta be Lotte. - Nem annyira a férfitől, aki megpróbált megölni, mert a rendőrség megvéd, hanem a baba miatt.

Elviselhetetlen a tudat, hogy nem emlékszem a szülésre, hogy ki az apja, de a leginkább az borít ki, hogy senki sem gondoskodik a kicsiről.

- De csak van feljegyzés a születéséről? - kiáltott fel Simon, és egy zsebkendővel megtörölgette a homlokát.

- A rendőrség nem talált semmit. A rendőr, aki délelőtt bent járt, azt mondta, arra gyanakszanak, hogy Franciaországban szültem, és hajón jöttem vissza Angliába, és vagy beugrottam, vagy belöktek a vízbe. Átküldték pár embert utánajárni.

- Szegény drágám! — mondta Simon, azzal megint átölelte, és úgy ringatta. — Micsoda rémálom ez az egész, de a rendőrség minden követ meg fog mozgatni. Beteszik az újságba is?

- Szerintem már megjelent a vasárnapi lapokban, és este a híradóban is leadják. Holnap pedig az országos lapok is biztosan.

- Egy elveszett csecsemő komoly hír — mondta Simon határozottan. - Fogadni mernék, hogy a rendőrséget el fogja árasztani az információ. És már így is annyi mindenre vissza tudsz emlékezni. Biztos vagyok benne, hogy a többi emléked is hamarosan visszatér.

- Dr. Percival, a neurológus, ma délután valamikor be fog nézni hozzám.

- Akkor jó lesz, ha neki is állunk a szépítkezésnek, hátha beléd szeret, ahogy mindenki más is — mondta Simon, de csak a szája mosolygott, a szeme nem. — Aztán mindent meg fog érteni tenni.

Fél órával később, a hajmosás és a nagy adag balzsam után, Simon leültette egy székre, a nyakába kötötte a kendőt, és nejlont terített alá, hogy a levágott haj arra hulljon. Szokatlanul csendes volt, míg mosta a haját, és Lotte sejtette is, hogy barátja éppolyan tanácstalannak érzi magát, mint ő is.

— Mi a fészkes fenéért vágta le ezt a gyönyörű hajat?! — tört fel Simonból váratlanul a kérdés, azt bizonyítva, hogy egy ideje már ezen rágódik némán. — A hátad közepéig ért, amikor eljöttél a Kutztól, olyan sima és selymes volt, hogy mindenki megcsodálta.

- Szerintem büntetésből - mondta Lotte.

— El nem tudom képzelni, hogy olyan szörnyűséget tehetél volna, ami okot ad ilyen büntetésre — morogta Simon, miközben egy kis zselét oszlatott szét a kezén. — De most legalább könnyű lesz rendben tartani, és csodálatosan néz ki.

Lotte inkább kócos erdei manónak látta magát ezzel a rövid frizurával, de tetszett neki.

— Sokkal fiatalabbnak nézel ki tőle — mondta Simon, és alaposan végigmérte, ahogy leemelte a válláról a kendőt. -Most pedig irány a fürdőszoba, vedd fel az új pizsit, dobj fel egy kis arckrémet, és úgy fogod érezni magad, mint akit kicseréltek. Addig összesöpröm a haját.

Öt perccel később Lotte a rózsaszín pizsamában jött ki a fürdőszobából. Az arca kevésbé hámlott, mivel alaposan bedörögölte a krémmel.

Kis pirosítót és szempillafestéket is feltett, a száját pedig kirúzsozta.

-Azta', bébi! Visszatért a régi Lotte! - kiáltotta Simon.

- Sokkal jobban érzem magam - suttogta Lotte szégyenlősen. — A kötélnyomok a csuklómon és a bokámon már kezdenek elhalványulni, de nézd, milyen lila a nyakam! -felszegte az állat, és Simon látta a hüvelykujjak nyomát a gégején és a többi ujj okozta foltot a nyaka két oldalán.

— Hamar el fog múlni — jelentette ki Simon. Nagyon sokkolta, amit látott, de szándékosan vette ilyen könnyedre, nehogy Lotte megérezze a rémületét. — Most pedig ugorj vissza az ágyba, mert hoztam egy csomó képet megnézegetni. Gondoltam, ez majd segít visszahozni az emlékeidet.

Simon imádott fényképezni. Minden buliba és fontosabb eseményre magával vitte a gépét, sőt még a vendégeit is lekapta, ha különösen jól sikerült frizurát alkotott. Ugyanilyen szorgalmasan albumokba is rendezte a képeket, minden egyes fotó alatt ott állt a dátum is.

Lotte félretette aggodalmait, alig várta, hogy ismerős arcokat lásson, és azokat az eseményeket, amelyeken részt vett. Rengeteg munkahelyi buli volt - születésnapok, karácsony, eljegyzések és búcsú bulik. Némelyik akkor készült, amikor a kollégákkal elmentek valahova este, és mindenki nagyon kiöltözött. Lotte kuncogott, amikor meglátta u szmokingos Simont, vagy Ádámét, ahogy egy szál úszónadrágban görkorcsolyázik a sétányon egy esernyőt tartva maga fölé. Most eszébe jutott, hogy egy jótékonysági gyűjtés miatt vállalták be a mutatóvanyt.

Több kép is készült az űrkorszak partin, ahol Ádám a *Star Trek-beli* Spocknak, Simon pedig Kirk kapitánynak öltözött. Lotte Leia hercegnő volt a *Csillagok háborújában*. Rengeteg képen szerepelt, és biztosra vette, hogy nem is mindegyik fotót látta korábban: azt, amelyik egy hivatalos vacsorán készült, vagy amikor a vidámparkban fent ül a körhintán, vagy azt, amelyiken a kanapén heverészik Simon lakásában.

- És ehhez mit szólsz? — kérdezte Simon, ahogy lapozott, és Lotte meglátta magát türkiz forrónadrágban és fehér spagetti pántos felsőben. Mintha egy klubban vagy étteremben lett volna.

Lotte csak bámulta a képet. Napbarnított volt rajta, és ugyan magára a fotóra nem emlékezett, hirtelen minden emléke visszatért arról a napról. A huszadik születésnapja volt, 2000 júniusában. Egy hét szabira ment, és olyan szép volt az idő, hogy egész álló nap a strandon napozott. Szinte érezte is a bőrén a tikkasztó

hőséget, ami a klubot belengte aznap éjjel. Hallotta, ahogy Ricky Martin és Christina Aguilera a „Nobody Wants to Be Lonely”-t énekli. Tudta, hogy jól néz ki, és úgy érezte, aznap éjjel bármi megtörténhet.

— Nos? - kérdezte Simon riadt, mégis elszánt tekintettel. - Emlékszel?

— Igen — sóhajtott Lotte, és értette is, barátja miért néz ilyen furcsán. Az az éjszaka fordulópont volt az életében, de Simon attól félt, hogy az emlékek túl fájdalmasnak bizonyulnak majd.

Egy másik számra is emlékezett arról az estéről, a „Whole Again”-re az Atomic Kitten-től. Az volt az „ő” daluk, és ugyanúgy, ahogy az aznap éjjel történtek után végre teljesnek érezte magát, azt is tudta, hogy most mindenre vissza kell emlékeznie, hogy meggyógyulhasson.

Most is úgy látta maga előtt Markot, mint az első alkalommal. Az arca vékony, sötét haja rövidre nyírva, álmos tekintetű szemét egyenesen rá szegezi, és barna bőre fénylik, mintha kakaóvajjal kente volna be magát. Karcsúnak és izmosnak látszott a fekete pólóban és farmerban.

Egymásra mosolyogtak, aztán a férfi eltűnt. A következő pillanatban azonban ott termett mellette.

- Gyönyörű vagy - suttogta a fülébe.

Lotte libabőrös lett, a gyomra furcsán kavarogni kezdett, de nem úgy, mint olyankor, amikor túl sokat ivott.

- Remélem, nem túl fájdalmas az emlék... - mondta Simon, s megszorította a kezét. — De valahogy azt gondoltam, ha ez előjön, akkor követi a többi is.

Mindenki, aki akkor este ott volt a klubban, a mai napig tisztán emlékszik mindenre. Te és az a srác egyszerre mozdultatok, mintha mágnes húzott volna titeket egymás felé. Kár, hogy őt nem fényképeztem le...

— Nincs szükségem fényképre, mindenre emlékszem vele kapcsolatban - mondta Lotte.

Simon tovább lapozta az albumot. Egymás után jöttek a képek, amelyek fodrászversenyeken és - kiállításokon készültek, a legtöbb modellnek szó szerint égbekiáltóan borzalmas volt a *frizurája*.. Az egyik képen Lotte épp egy díjat vesz át a legjobb esküvői frizuráért, egy másik versenyen meg a harmadik lett egész Dél-Angliában egy jól sikerült hajvágással. Most már emlékezett ezekre az estékre, az öröme, hogy tényleg jó fodrász, ahogy mindenki dicséri, a levegőt betöltő hajápoló szerek illatára, a vidám beszélgetésre és nevetésre, az elfojtott feszültségre, ahogy a versenyzők a zsüri döntésére vártak. De Mark után mindez már nem érintette meg annyira, és soha többet nem lehetett ugyanolyan fontos. Igazából csak a szalon és nem a maga kedvéért jelentkezett a versenyekre.

- Fáradtnak tűnsz — mondta később Simon, amikor észrevette, hogy barátnője egy ideje meg sem szólal. — Jobb, ha most megyek, sokkal tovább maradtam, mint akartam. Minden rendben?

- Olyan jó volt a képeket nézegetni - vallotta be Lotte. - De nem volna rossz aludni egy kicsit, mielőtt jön az orvos.

Simon összeszedte a holmijait, begyömöszölte őket a táskába, amit aztán a vállára dobott.

- Szia, bébi - mondta, és lehajolt pusztit adni neki. — Mielőtt elmegyek, megpróbálok beszélni a dokival, hátha meg tudom kérdezni, mit gondol, hazajöhetsz-e Adamhez és hozzám. Szerintem a rendőrség aggályait fejezi majd ki a biztonságod miatt, de ezt meg tudjuk oldani, nem?

Lotte rámosolygott a fölé hajoló férfira, meghatotta a kedvessége és az, hogy mindenáron segíteni akar, hogy talpra álljon.

- Igen, biztosan meg tudjuk oldani. Mindaddig, míg zárva tartom az ajtót, ki tudna bejönni?

Akármennyire örült Simon látogatásának, nem bánta, hogy ismét egyedül lehet, mert még mindig hallani vélte a „Whole Again” dallamát, és vissza szeretett volna merülni az arról az éjszakáról való emlékeibe.

Mark keresztülvezette a táncolók tömegén, de nem igazán táncoltak, inkább csak egymásba kapaszkodva ringatóztak, és mosolyogtak. Színes fények forogtak fölöttük, túl nagy volt a zaj ahhoz, hogy rendesen hallják egymást, és valaki minduntalan nekik ütközött, de ez nem számított. Mark keze Lotte derekán nyugodott, Lotte-é a férfi vállán, és úgy mozogtak együtt, mintha összeolvadtak volna.

Lotte-ot nem érdekelte, mi a férfi munkája, hol él, semmi... Eletében először tudta, milyen megkívánni egy férfit. És Mark pillantásából tudta, hogy a férfi is kívánja őt. Ez elég is volt.

Mark később hozott egy üveg Cavát, és lesétáltak a partra, hogy majd ott isszák meg. Forró, füledt éjszaka volt, szellő se rezzen, és a hold ezüsthidat festett a tengerre. Rengeteg pár üldögélt a parton, ahogy ők, és amikor letelepedtek a kavicsos járda szélére egymás kezébe adva az üveget, hallani lehetett a mögöttük húzódó város zaját. De mindez nem zavarta meg őket. A fülükig semmi más nem jutott el, csak a hullámok lágy nesze, ahogy megtörtek a parton. Mark itt mondta el neki, hogy a tengerészeméi szolgál, és két hétre jött csak haza szabadságra. Huszonnégy éves volt, és a családja csupán pár utcával lakott odább Lotte szüleinek a házától.

Soha senki nem csókolta még úgy, ahogy Mark. Az érzéki, vad csókok minden idegszálát átjárták, és a valóság elhalványodott körülötte. Ha Mark megpróbálta volna ott a tengerparton magáévá tenni, a többi párocskától csupán karnyújtásnyira, nem biztos, hogy nem hagyta volna. Egyszerűen kívánta ezt a férfit.

Később fölmentek Lotte-ékhoz. Szerencsére Simon és Ádám nem jöttek haza. Lotte ágyában szeretkeztek.

Annyira meleg volt, hogy nem bújtak takaró alá, és a nyitott ablakokon át Brighton minden vasárnapi zaja - a zene, a forgalom és a részek kiáltozása— behallatszott. Lotte zavarba jött, mert Mark megkérte, hogy adja rá az óvszert, és ő nem igazán tudta, hogyan kell, és amikor Mark behatolt, sokkal jobban fájt, mint várta. De még ha nem is volt olyan csodálatos élmény, mint az azt

megelőző ölelkezés és csókolózás, Lotte úgy érezte, egy szinttel feljebb lépett az érettségben.

Másnap reggel korán ébredt, és csak feküdt odabújva Markhoz, és itta a szemével a látványt. Pontosan olyan jóképű volt, mint amilyennek előző este látta, még borostás állával is. Gyönyörű ívű, telt és lágy ajka mintha álmában is mosolygott volna. Tetszett a haja is, hasonlóan volt nyírva, mint Töm Cruise-é a *Top Gunban*, felül kissé tusi, de oldalt és hátul nagyon rövid. Elég hosszú nyaka volt, és kicsi, egyenes orra. Széles, izmos mellkasán sötét szőr göndörödött. Mark fölébredt, mert megérezte, hogy Lotte nézi.

— Jó reggelt, szépségem — mondta álomittas hangon. — Azt hittem, kiderül, hogy csak álmodtalak. De valóság vagy.

A következő tíz napban Lotte-ot többször is megkísértette a gondolat, hogy beteget jelent, csak hogy egész nap Markkal lehessen, így viszont a fél éjszakát szeretkezéssel töltötték, és másnap félálomban botorkált be a munkahelyére. Mark ebédidőben elé jött, és fél órán át ültek a napsütésben egymás kezét fogva, aztán Lotte-nak már csak a délután öt órát kellett kivárnia, hogy ismét találkozzanak.

- Igazi álomhajó - mondta Simon elgondolkodva, ahogy a szalon ablakából Markot nézte, ahogy átkel az úttesten. - Mihez kezdesz majd, ha visszamegy a tengerre?

- Behozom az elmaradt alvást - mondta Lotte, és elnevette magát. Ezt a kérdést már ő is többször végiggondolta. Tudta, hogy szereti Markot, noha nem merte neki megmondani, és kétségbeesés töltötte el a szívét, amikor arra gondolt, hogy nélküle kell élnie. Mintha eddig csak fél lánggal égett volna, de megjelent Mark, és meggyújtotta a másik felét is. Ébredéstől elalvásig csakis rá gondolt.

Mindenről tudott vele beszélgetni - egyik éjjel még a szüleiről is mesélt. Mint kiderült, Mark Fleurrel járt egy általános iskolába, és habár nem sok mindenre emlékezett vele kapcsolatban, mivel pár évfolyammal alatta járt, annyit tudott, hogy meghalt, és emlékezett rá, a szülei mondták is, hogy mekkora tragédia, ami történt.

Azt megelőző este, hogy Marknak vissza kellett mennie Plymouthba, a férfi szerelmet vallott neki, és megígérte, hogy a következő eltávozásán bemutatja a szüleinek.

— Ok is imádni fognak — mondta, két kezébe fogva Lotte arcát, és úgy nézett rá, mintha minden részletet örökre az emlékezetébe akarna vésni.

Aznap lassan, gyöngéden szeretkeztek, mindketten tisztában voltak azzal, hogy múlnak az órák, amit még együtt tölthetnek. Vasárnap gyönyörű reggelre virradt, újabb forró nyári nap ígéretével. Mark elsétált vele a Kutzig, mielőtt hazament volna a holmijáért, és kisietett volna a plymouthi vonathoz.

Lotte sírt, amikor búcsúzóul megcsókolta, de Mark megígérte, hogy olyan gyakran telefonál és ír majd, amilyen gyakran csak tud.

— Édes kis tündérlány - suttogta, és kisimította Lotte haját az arcából. Ezt a becenevet használta, azt mondta, azért, mert varázserejű tündérport szórt az

életére. — Most már örökre együtt leszünk, pár külön töltött hét nem a világ. A nap minden percében a szívemben leszel. Egymásnak lettünk teremtvé.

Reggel tíz óra tájban az egyik vendég azzal jött be a szalonba, hogy a vasútállomásnál valakit elütött egy teherautó. Ebédidőben bemondták a helyi rádióban, hogy egy "4

léi fi halt meg a közúti balesetben, és a rendőrség a hozzátartozók értesítéséig visszatartja a nevét.

Mindez el sem jutott Lotte tudatáig. Ő csak arra tudott gondolni, hogyan fogja kibírni a következő néhány hetet Mark nélkül. De amikor hatkor Simonnal kilépett a szalonból, alig vonszolva magát a kimerültségtől, egyszer csak észrevették a szalagcímet az esti lapot árusító standon. Ez állt rajta: Halállal végződött a helyi tengerész szabadsága.

Lotte elsápadt, a lába hirtelen mintha kocsonyává vált volna.

- Nem lehet ő... — suttogta Simon döbbsen, ezért odament a standhoz, hogy elolvassa a cikket.

Lotte-nak elég volt látnia, ahogy olvasás közben Simon válla lehanyatlik, már tudta is, hogy Mark az, aki meghalt.

Az emberek ilyeneket mondtak: Jaj, nem is ismerted olyan régóta. Mintha akkor kevésbé fájna! Amikor fölkereste Mark családját, olyan ferde szemmel néztek rá, mintha be akart volna tolakodni a gyászukba. Nyilván számukra csak egy lány volt, akivel a fiuk összeakadt a szabadsága alatt. Az anyja még azt is mondta, hogy ha nem lettek volna fél éjszakát ébren, akkor talán a fia nem rohant volna át az úttesten egy közeledő teherautó előtt.

Lotte-ot kinézték a temetésről, a virágot, amit hozott, fel sem rakták a koporsóra. Mark egyetlen tisztársát sem ismerte, akik feljöttek Plymouthból részvétet nyilvánítani.

Ha nem lett volna Simon és Ádám, lehet, hogy ő maga is egy teherautó elé veti magát. Többször is átfutott a fején, bármilyen halál jobb annál, mint hogy ilyen fájdalomban éljen.

Lotte arra tért magához, hogy zokog, ahogy visszaemlékezett ezekre a gyötrellemmel teli hetekre Mark halála után. Nem volt hajlandó kiszállni az ágyból, nem evett, nem fürdött, és senkivel sem beszélt. Csak akkor szedte össze magát, amikor Simon megbetegedett, és neki kellett gondoskodnia róla.

— Egy napon találkozol valakivel, aki iránt ugyanígy tudsz érezni - nyugtatta Simon. - Túl lehet jutni ezen is. Egy szép napon hirtelen rádöbbsz, hogy már egy napja, egy hete, sőt egy hónapja nem gondoltál rá. Ki lehet belőle gyógyulni.

Lotte sejtette, hogy Simonnak igaza van. Nem tudta, hogy azóta folyamatosan Markra gondolt-e, de most, hogy visszaemlékezett a férfitra, már nem fájt annyira, mint régen

Vajon azóta, járt valakivel? Meg kell kérdeznie Dale-t.

HATODIK FEJEZET

- Noked meg mi bajod van? - csattant fel Marisa, és odalepett Dale mellé. - Ide azért jönnek a vendégek, hogy kényeztessék őket, és különlegesnek érezhessék magukat. Semmi szükségük arra, hogy egy bögőmasina fogadja őket!

— Nem vagyok bögőmasina - vágott vissza Dale.

- Hát pedig a szemed ki van vörösödve, és be van dagadva - mondta Marisa megvetően. - Mintha egész éjjel sírtál volna.

Dale csakugyan végigsírta a fél éjszakát.

Simon előző nap felhívta, amikor eljött a kórházból, hogy elmondja neki és Scottnak, Lotte-ot szombaton megtámadták, és aznap délelőtt az orvos közölte vele, hogy nemrég gyereket hozott a világra.

Mint kiderült, az összes vasárnapi újság hírt adott az eltűnt kisbabáról, és reggel ezt és a támadásról szóló beszámolót is leadták mind a rádióban, mind a televízióban. De a szalon dolgozói közül senki sem olvasta a vasárnapi lapokat, nem hallotta a híreket a rádióban és a tévében sem, ezért Simonnak kellett elmondani a többieknek ezt a sok szörnyűséget. Dale annyira megdöbben, hogy szóhoz sem jutott. Simon hangja rekedt volt, és tisztán lehetett hallani, hogy ő sincs abban az állapotban, hogy tovább beszélgesse a dologról.

A rossz hír ellenére Dale-nek sikerült úgy végigcsinálni egy masszázst és egy manikűrt, hogy nem omlott össze. De abban a pillanatban, hogy a vendége elment, visszarohant a kis *házba*.. Frankié, Scott, Michelle és Rosie mind ott voltak, és amint Dale meglátta őket, sírva fakadt.

Mindannyiukat letaglózta a hír. Scott éppolyan feldűl l volt, mint Dale, és meg is jegyezte, ha ez a férfi képes mindent kockára tenni, hogy megpróbálja Lotte-ot nyilvános helyen meggyilkolni, az egészen más megvilágításba helyezi a rejtélyes körülményeket, amelyek közt Lotte a partra került. Mindannyiukat az a kérdés foglalkoztatta, mi lehet olyan borzalmas, ami miatt Lotte-ot meg akarta ölni.

- Ez nem igazság - ismételte Dale könnyeivel küszködve. — Senkivel sem történhet ennyi borzalom. Hol lehet a kisbaba? Ki lehet az apja? Ki ez a pasas, aki meg akarta gyilkolni? És egyáltalán miért?

Scott majdnem annyira össze volt zavarodva, mint Dale, és Frankié azzal próbálta őket megnyugtatni, hogy kiment a konyhába, és tálcán behozta nekik a vacsorát. De nem ételre vágytak, válaszokat akartak, amelyeket azonban senki nem tudott megadni nekik.

Frankié valamennyiük nevében felhívta a kórházat, hogy megkérdezze, hogy van Lotte. A főnővér azt mondta, hogy semmi baja, kezdi visszanyerni az emlékezetét, de azt kérte, hogy most pár napig ne látogassák meg, mert teljes ágynyugalomra van szüksége.

Dale több pohár brandyt ledöntött, abban a reményben, hogy tompul a szorongása, ehelyett azonban egész éjjel ébren maradt és sírt, mert nem tudta, barátnője hogyan fogja valaha is mindezt kiheverni. Erre másnap reggel Marisa

rászállt. — Nos, miről van szó? Dobott a fiúd? — vetette oda a kérdést félvállról.

Dale legszívesebben felpofozta volna a nőt. Láta, hogy Scott és Franki ott toporog az uszodába vezető ajtónál, szinte érezte, hogy azt akarják, Dale ne is reagáljon a nő kötekedésére.

- Engem nem szoktak dobni, én dobom a pasikat — vágott vissza Dale. - De azt hiszem, jogom van sírni, amikor valaki megpróbálja megölni a legjobb barátnőmet, és kiderül, hogy nemrég szült, a rendőrség azonban még nem találta meg a kisbábát. De ha jól sejtem, téged nem kerülne az álom csak azért, mert egy elveszett kisbaba az anyja után sír valahol, ugye? Neked nincs szíved!

- Hogy merészelsz így beszélni velem? - Marisa sötét szeme vészjóslóan villant meg. — Jelenteni fogom ezt az arcátlanságot. Most pedig tegyél fel valami sminket, hogy eltakard a táskás szemedet, és irány dolgozni!

- Én meg jelenteni fogom az emberség teljes hiányát - sziszegte vissza Dale. — Tökéletes kapó lettél volna egy koncentrációs táborban.

Szerda délután, nyolc nappal azután, hogy Lotte-ot megtalálták a tengerparton, Dale és Simon ellátogattak dr. Percivalhoz a St. Richard's Kórházba.

— A gond az — mondta a férfi összekulcsolva a kezét, mintha imára készülne, és az orra elé emelte -, hogy Miss Wainwrightnak nincsenek olyan sérülései, amelyek kórházi ápolást igényelnének. Fizikailag jó állapotban van. De a szellemi egészsége miatt komolyan aggódom.

Dale és Simon abban a reményben kértek időpontot, hogy az orvos támogatni fogja a kérésüket, hogy a férfi hazavihesse Lotte-ot magukhoz Brightonba. Dale azonban az első perctől kezdve nem kedvelte dr. Percivalt, mert úgy érezte, a férfi basáskodó, és nincs benne együttérzés.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Dale és Scott már biztosan tudta, hogy a parton talált lány Lotte, aggódtak érte. De most, hogy gyilkosságot kíséreltek meg ellene, és megtudta, hogy pár hónappal korábban gyermeknek adott életet, rettegtek, hogy Lotte magába fordul, és sosem fog meggyógyulni.

Amikor előző este meglátogatták, minden igyekezetükkel azon voltak, Lotte meg ne lássa, nekik is álmatlan éjszakákat okoz, hogy a kisbaba ott lehet valahol éhesen és védtelenül, magára hagyva, és azt se vegye észre, hogy rettegéssel tölti el őket az a tudat, hogy bármelyik férfi, aki végigsétál a folyosón, a támadója lehet, és újra lecsapni készül. De maguk is látták, hogy Lotte-ot pontosan ez foglalkoztatja.

Dale-t és Scottot egyaránt megrendítette ez a sok szörnyűség, és tehetetlennek érezték magukat, mert képtelenek voltak Lotte emlékezetét stimulálni, és megvédeni sem tudták további fájdalmaktól. Azt azonban látták, Lotte milyen jól reagált Simonra és Adamre, és úgy gondolták, ők ketten segíthetnek, hogy a lány memóriája újra a régi legyen, és meg is tudják védeni.

Dale azért döntött úgy, hogy aznap Simonnal tart, mert azt akarta, hogy az orvos tudja, Scott-tal száz százalékig ott állnak Simon és Ádám mellett.

- Nem örült, csak elveszítette az emlékezetét! - csattant fel Dale, mert attól félt, dr. Percival elmegyógyintézetbe akarja küldeni Lotte-ot. — Mindketten úgy gondoljuk, gyorsabban fel fog épülni, ha a barátai folyamatosan a közelében vannak. És Simon és Ádám meg tudják teremteni az ehhez szükséges biztonságos környezetet.

— Az örültség mint olyan, ahogy azt az emberek elképzelik, igen ritka jelenség — mondta a férfi elutasítóan. — A mentális betegségek sokféleképp jelentkeznek, és az amnézia az egyik ilyen. Míg sokszor átmeneti probléma, amelyet egy fejbe vágás, trauma vagy műtét okoz, állandósulhat is. De Miss Wainwright esetében úgy tűnik, egy mélyen megrázó esemény áll a háttérben, amelyet tudattalanul elfojt.

- Ezzel tisztában vagyunk - mondta Dale ingerületlenül, amiért a férfi így lekezel.

— Akkor árulja el, milyen kezelésre gondolt, és hol.

- A Vale-ben - érkezett a válasz.

- Azt már nem! - kiáltott Dale. A Marchwoodban az egyik fodráslány mesélte, hogy a nagyapját a Vale-ben ke-xelték, amikor szenilis lett. Azt mondta, az egy borzalmas hely.

- Attól tartok, túl sok mesét hallott a Vale-ről - vetette oda dr. Percival. — Ez az egyik legjobb pszichiátriai intézet a délkeleti régióban.

- Lotte csak még jobban magába fordulna ott — jelentette ki Simon határozottan. Legszívesebben azt is hozzátette volna, szerinte a barátnőjüknek nem vén szenilisek, depressziósok, bipolárisok és elvonón levő alkoholisták közt kéne tengődnie, de inkább nem mondott semmit, nehogy az orvost ezzel még ellenségesebbé tegye.

— Vajon egy mentális kórképek felállításában minden tapasztalatot nélkülöző fiatalember miből gondolja, hogy jobban tudja, mint az, aki huszonöt éve ezzel foglalkozik? - Dr. Percivalt mintha már-már szórakoztatta volna Simon pimaszsága.

— Lehet, hogy nem tudok semmit a mentális kórképekről, de Lotte-ot nagyon jól ismerem - válaszolt Simon előrehajolva, és összeszorított öklét az orvos asztalára helyezte. - És úgy gondolom, amint családi környezetbe kerül, lassan vissza fog emlékezni arra, mi történt vele.

— És nem gondolja, hogy szakértő segítségére lesz szüksége ahhoz, hogy a gyermeke körüli gondokkal szembenézzen? Először vissza kell térnie a szülésről való emlékeinek, arról, hogyan fogadta a terhességet, mert még azt sem tudjuk, szerelmi kapcsolatban fogant-e a gyermek. És 011 van az a lehetőség is, hogy a csecsemő meghalt.

Simon tökéletesen tudatában volt annak, hogy Lotte-száma számára mindez könnyen érzelmi aknamező lehet, ahogy lassan visszanyeri az emlékezetét. Mind a négyen gyanították, hogy a fogantatás, a szülés és az azt követő események a legrosszabb rémálom lehetett. De szentül hitték, hogy sokkal jobban meg tud majd birkózni mindezzel, ha szerető barátok és nem vadidegen orvosok és ápolók veszik körül.

- A gyermek akár meg is halhatott, mégpedig borzalmas körülmények között - folytatta az orvos. - Lehet, hogy a holttestét sosem találjuk meg, és így nem adhatjuk meg azokat a válaszokat Lotte-nak, melyek a gyógyulásához szükségesek. Nem akarom megijeszteni magát, fiatalember, csak arra akarom felhívni a figyelmét, hogy Miss Wainwright nagy valószínűséggel komoly, már-már elviselhetetlen problémákkal fog szembekerülni.

Simon nagyot nyelt, hirtelen elbizonytalanodott. Lőtte nagyon fontos volt a számára, segíteni akart, sőt úgy érezte, muszáj is, de vajon Adammal tényleg a megfelelő személyek erre a feladatra? Hogyan lehet biztos abban, hogy a gyógyuláshoz elég lesz, ha szeretettel veszik körül, és gondoskodnak róla? Egy szót sem szólt, Dalé feszültséget tükröző arcára pillantott. A lány megfogta a kezét, és megszorította, mintha némán meg akarná nyugtatni, hogy sikerülni fog.

- Elismerem, hogy sokat vállalunk magunkra - mondta, amikor összeszedte magát. - De azt hiszem, Lőtte még a legrosszabb eshetőséggel is könnyebben meg tud birkózni.

122

ni, ha biztonságos és szerető környezetben van. Ugyan sem én, sem Ádám nem vagyunk pszichiáterek, de érzékenyek, gondoskodóak vagyunk, és szeretjük Lotte-ot. Dalé és Scott is segíteni fognak. Próbálja azt mondani, hogy ez nem jobb kiindulási alap a gyógyulásához, mint a Vale!

- Ezek szerint meg akarja nekem mondani, hogyan végezzem a munkámat... — mondta az orvos, de a tekintete megenyhült, mintha kezdené elfogadni az ötletet, hogy egy rakás amatőr veszi kezelésbe a betegét.

- Nem, uram - válaszolt Simon. - Követni fogjuk minden tanácsát. De a kórház túlzsúfolt, és a páciensek ott a Vale-ben valószínűleg megijesztenék Lotte-ot. A lakásomról viszont kellemes emlékei vannak, és ha kell, Fort Knoxot építék belőle, hogy Lőtte biztonságban legyen. Nem hiszem, hogy ezt a Vale-ben meg lehetne oldani.

— Ebben igaza van — sóhajtott dr. Percival. — Bele fogok egyezni, hogy a hétvégén hazavihessék magukkal Lotte-ot, de csak azzal a feltétellel, hogy rendszeresen felhívunk, és ha bármi aggasztót észlelnek, azonnal behozzák.

— Megígérjük - mondta Simon, és az orvosra mosolygott.

Simonnak és Dale-nek még fél órát kellett várnia a látogatási idő kezdetéig, ezért kimentek a kávézóba, ahol Simon elmondta, hogy Bryan nyomozó este beugrott hozzá.

— Egészen addig kutatott Lőtte támadója után, de semmi jó hírrel nem tudott szolgálni. Azt mondta, a zárt láncú tévéfelvételtől egyetlen tiszta képet sem tudtak leszedni a férfi arcáról, sem a kocsiról, ami azt jelenti, hogy bizonyára a kórháztól távolabb parkolt le. Az, hogy ismeri a kórházat, arra utal, hogy helybéli, ezért megkérték Dávid Mitchellt, a pasast, aki megzavarta a támadást, hogy nézzen végig egy sor rendőrségi fényképet, és próbáljon segíteni a

fantomkép elkészítésében. - Simon nagyot sóhajtott, egészen lehangoltnak tűnt. - Sajnos nem látta rendesen a támadó arcát.

- Nagyon sokat köszönhetünk Davidnek - mondta Dale. - Igazi hős. De már nyolc nap telt el azóta, hogy Lotte előkerült, a rendőrségnek mostanra már kellett volna valami kézzelfoghatót találnia. Bryan mit mondott? Van már nyom a babával kapcsolatban?

A gyermek állapota és tartózkodási helye aggodalommal töltötte el a környéket, amióta a sajtó beszámolt az esetről. Mindenki erről beszélt, az utcán, az üzletekben, a kocsókban, és a Marchwood Manorban szó szerint ez volt az egyetlen beszédtema.

— Nem hiszem. Azokról kérdezett, akikkel Lotte több időt töltött Brightonban. Főleg a régi barátai érdekelték. Azt gondolta, Lotte megkereste valamelyiket, miután leszállt a hajóról, és így lett terhes.

— Ismersz csak egyet is közülük? — kérdezte Dale.

— Nem — válaszolta Simon fásultan. — De mint mondtam, Lotte nem jött volna úgy vissza Brightonba, hogy nem keres meg engem és Ádámét. És ha teherbe esett, akár örült neki, akár nem, akárhol van is a világban, felhívott volna minket, vagy írt volna. Mondtam is Bryannek, ez egyértelmű bizonyíték arra, hogy valahol fogva tartották.

- És mit szólt erre?

- Felhívta a figyelmemet arra, hogy arról sem írt, és nem is telefonált, amikor megerősítették Dél-Amerikában.

- Ebben igaza van - helyeselt Dale.

Simon hátravetette a fejét, mintha neki teljesen más elképzelése lenne erről. — Bryan azt is felvetette, előfordulhat, hogy Lotte csak a gyerek apját akarja védeni. Lehet, hogy nős vagy közismert személyiség. Mondtam neki, hogy Lotte legalább azért telefonált volna, hogy elmondja, nem fejtheti ki, kivel van. Akkor Bryan kijelentette, lehet, hogy azért félt bármit is elmondani, mert attól tartott, a szülei megtudják tőlünk. Kérdezem én, mennyire homofób már ez? Szerintem hisz abban a régi klisében, hogy minden meleg pasas pletykafészek.

- Szerintem Bryan nem homofób — nyugtatta Dale. - Ugyanezt mondta volna bárki másnak is, akár férfi, akár nő, akár házasság, akár nem. Még mindig érveket keres, hogy megmagyarázza, Lotte miért nem keresett meg minket. De azok után, hogy az a pasas beviharzott a kórházba, és megpróbálta megölni, elég nyilvánvaló, hogy ez az egész sokkal komolyabb, mint az, hogy elvonult egy titokzatos szeretővel valahova. Szerintem egyszerűen csak minden lehetséges okot fel kell tárniuk. Mondott arról valamit, hogy lenne új bizonyítékuk?

- Azt kiderítették, hogy Lotte a hajó elhagyása után Londonba ment, mert új ruhákat vásárolt az Oxford Streeten a bankkártyájával - mondta Simon. — És ugyanazon a héten felvett valamennyi készpénzt is. De azóta hozzá sem nyúlt a számlájához, és a bankot sem értesítette az új címéről. Nyilván még mindig annak az ügynökségnek küldik a bankszámlakivonatokat, amelyik megszervezte neki a munkát azon a luxushajón.

Dale a homlokát táncolta.

- Ez már nyilván azt bizonyítja, hogy valaki fogva tartotta, nem? Senki sem élhet a semmiből. És mi van a mobiljával?

-Annak is utánajártak. Utoljára akkor használta, amikor üzenetet küldött neked, még kint a tengeren.

- Már nem emlékszem, mi volt benne, biztosan azt írta meg, mikor találkozunk a bárban, leginkább erről írtunk az SMS-ekben. Azt akarod mondani, hogy azt követően, hogy kikötöttünk Southamptonban, nem írt, nem telefonált senkinek?

- Igen, azt.

Dale teljesen összezavarodott.

- De én vagy húsz embernek küldtem üzenetet abban a pillanatban, hogy partot értünk. Ez mit jelent Lotte szempontjából, hogy ő egyet sem küldött?

— Azt, hogy már eldöntötte, nem jön vissza Brightonba - mondta Simon szomorúan. - Azért nem üzent a barátainak, hova megy, mert tudta, hogy nem helyeselnék.

— Vagy azt, hogy az a valaki, akivel volt, elvette a mobilját — tette hozzá. Dale komoran.

Mire visszaértek a Singleton osztályra, Dale majd' megőrült az idegességtől.

Kora délután megint csúnyán összeveszett Mariséval. Ezúttal azért, mert Dale előbb el akart jönni a látogatás miatt. Aztán következett a sok idegeskedés a dr. Percivallal való beszélgetés miatt.

Ezért, amikor az ápolónő közölte velük, hogy csak tíz percet maradhatnak bent Lotte-nál, mert a rendőrség megint beszélni akar vele, Dale nagyon kiborult, mert legközelebb csak vasárnap tud bejönni hozzá. Tisztában volt vele, hogy kevésbé lenne ingerült, ha Lotte emlékezne valamire vele kapcsolatban. Ez azonban mind ez idáig nem következett be, és barátnője leginkább Simonnal beszélgetett.

Noha teljesen érthető volt, hogy Lotte-nak fogalma sincs arról, annak idején milyen sokat jelentett a számára Dale, mégis fájt. És Dale mindig is vezető szerepet töltött be minden baráti körben, ezért nehéz volt elfogadnia azt a tényt, hogy a személyisége nem elég erős ahhoz, hogy áttörje, Lotte amnéziáját.

Az, sem segített, hogy útban Brighton felé Simon másról sem beszélt, mint arról, hogy Lotte hazajön. Elmondta, hogyan fogják Adammal újrafesteni Lotte szobáját, hogy ne legyen olyan kórházias a hangulata. Hogy új ruhákat fog Venni neki, talán át is megy Lotte szüleihez, hogy elhozza pár személyes holmiját, amit náluk hagyott.

- Megpróbálom rávenni a családját, hogy segítsenek -mondta izgatottan. — Sok idő telt el azóta. Szerintem lehet, hogy most már készen állnak helyrehozni vele a kapcsolatukat.

Otthon, a marchwoodi személyzeti épületben Scott, Frankie, Michelle és Rosie összegyűltek, hogy meghallgassák, mi van Lotte-tal. A szálloda összes dolgozója élénk érdeklődést mutatott az eset iránt. Megbeszélték az újságcikkeket, és követték a legújabb híradásokat. A szalon alkalmazottai azonban

még a szokottnál is nagyobb figyelemmel kísérték a fejleményeket, mert Dale és Scott barátjáról volt szó.

Dale leült a társalgóban, és részletesen elmesélte, mi történt a dr. Percivallal való beszélgetésen, valamint azt is, hogy Simon milyen nagyszerűen viselkedett, és végül engedélyt kapott arra, hogy Lotte-ot szombaton hazavigye. Ezután elmesélte a további fejleményeket, azt, hogy a rendőrség mit tudott meg Lotte bankszámlájáról, és hogy ruhákat vásárolt az Oxford Streeten.

Scott egészen fellelkesült.

- Csak idő kérdése, és kiderítik, kivel volt Londonban - mondta. - És szuper lesz, hogy hazaköltözik Simonékhoz, mert akkor bármikor meglátogathatjuk.

— Mindenkit megdöbbsentett a gondoskodás nélkül ma radt csecsemő, szóval nyitva fogják tartani a szemüket és a fülüket — tette hozzá Frankié. — Nem csodálkoznék, ha egy héten belül az egésznek vége lenne, a támadó rács mögé kerülne, a kicsit kórházban ápolnák, és az egész rejtély megoldódna.

Frankié megjegyzése, noha jóindulatú volt, úgy hangzott, mintha alábecsülné a helyzet komolyságát, és Dák-szemébe könnyek tolultak. Szíven ütötte, hogy még akkor is, ha a kisbabáról kiderülne, hogy jól van, Lotte talán látni sem akarná, ha nemi erőszakból fogant. Dale azonban nem tudta rávenni magát, hogy szóvá tegye ezt a nézetét. Amikor Scott megkérdezte, miért sír, azt mondta, ami a legelőször az eszébe jutott.

- Attól félek, hogy sosem fog visszaemlékezni rá, ki voltam — fakadt ki.

- Csak nem féltékeny vagy Simonra?! - torkolta le Scott, és rosszállóan nézett rá.

- Nem, nem vagyok, ne légy nevetséges! - csattant fel Dale. — Bírom Simont, és örülök, hogy Lotte-ról egy kedves és erős barátja fog gondoskodni.

— Ezt nem is kétlem, de akkor is úgy érzed, hogy elrabolja tőled.

Frankié, Rosie és Michelle csupa fül voltak. Dale számára azonban ez nem egy újabb szappanopera-epizód volt, hanem a kétségbeejtő valóság.

Látta, milyen lett Lotte az ushuaiai nemi erőszak után, és úgy érezte, a barátnője éppen elég szörnyűsége ment keresztül ahhoz, hogy az eset egy életre elkísérje.

De ez most sokkal, de sokkal rosszabb, főleg, mert időközben nyilvánvalóvá vált, hogy rengeteg mindent ki kell még deríteni. Mi van akkor, ha az egész olyan borzalmas volt, hogy amikor Lotte végre visszaemlékszik rá, tényleg megőrül? És ha sikerül megőriznie ép eszét, akkor sem lesz soha többé az a fiatal és gondtalan teremtés.

Dale nem tudta eldönteni, inkább a kisbaba életéért Imádkozzon, vagy azért, hogy kiderüljön, halva született. De azt tudta, bármilyen körülmények között született is a kicsi, Lotte ugyanúgy meggyászolja az elveszített gyermekét.

- Nem vagyok féltékeny, nem attól félek, hogy Simon elvenné tőlem - szipogta Dale. — Hát nem érted, hogy tehetetlennek érzem magam, mert nem tudok rajta segíteni? Halálosan félttem. Ilyesmit nem lehet anélkül megélni, hogy ne rokkanna bele az ember.

Michelle és Rosie odarohantak, hogy megöleljék.

- Már így is annyi mindent tettél érte, végül is te ismerted fel az újságban, és elmentél a szüleihez is.

- Megkerested Simont és Ádámét is - tette hozzá Franki. - Sőt az állásodat is kockára tetted azzal, hogy meglátogattad a kórházban.

Scott odalépett mellé, átkarolta, és a homlokának hajtotta a homlokát.

- Sajnálom, ha úgy hangzott, mintha rád támadnék - mondta. - Azt hiszem, én is úgy érzem, mintha félretoltak volna. Azért is mérges vagyok, hogy nem tudtam elszabadulni, hogy elmenjek veled a neurológushoz. És az is bánt, hogy az a Dávid gyerek ment be Lotte-hoz az utolsó pillanatban, amikor nekem kellett volna. És nekem is ugyanúgy rosszullesik, mint neked, hogy Lotte még mindig nem emlékszik ránk, de sokkal könnyebb lesz meglátogatni, amikor visszaköltözik majd Simonhoz és Adamhez, mert már nem kell attól tartanunk, hogy Marisa figyel minket, és minden egyes pillanatban ellenőrzi, mit csinálunk.

- Annyira félek, Scott — zokogta Dale. - Pattanásig feszültek az idegeim.

— Igyál egyet velünk, aztán gyorsan fekjüdj le — javasol 1.1 a férfi. - Meg kell nyugodnod, különben nem tudsz Lottónak segíteni.

Dale szót fogadott, korán ágyba bújt, de cseppet sem lett jobb a hangulata. April, aki a fodrászszalonban dolgozott, fél tízkor érkezett haza, és teljesen nyilvánvalóan ráhajtott Scottra. A férfi kapott is az alkalmon, szívesen fogadta a lány közeledését, és flörtölt is vele, és ha Dale eddig egy kicsit is úgy *érezte*, hogy Simon és Lotte mellőzi, még inkább neheztelt Scottra és Aprilre. Remélte, hogy a lány nem marad Scottnál éjszakára. Dale úgy érezte, visítani tudna, ha szerelmeskedés zaja szűrődne át Scott szobájából.

Ahogy az ágyban fekvé hallgatta a társalgóban folyó nevetgélést és beszélgetést, nagyon magányosnak érezte magát, eszébe jutott, hogy több mint egy év telt el azóta, hogy utoljára járt valakivel. Azt hitte, hogy Brightonban egy új világ tárul fel előtte. A valóságban azonban állandóan dolgozott, a kollégáin kívül nem voltak barátai, és sosem adódott alkalom, hogy potenciális udvarlókkal ismerkedjen meg. A hajón nagyjából ugyanez volt a helyzet, de ott legalább új helyekre jutott el.

A szülei és a testvérei is nagyon hiányoztak. A chiswicki otthonuk sosem volt csendes, mindig nagy volt a jövésmenés. De persze az anyja, Kim, és az apja, Clarké nem számítottak éppenséggel hétköznapi embereknek. Az apja nyomdászként dolgozott a nyolcvanas években, de a leépítések után a feleségével új elfoglaltságot találtak, amit ők nemes egyszerűséggel „kincsvadászatnak” hívtak. Ez annyit tett, hogy régi holmikat adtak-vettek - néha valóban antik darabokat, de jobbra csak érdekes ócskaságokat.

Gyerekkorában Dale megszokta, hogy chiswicki nagy házuk alagsora tele van fenyőbútorokkal, ágykeretekkel, székekkel, asztalokkal és fura vackokkal.

Mindez az évek során áterjedt a ház többi részére is, mert a szülei imádták a bolondos tárgyakat. Volt egy beszélő állványos mérlegük az előszobában, üvegfalú dobozokban egy sor kitömött madaruk a nappaliban, a konyha csordultig tele régi porcelánnal, pléhlemezzel nyomott reklámokkal, porcelán-

malackákkal, amelyek hajdanán egy hentesüzletet díszítettek, sőt volt egy százhusz centi magas, csillámos rózsaszín flamingójuk is, amiért az anyja egy kirakatrendezőt vesztegetett meg.

Dale-ék négyen voltak testvérek, Kyle négy évvel idősebb nála, és most Japánban dolgozik. A két évvel fiatalabb Carrina Londonban fogorvosi asszisztens, míg a huszonegy éves George nemrég államvizsgázott vállalati jogból a Bristol Egyetemen. Karácsonykor, amikor az egész család összegyűlt, a ház zengett a zenétől és a nevetéstől. Dale emlékezett, hogy akkoriban úgy érezte, milyen szerencsés, hogy ilyen csodálatos családja van. Úgy vélte, talán ez azt jelenti, hogy végre felnőtt, mert volt idő, amikor inkább kínosnak érezte, hogy a szülei úgy öltözködnek, mint két kivénhedt hippi, és a házuk olyan, mint egy lerakat.

Elgondolkodott, nem lenne-e egészségesebb elhárítani Lotte mellől, hagyni, hogy a rendőrség derítse ki, mi történt, és Simon meg Ádám gondoskodjon róla. Akkor Marisa leszállna róla, lenne ideje új barátokat találni, akik felemelik, ahelyett, hogy lehúznák, és akik csak aggodalmat okoznak neki.

Dávid egész héten azzal gyözködte magát, hogy fölösleges megint meglátogatnia Lotte-t, de péntek este mégsem bírta megállni. Volt valami ebben a lányban, ami miatt vágyott a társaságára.

Elcsodálkozott, mennyivel jobban néz ki most, hogy ;i frizuráját rendbe tették, és az arcüre sem hámlott. Lotte elmondta, hogy még mindig elég gyöngy, de a végtagjai bánt már múlik a fájdalom. Megemlítette, hogy reggel indul haza Brightonba. Ahogy Dávid nézte abban a helyes, rózsaszín pizsamában, hirtelen bánat szorította össze a szívét. Lehet, hogy most látja utoljára Lotte-t.

— Akkor ennyi? Ez az utolsó estéd Chichesterben? - kérdezte, és igyekezett jóval elégedettebbnek tűnni, mint valójában volt.

- Igen, örülök is, hogy végre kiengednek- mondta Lotte füléig érő mosollyal. — Persze mindenki kedves volt hozzám, de annyira unalmas bezárva egy kórterembe. Otthon legalább Simonnal elpiszmozunk a főzéssel és a takarítással.

- De ugye, egy rendőr fog ott is őrizni? — kérdezte Dávid.

— Nem hiszem. Tegnap este beszéltem Simonnal telefonon, és azt mondta, biztonsági kamerát szereltetett fel, így láthatom, hogy ki van az ajtóban. Ha egy gyanús alak az, akkor hívhatom a 999-et. Ráadásul az első hétre szabadságot vett ki, hogy velem lehessen, utána pedig két vendég között bármikor haza tud ugrani. A lakása egy sarokra van a szalontól.

Davidnek az volt a magánvéleménye, hogy a rendőrségnek figyelnie kellene a lakást, legalábbis addig, míg a támadó szabadlábon van. De inkább nem mondott semmit, nehogy ráijesszen Lotte-ra.

— Szerintem minden rendben lesz... Mit gondolsz, főlhívhatlak, esetleg meg is látogathatlak?

— Persze! Nagyon örülnék neki. — A válasz őszintének tűnt. - Az a legjobb benned, Dávid, hogy veled kapcsolatban nem kell erőlködnöm, hogy emlékezzek valamire. Semmi sem hiányzik.

David bólintott. Pontosan értette, Lotte mire gondol, akkor is, ha gyakorlatilag arról volt szó, hogy ő csak beesett az életébe, mint egy ágrólszakadt jöttment.

- A sajtóközlemény a babáról hozott eredményt? Sikerült a rendőrségnek nyomra bukkannia?

Lotte azon nyomban elkomorult.

- Csak pár vakvágány, semmi több — mondta szomorúan. — Kapcsolatban állnak a francia rendőrséggel, mert úrra gyanakszanak, hogy onnan hajózott át az illető, aki bedobott a tengerbe, és lehet, hogy a gyereket magukkal vitték. Bryan nyomozó egyre-másra megjelenik, hogy kérdéseket tegyen fel. De őszintén? Szerintem a rendőrség megakadt.

- Tényleg jó lenne, ha már visszatérne az emlékezeted. Eszedbe jutott már valami?

- Semmi, ami hasznos lehetne a rendőrségnek - vont vállat. - Szinte mindennap van valami: egy illat, egy zenerészlet előhív egy jelenetet vagy személyt a múltból. Tegnap eszembe jutott, amikor moziba mentem egy férfival, akinek a haját szoktam vágni. Azért, mert az egyik orvos ugyanolyan arcszeszt használt, mint ő.

— És ez a férfi fontos volt az életedben? - kérdezte Dávid. Lotte elmosolyodott.

— Nem, már negyven felé járt. Csak azért fogadtam el a meghívását, mert a *Sztárom a páromra* mentünk, és Hugh Grant játszott benne. Majd' meghaltam, hogy megnézhessem. Szerintem neki nem nagyon tetszett, hogy ezt választottam, biztosan üresfejű libának gondolt.

- Nekem tetszett a film - mondta Dávid. Persze hazudott, csöpögős hülyeségnek tartotta, de úgy érezte, bármi ilyen giccses filmet el tudna viselni, ha Lotte ott ülne mellette.

— Én azt hittem, hogy te inkább olyan kemény, akció filmes pasas vagy - mondta Lotte.

Dávid elmosolyodott, mert Lotte telibe trafóit.

— Azokat is szeretem... De a változatosság gyönyörködtet. Mi a kedvenc ételed?

Lotte elgondolkodott.

-Nem is tudom... Szeretem a tésztákat, a thai kaját, meg a kínait is. De nem sok van, amit tényleg nem szeretek. Úgy neveltek, hogy egyek meg mindent, amit elém tesznek.

Ahogy az utolsó szavakat kimondta, hirtelen egy jelenet villant be. Egy asztalnál ült, és hányinger kerülgette az elé tett étel látványától és szagától. Vese volt.

Davidre sandított.

— Jaj, de fura! Hirtelen bevillant egy emlék, de nem tudom, mikor és hol történt. — Azzal elmesélte.

-Ez a veseevés inkább rémálomnak tűnik — viccelt Dávid. — De volt valaki más is a szobában? Nem olyan régi emléknek tűnik. Lotte bólintott.

- Úgy érzem, hogy nagyon jól ismerem azt a szobát, de nem tudom, kié a hely, és azt sem, hol lehet.

- Vissza tudnál oda menni gondolatban és egy kicsit ott maradni? Próbáld meg fölidézni, mit csináltál az étellel, ami miatt rosszul lettél. Vagy azt, hogy az, aki főzte, beszélt-e *hozzád*...

Lotte egy ideig lehunyt szemmel koncentrált.

- Nem megy — szólalt meg végül. — Mint egy kimerevített kép. Nem tudok kimenni a szobából,, még felállni sem az asztal mellől, és senki sem jön be.

— Milyen ruha van rajtad? — kérdezte Dávid. - Abból megtudhatnánk az évszakot. Drága, modern konyha, vagy csak egy olyan sima, hétköznapi? Kék ruha van rajtam, a szoknyarésze bő. Ami pedig M konyhát illeti, kicsit komor, a konyhaszekrény fehér, a hosszú és keskeny munkalap fekete gránit, az asztal, ahol ülök, a végén van, egy nagyon kicsi ablak mellett. - Lotte a homlokát ráncolva nézett fel Davidre. — Hogy lehet valami ennyire ismerős, amikor azt sem tudom, hol volt?

- Akkor is egy kék ruha volt rajtad, amikor megtaláltunk a parton - jegyezte meg Dávid. - A rendőrség megmutatta neked?

- Nem, még nem - válaszolt kicsit ingerülten. - Lehet, hogy az én hibám, meg kellett volna kérnem őket.

- Egyáltalán nem a te hibád - mondta Dávid, és megfogta Lotte kezét. — Azért kapják a fizetésüket, hogy mindennek utánajárjanak, és szerintem a ruhádnak az első helyen kellett volna lennie a listán, főleg, mert elég ronda volt. Főleg azért, mert most inkább olyan lány benyomását kelted, aki mindig divatosan öltözik.

- Olyan is lettem, amikor Simon és a többiek kikupáltak - mondta kuncogva, aztán elmesélte, milyen volt az átalakítás, amikor dolgozni kezdett a Kutzban.

- Felhívom Bryant, miután elmentem - ígérte Dávid. - Elmondom neki, hogy a ruha fontos. Ha ez ugyanaz, mint amiben a tengerbe kerültél, akkor az a konyha abban a házban lehet, ahol az egész előtt voltál, szóval tényleg fontos. Szerintem próbáld meg lerajzolni a konyhát meg a ruhát.

- Bénán rajzolok.

— Én is, de nem számít. Az is elég lehet, hogy csak ülsz ott ceruzával a kezedben, és próbálsz végiggondolni, mit látsz. Egy csomó minden előjöhethet. Megyek, és megkérdezem az egyik nővért, hogy tud-e adni papírt.

Lotte erősen koncentrált, míg Dávid vissza nem tért. A vese szaga egyre erősödött, már-már hányingere lett tőle, de semmi más nem tisztult ki.

Amikor a férfi visszajött, Lotte felvázolta a konyha alaprajzát, majd mind a négy falat és azt is, hogy emlékei szerint melyiken mi volt.

— Ennyire kicsik voltak az ablakok? — kérdezte Dávid. Alig látszottak nagyobbak, mint egy kastély lőrési. — Nagyon sötét lehetett odabent, nem? Lotte felnézett, összevonta a szemöldökét, majd elmosolyodott.

— Nem, nem volt sötét, de erről eszembe jutott, hogy olyan Velux tetőablaka is volt. De a többi ablak csak keskeny rés.

— Érdekes - dűnnyögte Dávid, és megint megvizsgálta a vázlatot. Egy kis körre bökött. — Ez is egy ablak?

- Nem. Ez olyan sárgaréz hajóóra.

- És ezek? — Dávid egy sor dobozra vagy képre mutatott.

— Ó, ezek itt mindenféle hajós vacakok, például kötélcsomók.

— Olyasmi, mint amit a tengerparton lakók tesznek ki a falra?

Lotte elgondolkodott.

- Igen, azt hiszem.

— Akkor a tenger szagára is emlékszel? Hallod a hullámokat vagy bármit, ami alátámasztja, hogy ott vagy?

Lotte elkomorodott.

- Nem, csak a vese szagát érzem. És felfordul tőle a gyomrom.

- Az órának van bármi jelentősége? Szerinted sokat nézted? Pontosan járt? Van bármi különös oka, hogy emlékszel rá?

Lotte a fejét rázta.

- Fogalmam sincs. Csak arra emlékszem, hogy ott van. Dávid felsóhajtott.

- Azt mondanám, nyugodtan biztosra vehetjük, hogy • tenger közelében voltál, méghozzá olyanokkal, akik hajózni szoktak. Nemcsak az emlékeid miatt, hanem azért is, mert el nem tudom képzelni, hogy bárki is anélkül tervezne kivinni valakit a tengerre, akár élve, akár holtan, hogy saját hajója lenne.

- Ez nem nagyon szűkíti le a lehetséges kört, ha egy olyan szigeten lakunk, amelynek több száz kilométeres a partszakasza - jegyezte meg Lotte.

- De nem hiszem, hogy bárki is több száz kilométert megtenne csak azért, hogy valakit kidobjon a hajójából - mondta Dávid elgondolkodva. — Ha én lennék a helyében, egyenesen kimennék a nyílt vízre, és késlekedés nélkül végrehajtanám a tervem.

- De nem tudjuk, hogy tényleg bedobtak-e. A kezem és a lábam nem volt összekötözve. Lehet, hogy magam ugrottam le — emlékeztette Lotte.

— Nos, ha ezt akartad volna, akkor azonnal indulás után megtetted volna. Nem vártad volna meg, míg kiértek a nyílt tengerre...

- Nem hiszem, hogy képes lennék tíz-tizenkét kilométernél többet úszni - mondta Lotte. - Oké, talán az áramlat is magával sodort valamennyire, szóval Selsey-től kell számba vennünk a kikötőket végig a parton.

— A chichesteri kikötő adja magát — jegyezte meg Dávid. - Sajnos elég nagy terület, tele hajókkal, de talán ha megnézel egy térképet, akkor az egyik helységnév kiugor-hat a többi közül.

Dávid átható tekintettel nézett Lotte-ra.

- East- és West Wittering, Bpsham, Birdham, Itchenor. Ismerősnek hangzik valamelyik?

— Mindegyik ismerősen hangzik — mondta Lotte, és elkeseredetten intett. -

Ahogy New York, Sydney és Báli is, és amennyire én tudom, egyik helyen sem jártam még.

— De azok közismert nevek. A chichesteri kikötők környékén levő falvakat azonban csak azok ismerik, akik a körzetében laknak.

Lotte arcára félmosoly ült.

- Biztos vagyok benne, hogy eszembe jut majd, amint otthon leszek Simonéknál, és biztonságban, nyugalomban érzem magam. Alig várom. Holnap, mielőtt kiengednek, dr. Percival megvizsgál. Nem kedvelem túlságosan, szóval nem fogom bánni, ha nem kell viszontlátnom. De remélem, téged még látlak! Dávid csak mosolygott, fölemelte Lotte kis kezét, és a saját nagy kezei közt nyugtatta.

— Ott leszek, amilyen gyakran csak el tudsz viselni.

Dávid, miután elbúcsúzott Lotte-tól, nem sietett egyenesen haza, hanem bement a rendőrségre. Ott szólt az ügyeletesnek, hogy Bryan nyomozóval szeretne beszélni, mert eltökélte, hogy addig nem nyugszik, amíg rá nem veszi, hogy a nyomozás során a férfi minden követ megmozgasson. Legnagyobb meglepetésére a nyomozó pár percen belül megjelent, és bekísérte az egyik kihallgató szobába.

Dávid úgy döntött, nem fog megjegyzéseket tenni, hogy szerinte a rendőrség nem tesz meg minden tőle telhetőt, legalábbis egyelőre. Ehelyett elmondta Bryannek, hogy Lotte mire emlékezett vissza, és megmutatta a vázlatot, amit rajzolt.

— Az ösztönöm azt súgja, hogy itt tartották fogva — mondta, és elmesélte, Lotte mit mondott az egészből. — Szöveget ütött a fejembe, miért vesével etették, mert úgy voltam vele, mostanában az angolok nemigen esznek ilyesmit. Viszont a németeknél gyakori. Szerintem a ház a tengernél van, és amikor felsoroltam a chichesteri kikötő környéki településeket, Lotte azt mondta, hogy ismerősek a nevek. Nem gondolja, hogy érdemes lenne ott kezdeni a keresést?

- Van még valami, amiben utasításokat óhajt adni? — kérdezte Bryan meglehetősen szarkasztikusán.

- Igen, nézzék meg a ruhát, amit akkor viselt, amikor rátaláltam - javasolta Dávid. — Elég csúnya volt, és abból, amit megtudtam Lotte-ról, nem ez a szokásos stílusa. Nem mutatták meg Dale-nek vagy Simonnak, ugye?

- Nem, de a ruha márkájának utánanéztünk. Amerikai.

- Logikus — Dávid elgondolkodott. - Olyan ruhának tűnt, mint amit az isten háta mögött viselnek.

- Lehet, hogy így is van, de Londonban vásárolta. Utánajártunk azoknak a ruháknak, amelyeket pár nappal azután vett, hogy leszállt a hajóról. Ugyanabban az üzletben több terméket is vásárolt. Sajnos az akkori eladók már nem dolgoznak ott, ez is olyan üzlet, ahol folyamatosan cserélődik a munkaerő. Szóval senki nem volt, aki emlékeztethet arra, amikor Lotte megvette a ruhákat, sem arra, hogy valaki volt-e vele.

- Utánanéztek a két amerikainak, akik ott voltak azon a hajón, ahol dolgozott?

- Igen, természetesen, még a nyomozás legelején. Aznap este, hogy a hajó kikötött Southamptonban, hazarepültek a Heathrow-ról. És nem tértek vissza Angliába.

— Ó! - mondta Dávid csalódottan.

— Mindenkinek utánanéztünk azon a hajón, még a személyzetnek is - folytatta Bryan. - Különös figyelmet szenteltünk azoknak, akik a déli parton laknak, vagy ott van ingatlanuk, és azoknak is, akik hajót tartanak. Alaposan utána néztünk a hajóépítő telepeknek, kikötőknek, hajókluboknak végig a chichesteri parton. Megnéztünk min den születést abban az időszakban, akár otthon, akár kórházban történt, de nem nyert, mert minden kisbabáról számot tudtak adni. A francia rendőrséggel is elvacakoltunk egy darabig. Szóval ha azt hiszi, van még valami, amit nem tettünk, vagy nem próbáltunk meg, akkor szóljon, mert higgye el, Anglia déli körzetében minden egyes rendőrtiszt azon dolgozik, hogy megtalálja azt a kisbabát.

- Nem arra akartam célozni, hogy nem végzik jól a munkájukat - mondta Dávid.

- Azt hiszem, Lotte aggodalma a kicsi miatt kezd rám is átragadni. És félek, hogy az illető, aki megpróbálta megölni, nem fogja feladni. Csak remélni tudom, hogy Lotte brightoni barátai tényleg megoldják a lakás biztonságossá tételét.

— Efelől nyugodt lehet. Két brightoni rendőr kint volt ma reggel, hogy jelen legyen a zárt láncú televízió beszerelésénél, és ellenőrizzenek minden zárat, ajtót és ablakot.

- Gondolom, ezzel akarja udvariasan tudtomra adni, hogy ne üssem bele az orrom a maguk dolgába — mondta Dávid vigyorogva.

— Nem egészen — válaszolt Bryan, és ő is elmosolyodott. - Értem a nézőpontját. Lotte nagyon csinos lány, az ügy felettébb érdekes, és mivel ön talált rá, érthető, hogy részt akar venni benne. De a legjobban azzal segíthet, hogy beszélget vele, hátha visszatér a többi emléke is. Ezzel a módszerrel fogjuk tudni megoldani az ügyet, és remélhetőleg a kisbabát is megtaláljuk. Csak remélni tudom, hogy nem lesz túl késő.

HETEDIK FEJEZET

Az egész csapat Ádám kocsijában ült. A hátsó ülésen Simon a sápadt és feszült Lotte-ra pillantott, majd kinyúlt felé, hogy megfogja a kezét. Lotte azóta egy szót sem szólt, hogy elhagyták a kórházat.

- Kicsinosítottuk a szobákat - szólt hátra Ádám a kormány mögül. - Úgy gondoltuk, hogy a fehér falak túlnyomasztóak, ezért vettünk rá tapétát. Nem akarok beképzeltnek látszani, de szerintem sikerült szépen feltennem.

- Viszont én választottam, és beszereztem a hozzá passzoló függönyt is - tette hozzá Simon.

- Nem kell úgy csinálnotok, mintha tojáshéjon kellene lépkednetek velem — mondta Lotte kissé tompán és vontatottan. — Jól vagyok, csak azért hallgatok, mert adtak valami gyógyszert.

— Nem kell beszélned, ha nem akarsz - szólt hátra Ádám a válla fölött. - Csak örülünk, hogy végre hazavihetünk. Azon gondolkodtam, szeretnéd-e, ha valamikor a hétvégén átugranék a szüléidhez, hogy elhozzam a cuccaid, amit ott hagytál náluk, mielőtt elmentél a hajóra dolgozni. Szükséged lesz ruhára, cipőre, meg szerintem a többi holmidat is odavitted.

Lotte kicsit valóban feszengett az új farmerban, mert annyira merev volt még az anyaga. Simon és Ádám aznap reggel vette egy halványkék, hosszú ujjú pólóval, melltartóval, szandállal együtt, hogy legyen miben hazamennie. Elmondták, hogy a Kutzban dolgozó lányok dobták össze rá a pénzt. Lotte-ban egészen addig fel sem merült, hogy a pizsamákon kívül nincs más, amit fölvehetne. El is töprengett azon, hol lehetett a ruhája és a többi dolga, míg a luxushajón dolgozott.

- Nem emlékszem, hogy bármit is átvittem volna hozzájuk. .. Miért vittem oda? Nem hagyhattam volna nálatok?

— Nekünk sosem említetted — válaszolta Simon. — Mi biztos nem mondtuk, hogy nem hagyhatsz nálunk semmit, de annak a fényében, amit megtudtunk a szüléiddel való kapcsolatodról, úgy gondoljuk, ezzel akartad tesztelni, hogy hányadán állsz velük. Lotte megmerevedett.

- Akkor mostanra biztosan mindent kihajigáltak.

- Nem - mondta Simon. — Tegnap este felhívtam őket, szóltam, hogy ma hazahozunk. Apád azt mondta, hogy ott van náluk egy bőröndöd, és megkérdezte, hogy szükséged van-e rá.

- Komolyan? - Lotte-ot ez őszintén meglepte. — Legközelebb már azzal fogadsz, hogy meg akarnak látogatni!

— Szerintem apád meg is akar — jegyezte meg Simon.

- Anyu nem fogja neki engedni — mondta Lotte keserűen. — De mindegy, annyira azért nem akarom őket látni.

Kínos csönd telepedett rájuk, amit Simon tört meg azzal, hogy megkérdezte, Lotte mit szeretne enni, ha hazaérnek.

— Mit szólsz a sült csirkéhez?

— Hm — hümmögött Lotte. - Azzal a fincsi sült krumplival, amit csinálni szoktál!

- Friss törökbabbal, bébirépával és a híres mártásommal. Igazi ünnepi lakoma lesz! - mondta Simon nevetve.

Lotte hátradőlt, és lehunyta a szemét. A felírt gyógyszerűl tényleg alig tudott beszélni. De még a nélkül is nehéz lett volna beszélgetnie, mert folyton a kisbabán járt az esze, akit megszült, és mégsem emlékszik rá.

Kicsi kora óta szerette a csecsemőket, ő is az a kislány volt, aki mindig megkérdezi a szomszédokat, hogy tologathatja-e a babakocsit. Tizenévesként is szívesen foglalkozott kicsikkel, és mindig azt képzelte, hogy amikor férjhez megy, legalább négy gyereke lesz.

Noha sosem volt jelen szülésnél, hallotta, hogy a nők, amikor erről beszélgetnek, azt mondják, felejthetetlen élmény. De nem is maga a szülés a

lényeg, hanem az a kilenc hónap a foganástól a szülésig, ahogy a pocak napról napra nő, és a kicsi elkezd mocorogni odabent. Hogy törlődhetett ki egy ilyen jelentős dolog az elméjéből?

Dr. Percival azt mondta, az amnézia a természet biztonsági szelepe lehet, visszatartja a borzalmas eseményekről és traumákról való emlékeket mindaddig, míg a beteg meg nem erősödik annyira, hogy fel tudja dolgozni őket. Ez arra utalt, hogy a kisbaba születése és maga a fogantatás és a terhesség véget nem érő rémálom lehetett a számára, valami, amire inkább nem is akar emlékezni.

Bryan nyomozó mintha úgy feltételezné, hogy egy csoport fogva tartotta, de mivel erre semmi bizonyíték nem volt, Lotte inkább azt gondolta, hogy csak egy személyről van szó. Talán valaki, akivel találkozott a hajón, és beleszeretett? Lehet, hogy azért nem mesélt róla senkinek, mert tudta, hogy nem helyeselnék? Az is lehet, hogy eleinte, mindenkitől távol, még boldogok voltak, de a férfi féltékeny, labilis típus volt, és amikor Lotte azt mondta, szeretné látni a régi barátait, megijedt, hogy elhagyja, ezért bezárta?

Másrészt viszont a fogva tartója lehetett egy teljesen idegen elmebeteg is, mondjuk egy southamptoni taxis, aki hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, ő az a lány, aki kell neki, és elvitte egy eldugott helyre.

A rendőröktől megtudta, hogy az Egyesült Királyságban egyetlen kórház sem vett fel olyan vajúdnő, akire illene az ő személyleírása. Szóval a kicsi akár szerelemben, akár erőszakból fogant, el sem tudta képzelni, milyen lehetett az első gyermekét orvosi segítség nélkül megszülnie. Talán a kisbaba tényleg meghalt, és ez az oka annak, hogy az apa úgy érezte, meg kell ölnie őt, így nem derül ki, hogy nem hívott mentőt hozzá. Szerette volna tudni az igazságot, akármilyen megrázó is. Annál semmi sem lehet rosszabb, mint arra gondolni, hogy a kisbaba étlen-szomjan, gondoskodás nélkül haldoklik. Pedig a lelki szemével csak ezt látta.

- Azt hiszem, Dale és Scott este átugranak - szólt hátra Ádám, félbeszakítva Lotte merengését. - Mindkettőjüket nagyon megkedveltük. De eszedbe jutott azóta valami róluk és a hajón töltött időről?

— Nem, semmi — válaszolt Lotte. — Együtt nevettem velük, beszélgettünk, mégsem emlékszem rájuk. Néha olyan érzésem van, hogy valaki felnyitotta az agyam, és egy darabot kivágott belőle.

— És mit gondolsz Dávid Mitchellről? — kérdezte Ádám, és a hangjában nevetés bujkált. — Leszámítva azt, hogy kétszer is megmentett, és az egyik nővér azt mondta, hogy a pasas teljesen odavan érted. Neki örülnél, ha meglátogatna?

- Igen, én is megkedveltem - ismerte be Lotte. - Azt mondta, hogy beszél Bryan nyomozóval arról a ruháról, amiben voltam, amikor megtalált. Szerintem fontos nyomnak tartja, mert a ruha régimódi, és nem olyan, amit a trendi butikokban árulnak.

- Bárcsak láthattam volna - jegyezte meg Simon. - Azonnal meg tudtam volna mondani a rendőrségnek, hogy olyan-e, amit rendes körülmények között

hordanál. Bryan H/t is elmondta, hogy arra gondoltam, talán valami örült vallásos szekta tartott fogva?

- Ezt miből gondoltad?

- A barátnőd, Dale mesélt azokról a dilis amerikaiakról, akik... - Simon hirtelen elhallgatott, mielőtt elszólta volna magát a nemi erőszakról, ugyanis megegyeztek abban, hogy ezt mindaddig nem említik, míg Lotte magától vissza nem emlékszik az esetre.

- Kikről? - kérdezte Lotte.

- Ó, csak közel kerültetek egymáshoz. De vallásosak voltak.

- Ezek szerint én nem voltam vallásos, ugye? Nem is emlékszem rá, hogy vasárnapi iskolába jártam volna.

- Nos, amikor elmentél a hajóra dolgozni, akkor még nem is voltál az — mondta Ádám, szemét levéve az útról, hogy Lotte-ra mosolyogjon. - Nagy lóvét akartál kaszálni, összeszedni egy milliomost, aki elvesz feleségül, meg nagyokat bulizni. Csupa ilyen istentelen dolgot!

-A pénzem! - kiáltott fel Lotte. - Meg kellett volna kérdeznem a rendőröket...

— Utáneztek. Nem mondták neked? Vásároltál ezt-azt az Oxford Streeten, valamikor azon a héten, amikor eljöttél a hajóról, felvettél egy kis pénzt az egyik bank automatából, de azóta hozzá sem nyúltál a számládhoz — magyarázta Simon. - Úgy emlékszem, azt mondtad, a fizetésedet az itteni banknak utalják, míg úton vagy, és reméled, hogy keresel eleget a borraivalókból ahhoz, hogy sose kelljen a megtakarításodhoz nyúlnod.

- Tényleg?

— A rendőrség nemigen mondhatna el nekünk ilyen személyes dolgokat - rázta a fejét Ádám. - De felhívhatod a bankodat, és visszaíráthatod a címedet a miénkre. Akkor küldenek neked bankszámlakivonatot.

Lotte kezdte egyre jobban érezni magát, ahogy egyre beljebb értek Brightonba, és felbukkantak az ismerős házak. Szokatlanul meleg nap volt, így az év első felében, és rengetegen jártak az utcán, akik igyekeztek kihasználni a jó időt. Simon fel is hívta Lotte figyelmét az „emberiségellenes bűncselekményekre”: a sörhasú, meztelen felsőtestű férfiakra, a topot és rövidnadrágot viselő kövér nőkre, a fekete zoknit nyitott orrú szandállal viselő férfiakra. Lotte a kórházban el sem tudta volna képzelni, hogy valaha ekkorákat fog nevetni. Mintha kicserélték volna.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Ádám befordult a keskeny Meeting House Lane-re, Lotte izgalma nőttön-nőtt. Mindig is tetszett neki, hogy a lakás így el van rejtve, pedig a valóságban az üzletekkel és vendéglőkkel teli North Lanes kerület közepén helyezkedett el. Amikor Simonnal a Kutzban dolgozott, nagyon praktikus volt, hogy csak tíz percet kellett sétálni, és haza lehetett ugrani ebédidőben. Sosem értette, hogy a főbérő, aki egy régiségkereskedést üzemeltetett a földszinten, miért nem költözött inkább ide, de valószínűleg más valahol volt egy előkelőbb háza.

- Ki kertészkedik? - kérdezte Lotte, amikor felnézett a fém csigalépcsőre, és meglátta a balkonon sorakozó cserepeket és tartókat, melyek többségében virágok és bokros növények díszeltek. Amikor itt lakott, a balkon még teljesen csupasz volt. — Csodálatosan néz ki!

- Én... — mondta Simon kicsit félszegen, ahogy kiszállt a kocsiból, és körbement, hogy kinyissa Lotte-nak az ajtót. — Az év elején ültettem pár dolgot, csak azért, hogy egy kicsit intimebb legyen a balkon, amikor kint napozunk. De függő lettem, és egyre gyakrabban ugrottam be a kertészetbe ezért-azért, sőt most már kertészeti könyveket is olvasok! Nagyon szeretek kint szöszmötölni esténként, virágot locsolgatni meg minden. Még egy hét, és ki tudom ültetni a nyári palántákat is.

- Nagyon szép lett - mondta Ádám, amint bezárta a kocsit, és elindult fölfelé a lépcsőn, hogy kinyissa a bejárati ajtót. - Alig várom, hogy a meleg estén egy sörrel kiülhessünk a mi kis magánparadicsomunkba.

Alig egy óra múlva Lotte úgy érezte, csakugyan a paradicsomba került. Szerette a régi, fehérre festett, meglehetősen kolostori hangulatot árasztó vendégszobát is, de most egészen más lett a helyes, zöld-fehér Laura Ashley-tapétának, a fehér csipkefüggönynek és a selymes zöld sötétítőnek köszönhetően. De nem csak a kellemes szoba derítette jókedvre. Végre ismét biztonságban lehetett a két legjobb barátjával, akikre mindig számíthatott.

Csak úgy áramlottak vissza az emlékei, ahogy belépett a nappaliba, és meglátta a nagy, kék kanapét, az élénk poszttereket és festményeket, amelyek többségét művész barátai készítették, és a hatalmas, fehér, bolyhos szőnyeget a padlón. Nem volt olyan minimalista stílus, mint amilyenre emlékezett. A polcok, ahol annak idején egyetlen mellszobor, szobrocska vagy más dísz sem állt, most tele voltak könyvekkel, CD-kel, ezernyi aprósággal, díszekkel és mindenféle kacattal.

Ez a sok új holmi mind a fiúk kiterjedt baráti körére emlékeztetett, azokra a zajos éjszakákra, amikor mindenki itt gyűlt össze.

Lotte sok olyan éjszakára emlékezett, amikor annyira berúgott, hogy nem tudott a kanapéről felkelni és átmenni a saját ágyába, vagy amikor megjelent a rendőrség, és felszólította őket, hogy halkítsák le a zenét. Szinte hallotta is Alicia Keyes *Faltiri* lemezét, ami Simon kedvence volt, és heteken át megállás nélkül az szólt.

Lotte számára az igazi áttörés kora este következett bt'. A délután folyamán csak kis, jelentéktelen dolgok jutottak az eszébe: egy-egy ruhadarab, amit szívesen viselt, lemezek, filmek, és Simon mindegyik emléket a 2000-es évre tette. Mindhárman ott ültek a konyhaasztal mellett, sajtot és kekszet eszegettek, amikor Ádám megemlítette az ikertornyok ellen 2001-ben elkövetett támadást. Lotte nem értette, miről beszél, de a férfi komoly hangsúlyából érezte, hogy jelentős, világrengető esemény lehetett, ezért megkérte, hogy fejtse ki bővebben. Simon megjegyezte, hogy fölvette videóra egy részét, és talán ha megnéznék, akkor minden eszébe jutna róla.

Az emlékek ajtaját a bemondó kétségbeesett hangja nyitotta ki, ahogy elmondta, hogy egy repülő csapódott az egyik toronyba, majd a másikba is. Lotte hallotta is a hisztérikus hangokat maga körül, a fojtott morajt, a kétségbeesést és zavarodottságot, ahogy lassan mindenkinek eljutott a tudatáig, mi is történt New Yorkban.

De ami a legfontosabb, Lotte már látta, hol volt abban a fontos pillanatban. Egy hajón levő fodrászszalonban!

Egy amerikai nő rontott be a fodrászatba, kiabált, hogy nem érti, miért tart a hajó még mindig dél felé, miért távolodnak Miamitól, ahol az előző nap jártak. Az a nap döbbenetes és nyomasztó emlékű volt, de Lotte örült, hogy újra át tudja élni, mert ez azt bizonyította, hogy az összes elzárt emlékét ki lehet szabadítani.

Egyszer csak az összes részlet visszatért abból az időszakból: minden érzékszervével érezte, látta, hallotta, ízlelte. Ugyan az emlékek komorak voltak, de Lotte végtelenül örült nekik.

Amikor Dale mesélt neki a hajón levő szalonról, Lotte meglehetősen sötétnek és zsúfoltnak képzelte, de nem volt tt/: fényes, világos és szellős volt, egy ajtó nyílt a tat felé, í» alattuk a tenger türkizkéken, békésen nyúlt a messzeségbe.

Öt vagy hat fodrász dolgozott odabent aznap reggel, ko/tiik ő is. Nagyjából fél órával korábban hallott a katasztrófáról, mint hogy az amerikai nő berontott volna, és noha mind erről beszélgettek a vendégekkel, és többen lemondták az időpontjukat arra a napra, nyugalom lengett **be** mindent, talán mert még nem fogták fel teljesen, milyen szörnyű is a helyzet.

- A kapitánynak vissza kellene fordulnia New Yorkba - kiabálta az amerikai nő tágra nyílt szemmel, magából kikelve. — És maguk is mind szégyellhetnék magukat, amiért úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna.

- Felelőtlenség lenne a kapitánytól, ha egyáltalán eszébe jutna, hogy tovább növelje a zűrzavart New Yorkban azzal, hogy odamegy — jegyezte meg Alice, a szalon vezetője élesen, majd megragadta a nő hadonászó karját, és lenyomta egy székbe. - Most pedig, ha úgy érzi, mindenképp oda kell mennie, akkor biztos vagyok benne, hogy meg lehet oldani, hogy a következő kikötőben kiszálljon, de hacsak nem várja olyan családtagja, akivel feltétlenül ott kell lennie, én azt javaslom, hogy maradjon távol.

Lotte emlékezett, legalább annyira lenyűgözte Alice összeszedettsége, mint amennyire megijesztette az amerikai nő eszelős viselkedése. Attól a pillanattól kezdve azonban senki még csak meg sem kísérelt normálisan viselkedni, mert a vendégek egyre másra lemondták az időpontjukat, az utasok és a személyzet állandóan berohant, hogy elmeséljék a legújabb fejleményeket a katasztrófával kapcsolatban.

És ahogy szerte a világban minden üzletben és hivatalban, a fodrászok és kozmetikusok is odagyűltek a televízió köré a szalonban, és figyelték a dráma kibontakozása t. Lotte biztos volt benne, hogy aznap legalább százszor látta a felvételeket, ahogy a repülőgépek becsapódnak a tornyokba.

És végre felbukkant az emlékezetében Dale is: egész nap a fodrászat és a kozmetika között ingázott, úgy tűnt, nem mindegyik vendége mondta le az aznapi kezelést. Lotte arra is emlékezett már, hogy Dale sötét haja a feje tetején kontyba volt csavarva, amit egy műrózsával rögzített. Barnára sült bőrével nagyon egzotikusnak tűnt.

Délután három óra felé járhatott, amikor Dale bejött a fodrászszalonba, ledobta magát az egyik székre, jó messzire a tévé körül tömörülő többi lánytól.

— Tiszta morbid, hogy újra meg újra végignézik... - mondta hangosan, rosszállóan. - Ettől úgysem lesz jobb, és arra meg mérget vehetsz, hogy az amerikaiak még évszázadokig ezen fognak lovagolni.

- Téged nem is érdekel? — kérdezte Amy, egy dél-afrikai lány.

— Szerinted az, hogy ezen keseregsz, azt mutatja, hogy érdekel? - vágott vissza Dale gúnyosan. - Utálok azt a kavarodást, amikor tragédia történik, mintha mindenki kapna a lehetőségen. A következő pillanatban elkezdenek pénzt követelni. Miért kell ezt csinálniuk? Senki sem lett hajléktalan, nem fázik, nem éhes. A legtöbbjüknek van biztosítása, ha valaki meghalt, és a pénz úgysem enyhíti a gyászukat.

- Az elhunyt tűzoltók feleségeinek kapniuk kéne valamit — érvelt valaki szenvedélyesen.

— És mégis miért? - kérdezte Dale. - Megkapják az özvegyi nyugdíjat, mint mindenki más, amikor meghal a férje. Senki sem rendez gyűjtést azoknak, akiknek a férje munka közben szívinfarktusban halt meg, vagy elütötték. Oké, a tűzoltók bátran viselkedtek, de ez a munka-luk, ahogy a katonáké és a rendőröké is, és még van egy rakás veszélyes foglalkozás.

Lotte halványan elmosolyodott, ahogy felidézte, milyen kekeckedős volt aznap a barátnője. De talán ez volt a oka, hogy a kórházban nem ismerte fel azonnal Dale-t, mert annyira más embert látott: a könnyeivel küszködött, gyengéd és szelíd volt, egyértelműen nem az az önfejű és szókimondó lány.

Dale a hajón kökemény, én központú, makacs és kissé kötekedő lánynak mutatta magát, még akkor is, ha a felszín alatt kedves, szórakoztató és vidám szív dobogott — ha épp úgy tartotta a kedve. De azon a napon minden szavát komolyan gondolta, és noha aligha lehet illendőnek nevezni, hogy ezeknek a nézeteknek pont akkor ilyen harsányan hangot adott, de volt valami az érvelésében. Az biztos, hogy a szelíd oldalát jól titkolta, de Lotte már tudta, hogy az utolsó pennyjét is odaadná annak, akinek igazán szüksége lenne rá. És végre a Scotttól való emlékei is visszatértek. Először a/, amikor a férfi egy szál fehér pólóban és feszes futónadrágban megjelent a szalonban. Aranybarna bőre szinte ragyogott. Megkérdezte, hogy valaki le tudná-e gyorsan vágni a haját. Az első vagy a második napjukon lehetett, közvetlenül az indulás után, mert Lotte emlékezett, mintha villám cikázott volna végig a lányok között, amikor meglátták a férfit.

Összesúgtak, hogy vajon ki lehet. Lotte előrelépett, felajánlotta, hogy ő megigazítja a frizuráját, mire Scott rávillantotta híresen csábos mosolyát.

- Oké, Barbie lány... Fossz meg az oroszlánsörényem-től, és csinálj belőlem menő fitness pasast.

- Nos? - nézett rá Simon, amikor lekapcsolta a videó lejátszót. - Ez megtette a hatást?

Lotte bólintott. Kicsit meglepte, hogy ennyi minden tért vissza egyszerre, és időre volt szüksége, hogy mindent alaposan átgondoljon.

— Most már emlékszem Dale-re és arra, milyen jó barátnők voltunk. De aznap mindenki megháborodott, az emberek sírtak, és egyfolytában erről beszéltek. Tudom, hogy borzalmas volt a terrortámadás, de nem értettem meg teljesen a sokkot és a gyászt. Arra emlékeztetett, amikor Lady Di meghalt.

- Elég hasonlóan zajlott itt is - vette át a szót Ádám. -A kocsmákban, a kávézókban és az üzletekben az emberek le sem tudták venni a szemüket a tévéről.

— Tökéletesen emlékszem arra, amikor Scott-tal először találkoztunk. -

Elmesélte, hogy történt, és mindkét férfi nagyot nevetett, mert tökéletesen el tudták képzelni, Scott milyen hatással lehetett arra a sok lányra. Simon meg is jegyezte, néhány barátjuk hasonlóan reagálna a látványra.

- Ezek szerint a szeptember tizenegyediké utáni időre is emlékszel? - kérdezte Simon egy kicsivel később. - Emlékszel a karácsonyra is abban az évben?

— Ne siettesd! - szólt rá Ádám a barátjára. - Hadd gondolkodjon arról, ami eddig az eszébe jutott.

Dale és Scott este nyolc felé érkezett meg, és örömmel hallották, hogy Lotte végre emlékszik rájuk is. Csak úgy törtek fel egymás után az emlékek: amikor együtt mentek részegen búvárkodni Montevideóba, amikor Scott benevezett egy limbó versenyre Jamaicában, és mennyire meglepte, hogy egy százharminc kilós nőtől kapott ki. Dale lel idézte Lotte-nak azt a napot, amikor hármasban elmentek egy klubba Fokvárosban, és amikor Dale nem találta Lotte-ot, azt hitte, hogy visszament a hajóra. Csak a kikötőből való indulás előtt tíz perccel, amikor Lotte nem került elő, döntött úgy Scott, hogy visszaroan a klubba, hogy ott is megnézzé. A lány elaludt a ruhatárban, és ha nincs Scott, akkor ott rekedt volna Afrikában.

Egyik történet jött a másik után, míg Lotte panaszkodni nem kezdett, hogy már fáj az oldala a sok nevetéstől. Simon ekkor közbevágott, és szólt, itt az ideje, hogy Scott és Dale hazamenjen, mert Lotte nem fáraszthatja ki magát, és már le kéne feküdnie. Dale morgott Simon főnökösödése miatt, és emlékeztette Lotte-ot, hogy sosem szerette, ha mások mondják meg neki, mit kell tennie.

— Van még időnk — nyugtatta Lotte a barátnőjét. - Talán amikor szabadnapos lesz, az egész napot együtt tölthetnénk, és mindent bepótolhatnánk...

- Dale nagyon el van telve magától - mondta Simon, miután a vendégek távoztak. — Bírom a csajt, de ő is azok közé tartozik, akik azt hiszik, hogy körülöttük forog a világ.

- Olyannak tűnhet, de sokkal több van benne - védte Lotte. Észrevette, hogy Dale-t némiképp bántja, hogy Simon és Ádám sokkal régebbi barátai, mint ő:

valahányszor a fiúk régi történetet meséltek, Dale mindig megpróbálta megfejezni egy anekdotával a hajóról. - Szerintem csak úgy érzi, kiszorult a partvonalra. Úgy értem, ő vett észre az újságban, ő ment el a rendőrségre és a szüléimhez. Szívesen ragadta volna meg a lehetőséget, hogy ő gondoskodjon rólam.

- Csak azért, hogy még fontosabbnak érezhesse magát. .. - jegyezte meg Simon gonoszkodva.

— Nem, csak azért, mert fontos vagyok neki - jelentette ki Lotte határozottan. - Szóval ne legyél undok vele, különben összeakasztjuk a bajsunk.

- És mi a helyzet Scott-tal? - váltott témát Simon. - Jóképű pasas. Volt köztetek valami?

Lotte csak vigyorgott a kérdésem.

- Örültem volna... Mindkettőnknek tetszett, de a többi lánynak is, szóval megelégedtünk a barátságával, és mint kiderült, igazi barát.

- Nana, szerintem nem csak barátként szeret - jegyezte meg Simon. — Erre fogadni mernék.

Lotte csak nevetett. Neki más volt a véleménye. Simon mindig is szentül hitte, hogy az összes férfinak Lotte a zsanéré.

Vasárnap Dávid is bejött kocsival Chichesterből meglátogatni, és Simonék meghívták ebédre is. Nagyon jól festett halványkék, nyitott gallérú ingében, ami illett a szeme színéhez, és tökéletes harmóniát alkotott krémszín vászonnadrágjával.

- Mennyi ideig lesz a négy fal közé zárva? - kérdezte, amikor Lotte megterítette az asztalt a nappaliban.

Lotte ugyanezt kérdezte magától reggel, amikor meglátta a ragyogó napsütést, és figyelte, ahogy az emberek sietős léptekkel átvágnak a kis mellékutcán a sétány felé. Tudta, hogy Simon még azt sem tartotta biztonságosnak, hogy kint ül a balkonon, és ugyan Lotte saját maga miatt nem szomorkodott, azt kicsit bánta, hogy nem mehet el Daviddal sétálni, mert a kérdés arra engedett következtetni, hogy a férfinak ehhez lenne kedve.

- Nem tudom. Amíg a rendőrség nem találja meg a felelőst, gondolom — és nagyot sóhajtott. — De nem várom el, hogy valaki egész nap idebent kuksoljon velem. — Szívesen maradnék veled — mondta Dávid széles mosollyal. - De sokkal jobb lenne, ha elvihetnék vacsorázni, vagy járhatnánk egyet a sétányon. Lotte egyet lépett felé, és pusztit nyomott az arcára.

- Milyen gavalléros — mondta incselkedve.

Dávid megfogta mindkét karját, és egy ideig nem mozdultak

- Amióta megtaláltalak a parton, csak rád gondolok - mondta, és mélyen a szemébe nézett. - Eleinte azzal magyaráztam, hogy a téged övező rejtély miatt, de most már tudom, hogy nem csak erről van szó...

- Dávid, lehet, hogy szörnyű dolgokat tettem - figyelmeztette Lotte, mert úgy érezte, távolságot kell tőle tartania, holott tényleg kedvelte. - Mindketten tudjuk, hogy szültem, lehet, hogy férjnél vagyok, sőt az is lehet, hogy bűncselekményt

követtem el. Nem szeretném, ha belekeverednél, várjunk, míg minden kiderül rólam.

- Nem hiszem, hogy bármikor is bármi rosszat tettél - jelentette ki Dávid, és végigsimított Lotte arcán. — De még ha így volna is, itt akarok lenni, hogy támogassalak, amikor mindent megtudunk.

Lotte közelebb hajolt, hogy megcsókolja. Önkéntelenül tette, mert a férfi ajka olyan puhának, hívogatónak tűnt, és az arcát simító kéz érintésétől hevesen kezdett verni a szíve. Az a fajta gyengéd, édes, hosszan elnyújtott csók volt, ami szárnyán szenvedély kel.

- Hm — dünnyögte Dávid, amikor Lotte elhúzódtól tőle. - Ez finom volt. Van esélyem repetára?

Ebben a pillanatban Simon lépett be a szobába, és olyan sandán nézett rájuk, mintha megérezte volna, hogy valami történt közöttük.

- Nemsokára kész az ebéd. Kérsz egy sört, Dávid? Dávid kiment Simon után a konyhába, és Lotte folytatta a terítést.

Amikor visszasietett a konyhába merőkanálért, meghallotta, hogy Simon róla beszél.

- Ebéd után pihennie kell. Az orvos a lelkemre kötötte, mert éppolyan fontos, hogy visszanyerje az erejét, mint az emlékezetét. Nyugodtan maradhatsz, amíg alszik egyet, de kétlem, hogy elmegy lefeküdni, ha itt vagy.

Lotte tudta, hogy Simonnak igaza van, mert könnyen elfáradt, de nem örült, hogy el akarja küldeni Dávidét. Meglehetősen zavarta, hogy ilyen hiányos az emlékezete, és jó érzés volt Daviddal lenni, akiről tudta, hogy nem része a múltjának.

De nem volt elég bátor ahhoz, hogy megkérdőjelezze Simon tekintélyét, azért egy szót sem szólt.

Ebéd közben Lotte azon kapta magát, hogy egyre jobban megkedveli Dávidét. Kellemes társaság volt, Lotte gyanította, azért, mert nagy családból való. Igazi érdeklődés tükröződött a szemében, amikor Ádám a kirakatrendezésről és a lakberendezésről beszélt. Rengeteg kérdést tett fel, és nyoma sem volt annak / lenező, homofób hangnemnek, ami a heteroszexuális férfiakat szokta jellemezni, amikor melegekkel beszélnek. Mint kiderült, a zenei ízlése hasonló volt a fiúkéhoz, ugyanazokon a vicceken nevettek, és ízlett neki a főztjük.

Ádám egy olyan pudingreceptet vetett be, amivel korábban még nem próbálkozott, és néhány fura hangzású hozzávalót kellett beletenni. Megkérdezte Dávidét, hogy szeretné-e megkóstolni, vagy inkább biztosra megy, és a friss gyümölcsre szavaz.

-Az életben mindent ki kell próbálni, kivéve a vérfertőzést és a néptáncot - válaszolta Dávid, mire Ádám és Simon nevetésben tört ki. - Ez nem saját szellemesség, hanem Oscar Wilde-é - ismerte be Dávid őszintén, amivel még inkább belopta magát a többiek szívébe.

- Jó fej — suttogta Ádám, amikor Dávid kiment a fürdőszobába, míg ők kávéztak. - És látjuk, hogy te is nagyon kedveled, szóval legalább egyvalami ígéretesen alakult az. életedben.

- Nem csak egy, hiszen benneteket is visszakaptalak - válaszolta Lotte széles mosollyal. - És az az érzésem, hogy hamarosan mindenre emlékezni fogok, a rosszakat megbüntetik, és én is visszamehetek dolgozni, és minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Kedden Scott is beugrott Lotte-hoz, mivel szabadnapja volt.

- Dale reménykedett, hogy ő is kivehet egy napot, de Marisa hallani sem akart róla - magyarázta. — Ami azt illeti, egyetlen szabadnapot sem kap ezen a héten. Marisa ledolgoztatja vele a kiesett időt.

- Azt, amikor meglátogatott a kórházban? - kérdezte Lotte.

Scott bólintott.

- Pikkkel Dale-re - mondta a férfi komoran. - Nem tudom, mi a fene baja van vele, de mindig megtalálja valamivel. Egyszer megpróbáltam Marisa lelkére beszélni, de nincs neki... Semmit sem értem el nála.

— Valószínűleg bejössz neki - vetette fel Lotte —, és azt hiszi, szerelmes vagy Dale-be.

- Csak jó barátom, semmi több.

- Szerintem nem hiszi el, hogy nincs köztetek semmi - nevetett Lotte. -

Különb is, Dale csodaszép, jól végzi a dolgát, és valószínűleg minden gond nélkül el tudná vezetni a Marchwood Szépségshalont. Ez épp elég ok neki, hogy nehezteljen Dale-re.

— Mindig is jól át tudtad látni a helyzetet — mondta Scott elgondolkodva. - És értesz ahhoz is, hogyan békítsd ki a haragosokat. Amikor ennek az egésznek vége lesz, és elkezdesz azon gondolkodni, hogy visszamész dolgozni, fantasztikus lenne, ha odajönnél te is a Marchwoodba.

— Nem hiszem, hogy Marisa szívesen látna — nevetett Lotte. — Azt hinné, én is a háremedhez tartozom, és hogy Dale még nagyobb fenyegetés a számára, mert már én is ott vagyok neki szövetségesnek.

— Esetleg azon töröd a fejed, hogy nem akarsz sokat dolgozni, mert egy új férfi van a láthatáron? - Scott egyik szemöldökét kérdőn felvonta.

Lotte kuncogott, és elvörösödött.

- Davidre gondolsz? Alig ismerem.

- Elárultad magad azzal, hogy elpirultál! - incselkedett vele Scott. —

Összetörted a szívem, annyira reménykedtem, hogy mi ketten összejövünk.

Lotte nevetett. Örült, hogy visszatértek a Scottról és Dale-ről való emlékei, mert végre tudta, hogy mennyire szerette mindkettejüket. Ha testvért választhatna, akkor őket kérné a sorstól.

- Ő lesz az! — mutatott a parkolóban álló kék furgon kormányánál ülő idősebb férfi a fehér farmert és piros pólót viselő, sötét hajú lányra, aki épp akkor lépett ki a Marchwood Manorból, és elindult a buszmegálló felé. — Jó a cicije meg a feneke... Sokkal jobban néz ki, mint azon a képen, amit kaptunk.

Szerda reggel volt, tizenegy nap telt el azóta, hogy Lotte-ot kiengedték a kórházból.

— Honnan fogjuk tudni, hogy meglátogatja-e a szőke bigét? — kérdezte a fiatalabbik panaszosán.

- Nem tudjuk, de a góré biztos benne, hogy odamegy, mert ez az első szabadnapja azóta, hogy a szőke cicus kijött a kórházból.

A fiatalabbik a körmét rágta.

-Az nem zavar, hogy leadjuk a drótot, hogy hol lakik a csaj, de az nem tetszik, hogy be is kell gyűjtenünk —ismerte el.

Bili odalesett a mellette ülő fiatalemberre, kissé meglepte, hogy társa ennyire vonakodik. Tudta, hogy Alex ennél rosszabbakat is tett már, mint hogy összekötözzön és a furgonba hajítson egy lányt, és mivel kellett neki a pénz .1 drogra, hülye lett volna félredobni az ezrest, amit egy ilyen semmi kis melóval kereshet.

Bili harmincnyolc éves volt, alig fél éve szabadult a sittről, szüksége volt a pénzre, hogy Spanyolországba mehessen. Várta egy biztonsági őri állás odaát egy éjszakai klub és az esély, hogy új életet kezdjen. Nem tudta, és nem is érdekelte, minek kell a megrendelőnek a szőke lány, egyetlen dolga volt: leszállítani. Az első feladat, hogy kiderítsék, hol lakik.

- Sima ügy lesz - mondta, majd amikor meglátta a mögöttük közeledő buszt, gyújtást adott, hogy bármelyik pillanatban elindulhasson utána, amint a sötét hajú lány felszállt rá. - Aztán ne legyél nyúlbéla, amikor később esélyünk lesz elkapni. Nagyon kell a lóvé.

- Nem fogok kihátrálni, nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust - mondta Alex, ahogy figyelte a buszra fellépő lányt. Ő huszonnyolc éves volt, a barátnője rég otthagya, a családja már nem volt hajlandó szóba állni vele, és közel állt ahhoz, hogy kilakoltassák. Szeretett volna bemenni a rehabra és leszokni a szerekről. Az élete romokban hevert, de egy ezres segítene helyrehozni.

Dale a Brightonba tartó buszon küldött néhány SMS-t testvéreinek és a barátainak. Jó néven vette volna, ha a szülei végre belépnek a 21. századba., és vennének egy mobilt, de nem voltak hajlandóak, azzal érveltek, hogy semmi értelme, a céljaikra tökéletesen megfelel a vezetékes telefon is. Ez azt jelentette, hogy Dale-nek vasárnaponként a szálloda telefonfülkéjéből kellett felhívnia őket, amit nyűgként élt meg, mivel ilyenkor szeretett elmenni bulizni, és a szülei mindig idegesek lettek, ha elfelejtett telefonálni. Dale szöveges üzenetekkel szeretete tartani a kapcsolatot, így pár rövid szóval jelezni tudta, hogy él és virul, rájuk gondol, mégpedig anélkül, hogy cseverésznie kellene.

Alig várta, hogy Lotte-tal tölthesse a napot. Múlt szerdán Marisa visszavonta a kimenőjét, mert arra a napra egy nagy csapat hölgy jelentkezett be a szalonba, és a többi kozmetikus nem tudott volna boldogulni Dale nélkül. Marisa kijelentette, mivel olyan sokat volt távol Lotte miatt, itt az ideje, hogy bepótolja az elvesztegetett órákat.

Scott-tal háromszor tudták meglátogatni Lotte-ot, de Simon és Ádám akkor is mindig ott voltak velük, és az idegeire mentek azzal, hogy csupa olyan személyről beszéltek, akit ő nem ismert. Mintha maguknak akarták volna megkaparintani Lotte-ot, és senki más nem számítana.

Aztán ott volt Dávid. Ugyan sosem jártak bent a kórházban egy időben, de Lotte mindig megemlítette. Emiatt is féltékenykedett kicsit, pedig tudta, hogy ez nem szép tőle.

Szegény Lotte még mindig nem emlékezett arra, hogy Ushuaiában megerőszakolták, sőt semmire, ami azután történt, hogy eljött a hajóról, viszont kétségbe volt esve a kisbaba miatt, pedig nem is emlékezett a szülésre.

Bryan nyomozó több száz lakossági bejelentésnek járt utána, miszerint előző évben látták Lotte-ot, és még ennél is többen jelezték, hogy gyereksírást hallottak, vagy láttak egy szerintük roppant gyanúsan viselkedő nőt egy kisbabával. Azonban minden ilyen bejelentés zsákutcának bizonyult. A férfi meg is mondta Dale-nek, hogy szerinte nem sok esély van rá, hogy a gyerek még életben van. A déli partszakaszon az összes hajóépítő telepet és kikötőt ellenőrizték. Ujjlenyomatokat vettek azokon az elhagyott helyeken, ahol Lotte-ot esetleg fogva tarthatták, és a kapott információk alapján házkutatásokat tartottak. De ahogy az idő haladt, és nem került elő újabb bűnjel vagy bizonyíték, és Lotte sem nyerte vissza az emlékezetét arról, hogy kivel és hol volt, Bryan attól tartott, hogy a fogva tartója időközben kiszökött az országból. Dale azon töprengett, Lotte-nak meddig kell még meghúznia magát a lakásban. Nem is értette, hogyhogy nem bolondul meg, főleg most, hogy egyre szebb az idő. De persze Lotte mindig sokkal türelmesebb volt, mint ő.

Dale szerette volna, ha Lotte erre az egy napra mindenről megfeledkezik. A kosarában ott lapult egy tál lasagne, amit a marchwoodi séf készített külön neki, egy üveg bor, amit Frankié, és egy kis csoki, amit Michelle és Rosie küldött. Még Marisa is megenyhült annyira, hogy a jó kívánságai mellé adott egy tubus jó minőségű kézkrémet is.

Bryan többször is megkérdezte Dale-t, szerinte Lotte emlékszik-e arra, hogy megerőszakolták Dél-Amerikában, csak nem beszél róla. Dale ezt nem tartotta valószínűnek, mert noha Lotte sosem ecsetelte szívesen a saját problémáit, a nemi erőszak elég komoly dolog ahhoz, hogy biztosan mondott volna róla valamit.

Dale-nek az volt a benyomása, a nyomozó abban reménykedik, hogy a segítségével Lotte egyszer csak visszaemlékezik az esetre, és akkor a többi emléke is visszatér talán. Dale nem tudta eldönteni, mi a kevésbé rettenetes: ha elmondják neki, vagy ha az erről való emlékei maguktól térnek vissza.

- Gyorsan! Szállj ki, és menj utána! - kiáltotta Bili, ahogy kihúzódott az úttest szélére Brighton központjában. A fekete hajú lány az imént szállt le a buszról, és épp most ment át az utca túloldalára. Bili szerint a Lanes felé indult, és oda nem mehetett be a furgonnal. - Maradj a közelben, akár-hova megy is be, és csörgess meg! Akkor én is odamegyek, - Alig maradt egység a telefonomon - dörmögte

Alex. — Akkor küldj SMS-t — mondta Bili ingerülten. Amennyire lehet, követlek, nem leszek messze.

Alex Dale után ügetett, a maga közel százkilencven centis magasságával és vasággal is alig hatvanöt kilójával. Hosszú, barna haja mocskos volt, és gubancos, elnyűtt farmerkabátot és még kopottabb farmert viselt. Bili csak remélni tudta, hogy társa nem mozog olyan feltűnően, hogy a nő *megérzi*, valaki követi. Alex nem volt egy észkombájn, már egy ideje az utcán koldult, amikor megtalálta ez a megbízatás.

Dale, ahogy előre megbeszélték, Simon utasítását követve ötször megnyomta a csengőt, majd odafordult a kamera felé, hogy minden oldalról megmutassa az arcát.

Hallotta, ahogy Lotte kuncogva közeledik a folyosón. — Ki jár odakint? Barát vagy ellen? - kiáltotta.

- Csak én, a vén tengeri medve, mondta Pipás Bili, a tengerész — énekelte bele Dale a postaládába a régi dalt.

- Scott mindig ezt énekelte, amikor bekopogott a kabinunkba! - jelentette ki Lotte diadalittasan, ahogy ajtót nyitott. Azonnal Dale nyakába ugrott. - Olyan fura, hogy pont akkor jönnek vissza az emlékek, amikor az ember nem is számít rá!

Dale belépett, Lotte pedig becsukta az ajtót, és még a biztonsági zárat is ráfordította.

- Ma reggel becsöngetett a postás. Elég biztos voltam benne hogy igazi, tisztán láttam a kamerán át, és a keze tele volt levelekkel. De nem mertem ajtót nyitni, hátha mégse... Olyan hülyén éreztem magam, amikor kiderült, hogy hagyott itt értesítőt, mert Adamnek csomagja érkezett, és most szegénynek be kell mennie érte a postára.

- Jobb félni, mint megijedni - jegyezte meg Dale. - Kérhetek egy kis kávé? Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Lotte kezd régi önmagára hasonlítani. Térd alatt végződő farmert viselt, és türkiz pólót. Amióta kijött a kórházból, felszedett pár kiló az arcán már nem éktelenkedtek kék foltok, a hámlás is elmúlt, és az új, rövid frizurája nagyon jól állt neki. Ha kicsit kimehetne végre a napra, hogy egy kis színe is legyen, senki nem gondolná róla, milyen borzalmakon ment keresztül.

- Hogy vagy? De az igazat mondd! — kérte Dale, amikor együtt beléptek a konyhába.

Lotte keze egy pillanatra megállt, ahogy nyúlt a kávéfőző felé.

- Jól, vagyis hát nincsenek rosszulléteim, nem vagyok kiborulva. De nagyon nehezen viselem ezt a fehér foltot az életemben. Az, hogy elképzelek dolgokat, talán sokkal rosszabb, mint szembenézni a valósággal, főleg a kicsivel kapcsolatban. Azt várom, hogy valamit elkezdjek érezni, valamit, ami meggyőző arról, hogy tényleg szültem. De, gondolom, ez nem történik meg mindaddig, míg nem emlékszem rá.

Dale némán átölelte. Fogalma sem volt, mit mondhatna. El sem tudta képzelni, milyen lehet a barátnője helyében lenni.

Annyira jó volt megint együtt lenni, anélkül, hogy bárki is közbekotyogott volna. Törökülésben, egymással szembefordulva feltelepedtek a kanapé két végébe, ahogy annak idején a kabinban az ágyukra is, és átbeszélték a hajón töltött első heteiket.

- Amikor először megláttalak, azt hittem, csak egy üresfejű cicababa vagy — ismerte be Dale.

- Én meg azt hittem, hogy egy beképzelt, kötekedő csaj - nevetett rá Lotte.

- De már az első este kezdtelek megkedvelni, amikor odanyújtottál nekem egy pohár vizet, ahogy másztam fel az emeletes ágyra, és azt mondtad, igyam meg, hogy reggel ne legyek másnapos. Anyu is mindig ezt csinálta, és nagyon jólesett.

- Én pedig akkor kezdtelek megkedvelni, amikor azt mondtad a sötétben, hogy szép álmokat. Hirtelen már nem éreztem magam olyan magányosnak.

- Furcsa páros voltunk - merengett el Dale. - Én rendetlen, telehajigáltam a kabint a ruháimmal, te pedig szeretted, ha minden a helyén van.

— A többi lány fogadni mert volna, hogy egy hét, és valamin hajba kapunk — nevetett Lotte. — De sosem veszünk össze, ugye?

- Hát... Valparaisóban, amikor annyira bejött neked az a matróz a másik luxushajóról... Alig álltái a lábadon, úgy berúgtál, és a pasas el akart vinni szobára...

- Igen, de nem hagytad, hogy vele menjek - mondta Lotte, és viccből durcás arcot vágott. — Én pedig meg voltam vadulva. Biztos voltam benne, hogy ő az életem szerelme.

— Pofon is vágta, azt mondtad, hogy féltékeny vagyok — emlékeztette Dale.

— Ha józanul futsz össze vele, rá sem néztél volna. Igazi díszpéldány volt, menőnek mutatta magát, de esze az nem volt, és azt hitte, ő a nagy macsó. Megvádolt, hogy leszbikus vagyok.

Lotte csak kuncogott.

- Meg kell mondjam, másnap reggel viszontláttam, és neked volt igazad.

Borzalmas volt. Úgy imbolygott, mint Popeye, annyit gyúrt, hogy a karja alá elfért volna egy-egy görögdinnye, nem tudta az oldalához szorítani, ráadásul meg volt győződve róla, hogy ő isten ajándéka a női nemnek.

Dale egymás után idézte fel az eseményeket, fokozatosan közeledve annak az évnek a karácsonya felé. Voltak emberek és események, amelyekre Lotte nem emlékezett, de volt olyan, amire ő igen, míg Dale nem.

Annyit nevettek, különféle történetekkel szórakoztatva egymást a szalonba betérő kellemetlenkedő vendégekről és a különc munkatársaikról.

- Emlékszel arra a szobalányra, aki levetkőzött a bárban, amikor berúgott? — kérdezte Lotte kacagva. - Annyira kövér volt, és annyira szőrös, hogy mi szégyelltük magunkat... Legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében másnap, amikor a barátnői elmondták neki, mit csinált az éjjel.

— Pár nappal később be is jött gyantáztatni, de én nem mondtam neki semmit az esetről... — mondta Dale mosolyogva. - Isten látja lelkem, nekem is megvoltak a magam cikis pillanatai, amikor leittam magam. És nem szeretném, ha bárki is emlékeztetne rájuk.

Később felmelegítették a lasagnét, és kinyitották a bort is.

- El fogok álmosodni - figyelmeztette Lotte Dale-t. — Mindig ez van, ha napközben alkoholt iszom.

- Nem baj, a négyórás buszt úgyis el kell kapnom, mert később már nincs. Amúgy is pihenned kell délutánonként.

Fél három felé Lotte kiment a fürdőszobába, de pár perccel később aggódó arccal tért vissza.

— Gondolom, nincs nálad tampon... - mondta. — Váratlanul megjött. Nem is gondoltam rá, ezért nincs itthon semmi.

Dale feltúrta a táskáját, és a legalján talált is egy tampont.

— Egy nem lesz elég, kiugrók, és veszek egy dobozzal, jó? - Igazi angyal vagy - mondta Lotte. - Nem szívesen

kérném meg Simont, hogy hozzon.

— Semmi gond. Úgyis kell vennem egy dezodort.

Nem sokkal azután, hogy Dale elment, Lotte azon kapta magát, hogy kissé szédül, és rájött, hogy mégsem kellett volna bort innia a gyógyszerére. De jól érezte magát, és sokkal kevésbé aggódott minden miatt. Jólesett neki, hogy Dale átjött, és felidézték azt a sok vidám pillanatot, amit együtt éltek át.

Amikor meghallotta az öt csengetést, egyenesen a bejárati ajtóhoz sietett, és kinyitotta, el is felejtette megnézni a kis képernyőt.

Abban a pillanatban, hogy meglátta a két durva kinézetű férfit a balkonon, megérezte, hogy ártani akarnak neki, és megpróbálta azonnal visszacsukni az ajtót.

De elkésett. Az idősebb kinyújtotta a *kezét*, és visszalökte az ajtószárnyat.

- Velünk jössz, szivikém - mondta. A hangja olyan volt, mint a smirgli. — Szépen is csinálhatjuk, de durván is, te döntesz.

NYOLCADIK FEJEZET

A fiatalabbik férfi megragadta Lotte-ot, mielőtt az segítségért kiálthatott volna. Olyan szorosan fogta, hogy nem tudta kiszabadítani a kezét, hogy védekezzen, és a következő pillanatban a férfi egy ronggyal már be is tömte a száját. Aztán hátracsavarta a kezét, és megkötözte egy vastag, hurokba hajtott zsineggel.

- Most pedig indulás a furgon felé! - mordult rá az idősebbik.

Lotte felpillantott a bejárati ajtó fölé szerelt kamerára, és rémülten látta, hogy a lencsét eltakarták valamivel. Már abban sem reménykedhet, hogy a rendőrség azonosítani tudja az elkövetőket.

- Tartsd úgy, mintha részeg lenne — utasította az idősebbik a fiatalabbikat. - Fordítsd az arcát a vállad felé! Előremegyek, és kinyitom a kocsiját.

Amikor Lotte rádöbbsen, hogy a parancs célja az, hogy egyetlen arra tévedő járókelő se fogjon gyanút, hogy az akarata ellenére viszik el, eltökélte, csak azért is a lehető legfeltűnőbben fog viselkedni. Sajnos az utca eldugott helyen volt, kevesen jártak arra, és pechjére egyetlen lélek sem bukkant fel, míg a két férfi letaszította a csigalépcsőn. Ennek ellenére derekasan küzdött, minden lépcsőfokon próbálta kirángatni magát a szorításból, a fejét a férfi vállának ütögette, rugdosta a lépcsőkorrát, hogy lármát csapjon vele.

- Abbahagyni, különben fájni fog! — sziszegte fogva tartója, még jobban magához szorította, és belecsípett az arcába. - Kés van nálam, és ha kell, használni is fogom.

Leértek a lépcső aljára, és az idősebbik már nyitotta is a kék furgon ajtaját. Épp amikor Lotte-ot belökték volna a csomagterbe, meghallotta Dale hangját.

- Mit művelnek?! Engedjék el! - kiáltotta, és ugyan Lotte nem tudott megfordulni, hogy lássa, azért hallotta, hogy barátnője futva közeledik a furgon felé.

Lotte legszívesebben odakiáltott volna, hogy olvassa le a rendszámot, és azonnal értesítse a rendőrséget, de rongy-gyal a szájában épp csak nyöszörögni tudott. Szomorúan döbbsen rá, hogy Dale amúgy sem az a higgadt típus, ő inkább igyekezne kiszabadítani a barátnőjét.

Lotte-ot betaszították a furgonba, arccal előre zuhant, de még mindig hallotta, hogy Dale elég hangosan kiabál ahhoz, hogy felferjen mindenkit a környező épületekben, azonban hirtelen elhallgatott.

- Gyorsan, Alex, tömd be a száját, kötd meg a kezét, mielőtt magához tér! - mondta a reszelős hangú férfi, ami arra utalt, hogy leütötte Dale-t. — És húzzunk innen a francba!

— De őt nem vihetjük magunkkal... - lihegett a fiatalabbik.

— Nincs más választásunk, meglátott minket.

Lotte az oldalára fordult, amikor a furgon ajtaja becsapódott. A motor fölberregett, de egyértelmű volt, hogy a sofőr megijedt, mert a jármű nagyot zökkent, amikor rossz sebességbe tette. A csomagterben sötét volt, mert az ülésektől egy tömör panel választotta el, és a hátsó ajtón nem volt ablak, de épp elég fény szűrődött be a tetőventilátor nyílásán, hogy lássa, Dale ott hever mellette mozdulatlanul.

Lotte első gondolata az volt, hogy Dale talán nem tud megfelelően lélegezni betömött szájával, ezért odaaraszolt, és addig mocorgott, míg a kezét oda nem tudta tenni Dale arcához, és ki nem húzta a szájából a rongyot.

Dale ekkor halkán felnyögött, Lotte nagyon örült volna, ha ő is megszabadulhat a rongytól, mert nemcsak beszélni nem tudott miatta, hanem a hányingere is egyre

erősödött tőle.

— Jól vagy? — kérdezte Dale, és a hangja remegett a fájdalomtól vagy a félelemtől.

Lotte torkából nyöszörgés tört fel, és a lábával megbökdöste Dale-t, abban a reményben, hogy barátnője rájön, hogy neki is ki kéne szednie a rongyot a szájából. Mivel Dale nem reagált, Lotte megint odafordult, és egészen közel kúszott melléje, hogy belecsíphessen, hátha abból megérti, mit szeretne.

— Azt hiszem, eltörte az állam, rohadtul fáj, és az egyik fogam kilazult — nyögte Dale. — Nem kellett volna elmennem, és egyedül hagynom téged.

Lotte mérgesen nyögdécselt, megint Dale felé fordulva, hogy mutassa az arcát.

- Ja, hogy betömték a szád, hogy ne tudj válaszolni! -

kiáltott fel Dale.

Lotte nem értette, barátnője miért nem fogja fel, hogy ki kellene vennie a szájából a rongyot. Megint nyöszörögni kezdett, a fejét rázta, még közelebb küzdötte magát, míg végre Dale rájött, mit akar tőle. De ahelyett, hogy megfordult volna, és az ujjával piszkálta volna ki a rongyot, odahajolt Lotte arcához, és a fogával húzta ki a pamutanyagot. Lotte megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Figyelmeztetek, ennél közelebb sosem kerülök ahhoz, hogy lesmároljalak - suttogta Dale. Rettegett, de úgy érezte, muszáj oldania a feszültséget.

A két lány hátuk mögött összekötött kézzel feküdt egymással szemben.

— Tiszta halszagú ez a furgon — suttogta Dale.

- Lehet, hogy valami halkereskedőé - mondta Lotte. - Kíváncsi vagyok, hogy ezek vittek-e ki a tengerre. Egyik sem az a pasas, aki bent járt a kórházban.

Dale el sem tudta képzelni, mit akarhat a két férfi Lotte-től, de kétségbeesett igyekezetük arra utalt, hogy valami komoly dologról van szó.

— Ez azt jelenti, hogy többen vannak benne, szóval ki kell találnunk valamit — sürgette. - Azt hitték, csak veled kell majd bajlódniuk, kettőnkkel már nehezebb dolguk lesz. Amikor odaérünk, ahova megyünk, szerintem tegyünk úgy, mintha kábák lennénk, hogy elaltassuk az éberségüket. Én botladozom meg ilyesmi, akkor esélyed lehet elszaladni.

— Nélküled nem megyek sehova!

— Ne hülyéskedj... Esélytelen, hogy mindketten el tudjunk menekülni. De egyikünknek sikerülhet segítséget szereznie. Jobb, ha te mész. Az ütés, amit kaptam, eléggé fáj, és lehet, hogy futni sem tudok rendesen miatta.

— De én mezítláb vagyok... Csak akkor tudok futni, ha homokos vagy füves a talaj, különben neked kell menned.

Dale felsóhajtott.

— Különb is, én kellek nekik, valószínűleg téged nem fognak üldözőbe venni

— tette hozzá Lotte.

- Ne legyél ilyen csacsi - sziszegte Dale. - Személyleírást tudok róluk adni. Egyikünket sem engednek el egykönnyen. De igazad van, nem futhatsz mezítláb, szóval azt hiszem, mégis nekem kell majd. Basszus, valami komoly dolog lehet, hogy kockáztattak, és fényes nappal kaptak el minket. Vajon honnan tudták, hol laksz?

A furgon ide-oda dobálta őket, és összekötözött kézzel semmit sem tehettek ellene. Lotte annyira félt, hogy alig kapott levegőt.

- Sajnálom, hogy belerángattalak... - suttogta, és könnyek gyűltek a szemébe. — Szerinted meg akarnak ölni minket?

Dale nem válaszolt azonnal, mert mindent alaposan át akart gondolni. Habár vadul zakatolt a szíve a félelemtől, úgy sejtette, hogy a két férfit csak fölbérelték erre a munkára, és pénzt kapnak azért, hogy elfogják Lotte-ot. Ha ez a helyzet, akkor nem valószínű, hogy hajlandóak gyilkolni is, hacsak nem ajánlanak nekik még több pénzt. Ahhoz meg időre van szükségük, hogy letárgyalják.

Dale suttogva elmondta Lotte-nak, mire jutott. A furgon olyan hangosan zúgott, hogy a két férfi úgyse hallotta volna, mit beszélnek, de okosabb óvatosnak lenni. — Összezavartuk őket, szóval ezt ki kell használnunk. Kijátszhatjuk a csaj ős kártyát, sírhatunk, nézhetünk bután, de helyén kell lenni az eszünknek, és alaposan megnézni, hol vagyunk, milyen a hely.

- Elhoztad magaddal a mobilod, amikor leugrottál vásárolni? — kérdezte Lotte, és szíve nagyot dobbant a reménytől.

- Nem, nálatok hagytam.

- Ó! - Lotte csalódottan sóhajtott. - Gondolom, ez már túl szép lett volna, hogy igaz legyen...

— Csak egy kicsit. Mit csináltak a táskámmal? Bedobták ide mellénk? Lehet, hogy találnék benne valami használhatót.

Lotte-nak sikerült felülnie, és körülnézett a félhomályban.

— Szerintem az lesz az - suttogta, és az ajtó felé biccentett. Odaaraszolt a fenekén, a lábujjával megfogta a táskát, és visszakúszott Dale-hez. — Ül fel, fordíts nekem hátat, és kotorássz benne! Ki tudod tapogatni, mi van benne.

— Van egy körömollóm — suttogta Dale, ahogy összekötözött kézzel benyúlt a háta mögé csúsztatott táskába.

— Szuper, vedd csak ki! Nekem kell eldugnom valahova, de keresgélj, hátha találsz még valamit.

A következőnek egy körömreszelőt, egy tollat és kis jegyzetömböt meg egy öngyújtót kotort ki. Dale még egy csomó mindent tartott a táskában, egy szelet csokoládét, a tampont, amit Lotte-nak vett, sőt még óvszert is, de egyik sem volt olyasmi, amiről úgy gondolták, hogy a támadóik elkoboznák.

A lányok már-már a humoros oldalát is látták a dolognak, amikor Dale háta mögött összekötözött kezével megpróbálta az ollót Lotte melltartójába csúsztatni.

- Basszus! - kiáltott fel. — Ez fáj!

Az öngyújtó is a melltartóba került, de a körömrészelőnek, a tollnak és a jegyzetfüzetnek csak a farmerja zsebében találtak helyet, mert az alakjuk miatt lehetetlen volt máshova rejteni.

- Ha befogjuk a szánkat, és meg sem nyikkanunk, akkor talán nem veszik észre azonnal, hogy kivettük a rongyot a szánkából... - mondta Lotte, ahogy igyekeztek kényelmesebben elhelyezkedni. Felültek, és a hátukat nekitámasztották a fa válaszfalnak. - Akkor ha van valaki a közelben, üvölthetünk, ahogy a torkunkon kifér.

- Vajon hova megyünk? - töprengett Dale. — A filmekben mindig rájönnek a kanyarodásokból, az út lejtéséből, de nekem lövésem sincs.

— Az a gyanúm, hogy Brightontól nyugatra indultunk el - mondta Lotte. — De csak azért, mert Chichesterhez közel találtak meg a parton. A halszagú furgon a partvidékre utal, de ez is csak tű a szénakazalban lesz...

- Amint a rendőrség meglátja őket a biztonsági kamera felvételén, le fogják őket nyomozni - mondta Dale magabiztosan.

- Valamivel eltakarták a lencsét... Tudod, ötször nyomták meg a csengőt, ezért azt hittem, te vagy az, és kinyitottam az ajtót anélkül, hogy a képernyőre néztem volna. Annyira sajnálom.

- Ötször csöngettek? — Dale elgondolkodott. — Ez nem lehet véletlen. Biztosan ott voltak már délelőtt is, és látták, mit csinálok. Ez azt jelenti, hogy úgy találtak meg téged, hogy engem követtek.

- És rólad honnan tudtak?

— Benne voltam az újságban. Szerintem a helyi lap még azt is megemlítette, hol dolgozom. De nagyon hajmeresztő arra gondolni, hogy valaki leselkedett utánam, és várta, hogy hova megyek.

- Bárcsak tudnám, mit akarnak ezek tőlem — mondta Lotte szorongva. - És annyira sajnálom, hogy téged is belerángattalak. Simon és Ádám meg teljesen ki lesznek borulva, amikor észreveszik, hogy eltűntem.

- Azért az sokkal jobb, hogy veled vagyok, mint ha egyedül lennél - jelentette ki Dale határozottan. - Együtt túljárhatunk az eszükön.

Egyik lány sem tudta leolvasni az órájáról, mennyi az idő, és a sötétben olyan volt, mintha már órák óta utaznának. Amikor a furgon hirtelen lelassított, és éles kanyart vett balra, sejtették, hogy letértek a főútról. Ugyan rengeteg kanyar és útkereszteződés következett, nyilvánvalóan még mindig forgalmas úton jártak, mert hallották a többi jármű zaját. Ám egyszer csak elhaltak a hangok, és már csak a furgon motorjának berregését hallották, és arra a következtetésre jutottak, hogy egy mellékútra tértek.

- Készülj, már nem lehetünk messze - szólalt meg Dale, és visszafeküdt az oldalára. — Ha sikerül kitörnöm, próbáld meg elgáncsolni azt, aki utánam akar menni, csinálj bármit, csak nyerjek pár másodperc előnyt.

Ezután már nem beszéltek, csak feküdtek egymás mellett, hátuk mögött összekötözött kézzel, a saját gondolataikba és félelmeikbe merülve. A furgon

élesen jobbra kanyarodott, majd sokkal lassabban ment tovább, mint eddig. Hallották, hogy ágak csapódnak a jármű oldalának.

- Valami eldugott helyre visznek — Dale hangja remegett. — De ha nem tudok megszökni, akkor legalább itt leszünk egymásnak.

A furgon megint jobbra fordult, és ez alkalommal gyakorlatilag fák és bokrok között kellett átréselnie magát, mert az ágak tiltakozva, recsegve-ropogva kaparták a jármű oldalát.

- Itt is vagyunk - mondta Dale, amikor a motor leállt, és hallották, hogy mindkét férfi kiszáll. — Ne feledd, csinálj úgy, mintha kába lennél, imbolyogj, mintha azt sem tudnád, milyen nap van.

A lányok a fülüket hegyezték, hátha ki tudják venni, mi történik odakint, mert a furgon ajtaja nem nyílt ki azonnal.

- Szerintem elmentek beszélni valakivel - mondta Dale pár perc teljes némaság után. Csak a madarak csiripelését hallották, semmi mást. Egyre melegebb lett a csomagtérben, mintha tűző napon állnának.

- Lehet, hogy nem tudok megszökni, ha mások is vannak itt — suttogta Dale. Lotte megérezte, Dale retteg, hogy cserbenhagyja, és valamiért ebből erőt tudott meríteni.

- Megpróbálom valamivel elterelni a figyelmüket, hogy elmenekülhess. De ha nem sikerül, az sem számít.

Legalább húsz hosszú percet kellett szoronganiuk kicsavart testtartásban, mire megint meghallották a férfiakat.

- Mi a francot kellett volna csinálni vele? - szitkozódott a reszelős hangú idősebb. — Ha otthagyjuk, az is baj. Majd megoldja a nagyfőnök, én megtettem a magamét, és részemről be van fejezve.

A lányok feltételezték, hogy a fiatalabbikhoz beszél, de az nem válaszolt. A következő pillanatban kinyílt az ajtó, és beáradt a napfény, amitől mindketten egy pillanatra megvakultak.

- Gyerünk kifelé! - parancsolt rájuk az idősebbik, majd felrántotta Lotte-ot, és az ajtó felé cibálta.

Lotte nem nyitotta ki a száját, nem is ellenkezett, egyszerűen hagyta, hogy a férfi felkapja, mintha csak egy rongybaba lett volna, és amikor a lába a földhöz ért, úgy, ahogy volt, rogyadozva nekidőlt a férfinak.

- Jól van? - kérdezte a másik, aki Dale-t cipelte, és megtorpant.

Lotte nem nézhetett körül, nehogy kiderüljön, kutya baja, jól van, de nagy rémületére egy vastag anyagot terítettek a fejére, és onnantól fogva minden elsötétült körülötte. Mivel nem láthatta, hogy Dale is felállt-e, vagy az ő szemét is letakarták, Lotte sikoltozni és rúgkapálni kezdett. Minthogy nem volt rajta cipő, a rúgásai kevés kárt tettek a férfin, aki cserébe hasba vágta, amitől Lotte-nak elakadt a lélegzete, és abbahagyta a visítást.

A férfi felkapta, és a vállára dobta. Lotte tudta, hogy mikor léptek be a házba, mert hirtelen sokkal hűvösebb lett körülötte a levegő. Azonban valami egy-két

másodpercre elnyomta a didergését és a rettegését is, hogy mi lehet Dale-lel: ismerős illatot érzett.

Citromillatú muskátli... A férfi elhaladtában hozzáért a növényhez.

Az illat nyomában áramlani kezdtek az emlékek. Lehet pusztá véletlen, hogy pont ez a növény volt a bejárati ajtó mellett, végtére is elég gyakori a kertekben. De valamiért Lotte nem hitte, hogy erről volna szó.

Kábán, levegő után kapkodva, letakart szemmel Lotte csak homályosan érzékelte, hogy leviszik egy sor lépcsőn, és kíméletlenül egy ágyra hajítják.

- Tartsanak fogva, de a barátnőmet tegyék ki valahol az országút mellett... — könyörgött a fogva tartójának, de a hangját elfojtotta a fejére húzott zsák. - Fogalmam sincs, mit tehettem, de azt tudom, hogy neki semmi köze hozzá, és nem tisztességes őt is rabul ejteni.

- Ehhez már túl késő - dörögte a férfi. - És különben sem az én bajom. Maradj szépen csendben, és csináld azt, amit mondanak.

Ekkor hallotta, hogy a másik férfi is megérkezik.

— Megint le kellett ütnöm. Megpróbált elfutni - lihegte, és Lotte érezte, hogy leteszi mellé Dale-t az ágyra.

Ezután a két férfi szó nélkül kiment, csak a lépteik koppantak a lépcsőn, majd fordult a kulcs a zárban, halk kattanás, és kialudt a fény.

— Dale — suttogta Lotte próbaképp -, magadnál vagy? - Rettenetesen frusztrálta, hogy a keze össze van kötve, mert nem tudta a fejéről lehúzni a zsákot, és nem tudta a barátnőjét sem megérinteni.

— Az a szemét megint fejbe vágott - nyögte Dale alig kivehetően. - Mi van a szememen?

— Szerintem valamilyen zsák. Az én fejemre is húztak egyet. Le kell valahogy vennünk, és a kezünket is ki kell szabadítanunk. Maradj nyugton, megpróbálok addig moccogni, míg a fejedet el nem érem a kezemmel.

A muskátli citromillata mintha kulcs lett volna Lotte lezárt emlékeihez, és ahogy megfordult a vaságyon, és megérezte a rácsokat, azonnal tudta, hogy korábban már járt itt. Minden jel erre utalt: a szoba dohos levegője, az ágytakaró tapintása alatta, az ágyvég hűvös simasága.

Amint sikerült úgy elhelyezkednie, hogy háttal ült Dale arcának, elég volt egy rántás, és már le is került a zsák a fejéről, mert nem volt zsineggel ráerősítve.

Megfogta Dale összekötözött csuklóját, kitapintotta a csomót, és gyorsan kibontotta.

- Olyan jó szabadnak lenni - mondta Dale. - Két mozdulat, és én is leveszem a tied.

- Hála istennek! - sóhajtott fel Lotte, amint Dale lehúzta a fejéről a zsákot. A szobában sötét volt, de nem vaksötét, mert a mennyezet alatti keskeny ablakon vékony fénysáv hatolt be kintől. Lotte-nak elég volt egy pillantást vetnie az ablakra, máris pontosan tudta, hol van.

Lenézett a két vastag pamutzsákra, ilyeneket használnak a bankokban a készpénz letétbe helyezésekor.

Dale elismerően hümmögött, és a csuklóját dörzsölgette.

- Leszámítva a hamarosan megjelenő monoklit és a kilazult fogam, egész jól vagyok...

Lotte egy kicsit émelygett, de nem tudta volna megmondani, hogy a gyomorba vágástól vagy a visszatérő emlékfoszlányoktól. Egyiknek sem örült.

Dale hátrahanyatlott az ágyon, és Lotte lehevert mellé. Egy ideig így nézték a plafont néma csöndben egymás mellett, és a helyzetet mérlegelték.

- Át kellene néznünk a szoba minden négyzetcentiméterét, és elrejtenuk azokat a dolgokat, amiket a táskából szedtünk elő, aztán megterveznünk, hogyan szabadulhatnánk ki — szólalt meg Dale nagy sokára.

- Nem kell átnéznünk - mondta Lotte csöndesen. - Onnan nyílik a fürdőszoba, megmosakodhatunk, hideg borogatást is tehetünk a szemedre, de csak azon az ajtón lehet kijutni, amin keresztül bejöttünk.

- Honnan tudod? - kérdezte Dale.

Barátnője hangjában nem kíváncsiság, hanem csak félelem bujkált. Lotte a hasára fordult, és sírva fakadt.

— Ne, Lotte, ne... Minden rendben lesz. Valahogy csak kiszökünk innen - vigasztalta Dale.

A panaszos hangsúly egy újabb emléket idézett fel.

A hajón voltak, és Dale megpróbálta megvigasztalni, könnyek csorogtak az arcán.

Lotte úgy érezte, egy magas falhoz érkezett, egy gáthoz, ami felfogja az áradatot. Csak éppen nem víz volt mögötte, hanem minden, ami az utóbbi két évben történt. A helyek, a hangok, az emberek, a látnivalók, az érzések mind a mögött a fal mögött rekedtek.

Hihetetlennek tűnt, hogy az ajtó mellé ültetett muskátli azzal az édes, átható illatával lyukat tudott ütni ezen a falon, de így történt, és most a többi emlék, mint odafönt az a keskeny ablak és az ágytakaró tapintása, elkezdett átszivárogni rajta, és a lyuk egyre csak tágult.

Lotte úgy érezte, az egész szerkezet a következő pillanatban leomolhat, és el fogja sodorni az emlékek áradata.

— Minden eszedbe jutott róla? - kérdezte Dale. Közelebb húzódott a barátnőjéhez, fél könyökre támaszkodott, és kisimította Lotte haját a homlokából.

— Igen, minden kezd visszajönni - szipogta Lotte. — Az én hibám, mert olyan buta és elégedetlen voltam. Miért van az, hogy amikor ott voltak nekem a világ legjobb barátai, mint te és Scott meg Simon és Ádám, nem tudtam 178 elismerni egyikőtöknek sem, hogy segítségre van szükségeim? Nem csak egy évet loptak el az életemből, nem csak a kisbabámat. Miattuk kis híján elveszítettem a józan eszem, *én* az életemet is... — Elhallgatott, hogy levegőért kapkodjon, mert félt, hogy a félelemtől pánikrohamot kap. — Esélyem sincs mindezt visszaszerezni, és esély sincs rá, hogy Innen élve kijussunk — tette hozzá végül.

KILENCEDIK FEJEZET

Dale hátán végigkúszott a hideg Lotte szavai hallatán. De nem kért magyarázatot, mert érzékelte, hogy barátnőjét hirtelen megrohanták a nyomasztó emlékek, és talán kicsit paranoiásán is viselkedik. Úgy gondolta, a legjobb, ha most hagyja sírni, hogy le tudja vezetni a feszültséget.

Azonban ő maga is távol állt a nyugalomtól. Rettegett, össze volt zavarodva, és zsibbadt az arca, de mindezeken túl haragudott magára, amiért ész nélkül rohant megmenteni Lotte-ot, amikor okosabb lett volna hatalmas lármát csapni, hogy felhívja magukra a figyelmet.

Az anyja sokszor intette, hogy hajlamos gondolkodás nélkül belevágni dolgokba, és ez az eset most tökéletesen bizonyította is az igazát. De az elhamarkodott szerelmi kapcsolatok, a drága ruhák vásárlása, amiket nem is engedhetett meg magának, vagy a túlzott bizalom nem volt veszélyes. Bárki tette is ezt velük, nem bájcsevejre hozta ide Lotte-ot, hanem azért, hogy örökre elhallgattassa, és Dale-re is ez a sors vár.

- Le kéne mosnom a szemed hideg *vízzel*, hogy leapadjon a duzzanat — szólalt meg Lotte valamivel később.

Dale engedelmesen kiment barátnője után a fürdőszobába, meghatotta, hogy Lotte még ilyen körülmények között is előbbre sorol másokat. Amint felkapcsolták a fürdőszobában a villanyt, Dale láthatta, hogy az alagsori helyiség, amelynek most foglyai voltak, vendégszobaként van berendezve. Leszámítva, hogy csak a járdaszinttel egy magasságban levő parányi ablakon jött be természetes fény, és mindent belengett ír/, a dohos szag, a szoba kellemesnek tűnt: a falon helyes, lila tapéta, a szőnyeg egy árnyalattal sötétebb, a bútorzat fehér, beleértve a vaságyat is. Még képek is lógtak a falon: u nyomatok Edward kori ruhába öltözött, piknikező gyermekeket ábrázoltak. A fürdőszoba kicsi, csak egy zuhanytálca, vécé és mosdó volt benne, ennek ellenére makulátlan tisztaság fogadta őket, és vastag, lila színű törülközők várakoztak a tartókon.

- Ez egy ötcsillagos börtön! - viccelt Dale, vigyort erőltetve az arcára, majd leült a vécédeszkára, hogy Lotte lemoshassa az arcát. - Remélem, meleg víz is van. Lotte halványan elmosolyodott, de nem válaszolt. A fürdőszobaszekrényből kivett pár vattapamacsot, beáztatta őket hideg vízbe, majd rászorította barátnője duzzadt jobb orcájára.

- Szörnyen néz ki... Már most nagyon vörös, és be van dagadva. Estére valószínűleg ki sem tudod majd nyitni a szemed. De van fájdalomcsillapító is a szekrényben. Szerintem vegyél be egyet vagy kettőt.

Úgy beszélt, mintha csak egy panzióban szálltak volna meg éjszakára, és Dale-t ez bosszantotta. Elkapta Lotte csuklóját.

— Hagyd a fenébe a fájdalomcsillapítót! Inkább azt mondd meg, hol vagyunk! Itt tartottak fogva?

- Igen, itt. Nincs messze Chichestertől - válaszolta Lotte. — Egy falu a kikötő közelében.

Dale bólintott.

— Ezek szerint már mindenre emlékszel?

- Nem tudom... - Lotte lesöpörte Dale kezét a karjáról, és megfogta a fejét, mintha fájt volna, és könnyek gyűltek a szemébe. -Annyi mindent kell most egyszerre feldolgoznom, és van köztük sokkoló emlék is — fakadt ki, és fájdalmas tekintettel nézett Dale-re. - De te is tudod, ugye? Ezért nem akartad felidézni, hogy megerőszkoltak? Dale felállt, és odalépett Lotte-hoz, hogy megölelje. - Nem vitt rá a lélek - mondta csöndesen. - Sőt még az is megfordult a fejemben, talán jobb is, ha sosem emlékszel vissza rá. Azok miatt jött vissza az emlék, akik idehoztak minket?

— Nem, csak a virág illata miatt — zokogta Lotte Dale vállába fúrva a fejét. — Az illatok rengeteg helyre vissza tudnak repíteni, nem? Az iskolai padlófényező paszta, az első parfümöd, a kátrány szaga, az örömtűz, de azt a növényt, amihez hozzáért a pasas, amikor behozott, és aminek az illatát éreztem, én vettem.

Dale értetlenkedve vonta össze a szemöldökét.

— Ezt megmagyaráznád?

Lotte hátrébb lépett, és riadtan *járatta*, a szemét ide-oda a szobában.

— Le kell feküdnöd - megragadta Dale karját, és az ágyhoz vezette, majd félrehúzta az ágytakarót, hogy barátnője feküdjön be alá. - Komoly sokk ért ma. Dale csakugyan kissé bizonytalanul állt a lábán, de ott még nem tartott, hogy Lotte-ot ilyen könnyen elengedje.

— Téged is. Ne próbáld húzni az időt! — mondta nyersen. - Mesélj erről a helyről!

- Egészen Ushuaiáig kell visszamennem - válaszolt Lotte kétségbeesett arckifejezéssel. — Az a férfi elrabolta egy részemem, és az vezetett minden máshoz.

Dale ingerülten forgatta a szemét. Csak annyit akart tudni, kié ez a hely, és miért tartják őket fogva. Lotte azonban mintha megháborodott volna, így jobbnak látta a kedvében járni, ezért lefeküdt és betakarózott.

- Oké, ki vele!

-A hajón képtelen voltam beszélni arról, hogy megerőszkoltak — kezdte Lotte, és szeme megtelt könnyel. — Szerettem volna, Dale, de olyan borzalmas volt, annyira szörnyű, hogy inkább Fernnek mondtam el. Úgy éreztem, ő és Howard a megmentőim... Az első pár este, valahányszor lehunytam a szemem, úja átéltem az egészet. Éreztem, ahogy erőszakkal belém hatol, éreztem a testszagát, a bűzös leheletét. Fern olyankor szorosan magához ölelt. Azt mondta, hogy biztonságban vagyok, és rávett, hogy imádkozzam vele.

Dale csúfondárosan felhorkantott.

- Tudom, hogy külön szentfázéknak tartottad - mondta Lotte, majd felült az ágyon, nekidőlt az ágyvégnak, és úgy nézte Dale-t. — De mellette megint biztonságban éreztem magam, szerettek és gondoskodtak; rólam. Valamilyen szinten kárpótolt a hűvös, távolságtartó anyámért és a sok igazságtalanságért, ami gyerekkoromban ért. Azt mondta, hogy csak úgy tarthatom meg ezt a

biztonságérzetet, hogy szeretnek, és gondoskodnak rólam, ha átadom az életem Istennek.

— Ezek szerint ez a nő van minden mögött? — hitetlenkedett Dale. - Elrabolt, és fogva tartott? Isten nevében?

— Ennél sokkal bonyolultabb a helyzet, hadd fejtsem ki úgy, ahogy én éltem meg - kérte Lotte. - Meg kell értened, milyen állapotban voltam, hogy a teljes képet lásd. Emlékszel, amikor visszamentem dolgozni a fodrászatba? Mindent egybevéve kezdtem kiheverni a történeteket, ugyan kicsit össze voltam törve, de gyógyulgattam. Ugye, ez az, amit te is hittél?

Dale bólintott.

- Pedig nem így volt, Dale, belül teljesen szétestem. Hiányzott egy anya, olyan voltam, mint egy kisgyerek, aki elveszett a városban, mindentől és mindenkitől féltem. Erőt vettem magamon, hogy párszor kimenjek veled és Scott-tal a partra, és lehet, hogy úgy is tettem, mintha jól érezném magam, de igazából kész szenvedésként éltem meg, borzalmas vezeklésnek, hogy ott kell lennem a bárban, inni és táncolni. Kezdtam úgy látni, ahogy Fern, hogy ez az ördög műve. Akkor megértettem, egyesek miért lesznek apácák. Legszívesebben én is visszavonultam volna a világtól.

- És mi a manóért nem mondtad el nekem? - kérdezte Dale.

— Félttem, hogy azt hiszed, begolyóztam — ismerte be Lotte kertelés nélkül. — Talán így is volt, nem tudom. Okos és rámenős csaj vagy, nem bírod a lökötteket meg a neurotikus roncsokat, és mivel nem akartam elveszíteni a barátságodat, úgy tettem, mint a semmi bajom sem lenne.

— Ó, Lotte! - sóhajtott Dale. - Szeretném azt mondani, hogy megértettem volna, de ha őszinte akarok lenni, valószínűleg hamar türelmetlenné váltam volna veled. De én egy önző dög vagyok. Azt akartam, hogy együtt bulizzunk, nem pedig, hogy kérődzünk valamin, amit alig bírok felfogni.

Lotte szomorkásán elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét, hogy kisimítsa Dale arcából a haját.

— Szeretem az őszinteségedet — mondta. — De sokkal kedvesebb ember vagy, mint gondolnád.

— Inkább folytasd... Nem örülnék neki, ha nem ismerném meg a teljes sztorit, ha már egyszer iderángattak minket, hogy kivégezzenek.

- Légyszi, ezzel ne viccelj! - szólt rá Lotte. - Nem állsz messze a valóságtól, tényleg komoly veszélyben vagyunk. De meg kell értened, mi történt velem, hogy ezek milyen emberek, hogy aztán összedughassuk a fejünk, és kitaláljuk, hogyan menekülhetnénk meg.

- Basszus, Lotte, ez már nekem is sok! - kiáltott fel Dale.

- Igen, sok! - mondta Lotte, és az egyik párnát a háta mögé tette. - Szakíts félbe, ha elveszítetted a fonalat, vagy ha nem értesz valamit.

Dale hirtelen rádöbrent, hogy az egész halálosan komoly. Nem valami eltúlzott mese az újságban, nem ócska pletyka vagy találgatás. Lotte készen áll rá, hogy

elmondja, igazából mi történt vele, és neki most nagyon kell figyelnie, hogy mindent felfogjon.

— Oké — mondta, és beljebb fészkelte magát a takaró alá. - Ki vele!

— Emlékszel, azt mondtam neked, hogy hazamegyek Brightonba a szüléimhez. Pedig tudtam, hogy képtelen lennék rá, és most, hogy te is megismerted őket, biztosan érted, miért. De arra sem tudtam rávenni magam, hogy ott legyek koloncnak Simon és Ádám nyakán, mert jobb szeretnék, hogy eljárjak velük bulizni, de semmi kedvem sem volt hozzá... Nem igazán volt tervem, de azt gondoltam, lemegyek Dorsetbe vagy Devonba, valami helyes vidéki kisvárosba, ahol elleszek, míg össze nem szedem magam.

Dale figyelte, ahogy barátnője hátradől, és látta a szemén, hogy visszatért a hajón töltött utolsó napjukhoz, mert úgy kezdett beszélni, mintha ott lenne, és ismét átélné az egészet.

— Emlékszel, milyen durva volt, amikor áthajóztunk a Biscay-öblön? Mennyire csípett a hideg márciusi szél, és milyen komor és szürke volt az ég?

Dale csakugyan emlékezett. Rengeteg utas tengeribeteg lett, annyira hánykolódott a hajó, a fodrászszalonban a lányok alig tudtak talpon maradni, míg a vendégek frizuráját csinálták.

- Fern tizenegykor jött be, mert akkorra kapott időpontot. Smaragd zöld dzsörzé kosztümöt viselt, ami remekül kiemelte vörös haját.

Lotte tovább mesélt. Fern végtelenül hiú volt vállig érő hajára, és Lotte csodálkozva döbbsen rá, hogy a nő azt akarja, hogy mindennap tökéletes legyen a frizurája, mintha valami filmsztár vagy királyi felség lenne. Sosem fogta copfba, hajráfot sem tett bele, ahogy a legtöbb nő szokta. Az estélyekre feltűzette, napközben pedig beszáríttatta, hogy tökéletes legyen, szóval még ha nem is kellett megmosnia, mindig benedvesítette a formázáshoz. — Nem is tudom, hogy gondoznál a hajam nélküled! - mondta, amikor Lotte megmosta és elkezdte kifésülni a hajkoronáját. — Soha az életben nem volt még ilyen jó fodrászom.

Lotte-ot melegséggel töltötték el ezek a szavak, és amikor Fern megkérdezte, hogy miután meglátogatta a szüleit Brightonban, akar-e maradni dolgozni, Lotte bevallotta, hogy egyáltalán nem tervezi, hogy hazamegy.

— Nem bírnám ki... Meséltem, hogy milyenek a szüleim, ki van zárva, hogy oda menjek. De a régi barátaimmal még rosszabb lenne. Képtelen lennék kocsmákba meg szórakozóhelyekre járni. Arra gondoltam, hogy Nyugat-Angliába megyek, keresek egy helyes kis lakást valami kellemes, álmos kisvárosban, nagyokat sétálok, olvasgatok, amíg elég bátor nem leszek ahhoz, hogy munkát keressek.

— Szerintem ez hiba lenne, kedvesem — mondta Fern aggódalmas hangon. — A teljes magány jól hangzik, míg itt vagy a hajón ennyi láрма és jövés-menés közepette, de nagyon más, amikor tényleg senki sincs, akihez fordulj.

Miért nem jössz be később a lakosztályunkba, ahol kicsit elbeszélgethetünk erről?

Lotte-nak négyig nem volt több vendége, mivel szinte mindenki csomagolt már, mert másnap készültek elhagyni a hajót. Ahogy végigment a folyosón Ramsdenék lakosztálya felé, látta, hogy a legtöbb ajtó elé már ki tették a bőröndöket, hogy az utaskísérők begyűjtsék.

Fern még el sem kezdett csomagolni, ezért Lotte felajánlotta a segítségét, és ahogy óvatosan kiterítette az estélyi-két és a kosztümöket az ágyra, majd gondosan selyempapírba csomagolta őket, hogy össze ne gyűrődjenek, Fern vidáman fecserészett.

- Anyyira ügyes vagy, kedvesem — mondta, és figyelte, ahogy Lotte szisztematikusan kiüríti a ruhásszekrényt, és csak azokat a holmikat hagyja benne, melyekre Fernnek este és másnap reggel szüksége lesz.

— Én mindig csak behajigálom őket, és amikor hazaérek, mindent ki kell vasalni, akkor is, ha fel sem vettem.

- Én szeretek ilyesmit csinálni - vallotta be Lotte. -A régi időkben biztosan remek szobalány lettem volna.

- Nekem pontosan erre lenne szükségem! - viccelődött Fern. - Valaki, aki ki- és bepakol, kikészíti a ruhámat, megcsinálja a hajam, talán még a körmömet is kifesti.

Vidáman beszélgettek, míg Lotte be nem fejezte a pakolást, még Howard bőröndjeit is összekészítette. Ekkor Fern minden átmenet nélkül azt javasolta Lotte-nak, hogy menjen velük Londonba.

— A Dorchesterben foglaltunk egy lakosztályt, van egy kisháló is, ami ideális lenne neked.

- Ezt nem fogadhatom el. - Lotte azt kívánta, bárcsak ne kotyogta volna el, hogy a nyugati országrészbe akar költözni, mégpedig egyedül. Nem akarta, hogy Fern megsajnálja.

- De nem gond! Annyi fontos helyre el kell mennünk, nagy könnyebbség lenne, ha ott lennél, és segítenél a ruháimmal meg a frizurámmal. De ami még ennél is fontosabb, kedvesem, egy kis levegőhöz jutnál, átgondolhatnád, mi legyen a következő lépésed, amikor mi visszamegyünk az Államokba. Velünk biztonságos környezetben lennél, együtt megnézhetnénk az összes londoni nevezetességet, és még zsebpénzt is adnánk. Kérlek, mondd azt, hogy velünk jössz! Tudod, nem részesültünk gyermekáldásban, és téged szinte már a lányomnak érzek.

Attól a tényről eltekintve, hogy Lotte már-már anyjaként gondolt Fernre, és úgy érezte, a szeretetüket fejezik ki azzal, hogy magukkal vinnék Londonba, Fern csak két hétről beszélt. Modortalanság lett volna ilyen nagylelkű ajánlatot visszautasítani, amikor később is leköltözhet vidékre, ha még mindig úgy tartja kedve.

Így hát hálásan elfogadta a lehetőséget, és amikor később Howard is megérkezett, mintha ő is örömmel vette volna a tervet. A feleségéhez képest, aki harsány volt, szeretett beszélni, és könnyen barátkozott, Howard nagyon halk szavú volt. Lotte eleinte azt hitte, csak szégyellős, de nem, a férfi egyszerűen

szívesen hagyta, hogy mások beszéljenek. Átlagos testmagasságú volt, és vékony, a haja barna, finom, arisztokratikus vonásokkal és hosszú, vékony ujjakkal rendelkezett. Lotte zongoristának gondolta volna. Egyszer ezt meg is mondta a férfinak, aki felnevetett, és megjegyezte, csak a számológépen tudja nyomkodni a gombokat, semmi több. A fő üzleti tevékenysége a sportszer-kereskedelem volt, de Fern elmondta, hogy ketten együtt több vállalkozásban is érdekeltek.

Amikor Lotte később visszament a kabinjába, eldöntötte, hogy erről nem beszél Dale-nek. A barátnője ki nem állhatta a Ramsden házaspárt, és csak leszólná a tervet. Lotte úgy érezte, akkor a végén azt is be kellene vallania, hogy sosem hívta fel a szüleit, hogy elmondja nekik, megerőszakolták, és hogy semmi esetre sem menne haza hozzájuk.

Dale olyan lelkesen várta, hogy végre hazamegy, hogy nem tett fel kínos kérdéseket, csak hevert az ágyon, és a családjáról beszélt, és hagyta, hogy Lotte csomagoljon be helyette.

- Scott szeretne meginni velünk valamit holnap, mielőtt mindenki megy a maga útjára - jegyezte meg Dale később. - Azt mondtam neki, hogy egy óra felé összefuthatunk vele meg a többiekkel a bárban a vám túloldalán.

Benne vagy?

Lotte nagyot nyelt, félt, hogy kiderül, mire készül, mivel az utasok fél tizenegyig mind elhagyják a hajót, és megbeszélte a Ramsden házaspárral, hogy a csomagkiadónál találkoznak a kikötőben.

- Már felhívtam anyut, hogy fent leszek a tizenegy órás vonaton — hazudta. — Nagyon megbántódna, ha újra felhívnám azzal, hogy először iszogatnék egyet. Az volt az év egyik legeslegjobb estéje, habár jóval elmúlt éjfél, mire a személyzet java része elszabadult, hogy igyon valamit, és végre lazíthasson egy kicsit. A legtöbben, akikkel Lotte és Dale összebarátkozott, hozzájuk hasonlóan örökre elhagyja a hajót. Igazából csak a tisztek és a legfőbb feladatokat ellátó személyzet szerződött le még egy évre. Mindenki nosztalgikus hangulatba került, felidéztek a közös élményeket, nagyokat nevettek az átélt bonyodalmakon, és fogadkoztak, hogy örökké tartani fogják a kapcsolatot.

Mint mindenki más is azon az estén, Lotte körbeadta a mobilszámát, és többtucatnyi számot elmentett a telefonjába. Amikor később lement lefeküdni, optimista hangulatban volt, és szentül hitte, hogy pár héten belül készen fog állni arra, hogy a többségükkel fel is vegye a kapcsolatot. Ugyanezzel a derülátó érzéssel ébredt, és nem szegyeiké magát, amiért nem az igazat mondta Dale-nek és Scott-nak arról, hova készül, mert csakugyan hamarosan meg akarta keresni őket.

Megdöbbsent, amikor Dale sötét szeme megtelt könnyel búcsúzkodás közben.

- Nálad jobb barátnőm még sosem volt... - mondta remegő ajakkal. - Ne merészelj eltűnni az életemből!

Majdnem ugyanilyen nehéz volt elbúcsúzni Scott-tól. A férfi erősen szorította, akár egy medve.

- Vigyázz magadra, Barbie lány! - mondta rekedtes hangon. — Nyáron gyere le Cornwallba. Anyu és a lányok imádni fognak. Megtiszteltetés, hogy a barátom vagy.

Aznap reggel tiszta bolondokháza volt a hajón: az utasok izgatottan tudakolták, hová vitték a poggyászaikat, idegesek voltak, hogy elérik-e a repülőgép- vagy vonatcsatlakozást, hogy a rokonuk, akivel megbeszélték, hogy kijön eléjük, sikeresen eljutott-e Southamptonba. Hideg, szürke napra virradt, ugyan a személyzet minden tőle telhetőt megtett, hogy megértő, segítőkész és figyelmes maradjon az utolsó pár órában is, Lotte látta feszült arckifejezésükön, hogy a türelmük fogytán.

Lotte alig pár perccel azután settenkedett le a hajóról, hogy a Ramsden házaspár távozott, hogy a megbeszéltek szerint a csomagkiadónál találkozzanak.

Lotte csak délután vette észre, hogy nincs meg a mobilja, amikor már fent voltak a Dorchesterben a lakosztályukban.

A brightoni Grand Hotel legjobb szobája sem ért fel azzal, amit Ramsdenék vettek ki Londonban. A hálószooba és a társalgó a Park Lane-re nézett, ahonnan a csodálatos Hyde Parkot is látni lehetett. Az egész lakosztály halványkék és ezüstsínben ragyogott, a mennyezetről mesés csillár lógott, öblös kanapék várták hívogatóan a fáradt vendé-; a pazar függönyök és szőnyegek között. A fürdőszoba mintha egy hollywoodi film díszlete lett volna. Még Lotte ócska szobája is lenyűgöző volt, és úgy érezte, nagyon jó döntést hozott azzal, hogy eljött Fernnel és Howarddal. - Felhívom az autókölcsönzőt a telefonod miatt, míg kipakolod a bőröndjeinket - mondta Fern. - Valószínűleg kiesett a táskádból bent a kocsiban.

Howard nem sokkal ezután hívást kapott, és szólt, hogy Fernnel azon nyomban villámlátogatást kell tenniük New Yorkba, hogy valami sürgős ügynek utánajárjanak. Lotte azt felelte, semmiképp sem maradhat nélkülük a hotelban, de a házaspár ragaszkodott hozzá, sőt Howard azzal nyugtatta, úgyis csak két éjszakát lesznek távol, amennyiben sikerül jó gépet kapniuk.

Másnap reggel telefonált az autókölcsönző, hogy sajnos nem találták meg Lotte telefonját. A lány akkor ezen nem esett kétségbe, úgyis egész évben alig használta, csak néha küldött egy-egy SMS-t Scottnak vagy valamelyik fodrászkollégájának, ráadásul már csak pár fontra rúgott az egyenlege.

Az utazás után nagyon kimerültnek érezte magát, és most, hogy Fern és Howard nem voltak ott, akkor szundikált, olvasott, tévézett, amikor akart, és a közeli Oxford Streeten sétálgatott, és a kirakatokat nézegette.

Csak két napot töltött Fern és Howard nélkül, és amikor visszatértek, lelkesen cipelték magukkal, hogy megmutassák neki az összes nevezetességet, a Buckingham-palotát, a Towert és a Trafalgar teret. Annyira izgalmas volt az egész, hogy Lotte-nak eszébe sem jutott a telefonja.

Eddig csak kétszer járt Londonban, és mind a két alkalommal fodrászverseny miatt, ezért sosem látta a várost. Fern és Howard viszont jól ismerte az összes látnivalót, mégis mintha nagy örömet lelték volna abban, hogy mindent megmutassanak neki.

Lotte csak a negyedik napon, amikor felszálltak a London Eye-ra, érezte úgy, hogy erről legszívesebben küldene egy SMS-t Dale-nek és Scottnak. Akkor felrémlített benne, hogy senkinek sem írta fel külön lapra a telefonszámát, mind elveszett a telefonnal együtt. Még a saját telefonszámát sem tudta, hogy legalább átvigye egy új telefonra.

Lotte aznap este egy kicsit maga alatt volt, mert úgy érezte, elszakadt a világtól, de Fern meggyőzte, hogy vegye fel az egyetlen estélyi ruháját, és vacsorázzon velük a hotel éttermében. Lotte a ruhát kifejezetten a hajóút kedvéért vásárolta, de csak egyetlenegyszer viselte, a személyzet karácsonyi partiján. Magasan záródó, hosszú ujjú, fekete csipke volt. Dale kiakadt rajta, azt mondta, tisztára olyan, mint amilyet az *Addams Family*-beli Morticia hordana. Fern szerint azonban elegáns volt, és kifinomult.

- Csodaszép vagy - mondta, és addig nem nyugodott, míg Lotte el nem fogadta kölcsönbe arra az egy estére a gyémánt fülbevalóját. - A hajad, a bőröd, az alakod, az arcod - mind olyan tökéletes. Ráadásul ilyen kellemes természetű teremtéssel még soha az életben nem találkoztam. És szerintem azzal, hogy elveszítetted a mobilod és vele együtt a többiek számát, Isten akar a felé az élet felé terelni, amit megérdemelsz.

Vacsorára homárt ettek, amit méregdrága pezsgővel öblítettek le. Fern azt mondta, meg kellene ünnepelniük, hogy Lotte felszabadult a múltja emlékeinek nyomása alól, a háta mögött összesűgő és folyamatosan sajnálkozó emberektől.

- Sosem tartottam Dale-t neked megfelelő barátnőnek. '; Az ilyeneket hívom „erőszakos alakoknak”.

A következő pár napban, míg a Hyde Parkban sétáltak vagy a Bond Streeten vagy a többi - Fern szavaival - elegáns utcán nézelődtek, bőven kifejtette, mit ért az erőszakos alakok kifejezésen. Olyan embereket, akiknek domináns a személyiségük, akik úgy vonzzák magukhoz a többieket, mint mágnes a vasreszeléket, és igazi követőkké teszik őket. Azt ugyan hangsúlyozta, hogy a legtöbben ezt jó cél érdekében teszik, mint Gandhi, Nelson Mandela és a többi ismert ember, akiknek lelkes hívei vannak. Azonban sokkal többet beszélt azokról, akik ezt a tehetségüket gonosz célra használják fel, mint Mugabe, Hitler és Sztálin, hogy csak a leghírhedtebb diktátorokat említse.

Bár egyszer sem ejtette ki a száján, hogy Dale gonosz vagy megátalkodott lenne, hangsúlyozta, hogy megváltoztatta Lotte-ot. Természetesen ez igaz volt, legalábbis amennyiben Dale bátorította Lotte-ot, hogy legyen asszertívabb, nyitottabb és merészebb. Ám Fern egy lépéssel tovább ment, arra célozgatott, hogy Dale befolyásának köszönhető, hogy Lotte kihívóbban öltözködött, és megkockáztatta, hogy egyedül menjen ismeretlen helyekre, éppen ezért

erőszakolhatták meg. Azt is hozzátette, Dale azért volt mérges, hogy az eset után Fern ápolta Lotte-ot, mert egyedül ő akart uralkodni fölötte.

Lotte akkor még nem hitt Fern elméletében, de olyan volt, mint a vödörbe lassan csordogáló esővíz, és ahogy múltak a napok, azon kapta magát, hogy hajlandó ezt igazságként elfogadni. Lassan azt is elhitte, hogy sokkal jobb lesz neki a régi barátai nélkül. Fern természetesen ellenezte a homoszexualitást is, ezért Simon és Ádám még Dale-nél is rosszabbnak számított.

Lotte azt azonban azonnal elfogadta, hogy a miniszoknyái, feszes farmerjai és mélyen kivágott, spagettipántos felsői kihívóak, habár Dale-nek semmi köze nem volt ahhoz, hogy ilyeneket hordott. A nemi erőszak óta csakis melegítőnadrágot és bő pólókat vett fel, mert láthatatlanná akart válni. Amikor Fern felajánlotta, hogy segít neki új ruhákat választani, amelyek visszafogottak, mégis csinosak, Lotte őszintén örült.

A nyomott mintás ruhák, pasztellszínű kardigánok, magasan záródó blúzok és lábszárközépig érő szoknyák, melyeket Fern javasolt, Dale-t nevetésre ingerelték volna, de Lotte ezekben a ruhákban biztonságban érezte magát. Néha, amikor megpillantotta a tükörképét, úgy érezte, mintha egy ötvenes években játszódó amerikai film statisztája lenne, de mivel a háttérbe akart húzódni, ezek az öltözékek tökéletesen megfeleltek neki. Senki sem fordult utána.

Imádta azt a két hetet, amit a Dorchesterben töltöttek. Amikor Fern és Howard üzleti ügyek miatt elmentek, nyugodtan olvashatott, videózhatott, vagy sétálhatott a Hyde Parkban. Az utóbbi egy évben nem sok ideje jutott saját magára, hogy csöndben gondolkodhasson. A Dale-lel közös kabin olyan volt, mintha egy pályaudvaron laktak volna: folyamatos jövés-menés, állandó zaj. Még a szalonban is folyton nagy nyomás nehezedett rá: a vendégek néha kötekedtek, a menedzser minden egyes nap megpróbált bepréselni egy-két pluszvendéget, és a többi lány sokszor gonoszkodott egymással.

Most semmi más dolga nem volt, mint hogy odafigyeljen Fern ruháira, elkészítse a frizuráját és kifesse a körmét, és ha távollétükben telefonon keresik őket, átvegye az üzenetet. Egyáltalán semmi miatt nem kellett aggódnia, önálló döntéseket sem kellett hoznia, mert Fern és Howard mindent elrendezett helyette.

Az első hét végén már azon töprengett, hogyan fog egymaga boldogulni, amikor a házaspár visszatér Amerikába. Persze tud magáról gondoskodni, de még mindig elfogta a pánik a tömegben, gyakran teljesen ledermedt, amikor egy idegen közelített hozzá. Már közel sem tűnt olyan vonzónak a terve, hogy vidékre költözzön.

A második hét közepe táján Howard kijelentette, azon gondolkodnak, hogy mégis Angliában maradnak még pár hónapig, hogy kiterjesszék az itteni üzleti érdekeltségeiket.

- De ez nagyban függ attól, hogy találunk-e megfelelő bérleményt és házvezetőnőt — mondta. - Fernnek nem megy valami jól a főzés, takarítás és a mosás, de elég nehéz rátermett házvezetőnőt találni, mert nekünk olyan kell, aki

hűséges, teljesen diszkrét, és nemcsak tiszteletben tartja, hanem osztja is a hitünket.

Lotte azonnal közölte, hogy ő pont ilyen házvezetőnő lenne.

Megpróbálták lebeszélni róla azzal, hogy biztosan nem s/ívesen lenne egész nap egyedül, és hogy nincsenek barátai :\\ közelben. Lotte azonban váltig állította, hogy ez cseppet sem zavarná, mert még szüksége van egy kis nyugalomra és magányra, mielőtt visszatér a régi életéhez. Majd kiugrott a bőréből, amikor a házaspár azt mondta, örülnének, ha velük tartana. Meg arról is elbeszélgettek, hogy év végén magukkal vinnék az Allamokba, de ha szeretné folytatni a fodrászkodást, akkor segítenének neki saját szalont nyitni ott, ahol kedve tartja. Lotte-ot nagyon meglepte, hogy ennyire hamar találtak kibérelhető házat.

Csütörtök reggel elmentek, és este már szerződéssel a zsebükben tértek vissza, sőt Howard egy új, fekete Mercedest is vett.

- Ahhoz a Chichester nevű furcsa helyhez van közel — újságolta Fern. - Elég közel leszünk a tengerhez, hogy hajókázhassunk, és a ház nagyon édes.

Szombat reggel hagyták el a Dorchestert, útközben megálltak megebédelni, és legközelebb csak Chichester mellett a szupermarketnél parkoltak le, hogy beszerezzék a szükséges élelmiszereket. Délután négy előtt érkeztek Itchenor faluba, amely tíz-tizenkét kilométerre leheteti Chichesteren túl.

Lotte aznap meglehetősen jól érezte magát, izgatott volt, boldog, és derűlátó a jövőt illetően. Emlékezett rá, olyan volt, mintha egy sötét alagútból lépett volna ki a fényre. Gyönyörű nap volt, mindenütt a közelgő tavasz megannyi apró jele fogadta: birkák legelésztek a földeken, nárciszok illatoztak a kertekben, a fák virágaikat bontogatták. Fern útközben megjegyezte, hogy Lotte-nak meg kellene tanulnia vezetni, mert egy kicsit el lesz zárva a világtól, mivel a buszok elég ritkán közlekednek.

— Veszek egy biciklit - mondta Lotte, és már el is képzelte, milyen jó lesz kerekezni a falvakat körülvevő utakon vagy a meleg napokon a tengerparton. Sussexnek ezt a részét egyáltalán nem ismerte, de hallotta, hogy igazi biciklisparadicsom, annyira sík vidék.

Mégis amikor Howard bekanyarodott egy keskeny útra két magas sövényfal között az összehajló lombok alá, és Lotte meglátta a házat, minden izgalom elszállt belőle, és úgy érezte, rászedték.

Fern elmondásából egy helyes kis házra számított — ehelyett az első szó, ami Lotte eszébe jutott, a furcsa volt, amit rögtön követett a kísérteties.

A falu egy hosszú, széles út mellett terült el, amit fűszegély és gyönyörű, öreg fák szegélyeztek. Szinte az összes ház olyannak tűnt, mintha gazdag embereké lett volna, és nem látott köztük két egyformát. Hatalmas, képeslapra illő, zsúptetős házak, nagy, Tudor korra emlékeztető kúriák és tágas családi házak, melyeket a húszas-harmincas években húztak fel a dúsgazdag tulajok. A legtöbbjét nagy kert övezte, de még a kisebb, régebbi kőházakat is, amelyekben hajdanán valószínűleg mezőgazdasági munkások laktak, gondosan és értő szeretettel újítták fel.

A „Drummond” azonban, ahogy a Fern és Howard által kibérelt házat nevezték, csúnya, szürke kőből épült, lőrésszerű ablakokkal. A tető szélén kőcsipke futott, és a nehéz, bejárati ajtó is jobban illett volna egy kastélyhoz.

Lotte egy árva megjegyzést sem tett, mert ha Fémnek ez tetszik, nem akarta a véleményével megbántani.

Nyilvánvaló volt, hogy a két szomszéd eladott egy-egy kisebb sávot hátul a saját telkéből, hogy a Drummondot oda építsék, és csak egy keskeny bekötőutat hagytak a két szomszédos kert között. Lotte úgy gondolta, valószínűleg a harmincas években épülhetett ez a fürmedvény, amikor nehéz idők jártak, és a helyi hatóságok nem mindig ellenőrizték, hogy illik-e a környékhez az a ház, amit felépíteni készülnek. Kétség sem fért hozzá, hogy a szomszéd házak tulajdonosai azért növesztettek sűrű sövényfalat, hogy látni se kelljen ezt az ocsmány építményt.

Még az előkert is komor hangulatot árasztott: sehol egy nárcisz vagy virág a fákon, csak a keskeny, csöszzerű átjáró a sövény sor között, ami a ház előtti tágasabb, kövezett területre vezetett. Vékony virágágyások húzódtak az út két szélén egészen a bejárati ajtóig, és leszámítva egy-egy szál gazt, csak szikkadt virágföld volt mindegyikben.

- Hát nem édes? — kiáltott fel Fern megint, amikor bevitték a bőröndöket és a megtömött bevásárlószatyrokat. - Annyira angol!

Lotte legszívesebben közbekotyogott volna, hogy nem is angol, hanem inkább a skót főúri felé hajlik, és az építész megérdemelné, hogy bezárják. Természetesen egy szót sem szólt, habár odabent félhomály derengett a keskeny ablakok miatt. A konyha is csak azért volt világosabb, mert tetőablakot kapott, de a házban az egész berendezés ugyanazt a stílust követte: sötétvörösek, barnák, kékek és rozsdabarna árnyalatok.

— A dolgozószobánk - mondta Fern, és a bejárati ajtó mellett nyíló helyiségre mutatott. - Ez pedig az étkező - folytatta, és kinyitotta a dolgozószoba melletti ajtót. Sötétkékre festett helyiség volt, a fal mentén üveg mögé helyezett vitorláshajó-modellek sorakoztak egyéb tengeri tárgyak, köztük egy hatalmas iránytű társaságában. Még az asztal és a székek is úgy néztek ki, mintha egy tiszt szobából hozták volna őket, sötétvöröses fakeretük barna bőrkárpitot fogott közre. A konyhát is elborították a hajózási relikviák: egy sárgaréz hajóóra, bonyolult csomók üvegdobozokban és hasonlók. Még egy világítótorony alakú süteményes doboz is állt a pulton.

Odafönt a nagy háló elfoglalta az egész utcafrontot, és a keskeny ablakok egyedül itt hatottak stílusosnak, mert négy darab is volt belőlük, leértek egészen a sötétvörös szőnyeggel borított padlóig. Lotte-nak még tetszett is a sötét viktoriánus stílusú tapéta és a *hozzá* illő függönyök, és feltételezte, Fernt ez a szoba csábította el a hatalmas ágygal és az egész falat elfoglaló szekrény sorral. Örült, hogy az ő szobája a hátsó traktusban helyezkedik el, és valamivel nagyobb ablakokkal rendelkezik. A rőt vörös berendezés nem volt olyan

nyomasztó itt, mint a többi szobában, és a sövénnel körülvelt kerten túl rálátott a földekre és egy csomó virágzó fára is.

Azonban Lotte már azon az első éjszakán is valami furcsát észlelt. Amikor Fernnel a konyhában elpakolták az élelmiszereket, különösnek tetszett, hogy az asszony már előre tudta, mit hova fog tenni. Az emberek általában nem így viselkednek egy vadidegen házban. Amikor kiégett a villanykörte az előszobában, Howard egyenesen odalépett az egyik szekrényhez a bejárati ajtó mellett, és elővett egy új izzót. Lotte-nak eszébe sem jutott volna ott keresgélnie. Örült, hogy vendéglátói ennyire otthon érzik magukat, ugyanakkor ez kissé természetfölöttinek is hatott.

Lotte csak pár nappal később fedezte fel az alagsorba rejtett vendégszobát és fürdőszobát. Amikor felhívta Fern figyelmét az odavezető ajtóra, mert azt hitte, ő sem tud róla, Fern mintha inkább csak nagyon mulatságosnak találta volna a dolgot.

Lotte annak ellenére boldog volt, hogy furcsának találta a házat, és szomorkodott, amiért az összes barátja elérhetőségét elveszítette, mert nagyon szeretett volna néhányukkal kapcsolatba lépni. Fern és Howard nem voltak követelődzők, könnyen ki lehetett jönni velük, mindent ín égettek, amit főzött nekik, nem tartották rideg időbeosztáshoz, és értékelték, amiért vezeti a háztartást.

A legtöbb nap elmentek valahova, néha csak pár órára, máskor kihajóztak a part mentén, mert vettek egy kis vitorlást, ami ott várta őket. Olyankor intézték a bevásárlást is.

Lotte reggelente takarított ki, és kimosta a szennyest, délután pedig sétált a környéken. West Itchenor és a tenger másfél kilométernyire lehetett, de annyira szerette, hogy a legtöbb nap kijárt oda. A kiterjedt chichesteri kikötő természetes képződmény volt, egyik oldalról a Hayling-sziget, a másikról a csodálatos, homokos fövenyű partszakasszal rendelkező West Wittering határolta, és a kettő között ott sorakozott a sok kis falu: Bosham, Birdham és West Itchenor.

Ez utóbbi helyen nem sok érdekesség fogadta az erre tévedőt, csak egy kocsmá, egy hajóépítő és néhány helyes, régi ház, viszont innen indult a komp át Boshambe, és Lotte imádta nézni a tengert, a víz fölött köröző madarakat, miközben a szél bele-belekapott a hajába. Itt az ushuaiai események emléke lassan elhalványodott.

Azonban alig telt el egy nap, hogy Lotte ne gondolt volna Simonra és Adamre. Nem volt meg az a mentsége, hogy nem tudta a címüket vagy a telefonszámukat, és azért nem keresi meg őket, hiszen mindkettő mélyen bevésődött az emlékezetébe. Egyetlen dolog *akadályozta*, meg: félt, hogy megjelennek látogatóba. Pontosan tudta, hogy Fern és Howard nem fogadná szívesen a másságukat nyíltan vállaló párt. Ha viszont arra kéri a barátait, hogy ne telefonáljanak, akkor tudnák, hogy ez az oka, és szinte hallotta is Simont, ahogy megkérdezi, hogyan képes ilyen előítéletes embereknek dolgozni.

Minél tovább halogatta, annál nehezebbnek érezte, mert tudta, hogy a barátait megbántaná és aggasztaná a hallgatása.

Ahogy áprilisban és májusban egyre kellemesebb lett az időjárás, Lotte figyelme úgy fordult mindinkább az előkertben levő kopár virágágyások felé. A szülei lelkesen kertészkedtek, neki ugyan sosem engedték meg, hogy a gyomláláson és a locsoláson kívül bármit is elvégezzen, de meg tudta különböztetni a virágokat, és tudta, milyen körülményeket kedvelnek.

A faluban rengeteg hobbikertész lakott, akik a fölösleges palántáikat árulták. A növényeket a kapujuk elé tették ki egy kisasztalra, és az értük járó pénzt a becsületkasszába kellett bedobni. Fern heti húsz font zsebpénzt adott Lotte-nak. Mivel ritkán járt be a városba, nemigen volt mire elköltenie, és most ezen vásárolt növényeket.

A citromillatú muskátlit az első körben szerezte be, cserépbe ültette, és odahelyezte a bejárati ajtó mellé, mert tudta, hogy a tél beálltával be kell majd vinnie, de addig is kellemes illatot *áraszt*, valahányszor elmennek mellette, és hozzáérnek.

Az előkertben két virágágyásba bugatölcsért, levendulát és évelő muskátlit ültetett, és mire megérkezett az iga-/i nyár, dús virágukkal és leveleikkel kihajoltak az ösvényen és tompították a ház komorságát.

Egyik este vacsora közben megkérdezte Fern és Howardot, hogy szerintük a ház tulaja nem bánná-e, ha a hátsó kertben is kialakítana egy virágágyást, mert ahhoz fel kellene ásnia egy darabon a gyepet.

- Semmi értelme - vágta rá Howard meglepő heveséssel. - Nem leszünk itt olyan sokáig.

Fern zavarba jött férje megjegyzésétől, és azzal vette el az élet, hogy hangsúlyozta, mindig is mondta, lehet, hogy hamarosan visszatérnek az Államokba.

- Igen, tudom - válaszolt Lotte, és zavarodottan nézett egyikről a másikra, mert tudta, hogy valami van a háttérben, amit nem mondanak el neki. - Ó, miattam ne aggódjanak — tette hozzá, mert azt hitte, a *házigazdái* attól tartanak, hogy cserbenhagyják. - Vissza tudok menni Brightonba, már rendbe jöttem.

Csakugyan így érezte. Már nem kezdett hevesen verni a szíve, valahányszor egy magányos férfi közeledett felé, és néha már úgy érezte, szívesen elmenne egy szórakozóhelyre, már ha lenne, aki vele tart. Annyira hiányzott neki Dale és Scott, mindent megadott volna azért, hogy felhívhassa őket, és megint találkozzanak. Ha *igazán* őszinte akart lenni, el kellett ismernie, hogy kissé unja már a folytonos imádkozást, amiben kénytelen részt venni.

Fern és Howard imádkoztak reggel, mielőtt elindultak valahova, és este megint. Vasárnaponként Howard hosszú szakaszokat olvasott fel a Bibliából. Eleinte megnyugtató volt, sőt úgy találta, a magányos imádkozás olyan, mint a meditáció, és megnyugtatója. De most már nem érezte szükségesnek, és kicsit idegesítette, hogy elvárják tőle, vegye át a hitüket.

- Azért nem hagyunk itt szívesen, mert abban reménykedtünk, velünk leszel, amikor megérkezik a kisbabánk - fakadt ki Fern váratlanul.

— Babát vár? - kiáltott fel Lötte. Úgy gondolta, hogy így negyvenen túl Fern már túl idős *hozzá*. — Ez csodálatos!

— Ó, nem, nem vagyok terhes. Nekem nem lehet, sosem lehetett gyerekem - vágta rá Fern. - Arról van szó, hogy próbáltunk találni valakit, aki megajándékozna minket egy gyermekkel.

— Úgy értik, örökbe fognak fogadni egy kicsit? - kérdezte Lötte.

— Nem, a mi gyerekünk lesz, vagy legalábbis Howardé. Lötte a homlokát ráncolta.

- Úgy érti, béranyát keresnek?

— Igen, nagyjából erről van szó.

Két pohár brandy után Fern elmesélte Lotte-nak a szomorú történetet, hogy a házasságuk elején többször is elvetélt, és végül kénytelenek voltak kivenni a mehet. Elmondta azt is, mennyi mindent meg tudnának adni egy gyereknek, kellemes otthona lenne az Államokban, pénze a bankban, és rengeteg szeretetet kapna. Hozzátette, bárcsak korábban próbálkoztak volna meg az örökbefogadással, mert most már túl öregnek számítanak.

Több angliai szervezetet is megkerestek, akik felajánlották, hogy kapcsolatba hozzák őket olyan nőkkel, akik hajlandóak spermadonortól teherbe esni, de amikor utánajártak, kiderült, hogy vagy züllött életet élő drogosokról van szó, vagy enyhén zavarodott emberekről, akik könnyen lehet, hogy irracionálisan viselkednének, amikor a kisbaba megszületik.

— Most ajánlottak egy romániai nőt, aki állítólag tökéletes lenne nekünk.

Szóval eredetileg oda akartunk utazni, nem azonnal vissza Amerikába. De még mindig nehéz

lesz szívünk miatta. A nő nem beszél angolul, szóval semmiben sem lehetünk biztosak.

Fern olyan szomorúnak és zaklatottnak látszott, hogy Lotte megölelte.

- Nem is tudtam, hogy ennyire vágyik gyerek után... — , mondta őszinte együttérzéssel. - Bárcsak segíthetnék valahogy.

- Már azzal is segítesz, hogy itt vagy velünk - válaszolt Fern, és szeretettel megpaskolta Lötte arcát.

Fern és Howard elutazott Romániába, de két nap múlva vissza is tértek.

- Majdnem olyan idős, mint én! — Fern csalódottnak és bánatosnak tűnt. -

Szerintünk valaha prostituált volt, nagyon piszkosnak tűnt, és vastagon ki volt mázolvá.

- Ezek szerint csak a pénzért vállalná? - kérdezte Lötte.

- Mind csak azért csinálja... - dörmögte Howard.

- Én nem, én szeretetből vállalnám - bukott ki Lotte-ból.

Igazából át sem gondolta a szavait, csak arra célzott, hogy ilyesmit csakis szeretetből szabadna vállalni, például amikor egy nő a meddő testvére helyett szüli meg a babát. Fern arca azonban azonnal felragyogott.

- Megtennéd nekünk? - kérdezte, és hangja rekedtes lett az elérzékenyüléstől. Ez volt az a sorsdöntő pillanat, amikor Lotte-nak határozottan ki kellett volna fejtenie, hogy általánosságban, elméleti megközelítésben beszélt, és nem felajánlja nekik, hogy béranya lesz. Fern és Howard azonban esélyt sem adott neki, hogy kimagyarázza magát. Olyan buzgón ölelgették egymást, hálát adva az Úrnak, amiért elküldte Lotte-ot nekik, hogy úgy érezte, képtelen megmondani nekik, mennyire félreértették.

TIZEDIK FEJEZET

— Tényleg felajánlottad, hogy megszülsz a gyereküket? - szakította félbe Dale hitetlenkedve.

— Nem, dehogy! — kiáltott fel Lotte. — Mindössze annyit mondtam, hogy ilyesmit csakis szeretetből szabad csinálni. De Fern beindult, mint egy buldózer, bármit mondtam, mindent félresöpört. Másnapra összeszedtem a bátorságomat, hogy közöljem vele, félreértett, és szó sem lehet róla, hogy ilyesmit tegyek, de kinevetett, azt mondta, hogy csak megijedtem, de semmi baj nem lesz... Mire föleszméltem, már terveket szövögettek, ovulációs naptárt szerkesztettek, és elmagyarázták, hogyan kell minden reggel megmérnem a hőmérsékletemet, hogy tudják, mikor vagyok a legtermékenyebb. El nem tudom mondani, mennyire kiborultam, egyedül abban voltam biztos, hogy menekülnöm kell.

- Ha már a menekülésnél tartunk - mondta Dale -, nem kéne megpróbálni betörni az ajtót? ^

- Nem lehet, már próbáltam - sóhajtott Lotte. - Tömör tölgy, csak láncfűrészsel lehetne átjutni rajta.

- Szerinted ki van odafent? - Dale félredöntötte a fejét, úgy fülelt.

- Szerintem senki... Howard valószínűleg itt járt, de, gondolom, mostanra már elment. Én semmit sem hallok. Nem hiszem, hogy az előtt visszajönne, hogy eldöntötte, mihez kezdjen velünk. Valószínű, hogy még akkor is valaki mást küld, hogy elvégezze helyette a piszkos munkát.

- Ez azt jelenti, hogy nem kapunk enni sem? — nyögte Dale.

Lotte habozott.

- Nem tudom - válaszolta elhaló hangon.

Dale rádöbbsent, hogy Lotte ilyen finoman akarja felkészíteni rá, hogy éhezniük kell — végül is semmi értelme olyanokat etetni, akiktől meg akar szabadulni az ember -, ezért tudatosan törekedett arra, hogy elnyomja az egyre növekvő félelmét és kétségbeesését.

- Jól van, akkor jobb, ha nekiállunk kitervelni, hogyan gyűrjük le a pasikat, akik értünk jönnek majd - mondta sokkal lelkesebben, mint amilyen valójában volt.

- Ezen nagyon sokat gondolkodtam, amikor annak idején idelent rostokoltam — mondta Lotte. - Azt találtam ki, hogy az ágyon heverve ájultnak tettetem magam. Akkor annak, aki lejön értem, föl kell emelnie. Azt terveztem, hogy a körömreszelőm a szemébe nyomom, és amíg üvölt a fájdalomtól, ki tudok rohanni.

- De nem jött össze? - Dale magasba vonta a szemöldökét.

— Nem így vittek ki. Szeretnéd, hogy tovább meséljem, mi történt velem? Dale bólintott. Szüksége volt valamire, ami elvonja a figyelmét arról, hogy milyen veszélyes helyzetbe kerültek.

- Pár nappal azután, hogy szóba került ez a gyerekvállalásos dolog, elmentek valahova - folytatta Lotte hátradőlve, ahogy visszaemlékezett mindarra, ami akkor történt.

Arra ébredt, hogy az eső veri az ablakot, és amikor kiment a fürdőszobába lezuhanyozni, a langyos májusi hőmérséklet ellenére reszketett. Később, amikor felvette az egyik nyomott mintás ruhát, amit Fern javaslatára vásárolt, hirtelen meglátta, milyen borzalmasan fest benne. Döntő pillanat volt, mert hirtelen átlátott mindenben, amit eddig kedvességnek és gondoskodásnak értelmezett, látta, hogy mennyire ki volt éhezve a szeretetre, és rádöbben, hogy Fern és Howard egy hosszú játékot játszottak vele.

Beszippantották a saját életstílusukba azzal, hogy egy luxushotelbe vitték, mindent megadtak neki, hogy jól érezze magát, de ugyanakkor elválasztották régi barátaitól, azzal az ürüggyel, hogy csak meg akarják védeni. Még a régi ruháit is eltüntették, és újakat vetettek vele, ezzel is azt erősítve benne, hogy rettegnie kell minden férfitől, aki csak ránéz. Amint ide lérték, megadták neki a szabadság illúzióját: végül is bármikor kísérelhetett az ajtón, amikor csak kedve tartotta. Pedig igazából olyan lelkiállapotba hozták ezzel, hogy annyira lekötelezettnek érezte magát, és annyira függött tőlük, hogy már saját akarata sem volt.

De még nem egészen jutott el arra a pontra, hogy önszántából gyereket szüljön nekik. Most végre megértette, hogy ez a tervük, és tudta, hogy olyan gyorsan el kell menekülni tőlük, ahogy csak bír.

- Ma beugrunk Londonba - mondta Fern reggeli közben. - Szeretnél velünk jönni?

Lotte szíve nagyot dobbant. Nem azért, mert felajánlották, hogy Londonba menjen, hanem azért, mert elérkezett a tökéletes alkalom ahhoz, hogy elszökjön. Órákra távol lesznek, és ugyan gyávaságnak érezte, hogy nem mondja meg nekik, mire készül, képtelen lett volna elviselni Fern érzelmi zsarolását azzal, hogy milyen jók voltak hozzá.

- Szerintem inkább itt maradok, ha nem bánják - mondta. - Olyan rossz az idő, és ha Londonban is ilyen, úgysem sétálhatnék, nem tudnék körbenézni a városban, amíg ügyeket intéznek.

Úgy tűnt, egyiküket sem aggasztja a döntése, fél órával később kocsiba is ültek, és azt mondták, nem valószínű, hogy este nyolc előtt hazaérnének.

Lotte elmosogatta a reggeli edényeket, kisöpörte és rendbe tette a konyhát, és hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, hogy átnézi Fern és Howard papírjait a dolgozószobában, mielőtt örökre elmegy.

Normális körülmények között sosem turkált volna mások holmijában, de feltételezte, sokkal kevésbé fogja gyötörni a lelkiismeret-furdalás a szökés miatt, ha talál valamit, amiből az derül ki, korántsem olyan istenhívő, tiszteletre méltó emberek, mint amilyennek kiadták magukat. Az asztalfiókokban semmi szokatlant nem talált, csak régi tankolások számláit, vásárlást igazoló blokkokat és néhány számlatömböt az Amerikában bejegyzett, sportfelszereléssel kereskedő cégük nevére.

Az iratszekrény azonban le volt zárva. Lotte még sosem látta nyitva, és feltételezése szerint csupa olyasmit őrzött, ami a ház tulajdonosáé volt. De amint kihúzta a polcról az egyik mappát, hogy megnézzze, mi van benne, egy apró kulcs esett ki alóla.

A mappa levelezést rejtett, legtöbbje nemrégien kelt, és olyan kereskedelmi célú telekre vonatkozott, amit a Ramsden házaspár készült venni Southamptonban. Lotte többször is hallotta, amint nyíltan beszélgetnek erről. Egy félig elhagyott raktáráépületről volt szó, amit le szerettek volna bontatni, hogy a helyére egy irodatömböt építsenek, de furcsamód az összes levelet Mr. és Mrs. Gullicknek címezték, nem Ramsdenéknek.

Eszébe sem jutott belenézni a többi mappába, mert már akkor itt voltak, amikor beköltöztek — úgy gondolta, mind a tulajé -, és inkább belepróbálta a kulcsot az iratszekrénybe. A kulcs könnyedén elfordult, és Lotte mind a három fiókot ki tudta nyitni. A legfelső fiókban megtalálta a régi mobilját számos kis doboz társaságában.

Azonnal felismerte, mert noha a szokásos fekete Nokia volt, Lotte egy sor öntapadós kristálykövel díszítette a kijelző körül.

Úgy érezte, mintha valaki gyomorszájon vágta volna, még a lélegzete is elakadt. Könnyek szöktek a szemébe, mert hazudtak neki, amikor azt állították, hogy nem látták a telefont, még az autókölcsönzőt is felhívták, hogy megkérdezzék, megtalálták-e, és később, amikor elkeseredett, hogy elveszíti a kapcsolatot az összes barátjával, azzal próbálták nyugtatni, hogy biztosan a southamptoni kikötőben lopta ki valaki a mobilt a táskájából.

Milyen könnyű lehetett Fernnek becsúsztatni a kezét Lotte retiküljébe, amikor beültek a kocsiba, és elemelni a telefont. Ennél hathatósabban nem is tudták volna elvágni az ismerőseitől!

Ez azt bizonyította, hogy a szándékaik soha nem is voltak becsületesek.

Természetesen ennyi idő után az akkumulátor lemerült, és sajnos Lotte még a Dorchesterben kidobta a töltőt. Ennek ellenére örült, hogy megtalálta a mobilt, mert Chichesterben vehet hozzá egy másik töltőt, és akkor újra használni tudja a számát.

A második fiók felcímkézett dossziékat tartalmazott, mindegyiken csak egy Lotte számára semmitmondó névvel, de az egyiken az állt, Drummond, vagyis a ház neve, ezért ezt kihúzta a többi közül.

Az iratok legtetején levő levél egy adásvételi szerződés volt, amit egy londoni ügyvéd széljegyzett. A dátum szerint 2000 szeptemberében íródott, és a Drummond Mr. és Mrs. Gullick általi megvételére vonatkozott, kétszázötvenezer font értékben.

Lotte azt hitte, hogy a dosszié a tulajdonosé, és már épp ti-tte volna vissza a szekrénybe, amikor észrevette a tartó s/élére tűzött, kézzel írt jegyzetet. Csak egy lista volt: többek között irattartó szekrény, asztal, könyvespolc szerepelt rajta, de Fern írásával.

Lotte összezavarodott, hogy Fern miért tett volna bármit is ebbe a dossziéba, ha nem is az övé és Howardé, ezért ;í t lapozta a tartalmát. A papírok közt volt egy fénymásolt, kézzel írott levél egy bizonyos Mr. J. C. Wetherallnak, olyan tételekről, amikről Mr. és Mrs. Gullick szerette volna, ha a ház vételébe beleszámít. Egyértelműen Fern írása volt, így még akkor is, ha E. Gullickként írta alá, nem hagyott kétséget maga után az illető személyazonossága.

Lotte-ot mintha fejbe vágták volna. Nem csak az eltérő név miatt, mert azt megmagyarázná az, ha Fern leánykori neve Gullick, és valamiért Howarddal jobbnak találták ezt használni üzleti ügyekhez. De miért tettek úgy, mintha csak kibérelnék a házat? Vajon mi okuk lehetett erre?

Lotte nyugtalan szívvel emelte ki a következő irattarlót a Drummond címkéjű mellől, amelyen a Farnley felirat állt.

Kézzel írt leveleket talált benne, melyeket egy bizonyos Mr. és Mrs. Kentnek címeztek a connecticuti Hartfordba, és Marion Farnley küldte nekik egy illinoisai címről. Úgy tűnt, egy harmadik fél közvetített, mert az egyikhez egy Fernnek szóló megjegyzést csatoltak olvashatatlan aláírással: „szerintem ezeket látnod kell”.

Úgy tűnt, a levél írója, Marion Farnley állapotos volt, a gyereket júliusra várta, és valóban, az összes levél a terhesség lefolyásáról szólt, a nőgyógyászati klinikán tett látogatásairól és arról, mennyi súlyt szedett fel.

Lotte úgy sejtette, hogy a Kent házaspár segíti anyagilag, .1 miből arra gondolt, hogy rokonok lehetnek. A legutolsó levél, ami május 12-én kelt, mintha ezt erősítette volna meg, mert Marion megkérdezte, hogy minden el van rendezve a szanatóriumban, ahol a baba születni fog.

Ennek a levélnek kissé barátságtalan volt a hangneme: Marion azt tudakolta, hogy mikor utalják át a pénzt a számlájára. Lotte hátán végigfutott a hideg, amikor a következőket olvasta: „Elvárom, hogy ez még azt megelőzően megtörténjen, hogy a gyermeket átadom az új szüleinek.”

Lotte egy percig csak állt döbbenten a nyitott fiók mellett, a szája elé kapott kézzel. Hirtelen ráeszmélt, hogy dr. és Mrs. Kent, csakúgy, mint a Gullick házaspár, nem más, mint Fern és Howard, és az, hogy pénzt utalnak azért, hogy

egy kisbabát az új szüleihez juttassanak, csak egyet jelenthet: gyermekkereskedelmet!

Lotte egyesével átnézte a többi irattartót is, és legnagyobb rémületére rá kellett jönnie, hogy igaza volt. Ráadásul nem elszigetelt esetről volt szó, hanem több tucat anyáról szinte minden amerikai államból, és a legtöbb egy ideje át is adta a gyerekeit.

Ott állt minden feketén-fehéren a szülők nevére kiállított fizetési bizonylatok révén, a legtöbbjük több ezer dollárt kapott a szülés után. Mellettük ott sorakoztak tételesen lebontva az új szülők számlái is, nemcsak a Ramsden házaspár huszonötezer dolláros jutalékáról, hanem az anyák ápolási költségeiről is. Abból, amit olvasott, Lotte arra következtetett, hogy más is részt vesz ezekben az akciókban, mégpedig a connecticuti címen, valószínűleg ő vezeti az üzletet Ramsdenék távollétében. Úgy tűnt, mind Fern, mind Howard rendszeresen visszajárt oda, mert rengeteg hivatkozást talált a levelezésben arra, hogy a páciensek meglátogatták dr. Kentet, köztük az a márciusi dátum is szerepelt, amikor is elhagyták a Dorchestert, hogy villámlátogatást tegyenek Amerikában. Lotte semmi arra vonatkozó adatot nem talált, hogy Kiimsdenék hogyan találtak rá ezekre a nőkre. Úgy sejtette, sokan már eleve terhesek voltak, amikor találkoztak, de f ny-egy elejtett megjegyzés a kézzel - és láthatóan alig iskolázott nők által — írott levelekben arra utalt, néhányan bejegyezték, hogy spermadonortól legyenek állapotosak.

Lotte el is feledkezett az idő múlásáról, annyira lekötötte A figyelmét ez a visszataszító, mégis érdekfeszítő levélre és. Mindent el akart olvasni, hogy átlássa, Fern és Howard hogyan tartották ilyen sokáig észrevétlenül életben t/t a végtelenül jövedelmező üzletet. Valószínűsítette, hogy minden álnévhez tartozik hamis útlevél is, de nem értette, hogyan találtak rá azokra a párokra, akik annyira kétségbe voltak esve, hogy több ezer dollárt is hajlandóak voltak fizetni egy kisbabáért. Ilyen szolgáltatást mégsem reklámozhattak nyíltan.

Talált egy köszönőlevelet, amelyet egy Dallasban élő házaspár írt, amihez egy nagyon helyes, sötét, göndör hajú ' kisbaba fényképét is mellékeltek: „Áldjuk a napot, amikor Muriéi a Birthrightban odaadta nekünk a számukat. Már több mint két éve csak hitegettek bennünket, úgy éreztük, hogy sosem fognak segíteni rajtunk. Önök azonnal komolyan vettek bennünket, és valóra váltották az álmainkat! Isten áldja Önöket!"

Lotte arra gyanakodott, hogy a Birthright egy *bonafide* ¹ Örökbefogadási szervezet, és ez a bizonyos Muriéi, aki ott dolgozott, a háttérben jó pénzért Ramsdenékhez irányította az elkeseredett párokat.

Minél több információra bukkant, annál mérgeesebb és rémültebb lett attól, amit Fern és Howard művelt. Nem is értette, hogy volt képük hithű keresztényként pózolniuk, mikor a gyermektelen házaspárokon gazdagodtak meg. Lotte tudta, hogy az igazi örökbefogadási szervezetek minden egyes dolognak utánajárnak a fogadó családdal kapcsolatban, és sejtette, Fern és Howard csak egyetlen dolgot ellenőriz, mégpedig azt, hogy a házaspár, akinek átadnák a gyereket, csakugyan

ki tudja-e fizetni a jutalékukat. Nem tudnák, és nem is érdekelné őket, hogy betegek-e, esetleg szellemileg korlátozottak vagy szexuálisan aberráltak. És mi a helyzet a vér szerinti anyákkal? Minden nő, aki belemenne abba, hogy pénzért szüljön, gyanúsított. Talán alkoholisták vagy drogfüggők, lehet, hogy nemi betegségük van, és nagy valószínűséggel alacsony az IQ-juk. Lotte kételkedett abban, hogy bármelyik babát is alapos orvosi vizsgálatnak vetnék alá, mielőtt átadják az új szüleinek.

Lotte szíve a torkában dobogott, mert rádöbbsent, hogy amit most fölfedezett, az robbanásveszélyes, és azonnal indulnia kell, hogy értesíteni tudja a rendőrséget. Megint végiglapozta az iratokat, és mindegyik mappából kivett egy-egy különösen inkrimináló levelet, melyeket egy nagy manila borítékba helyezett. Miután sorban betolta a fiókokat és lezárta az irattartó szekrényt, visszatette a kulcsot oda, ahol találta, majd felrohant az emeletre, hogy összeszedje a holmijait, mielőtt távozna.

Lotte kilépett az ajtón piros bőröndjét cipelve, letette és megfordult, hogy bezárja a bejárati ajtót. Épp vette ki a kulcsot a zárból, amikor meghallotta a bekötőútra bekanyarodó autó zaját.

A szíve elszorult, és reszketni kezdett a félelemtől. Túl késő volt ahhoz, hogy kinyissa az ajtót és visszarohanjon, nincs menekvés.

A ház mellett egy lakattal lezárt kapu állt, a ház és a bekötőút két oldalán húzódó kerítés és a sűrű sövény kizárta, hogy arra meneküljön.

A fekete Mercedes lassított, majd megállt, Howard kiszállt, nyitva hagyva a kormány felőli oldalon az ajtót, szó szerint elzárva a magas sövény és az összeboruló lombú fák közötti keskeny járdához vezető utat. Fern is kiszállt a másik oldalon, és odament Lotte-hoz, aki csak állt ott félelemtől megkövültén az ajtóban.

- Csak nem mész valahova? - kérdezte Fern.

Az arca olyan rideg volt, akár a januári szél, zöld szeme most szinte feketén villogott. Mint mindig, nagyon csinos és ápoltság volt, leopárdmintás kendőt kötött krémszínű ballonkabátja nyakába, a sminkje éppolyan makulátlan, mint amikor elindult otthonról. Még a haja is, amit reggel Lotte fésült banánkontyba, tökéletes volt.

- Igen, úgy gondoltam, jobb, ha elmegyek — fakadt ki Lotte. — Haza akarok menni.

Fern mindig is tekintélyt parancsoló jelenség volt, de most, ahogy elindult Lotte felé, még magasabbnak és fenségesebbnek tűnt.

- De tudod, hogy otthon nem várnak szívesen - mondta behízselő hangon. - Gyere be, és mindent megbeszélünk egy kávé mellett. Annyira csalódott vagyok, hogy úgy próbálsz elosonni, mint egy éjszakai tolvaj, amikor nem vagyunk itthon. De talán ezt is meg tudod magyarázni.

Howard odalépett a felesége mellé, és Lotte rádöbbsent, ha megpróbálna eliszkolni mellette, a férfi könnyedén elkapná. Úgy gondolta, a legjobb támadás a védekezés.

- Megrémítettek azzal, hogy azt akarják, szüljek maguknak gyereket... Ez mindent megváltoztatott. Most már inkább el akarok menni.

- Ó, nőj már fel, Lotte! - dorgálta Fern, miközben Howard kinyitotta az ajtót. - Ha tényleg ennyire taszítana a gondolat, akkor nem erőltettük volna a kérdést.

- Egyáltalán fel sem kellett volna vetniük! - mondta Lotte felháborodottan.

Fern szorosan megfogta Lotte karját, és betessékelte a házba. Howard felkapta a bőröndöt, és bevitte, majd visszacsukta az ajtót, be is zárta, és a kulcsot a zsebébe mélyesztette.

— Nem akarok kávézni, és nem beszélek meg semmit! -mondta Lotte zavartan és riadtan. — Csak engedjenek el!

- Mire ez a nagy sietség? - kérdezte Fern. — Hiszen nem tettél semmit a bőröndödbe, ami nem a tied, ugye?

- Persze hogy nem. - Lotte most már rosszul volt, mivel Fern feltette a bőröndöt az előszobái székre, és készült kinyitni. A manila boríték a ruhái tetején hevert.

- Akkor nem bánod, ha belekukkantok... - mondta Fern, és felpattintotta a zárat. Először félresöpörte a borítékot, feltúrta a ruhákat, de hirtelen fölegyenesedett, és a magasba tartotta.

- Ez meg mi? - merőn, fagyos tekintettel nézett Lotte-ra.

Lotte tudta, hogy minden veszve. Fern ki fogja nyitni a borítékot, és amint meglátja, mi van benne, nincs az az isten, akinek a kedvéért most már elengedné.

— Jobb, ha belenézek, mert elvitte a cica a nyelved -mondta Fern.

Kihúzta a leveleket, és elsápadt, amikor rájött, mit talált.

— Te hálátlan dög! - üvöltötte. Egy lépést tett Lotte felé, és hatalmas pofont kevert le neki. - Minden tőlünk telhetőt megtettünk érted, te pedig arcul köpszt minket, és turkálsz a magánlevelezésünkben?

— Maguk kisbabákat adnak el pénzért! - kiáltotta Lotte magából kikelve. - Erre nincs mentség! Ezért segítettek nekem, miután megerőszakoltak? Abban reménykedtek, hogy terhes maradok, és jó árat kaphatnak érte?

Fern keze már lendült is, de Lotte elkapta, és a falnak lökte a nőt.

— Meg ne próbáljon még egyszer megütni! Megettetett azzal a sok vallásos szarsággal, úgy tett, mintha törődne velem! - kiabált Lotte. — De az egész csak színjáték volt! Maguk ketten hazug, csaló gazemberek, akik a gyengéken és a kiszolgáltatottakon élősködnek!

Howard, aki eddig csak állt, és nézte őket, most odaugrott, megragadta Lotte két karját, és hátracsavarta.

- Majd szépen lehiggadsz az alagsorban — mondta.

Howard olyan gyorsasággal gyűrte le, hogy Lotte magához sem tért, már lent is volt a lépcső alján, fent csapódott az ajtó, hallotta, ahogy fordul a kulcs a zárban, majd a konyha felé távolodó léptek zaját.

Annyira mérges volt magára, hogy még sírni sem tudott. Nem is értette, hogyhogy nem merült fel benne, esetleg azzal teszik próbára, hogy korábban térnek haza.

Tudhatta volna, hogy különösen éberek lesznek azok után, hogy felvetették, szülje meg nekik a gyereküket. Miért is húzta az időt azzal, hogy mindent elolvasott? Mi a fenének nem markolt fel csak úgy pár mappát, és sietett vele a rendőrségre?

A legrosszabb azonban az volt, hogy tudta, sosem fogják elengedni. Nem tehették, mert ha most szélnek eresztik, évekig kuksolhatnak a rács mögött. Kereken két nap telt el, mire lejöttek hozzá elbeszélgetni vele.

Ez alatt az idő alatt Lotte megpróbált azzal hatni rájuk, hogy kiabált, és ököllel verte az ajtót. Az egyik fiókban talált egy körömreszelőt, azzal próbálta kivájni a zsanért, a kissekreényt odatolta a keskeny ablak alá, hátha arra ki tud mászni. De amint ott egyensúlyozott a szekrényre helyezett imbolygó kisseken, szomorúan látta, hogy az ablak túl kicsi, sosem lesz képes átréselni rajta a vállát.

Arra gondolt, betörhetné az ablakot, és kikiálthatna, de tudta jól, hogy az ablak a ház mögötti víznyelő aknára nyílik, és nem valószínű, hogy a hangja elhallatszana a szomszédos házakig. Különben is, Fern és Howard ezek után ott-hon maradtak, könnyen lehet, hogy elfednék az ablakot, ha meghallanák, úgyszólván inkább ezt végső megoldásnak fogja tartogatni, hátha egyszer mégis elmennek valahova.

Amikor Howard végre kinyitotta az ajtót, sült csirke illata áradt be a konyhából, és Lotte kis híján elájult a hirtelen rátörő éhségtől.

- Megéheztél? - kérdezte Howard vigyorogva, mintha ez roppant vicces lenne. Lotte csak bólintani tudott. Bármilyen máshoz gyenge volt.

— Feljöhetsz, és megebédelhetsz velünk, amennyiben rendesen viselkedsz. Beszélni akarunk veled.

Egy órával később Lotte némán bámulta Fernt, ahogy a nő felvázolta neki a tervüket.

Addigra befalta az elé rakott csirkét, meggyőzte magát, hogy fogva tartói készek alkudozni, biztosan azért adtak neki mégiscsak enni. Azt várta, pénzt ajánlanak neki, hogy felejtse el, amit talált, és két bezárva, étien töltött nap után Lotte kész volt mindent kitörölni az emlékezetéből egy jó ebédért cserébe.

A házaspár azonban egyáltalán nem erre gondolt. Fern kijelentette, hogy Lotte-nak gyereket kell szülnie nekik, Howard lenne az apa. Amikor a kicsi megszületik, bejelentik a születést, kérvényezik az útlevelet, aztán ők hárman és a baba visszarepülnek Amerikába. Lotte ezek után szabadon hazatérhet, és kap tőlük ötezer dollárt, amennyiben *aláírja*, a megállapodást, hogy szabad akaratából egyezett bele, hogy Howard megtermékenyítse, és a szülés után nekik adja a gyereket.

Howard szinte meg sem szólalt, csak ült az asztalnál karba tett kézzel, hol Fernre, hol Lotte-ra pillantva. Kellemes vonásai és udvarias modora miatt az ember könnyen azt hihette, hogy az egészhez az égadta világon semmi köze, de ő volt az, aki dr. Kentnek adta ki magát, és több tucat nőt meggyőzött arról, hogy csakugyan orvos.

- Miért akarják, hogy magukkal menjek az Államokba? - kérdezte Lotte.

- Természetesen azért, hogy mindvégig szemmel tartsunk - mondta Fern. - Tudjuk, hogy ha New Yorkban, Philadelphiában vagy bárhol az Államokban elrohannál az első rendőrsre ezzel a sztorival, minden bizonyíték nélkül, csak kinevetnének. És természetesen ha ott az aláírásod a megállapodáson, úgysem állna meg a vád. De megpróbálunk tisztességesek lenni, épp azért küldünk haza ennyi pénzzel, hogy új életet tudj kezdeni.

Howard ezután visszakísérte a pincébe. Közölte vele, hogy gondolja végig a hallottakat.

Lotte-nak igazából nem volt mit végiggondolnia, mert semmilyen választási lehetőséget nem kapott. Bármit mondtak is, nem fogják szabadon engedni, sem Amerikában, sem itt, sem sehol másutt, sem most, sem soha. Egyszerűen nem teheték: túl sokat tud.

Ugyan meghajolhat, meggyőzheti őket, hogy szívesen belemegy a tervükbe, hogy kell neki a pénz, és sosem jár el a szája, de többet nem fognak megbízni benne.

A lényeg az, hogy meg kell majd ölniük. Vagy most, ha nem egyezik bele a tervükbe, vagy később, ha megadja nekik, amit akarnak. Pár hónapja azt sem tudta volna elképzelni róluk, hogy hazudhatnak, nemhogy gyerekekkel kereskedjenek és gyilkoljanak. Most azonban már semmi kétsége sem volt efelől.

Eltöprengett, hogy miért nem tűnt fel neki soha Fern eszelős tekintete vagy Howard sunyi nézése. Amikor a férfi imádkozott, vagy felolvasott a Bibliából, úgy viselkedett, mintha lelkész lenne. Ki tudja, miféle szerepeket játszott másutt? Az orvosról már tudott, de talán több is volt. Hogyan bízhatott meg bármelyikükben is ilyen magától értetődően ilyen sokáig?

Újabb huszonnégy óra telt el, mire Fern ismét kinyitotta az alagsorba vezető ajtót.

— Nos, mi a válaszod? - kérdezte nekidőlve az ajtófélfának, és ajka gonosz mosolyra húzódott. - Együttműködő leszel? Vagy még pár napig idelent akarsz maradni étel nélkül?

Lotte rosszul volt a rettegéstől.

— Hogy tehetik ezt velem? - kérdezte könnyekkel a szemében. — Annyira kedvesek és türelmesek voltak velem, amikor az a férfi megerőszakolt. Azt mondták, hogy a lányuknak tekintenek, most meg ez...

- Pontosan az irántad táplált érzéseink miatt választottunk téged, hogy kihordd Howard gyermekét - mondta Fern olyan széles mosollyal, mintha ettől kevésbé lett volna rettenetes az indítványa. — Azok után, amit tettünk érted, elvárnám, hogy ezt az apróságot örömmel megtedd a kedvünkért.

Lotte ekkor döbönt rá, hogy Fern valóban elmebeteg, mert csakis egy örült hiheti azt, hogy ez apróság.

Semmit nem nyer azzal, ha húzza az időt. Pontosan tudta, Fern szíves örömet hagyja napokon át éhezni. Ha az ő játékszabályaik szerint játszik, talán rámosolyog a szerencse, és lehetősége lesz megszökni.

— Rendben, megszülöm maguknak a gyereket — mondta Lotte, és igyekezett, ha nem is lelkesnek, de belenyugvónak látszani.

— Okos kislány... - Fern arca felragyogott. — Tudtam, hogy előbb-utóbb megjön az eszed. Akkor most fel is jöhetsz vacsorázni.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

- Megjöttem! - kiáltott Simon, amint nem sokkal öt után belépett a lakásba bevásárlószatyrot cipelve.

Amikor Lotte nem válaszolt, azt hitte, a lány csak ledőlt délutáni szunyókálásra, ezért bement a konyhába, és bepakolta az élelmiszereket a hűtőbe. Meglepte, hogy az ebédnél használt edények még mindig koszosán árválkodtak a csöpögtető rácsán, ez nem vallott Lotte-ra, aki mindig azonnal rendet rakott étkezés után.

Készített magának egy csésze kávé, majd végigment a folyosón át a nappaliba. A kanapén még látta a bemélyedéseket, ahol Dale és Lotte ültek. Lotte szandálja még mindig ott hevert a földön poharak és egy üres borosüveg társaságában. Simon elmosolyodott. Ez megmagyarázta a mosatlan edényeket — a bor minden bizonnyal azonnal Lotte fejébe szállt. Letette a kávéscsészét, és összeszedte a poharakat meg az üveget, hogy kivigye a konyhába. Ahogy végigment a folyosón, a nyitott ajtón át belátott Lotte hálósobájába, de senki nem feküdt az ágyon.

Simon rémülten besietett. A lány nem volt bent, és egyáltalán semmi szokatlan nem fogadta: minden a helyén.

Lotte-ot nem találta sem az ő szobájában, sem a fürdőszobában, és ugyan szíve szerint azt hitte volna, hogy kiugrott vásárolni Dale-lel, valami azt súgta neki, hogy ilyesmit nem tett volna.

Kalapáló szívvel felkapta a telefont, és tárcsázta Bryan nyomozó számát.

Ádám pár perccel később érkezett, miközben Simon még mindig arra várt, hogy kapcsolják a rendőrséget. Ő vette észre, hogy a biztonsági kamera lencséjére gyurmát ragasztottak, és ez egyértelművé tette, hogy Lotte nem Dale-lel ment el vásárolni.

— De nem értem, miért nyitotta ki az ajtót, ha nem látta, ki áll odakint - mondta Simon kétségbeesetten. - Azt hittem, tökéletes biztonságban lesz nálunk.

- Nyugodj meg, Simon! - Ádám megölelte. - Valaki biztos látott valamit. A rendőrség meg fogja találni.

A következő egy órában Ádám a rendőrségbe és a szomszédiakba vetett hite kezdett megrendülni. Sem a környéken lakók, sem az itt dolgozók nem vettek észre semmit. A rendőrség azonnal kiküldte a helyszínelő csapatot, hogy nézzék át a lakást és a kinti csigalépcsőt. De mivel senki sem látta sem azokat, akik

elvitték Lotte-ot, sem a kérdéses járművet, az egész kezdett szó szerint olyan lenni, mintha azt a bizonyos tűt keresnék a szénakazalban.

Ádám felhívta a Marchwood Kastélyszállót, mielőtt a rendőrség megérkezett volna, mert megtalálta Dale mobiltelefonját a kanapén. Dale nem érkezett vissza a szalonba, pedig Scott elmondása szerint a fél ötös busszal akart visszamenni Brightonból, ami azt jelentette, hogy legalább tíz perce meg kellett volna érkeznie.

Scott mélységesen megdöbbsent, és aggódni kezdett Lotte miatt, de ezen a ponton nem sok értelme volt azt feltételezni, hogy Dale-t vele együtt elrabolták. Végül is előfordulhat, hogy lekéste a buszt, és úgy döntött, inkább később megy haza taxival, bár ebben az esetben furcsa, hogy nem ment vissza Simonékhoz a mobiljáért. Simon ekkor felhívta Dávidét, kétségbeesett igyekezetében, hogy mindenkit értesítsen, akit csak kicsit is érdekelt Lotte sorsa.

Dávid egy órán belül meg is érkezett hozzájuk, még a helyszínelők javában dolgoztak a lakásban. Homlokán verejték gyöngyözött, sötét öltönye gyűrött volt, és a férfi szemében riadalom tükröződött.

- Szerintem elfelejtette megnézni a képernyőt, mielőtt aajtót nyitott — mondta, ahogy ott állt Simonnal és Adam-mel az előszobában, és a balkonon ügyködő helyszínelőket figyelte. — De akkor valószínűleg azt hitte, barát az. Lehet, hogy Dale visszaszaladt a mobiljáért?

- Talán ez lesz a válasz - mondta Simon. — De honnan tudták, hogy Lotte itt van?

- Az újságok megemléstették a helyet, ahol Scott és Dale dolgozik. Lehet, hogy délelőtt ott várták Dale-t, és idáig követték.

- De ugye, nem ölik meg? — Simon ajka megremegett.

- Nem feltétlenül — válaszolta Dávid, de hangja bizonytalanul csengett.

- Ugyan már! Mi más okuk lenne elkapni, mint az, hogy gondoskodjanak arról, hogy a rendőrség sose tudja meg tőle, mi történt? - vágott közbe Ádám.

- De mit tudhat, ami annyira szörnyű, hogy ilyen kockázatot vállaljanak? - tette fel a kérdést Simon értetlenkedve, és a fejét rázta.

Az egyik helyszínelő csapat részleges ujjlenyomatot talált a lépcsőkorláton, és némi homokot a két legalsó lépcsőfokon.

- Véleményem szerint ketten voltak, és mindketten kesztyűt viseltek - jelentette ki a magas, sovány, lefityedt szemhéjú tiszt. - A korlát számos részen teljesen tiszta, mint amikor kesztyűs kézzel megfogják. De az illető, aki a lányt fogta, valószínűleg levette a sajátját menet közben, mert zavarhatta valamiben. Talán meg kellett kötöznie a lányt vagy kinyitnia a járművet. A homok viszont érdekes, szerintem a cipőjükről került ide, mégpedig ez inkább tengerparti, mint építkezési homok.

— Meg lehet határozni, hogy pontosan honnan került ide? - kérdezte Dávid.

A férfi vállat vont.

- Csak tágabb körzetet. De minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni.

Bryan nyomozó kicsit később érkezett, és elkomorodott, amikor megtudta, Dale még mindig nem ért vissza a Marchwoodba.

- Ügy néz ki, őt is magukkal vitték... - mondta, és zavarában beletúrt a hajába. - Megnézzük a városban levő biztonsági kamerák felvételeit, körbekérdezzük a környékbeli üzletekben és lakásokban. Ha ezek Marchwoodtól idáig követték Dale-t, akkor a nap nagy részében itt várhattak valahol, szóval valaki biztosan látta őket vagy a járművüket. Dale három óra ötvenkor egy üzenetet kapott a mobiljára, válaszolt is rá, szóval tudjuk, hogy akkor még itt volt. Simon öt óra tizenötcor ért haza. Ez nagyjából egyórás időkeretet jelent, amikor a lányokat elvihették.

- A legtöbb üzlet és iroda már bezárt — jegyezte meg Simon.

- Reggel az lesz az első dolgunk, hogy végigjárjuk őket — nyugtatta Bryan, és azt javasolta, Simon és Ádám várakozzanak odabent. Megígérte nekik, hogy azonnal felhívja őket, ha bármi fejlemény van.

- Gondolkodott azon, amit a minap mondtam? Tudja, hogy szerintem a hajó, ahonnan Lotte-ot kidobták, vagy ahonnan elszökött, az valahonnan a chichesteri kikötőből jöhetett? - kérdezte Dávid, pedig meg volt győződve róla, hogy Bryan félresöpri a véleményét, ám nagy meglepetésére Bryan azt mondta, szerinte simán elképzelhető.

- Kevesen kockáztatnák meg, hogy vaksötétben kihajóznak a nyílt tengerre, hacsak nem nagyon tapasztalt tengerészek. De azok, akik azt a kikötőt használják, és akik errefelé szoktak hajózni, elég biztosak lehetnek a tudásukban ahhoz, hogy vész esetén kihajózzanak. Én azt mondom, az is ebbe a kategóriába tartozik, ha valakit vízbe akarnak dobni, és lehet, hogy a kisbabával is ezt tették. Dávid megborzongott a gondolatra. Egy csecsemő nem bírja sokáig a hideg vízben, és könnyen lehet, hogy elsodródott Lotte mellől.

Melyik anya akarná, hogy az erről való emlékei visszatérjenek?

- Akkor miért nem kutatták végig a hajókat? - kérdezte.

- Több száz hajótulajdonost kérdeztünk meg, de egy hatalmas területről beszélünk, Dávid. Harminc négyzetkilométernyi vízfelület, több mint háromezer-ötszáz kikötőhely, tizennégy hajóklub, és legalább napi tizenkétezer hajó fordul meg a körzetben.

- És mi van az egyenkénti házkutatással? — vetette közbe Dávid. - Ha az illető ott tartja a hajóját, akkor arrafelé is lakhat. Nem egy olyan eget rengető feladat ez. Itchenorban például csak kétszázhat lakás van. Néhány falu még ennél is kisebb. Nem gondolja, hogy itt az ideje nekikezdeni?

- Nincs konkrét bizonyíték arra, hogy Lotte ott volt, így nincs indok házkutatást elrendelni - világosította fel Bryan, és most már kicsit ingerültnek látszott amiatt, hogy Dávid meg akarja mondani, mit kellene tenniük.

- Eltűnt egy kisbaba! - mondta Dávid erélyesen. - Ez nem elég indok arra, hogy bizonyíték nélkül is mindent fölforgassanak?

— Lotte szó szerint bárhol megszüllhetette a gyereket, nem is biztos, hogy Angliában! — mondta Bryan elgyötörtén. - Már mondtam, minden bejelentett

születést megnéztünk abból az időből, amikor Lotte szülhetett, és minden kisbaba megvan.

— Lehet, hogy egy kerti fészerben jött a világra, egy faházban, bárhol, minden orvosi ellátás nélkül. Lehet, hogy halva született, vagy nem sokkal a születése után meghalt, és Lotte fogva tartói megszabadultak tőle - sorolta Dávid nekivadulva, a feldúltságtól remegő hangon. - Nem tudok semmit, de van egy olyan érzésem, hogy Lotte-ot egy tengerparti házban tartották fogva.

Bryan együtt érzően Dávid vállára tette a kezét.

- A legtöbb, amiből most kiindulhatunk, az a lépcsőn talált részleges ujjlenyomat és az, hogy talán valahol készült felvétel az elrabló járművéről. Már elkezdtek vizsgálni ezt a szálát. Arról lekéstünk, hogy a hatóság hírekben kérjük a szemtanúk jelentkezését, de mindent megteszünk, hogy a tízórásba bekerüljön. Holnap az lesz az első dolgunk, hogy beszélünk a munkába igyekvőkkel.

- Arra azért gondoltak, hogy amint tehetik, meg fogják ölni? — kérdezte Dávid kétségbeesetten. - Nem fogják halogatni, megölik, és elhúznak a francba!

— Ezzel egyet is értenék, ha csak Lotte-ot rabolták volna el, de Dale-t is... - mondta Bryan, és a telefonjára pillantott, mintha azt kívánná, hogy szólaljon már meg, és kapjon végre jó hírt. - Nem hiszem, hogy őt is el akarták vinni, és ez biztos bekavart a tervükbe. És szerintem Dale és Lotte nem fogják olyan könnyen megadni magukat.

Bryan nem sokkal ezután távozott, és alighogy elment, megjelent Scott - sápadtan és megrendültén. Dale nem érkezett vissza a Marchwoodba, és elmondása szerint mindenki elvesztette a fejét. Simon újabb adag kávé készített, és a négy férfi leült a nappaliban megbeszélni, mitévők legyenek.

- Szerintem az lenne a legjobb, ha magunk járnánk végig a házakat — vetette föl Dávid. - Ha négy részre osztjuk a területet, fogadni mernék, hogy pár napon belül a nagy részével végzünk is.

Simon és Ádám korántsem voltak ennyire biztosak ebben. Úgy érezték, ezzel magukra haragítanak a rendőrséget.

- Pedig szerintem jó ötlet — szólalt meg Scott Dávid védelmében. - Úgysem tudok dolgozni, míg elő nem kerültek. Legszívesebben most azonnal indulnék, és nekivágnék a keresésüknek.

Simon és Ádám egymásra pillantottak.

- Rendben - mondta Ádám. - Simon és én is benne vagyunk. A fenébe is, kit érdekel, ha felborzoljuk a kedélyeket? A lányok ezerszer fontosabbak!

Scott belekotort a kabátzsebébe, és elővett egy fényképet, amely a két lányt ábrázolta.

- Van szkennered, hogy kinyomtassuk, és megmutathassuk az embereknek?

Ádám bólintott, és átvette a képet. A lányok egy vendéglőben pózoltak barnára sülve, mint két modell. Dávid megnézte a fotót, és összevonta a szemöldökét.

- Nagyon szép kép, de kétféle, hogy Lotte így nézett ki, míg fogva tartották.

Elég jól értek a számítógépekhez, haván olyan képed, amin sokkal

hétköznapiabb, mondjuk nincsen kisminkelve meg ilyesmi, esetleg hátrafogott hajjal, akkor ráapplikálhatok egy sokkal kevésbé csinos ruhát, olyasmit, mint ami akkor volt rajta, amikor rátaláltam.

- Ha be volt zárva, akkor úgysem látta senki... - jegyezte meg Simon kissé zavartan.

— Lehet, hogy az elején nem volt bezárva—jegyezte meg Dávid, ami azt jelezte, rengeteget gondolkodott már a dolgon. - A rendőrség tudja, hogy Lotte egy ideig Londonban tartózkodott, mert a bankkártyájával új ruhákat vett. Amit nem tudunk, az az, hogy ezzel az emberrel vagy emberekkel ment oda, vagy ott találkozott velük. Bárhogy történt is, szinte biztos, hogy onnan elment vele vagy velük egy másik helyre, és valamiért nem hinném, hogy az akarata ellenére.

- Miért nem? — kérdezte Simon.

- Szinte egy teljes évig elég nehéz lenne valakit fogságban tartani — válaszolta Dávid. - Ráadásul közben terhes is lett. Szóval előfordulhat, hogy egy szerelmi kapcsolat, amely balul sült el.

- De azt nem tudhatjuk biztosra, hogy errefelé hozták - jegyezte meg Ádám.

- Nem, viszont elég valószínű. Lehet, hogy munkát ajánlottak neki, beszipantotta egy fura vallás, esetleg belezúgott egy pasasba, aki szerelmet és biztonságot ígért neki. Bármi volt is az oka, fogadni mernék, hogy önszántából jött ide.

- Minden tiszteletem a tied, Dávid — mondta Simon udvariasan -, de alig ismered... Mégis miből gondolod ezt?

Dávid sokatmondóan vállat vont, és kitárta a kezét.

— Nekem óvatos lánynak tűnt, nem olyan vadócnak, akit el lehet csábítani valami egzotikus és izgalmas ígérettel. Szerintem még egy olyan helyre sem szívesen költözne el, amit nem ismer. De Chichester biztonságosnak tűnhetett számára. Nincs messze a szülővárosától, ismerte a helyet.

- Davidnek igaza van abban, hogy Lotte óvatos. Ezer évbe tellett, mire rá tudtuk venni, hogy menjen el a hajóra dolgozni — mondta Simon, mintha hirtelen jutott volna eszébe mindez. - Egészen az indulás napjáig tartottam attól, hogy mégis visszakozik.

- De akkor miért akart hajón dolgozni? - kérdezte David.

- Leginkább a pénz miatt - felelte Simon. — Össze akart annyit szedni, hogy letehesse az előleget egy saját lakásra. Azért nem hátrált meg, mert állandóan azzal cikiztük, hogy úgyse fog elmenni. Szerintem úgy érezte, muszáj lesz, ha nem akar lebögni előttünk.

- Dávid fején találta a szöveget — szólalt meg Scott. — Lotte nemigen nevezhető vakmerőnek. Hacsak nem verték fejbe, és zárták be valahova. Csak akkor egyezett volna bele, hogy elmegy velük, ha megbízik bennük, és csakis olyan helyre, amit biztonságosnak tart. Szóval ebből arra következtethetünk, hogy nem hét lakat alatt őrizték, legalábbis az elején nem. Akkor viszont nagy a valószínűsége, hogy látták valahol.

- Oké, akkor ebben egyetértünk. Adott a ruha, amiben a parton találtam, és a tény, hogy más ruhákat is vásárolt a londoni tartózkodása idején. Ezekből sejthető, hogy nem nézhetett ki túl divatosan - Dávid elhallgatott, és új javai a fényképre bökött. — Szóval senki sem kapcsolná össze ezt a dögös csajt azzal a szakadt kisegérrel, akit esetleg láttak. Fejemet rá, hogy az egyik legnagyobb hiba, amit a rendőrség elkövetett, az volt, hogy olyan képet közöltek róla, amin fantasztikusan jól néz ki.

- Rengeteg képünk van róla a számítógépen — állt fel Simon. - Menjünk, és válasszunk ki pár használhatót.

- Tényleg mindnyájan benne vagytok, hogy holnap a keresésükre indulunk? — kérdezte Dávid. - Mi lesz a munkátokkal?

- Lotte sokkal többet ér, mint a hülye munka - mondta Ádám, mire Simon szeretettel mosolygott rá.

— Az tuti, hogy Marisa a fejemet veszi, karóba húz és Felnégyel... - mondta Scott. - De Dale és Lotte olyanok, mintha a testvéreim lennének, a két legjobb barátom. Nem hagyhatom őket cserben, szóval magasról teszek a munkára. Másnap reggel nyolckor Dávid a chichesteri kikötő kávéháza előtti parkolóban várta Scottot, ahogy azt előző este megbeszélték. Scott farmert és piros pulóvert viselt, így Dávid kicsit túlóltözöttnek érezte magát szövetnadrágban és kockás felöltőben.

— Nem volt gond, hogy szabit kértél? — érdeklődött, ahogy beléptek a kávézóba.

- Nem ment zökkenőmentesen a menedzser asszonnyal — fintorgott Scott —, sosem bírta Dale-t. De szerintem könnyen sztrájkba futhat, ha engem kirúg, mert az egész személyzet mellettem áll. És veled mi a helyzet?

- Én jobbára saját magam osztom be az időm — felelt Dávid. - Legfeljebb egy kicsit belehúzok, amikor ennek az egésznek vége. — Épp rendelte volna a kávé magának és Scottnak, amikor Simon és Ádám besétált. — Négy kávé lesz - mondta a pultos lánynak.

Előző este Simon talált egy tökéletes képet Lotte-ról. Ádám a tudta nélkül készítette róla, amikor épp elgondolkodva bámult a semmibe. Nem volt rajta smink, a haját két sima copfba fonta, és egy halványkék, kerek kivágású pulóvert viselt. Kissé ódivatúnak tűnt, szégyenlősnek, kiszolgáltatottnak és némiképp gondterheltnek.

A szórólapon a kép fölött ez állt: *Látták valahol? Lotte.* rövid ismertetés, hogy ez az a lány, akit a selsey-i parton találtak, de ismét elrabolták, és nagy valószínűséggel veszélyben van az élete. Erőtéljes és érzelmekre ható üzenet volt: ha bárki látta, akármilyen rövid időre is, azonnal értesítse a rendőrséget. Simon több száz példányt nyomtatott ki a szórólapból, és azt tervezték, hogy mindenkinek megmutatják, beszélnek Lotte-ról, és a képet otthagyják azokon a helyeken, ahol több ember is össze szokott gyűlni, mint például ebben a kávéházban.

- Azt javaslom, hogy először a hajóknál kezdjük—mondta Dávid. — Mutassuk meg a képeket mindenkinek, aki épp a fedélzeten van, kérdezzük meg őket a szomszédos hajók tulajdonosairól is, hátha pont kint voltak akkor is, amikor május hatodikán Lotte-ot partra vetette a víz. Írjuk fel a nevét és telefonszámát mindenkinek, aki itt volt akkor, vagy aki úgy gondolja, hogy valamikor látta Lotte-ot.

- Egész nap itt leszünk - mondta Ádám, és kinézett az ablakon a vízparton sorakozó megannyi jachtra.

- Csak ne keveredjünk fölösleges beszélgetésekbe - jegyezte meg Dávid. — A lehető legnagyobb területet be kell járnunk.

Simon és Ádám a kikötő egyik vége felé indult, Dávid és Scott pedig a másik irányba, hogy majd középtájon találkoznak. Komor reggelre virradt, és az erős szélről meglehetősen hideg volt, a legtöbben, akik már felmentek a hajóikra, épp reggeliztek.

Dávid úgy találta, hogy azon a szakaszon, ahol ő járt, az emberek érdeklődőek voltak, és segítőkészek, néha túlságosan is, olyankor alig tudott elszabadulni tőlük. Azonban senki sem ismerte fel Lotte-ot, a nem helybéliek többsége nem is ismerte a történetet a vízből kimentett lányról. Két óra alatt Dávid csak egyetlen emberrel találkozott, aki itt volt az idő tájt, amikor Lotte partra sodródott Selsey-ben, de akkor sem hajózott ki.

Scott nagyjából ugyanerről számolt be, amikor tíz óra felé megbeszélést tartottak.

— Nagyon belelendültek a többi hajótulajról való pletykálásba... — morogta rosszkedvűen. — Az egyik egyfolytában azt hajtogatta, hogy az egyik pasas minden hétvégén másik lányt visz fel a hajóra. Megkérdeztem, hogyan öli meg őket, mire ő: „nem öli meg őket, csak megdöngeti”. Annyira fafejű volt, hogy észre sem vette a szarkazmust!

Dávid elmosolyodott, de kezdte nyomasztani, hogy ekkora fába vágták a fejszéküket. Több mint háromezer-ötszáz kikötőhely várt rájuk, hetekbe telhet végigjárni mindet. De talán ezt az öbölszakaszt be tudják még ma fejezni, és holnap meg kezdenek kopogtatni a házak ajtaján.

Fél hét felé járt az idő, amikor a két csapat csatlakozott egymáshoz, miután minden kint levő tulajjal beszéltek. Épp csak ledöntöttek egy-egy kávé és bekaptak egy szendvicset, már mentek is visszakérdezősködni. Senki sem látta Lotte-ot, de kaptak összesen öt nevet, akik itt voltak akkoriban, amikor a lányt megtalálták Selsey-ben.

— Odaadjam a neveket Bryannek? — kérdezte Dávid a többieket, amikor mentek vissza a parkolóba. Azt tervezték, hogy beülnek vacsorázni egy indiai étterembe, és Scott ott fog aludni Davidnél Selsey-ben.

- Jó ötlet — mondta Simon. — Lehet, hogy akkor összekapja magát, és rendesen odafigyel. Isten tudja, hogy mit művelnek ezek a jóemberek!

Scott és Dávid este tíz felé ért haza. Simon és Ádám magukra hagyták őket, és hazahajtottak Brightonba. Dávid elővett két sört a hűtőből, és elbeszélgettek a két másik férfiről. Elismerte, hogy még sosem volt meleg társaságában.

- Soha többet nem leszek homofób — mondta Scott nevetve. — Egész este eszembe sem jutott, hogy meleg, annyira jó fejek. Úgy szeretik Lotte-t, mintha a húguk lenne. Hogy őszinte legyek, szívesebben lennék velük, mint a heteró pasik többségével, akiket ismerek. Ők legalább másról is tudnak beszélgetni, mint a fociról, érzékenyek, és baromi jó a humoruk. Dale-lel és Lotte-tal is ugyanilyen jól éreztük magunkat. Már fájt az oldalunk a sok nevetéstől.

- Sosem kísértett meg a gondolat, hogy nem csak a haverjuk akarsz lenni? — kérdezte Dávid. — Úgy értem, mindketten nagyon jó nők.

- Eleinte megfordult bennem - ismerte be Scott. - De könnyen aknamező lehet az ilyen, ha olyasvalakivel jössz össze, akivel együtt dolgozol a hajón. Különben is, még csak nem is céloztak arra, hogy többet szeretnének barátságnál, és nekem ez így tökéletesen megfelelt. Nyugodtan úgy tehettem, mintha egyikük a barátnőm lenne, amikor egy csaj bepróbálkozott nálam. De ha meg akartam pattanni, az sem zavarta őket. Megbízhattam bennük, együtt ökörködtünk, szuper volt. Bármit megadnék azért, hogy megint itt legyenek velem.

Dávid bólintott. Aznap ő is sokat tanult a barátságról. Más melegeket nem ismert, Scott pedig az a fajta izompacsirta volt, aki mellett általában kisebbrendűségi érzés tört rá. Ma azonban úgy érezte, közel került ezekhez az emberekhez. Vacsora mellett még azt is bemerte vallani, hogy úgy érzi, beleszeretett Lotte-ba. A többiek szemében csakis megértést látott, semmi neheztelést, amiért a keresés élére állt, még csak ingerültséget sem, hogy csak ilyen kevés ideje ismeri Lotte-t. Ami azt illeti, úgy viselkedtek, mintha az ő érzései erősebbek lennének a lány iránt, mint az övék.

— Mi lesz, ha a lányokat holtan találják? — Dávid szinte suttogva tette fel a kérdést.

- Nem tudom, tesó - mondta Scott a fejét rázva. — Eddig olyan, mint egy nyomasztó álom. Szürreális, olyan, mintha kívülről nézném. De a rendőrség ma elvileg értesítette Dale szüleit, és ha minden igaz, holnap lejönnek ide. Akkor minden nagyon is valóságos lesz, és alig bírom elviselni a gondolatot, hogy így kell eléjük állnom.

Dávid látta, hogy Scott szemében könnyek csillognak ezért együtt érzően a vállára tette a kezét.

- Igen, nehéz lesz.

- Vajon mi lehet most a lányokkal? - nézett rá Scott - Vajon Lotte-nak eszébe jutott több is most, hogy még több szörnyűség történik vele?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Míg a fiúk az indiai étteremben vacsoráztak, Lotte Dale mellett hevert az ágyon, megkönnyebbülve, hogy barátnője végre lehiggadt, és el tudott aludni.

Habár Dale reggel elég nyugodtan fogadta, amikor behajították őket az alagsorba, reggel úgy ébredt, mint akit megszállt az ördög. Az sem segített, hogy a szeme annyira bedagadt, hogy ki sem tudta nyitni, és borzalmasan nézett ki, ráadásul képtelen volt elfogadni, hogy nem kap sem reggelit, sem kávé. Nem sokkal később elkezdett dühöngeni, hogy képtelen volt rendesen aludni az éhségtől, és már előre hisztizett, hogy mi lesz vele, ha még később sem kapnak enni.

Lotte igyekezett meggyőzni, hogy hiába tombol, az nem segít. Nincs fönt senki, aki meghallaná, és a szomszédok is messzire laknak. Dale azonban az ablak alá ráncigálta a szekrényt, rátette a széket, majd felmászott az építményre, hogy elérje az ablakot, ami viszont túl kicsi volt ahhoz, hogy kimásszon rajta.

- Én hónapokig voltam itt - ismételte Lotte fáradhatatlanul. - Nincs egy folt a falon vagy a szőnyegen, amit ne ismernék. Figyelj ide! Egyet tehetünk, pihenünk, és kiterveljük, mit csináljunk, amikor értünk jönnek. Ha fel-le rohagálsz, csak ki fogsz merülni!

Különös módon Lotte csak egyetlen módszerrel tudtn rávenni Dale-t, hogy feküdjön le mellé az *Ágyra*, és pihenjen: tovább mesélte, hogy Fern és Howard mit tettek vele. De olyan nehéz volt szavakba önteni, mert visszanézve úgy hatott, mint egy szürreális művészfilm, amiben az, egyetlen *magyarázat* a bizarre eseményekre az, hogy a főszereplők elmebetegek.

Lotte úgy érezte, minden bizonnyal ő sem volt normális, különben már az elején észrevette volna, hogy Fern és Howard örültek. Bármely épeszű ember távol tartotta volna magát egy olyan házaspártól, mely egy luxushajón mindenáron letérdepelteti a másikat imádkozni... Ha tényleg olyan szent emberek, akkor miért nem adják vagyonuk egy részét a szegényeknek és betegeknek, ahelyett, hogy hedonista örömekre szórják a pénzt?

Most azonban, hogy Dale elaludt, néma csönd borult a *házra*. Lotte, amikor a fenti hálósobában lakott, éjjel hallotta a baglyok huhogását, néha-néha azt is, ahogy kisebb állatok motoszkálnak a bozótban. Nappal madárcsicsergés vette körül, az útról behallatszott a teherautók dübörgése, ló paták dobogása és a kutyák ugatása. Ide lentre azonban nem hatoltak el a hangok. Még azt sem lehetett hallani, amikor esett az eső.

Lotte nagy vonalakban felvázolta Dale-nek, mi történt azután, hogy megpróbált elszökni, és semmi kétség nem fért ahhoz, hogy a következő napokban részletesebben is elmeséli majd, mert ahogy beszélt róla, egyre több és több emlék tért vissza.

Könnyű lenne most a sírásba menekülnie, megint átélni a rettegést és tehetetlenséget, amivel ebben a szobában küzdött.

De soha többet nem fogja megadni magát a félelemnek. Higgadtan végiggondolja, mi történt, milyen hibákat követett el ő, és miket Ramsdenék, és felkészül arra a pillanatra, amikor visszajönnek érte és Dale-ért.

Visszanézve a korábbi rabságára ebben az alagsori szobában, Lotte meglehetősen biztos volt benne, hogy az idő nagy részében valami szerrel elkábítottak. Habár az első pár napban, amikor éheztek, nagyon félt, az elméje tiszta volt, de később már nem, amint rendesen étkezett. Ami azt illeti, emlékszik is, hogy az idő nagy részét az ágyban töltötte, egyfajta transzállapotban.

Azonban akár bedrogozták, akár nem, Lotte teljesen tisztában volt azzal, hogy amint Fern megszerezte a „beleegyezését”, nem fecsérelte az időt, és nekiállt valóra váltani a babatervet. Ovulációs táblázatot készített, minden áldott reggel megmérte Lotte testhőmérsékletét, hogy kiderítse, mikor a legtermékenyebb - addig nem is engedte reggelizni.

A fogságának hatodik napján Fern ragyogó arccal nézett fel rá.

- Ma este lesz a nagy alkalom — mondta, és a hőmérőt visszacsúsztatta a tokjába. — A legjobb lesz a mi szobánkban, mert ott nagyobb az ágy.

Egészen addig a pillanatig Lotte azt hitte, Fern valami fecskendőfélével tervezi a megtermékenyítést, de hirtelen rádöbbsent, hogy erről szó sincs...

- Ó, nem, nem! — riadtan hátrált el Ferntől. — Úgy nem csinálom, ki van zárva!

- Ne légy nevetséges! - csattant fel Fern. - Úgy sokkal hatékonyabb, a sperma a megfelelő hőmérsékleten marad.

- A gondolatától is irtózom, hogy Howard hozzám érjen! - fakadt ki Lotte. -

Nem is értem, maga hogy bírja elviselni a gondolatot! Hiszen a férje, az isten szerelmére!

— Tőle akarok gyereket — válaszolta Fern, és a szeme megint eszelősen villant meg. - Ezért el tudom viselni. És eszedbe ne jusson, hogy megnehezítetted a dolgát, így is alig tudott megbarátkozni a gondolattal.

Lotte-ban azon a napon tudatosult, hogy Howard egy senki. Ugyan meglehetősen vonzó volt vékony alkatával, finom vonásaival, de nem volt személyisége. Soha semmiről sem alkotott véleményt, és a beszélgetésben sem jeleskedett. Még amikor Fernnel kettesben volt, valószínűleg akkor is jobbára az asszony beszélt. Semmit sem árult el magáról, hogy mit szeret, és mit nem, milyen zenét, könyveket vagy sportot kedvel.

Éppen ezért nehezen tudta róla elképzelni, hogy szenvedélyes lenne bármivel kapcsolatban is, főleg nem testi vonatkozásban vagy az apaság tekintetében.

Lotte szerint már rég feladta a saját szabad akaratát a felesége kedvéért, és egyszerűen azt tette, amit ő mondott neki. Ennek ellenére tökéletesen elégedettnek tűnt. Míg Londonban tartózkodtak, soha egyetlen ellenvetést sem hallott a férfitől.

Aznap este fél nyolckor vacsoráztak meg, és Fern mindenáron rá akarta tukmálni Lotte-ra a bort.

— Ettől ellazulsz - mondta magyarázatképpen, és egy kis kék tablettát is adott neki.

Mire Lotte megfürdött, határozottan kába lett, valósággal támoilyogva jött ki a fürdőszobából, és neki kellett dőlnie a falnak, hogy ne essen össze. Fern a hálószoba ajtajában állt, és ekkor bejött, hogy karon fogva kivezesse.

— És most irány az ágy - mondta szenvtelenül. - Egy perc, és Howard is felmegy.

Lotte utolsó gondolata, mielőtt Howard egy szál halványkék bokszeralsóban megjelent az ajtóban, az volt, hogy az egyetlen esélye a menekülésre rögtön a szex után lehet. Howard nem lesz teljesen éber, a nadrágját pedig lent hagyta valahol a földszinten, és a bejárati ajtó kulcsa valószínűleg a zsebében van. Fern minden bizonnyal a férjével lesz elfoglalva, és ha Lotte azt mondja, hogy lemegy a saját ágyába lefeküdni, biztosan nem fogja megakadályozni.

Lotte még sosem érezte magát ilyen furcsán, mint amikor Howard csak állt fölötte, és nézett le rá. A tablettá és a bor miatt Lotte mintha lebegett volna, de az eljutott a tudatáig, hogy Fern ott ül mellette az ágyon, és úgy tűnt, ott is akar maradni.

- Gyerünk, drágám! - intett Fern Howard felé, és megpaskolta az ágyat Lotte mellett. - Nincs mitől félned.

Ettől a megjegyzéstől Lotte-ban az a benyomás támadt, mintha csak három gyerek lennének, akik felnőttesdit játszanak. Ez az érzés egyre erősödött, amikor Howard végre lefeküdt mellé, és átfogta a karjával, mintha magához akarná ölelni.

Fern lehúzta Lotte-ról a takarót, majd felhajtotta a pamut hálóingét, hogy felfedje a testét. Lotte azonnal becsukta a szemét, mert nem akarta látni, ahogy Howard nézi, sem azt, hogy milyen alsónadrág nélkül. Ahhoz már túlságosan kába volt, hogy érdekelje, mit fognak vele csinálni, csak azt akarta, hogy minél előbb túlessenek rajta, és mehessen aludni.

A férfi próbaképpen megfogta Lotte mellét, majd végigsimított a hasán, de legalább gyöngéd volt, és levendulaillatot árasztott. A férfi keze elindult a szeméremdombja felé, és az ujjával felfedezőútra indult. Lotte csak ekkor érezte, hogy Howard kezd felizgulni, mert a légzése szaporább lett.

Lotte semmit sem érzett, sem undort, sem kéjt. Howard mormogott valamit, hogy a lány túl száraz, és a következő pillanatban Lotte érezte is, hogy valami hideg zselét kennek rá, és a férfi ujjá sokkal könnyebben siklott beljebb.

Howard egyre inkább zihálva vette a levegőt. Lotte kíváncsi lett, merre van Fern, ezért résnyire nyitotta a szemét. Howard az oldalán, felé fordulva feküdt, és Lotte döbbenetben látta, hogy Fern szorosán nekitapad férje hátának, átöleli, merevedő péniszét cirógatja, és a vállát csókolgatja. — Most tedd be neki! — utasította a férfit. Lotte úgy érezte, mintha egy perverz filmet nézne, mert ugyan Howard szétfeszítette a lábait, és közékük térdelt, hogy behatoljon, de mintha Fern irányított volna mindent. Szeretkezést imitálva hullámozott a teste férje

hátának feszülve, és bár Lotte nem látta, és nem is akarta látni, teljesen biztos volt benne, hogy a nő menet közben önkielégítést végez.

Mindketten mocskos szavakat suttogtak, és az izgalmuk az egekbe szökött. Howard most megpróbálta megcsókolni Lotte-ot, de ő elfordította a fejét, és belefúrta a párnába, próbált nem tudomást venni arról, hogy a férfi ujjai a fenekébe mélyednek, ahogy arra akarja kényszeríteni, hogy vele együtt mozogjon. Lotte szeretett volna mielőbb túlesni az egészen, és remélte, hogy a nagy szenvedélytől a házaspár olyan mélyen fog aludni, hogy el tud menekülni. Mintha örökkévalóságig tartott volna, ahogy Howard markolta a fenekét, a lehelete égette a vállát, és ütemesen mozgott benne. Ennél azonban sokkal kellemetlenebb volt az a tudat, hogy Fern beteges örömét leli az egészben, mert hangosan nyögött, és olyan dolgokat suttogott, amiket Lotte legszívesebben nem hallott volna.

Howard hirtelen felkiáltott, ahogy a csúcsra jutott, ekkor Fern egészen közel hajolt az arcához, hogy az ejakuláció közben megcsókolhassa.

Ez volt a legrosszabb, mert Lotte csak hevert, miközben Howard még mindig benne volt, és a feleségét csókolta, mintha azt hinné, hogy vele szeretkezik. Lotte még sosem érezte ennyire, hogy kihasználják, rettenetesen szégyellte magát, és ez volt az a pillanat, amikor végképp meggyűlölte őket.

- Megyek aludni... — suttogta, és megpróbált kikászálódni Howard alól, aki még mindig szenvedélyesen csókolta Fernt.

- Nem. Még egy darabig feküdnöd kell! - ripakodott rá Fern. Howard azonban a feleségével akarta folytatni, Lotte hallotta, ahogy a férfi ujjá behatol a feleségébe, ahogy csókolgatja az asszony testét, és olyan undor fogta el, hogy majdnem elhányta magát.

Egyre obszcénabb lett a helyzet, mert ugyan a függönyök össze voltak húzva, odakint még sütött a nap, épp elég fény szűrődött be ahhoz, hogy Lotte lássa, amint Howard lejjebb kúszik az ágyon, hogy a nyelvével elégítse ki Fernt. Hallotta a cuppogó hangokat, érezte, ahogy mozog alattuk az ágy, miközben Fern egyre jobban zihál és nyögdecse.

Lotte nem bírta tovább, úgy érezte, úgysem vennék észre, ha kimászna az ágyból, míg így egymáshoz vannak tapadva. Lassan araszolt az ágy széle felé, letette lábát, majd térdre bukott, hogy ne lássák, és így indult el az ajtó felé. Még a lélegzetét is visszatartotta, ahogy kinyitotta az ajtót, mert félt, hogy beáramlik kintől a fényt, ami biztosan megzavarja őket, de mintha észre sem vették volna, hogy foglyuk kisurrant.

Nem volt ideje felöltözni, még arra sem, hogy megkeresse a cipőjét. Bármelyik pillanatban felpattanhatnak, és csak a szomszédba kell átfutnia segítséget kérni. Érezte, ahogy az ondó végigcsorog a lábán, amikor óvatosan leosont a lépcsőn, és még inkább elfogta a hányinger.

Arra számított, hogy Howard nadrágját megtalálja a nappaliban, de sem ott, sem a konyhában, sem a dolgozószobában nem volt. Úgy tűnt, Fern épp akkor ért a csúcsra, mert most már gyakorlatilag sikoltozott, és Lotte sejtette, amint végez,

azonnal észre fogja venni, hogy ő megpróbál megszökni. Most már arra sem maradt ideje, hogy ;i kulcsokat felkutassa.

Egyetlen megoldás kínálkozott a menekülésre: visszamegy a régi szobájában levő ágyába. Ha úgy tesz, mintha mélyen aludna, amikor utána indulnak, hogy hol lehet, talán nyugton hagyják, ha megenyhülnek. Később, amikor már nyugovóra tértek, és mélyen alszanak, akkor kimászhat a hálósoba ablakán a ház kibővítésekor épített konyha tetejére. Onnan csak le tud ugrani valahogy a fűre, átmászhat a kerti kapun, és végigoszthat a bekötő-úton a főútra.

Nem sokáig kellett várnia, talán öt-hat percet, amikor Fern megjelent. Lotte érzékelte, hogy odalép mellé, és alaposan megnézi, de biztosan elhitte, hogy Lotte alszik, mert visszament Howardhoz az ágyukba.

Howard lement forró italt készíteni kettőjüknek, és Lotte annyira elálmosodott, hogy félő volt, minden igyekezete ellenére elalszik.

— Hagyd nyitva az ajtót, hátha mégis fölébred, és megpróbál kiszökni... - mondta Fern, amikor Howard visszajött az emeletre az italokkal. - Tudom, hogy minden kulcs itt van fent nálunk, de jobb, ha nem kockáztatunk.

Lotte egyre csak várt, minden erejét össze kellett szednie, hogy ne bóbiskoljon el. A másik szobában lekapcsolták az olvasólámpát, de még nagyon sokáig suttogva beszélgettek.

Végre csönd telepedett a *házra*, de még akkor is várnia kellett, amíg teljesen biztos nem lehetett benne, hogy elaludtak. Végül meghallotta a halk hortyogást, amihez hamarosan csatlakozott egy erőteljesebb horkolás is. Lotte ki mászott az ágyból, felvette a pizsamáját, az egy szem ruhadarabot, ami a szobában maradt, majd nagyon halkán betette az ajtót, és kinyitotta az ablakot.

A konyha teteje lejjebb volt, mint képzelte, és az ablak nagyon keskeny és szoros, de kétségbeesett igyekezett, hogy megszökjön, legyőzte a félelmét.

Először kidobta , paplant, hogy majd azt terítse a kerítés tetején futó szögesdróra, majd kikecmergett az ablakpárkányra, a hasára urduít, és lassan araszolni kezdett hátra- és lefelé, mialatt az ablakkeretbe kapaszkodott, és a lábujjával kereste a te-;6t. Azonban a keze nem bírta el a súlyát, nem tudott elég sokáig kapaszkodni a keskeny perembe, és leesett. Ugyan nem mélyre, alig félméternyire, de meztelen talpa belesajdult, és nagy zajt csapott.

Még ennél is nehezebb volt a konyha tetejéről lejutnia a földre. Félt, hogy az ereszcsonna kiszakad a helyéről, ha abba kapaszkodik, még a függőleges vízelvezető is mintha elválni készült volna a faltól, amikor megpróbált azon leereszkedni. Azonban a fenti hálósobában nem kapcsolták fel a villanyt, vagyis nyilván nem hallották meg. Valahogy sikerült kijutnia az ereszre, és kézzel-lábbal kétségbeesetten kapaszkodott a lefelé vezető csatornába, ahogy fokozatosan sikerült lecsúsztatni rajta a kezét, majd amikor már csak egy méter volt hátra, leugrott.

A takaróval a kezében óvatosan átosont a konyha előtti területen, és a kerti kapu felé vette az irányt. A kerítés két méter magas lehetett, a kaput keret vette körül, amelyre szögesdrótot rögzítettek.

Lotte feldobta rá a takarót, és felmászott a kapura. Elég könnyen ment, mert a mellette futó sövényen itt-ott meg tudta magát támasztani. Egy perc, és már át is jutott a túloldalra, most már csak a kavicsos bekötőúttal kellett megbirkóznia. Sosem ment neki jól a köves úton való mezítláb járás, és minden lépésnél összerándult, ahogy eloldalazott a ha/ mentén. Akármilyen fájdalmas volt is, boldogság öntötte el, hogy végre szabad lehet. Azt tervezte, hogy elrohan a/ első telefonfülkéig, és felhívja a rendőrséget, majd elrejtőzik valaki előkertjében, míg meg nem érkeznek.

Amint azonban a fal túlsó végére ért, Fern bukkant elő a semmiből, s rögtön utána Howard.

— Mégis mit képzelsz, hova mész? — kérdezte a nő, s hangja csöpögött a gúnytól.

Mindketten hálóköntöst és papucsot viseltek, mégis olyan kimért nyugalmat árasztottak, mintha már régóta vártak volna rá, hogy elkapják. Valószínűleg mégiscsak meghallották, amikor kimászott az ablakon, de hagyták, hadd küszködjön a szökéssel.

Megsemmisítő vereséget szenvedett. Arra az eshetőségre számított, hogy meghallják, ahogy a kavicson lépdel, és kijönnek utána, de arra nem gondolt, hogy lesben fogják várni. Arra esélye sem volt, hogy eliszkoljon mellettük, mert elálltak az utat, és készek voltak akár erőszakkal is feltartóztatni.

Lotte ekkor felsikoltott, hosszan és olyan hangosan, ahogy a torkán kifért. Howard elkapta, és pofon ütötte, hogy elhallgattassa, de Lotte nem hagyta magát, dulakodni kezdtek, és addig sikoltozott, míg a férfi be nem rángatta a házba.

— Te aztán szépen köszönöd meg az irántad tanúsított jóindulatunkat... - sziszegte Fern, amikor bezárták maguk mögött az ajtót. - Megpróbálsz kionsonni, mint egy éjjeli tolvaj!

Lotte üvöltve szidalmazni kezdte őket. Már az sem érdekelte, hogy megütik, kiéheztetik vagy megkínózzák. Minden kibukott belőle, hogy aljasul elhitették vele, hogy fontos a számukra, és szeretik, pedig igazából kegyetlenek, számítóak és aljasak. De csak akkor látta meg, mennyire örültek, amikor a két ember csak bámult rá döbbenetről tágra nyílt szemmel, és nem értették, miért alakult ki Lotte-ban ez a vélemény róluk.

- Vallásos közhelyek mögé bújtak! — kiabálta. — Gyerekekkel kereskednek! Ez a legaljasabb, legundorítóbb bűncselekmény, amit ember el tud képzelni. És most arra kényszerítenek, hogy szüljek maguknak?! De még ha ettől a perverz alaktól terhes is leszek, sosem kapják meg a gyereket, arról gondoskodni fogok. Inkább vegyék állami gondozásba, mint hogy ilyen eszelős barmok a kezük közé kaparintsák!

Fern akkora pofont kevert le neki, hogy Lotte a falnak tántorodott.

- Te hálátlan kis kurva! - üvöltötte, és belemarkolt Lotte hajába, olyan erősen, hogy fájdalmában felsikoltott. - Megmentettelek attól a gazembertől Ushuaiában, és ápoltalak, míg fel nem épültél!

Howard visszataszigálta Lotte-ot az alagsori ajtóig, és lelökte a lépcsőn.
- Csalódtunk benned - mondta, mielőtt elfordította volna a kulcsot a zárban. -
Ezzel elvesztetted minden előjogodat.

Most, hogy visszagondolt arra az emésztő dühre, amit azon az éjszakán Howard és Fern iránt érzett amiatt, amit tettek vele, Lotte tudta, hogy lehetetlenség ilyen indulatot sokáig fenntartani, főleg akkor, amikor megvonják az embertől az ételt. Három napig bírta, valahányszor bejöttek fogva tartói, leköpte őket, szidalmakat vágott a fejükhöz, ám az éhség, a félelem és a magány végül felülkerekedett rajta, és Lotte megadta magát.

Most már hihetetlennek tűnt a számára, de amikor Fern közölte vele, hogy „megbocsát” neki, Lotte komolyan kezdte azt hinni, valóban ő a hibás. Meg sem nyikkant, amikor Fern azt mondta, *aznap* este ismét próbálkoznuk kell, mielőtt elmúlik a termékeny időszaka.

Howard pizsamában, Fern nélkül jött le *hozzá* az alagsori szobába, és egy nagy adag vodka-narancsot hozott Lotte számára. Másnap reggel, amikor Lotte fölébredt, biztos volt benne, hogy az italba tettek valamit. Emlékezett, hogy Howard leült az ágy szélére, elmesélte, mennyire szeret vitorlázni. Ez volt az első alkalom, hogy a férfit szenvedéllyel hallotta beszélni valamiről, de ezután minden ködbe veszett. Halványan derengett, hogy Howard megöleli, és ő valamennyire reagál is a férfi cirógatására, de másra már nem emlékezett.

Később, amikor fölébredt, kitapogatta a villanykapcsolót, és látta, hogy hajnali fél négy felé jár. Howard időközben eltűnt, de Lotte combjai árulkodóan össze voltak ragadva. Azonnal felkelt, hogy megmosakodjon, de annyira ingatagon állt a lábán, hogy a következő pillanatban vissza is dőlt az *ágyra.*, még a lépcsőn sem ment fel, hogy megnézzze, bezárták-e az ajtót.

A kettő közül valamelyik próbálkozás során Lotte teherbe esett, és nem tudta volna megmondani, megkönnyebbült-e, vagy kétségbeesett. Megkönnyebbülést érzett annyiban, hogy többet nem kell Howardot elviselnie, és verni sem fogják már, de borzalmas volt arra gondolnia, hogy egy olyan gyerek növekedik a hasában, akit szó szerint ráerőszakoltak.

Fern magánkívül volt az örömtől attól a perctől kezdve, hogy a teszt pozitív eredményt mutatott, és voltak pillanatok, amikor ez az öröm Lotte-ra is átragadt, mert Fern olyan kedvesen, szeretettel viselkedett vele. Azonban bármi volt is az a szer, amit nap mint nap beadtak neki, hogy igedelmes maradjon, időnként felszínre tört a benne fortyogó düh, és olyankor a szökését tervezgette.

Logikusnak tűnt azt tettetnie, hogy teljesen elfogadta a helyzetet, sőt örömet okoz neki, hogy Fernt és Howardot í megajándékozhatja egy gyermekkel, mert ez azt jelentette, hogy talán lankadni fog az éberségük. Igazából azonban még a korábbinál is jobban figyeltek rá. A meleg, napsütéses napokon kiengedték a kertbe, de folyamatosan mellette voltak. A konyhában étkezhetett, nézhette a tévét a nappaliban, de az ajtókat és az összes ablakot zárva tartották, a fölöttük levő kis, félkör alakú szellőzőket kivéve. Még a telefont is elzárták a

dolgozószobába, és a kulcsokat mindenhova magukkal vitték. Amikor valahova elmentek, Lotte-ot mindig bezárták az alagsori szobába.

Eredetileg azt mondták, hogy vissza akarják vinni magukkal az Államokba, hogy ott szüljön, de úgy tűnt, erről a tervről lemondtak.

Lotte sejtette, hogy rájöttek, amint emberek közé kerül, jelenetet fog rendezni, és nem kockáztathatták meg, hogy botrányt csap, és lebuktatja őket.

Lotte szentül hitte, hogy Fern hamarosan elviszi orvoshoz, hogy megvizsgáltassa. Ám teltek-múltak a hetek, és Fern nem keresett fel orvost.

Lotte kezdett félni, hogy soha nem is fogja, talán pontosan azért, amiért nem mertek vele elindulni Amerikába.

- Nem kellene elmennünk egy klinikára? - kérdezte Lotte egy reggel, és nagyon igyekezett olyannak tűnni, mint aki csak arra kíváncsi, hogy a baba egészséges-e, és megfelelően növekszik. - Úgy értem, lehet, hogy magas a vérnyomásom, vagy valamilyen nőgyógyászati problémám van.

— Teljesen rendben vagy — jelentette ki Fern. — Nagyon sokat tudok a gyermekszülésről, annak idején ápolónő voltam. Lotte azzal nyugtatta magát, elég, ha vidáman cseverészik, nevetgél, mosolyog és viccelődik, akkor elalszik az éberségük. De nem így történt. Ugyanúgy zárva tartották a bejárati ajtót, a telefont a dolgozószobában, és amikor elmentek otthonról, le kellett vonulnia az alagsori szobába.

Dale megmozdult Lotte mellett az ágyon, és kinyitotta a szemét.

- Hallottál valakit odafentről, amíg aludtam? - kérdezte.

— Nem - sóhajtott Lotte. - Fölbresztettek volna, ha igen. Aludj csak, biztos vagyok benne, hogy holnap vissza jönnek.

- És akkor mit fogunk csinálni? — Dale hangja megbicsaklott a félelemtől.

— Ami épp adódik — válaszolt Lotte.

— Eszedbe jutott valami a kisbabáról? - kérdezte Dale alig hallható suttogással. Lotte nagyot sóhajtott.

- Ó, igen, Dale. Nem sokkal azután, hogy megint idekerültem.

- Mesélnél róla? - kérdezte Dale aggódó tekintettel. Lotte leheveredett a barátnője mellé. Épp elég rossz volt

visszaemlékeznie a történetekre, nem hiányzott mellé még Dale kérdezősködése is, de most, hogy az ő élete is veszélybe került, tartozott neki annyival, hogy elmagyarázza, miről van szó.

— Azt hiszem, kénytelen leszek... — mondta vonakodva, majd mély levegőt vett, és hadarva elmesélte azt a két éjszakát, amit Howarddal kellett töltenie.

- Gusztustalan állat! - fakadt ki Dale. — De a terhességed alatt egész végig itt voltál? És hol szülted meg a kisbabát?

- Itt... Ezen az ágyon.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Lotte felidézte, hogy az a kilenc hónap mintha sosem akart volna véget érni. Csak azok a hosszú, iszonyatos napok tennivaló és remény nélkül. Ahogy vánszorogtak a hónapok, úgy lett egyre letargikusabb, végül az összes ereje elszállt, már meg sem próbált túljárni Howard és Fern eszén.

Szeptemberben, a nyári turistaszezon elmúltával rend-s/eresen elvitték sétálni. Howard kocsiba ültette őket, és elhajtottak egy elhagyatott helyre, ahol nem valószínű, hogy belefutnak bárkibe is. Vett egy gyerekhámot, afféle gumírozott szövetet, aminek mindkét végén csuklópánt volt. Az egyiket ő húzta a kezére, a másikat Lotte.

Az első két kiruccanásuk után Lotte rádöbbsent, hogy ez lehet az alkalom, amire várt, hogy segítséget kérjen. Ezért írt egy levelet, amelyben elmagyarázta a helyzetet, és megkérte az üzenet olvasóját, hogy lépjen kapcsolatba a rendőrséggel, hogy kiszabadítsák. A következő alkalommal a zsebébe mélyesztette a levelet, és alig várta, hogy valakinek átadhassa, vagy valahol otthagyhassa, ahol megtalálhatják.

Sajnos azonban Fern és Howard gondosan jó messzire elkerült mindenkit. Lotte sejtette, még ha azt mondaná is, hogy végére szeretne menni, Fern akkor is előbb ellenőrizné a fülkéket, hogy nincs-e odabent senki, és utána is körbenézne.

Azon a napon a West Wittering-i partra mentek ki, az ég szürkén borult föléljük, és fagyos szél fűjt, nem csoda, hogy alig állt autó a parkolóban. Amikor elindultak a part felé, a nap kisütött, és mire visszaértek, jóval több jármű várakozott a fák alatt. Fern és Howard egész nyugodtnak tűntek a frissítő séta után, és amikor egymás felé fordulva beszélgettek, és nem figyeltek rá, Lotte-nak sikerült a levelet az egyik autó ablaktörlője mögé tűzni.

A sors azonban nem állt Lotte mellé, Fern épp visszapillantott, és meglátta a borítékot, ami még az imént nem volt ott, és sejtette, hogy Lotte műve lehet. Miután kezébe vette, és elolvasta az írást, éktelen haragra gerjedt, és egész este szidta és szapult a Lotte-ot, hogy lehetett ilyen önző, hogy ott *akarja*, hagyni őket, és elloponi tőlük Howard gyerekét.

— Még hogy én vagyok önző?! — kiáltott fel Lotte hitetlenkedve. - Maguk loptak el tőlem mindent. A szabadságomat, a ménemet, hogy abban nőjön a gyerek, akit nem is akarok! Hidegvérű szörnyetegek! Ha annyira gyereket akartak volna Howarddal, akkor végig kellett volna menniük a törvényes procedúrán, nem pedig elrabolni valakit és fogva tartani. De leginkább azért vagyok dühös, mert azt hittem, kedves, tisztességes emberek. Hogy lehettem ennyire ostoba?

Fern teljes erejéből arcul csapta, és további büntetésként Lotte-ot megint bezárták az alagsorba. Három teljes hétig nem engedték fel. Az ételt levitték neki, olvasnivalót is kapott, még hímzést is, hogy elfoglálja magát, de fel nem mehetett, sem ki a kertbe levegőzni.

Egyheti elszigeteltség meg is tette a magáét: Lotte ráeszmélt, hogy kénytelen úgy tenni, mintha mindent megbánt volna, ha túl akarja élni. Lent az alagsorból

esélye sem volt megszökni, de szüksége volt a friss levegőre és a társaságra, hogy testi és szellemi egészségét megőrizze. Sírt egy sort, azt mondta nekik, hogy sajnálja, amit tett, és mindez csak azért történt, mert megijedt, és rettenetesen magányosnak érezte magát.

Fern viselkedése más körülmények között nevetségesnek hatott volna, mert mintha komolyan elhitte volna, azzal, hogy pénzt ajánl, mindent orvosolhat. Azt mondta, amint megszületik a gyerek, hazaviszik magukkal az Államokba, és Lotte-nak ötezer dollárt adnak, hogy új életet kezdhessen.

Lotte-nak nem az ötezer dollár kellett. Terhes sem akart lenni, és makacsul elutasította még a gondolatot is, hogy a benne növekvő gyerekhez bármi köze is van. Egyedül visz-sza akarta kapni a szabadságát. De ahogy eljött az ötödik hónap, és megérezte a magzatirebegő mozgását, mintha pillangót tartott volna a kezében, hirtelen már nem tudta kívülállónak látni magát.

Rádöbrent, hogy akármilyen visszataszító körülmények között fogant is a kisbaba, csak egy ártatlan és gyámoltalan lélek, akit meg kell védenie ezektől az elmebetegektől. Lotte egy pillanatig sem képzelte azt, hogy megtartaná a kicsit, ehhez túlságosan is gyűlölte az apát. De ha emberileg lehetséges, mindent meg fog tenni, hogy a megfelelő örökbe fogadó szülőkhöz kerüljön, Fern-t és Howardot pedig börtönbüntetésre ítélik az elkövetett bűncselekményekért.

A terhesség előrehaladtával Lotte egyre többször tette kezét növekvő pocakjára, érezte az erősödő mozgást, és némán fohászkodott isteni közbeavatkozásért.

A sors fintora volt, hogy pont akkor találta meg a hitet, amikor Fern és Howard még a látszatát is feladta annak, hogy vallásosak. Nem volt több hosszas imádkozás, Howard nem olvasott már fel a Bibliából sem. A nemi erőszak után Lotte azonban megnyugvást talált az imában, és noha annak, ahogy fogva tartói az utóbbi időben bántak vele, meg kellett volna győznie, hogy az ima haszontalan, és Isten csak legenda, szüksége volt valamire, amiben megkapaszkodhat. És mivel nem volt mellette aggódó szülő, egyedül Istenhez fordulhatott.

Csodáért könyörgött, hogy Fern és Howard felejtsek valahol a bejáratí ajtó kulcsát, ahol megszerezheti, hogy a rendőrség jelenjen meg házkutatási végzéssel a kezében, vagy a fogva tartói hirtelen döbbenjenek rá, milyen súlyos dolgokat tettek, és készülnek tenni, és engedjék el.

Sajnos Lotte pontosan tudta, hogy csodára nem számíthat. Rettegett attól, ami vár rá, a szülés fájdalmától és a várhatóan hirtelen rátörő anyai ösztönöktől egyaránt. Gyanította, hogy amint a kicsi megszületik, ő szó szerint halálos veszélybe kerül. Fern lehet, hogy azt mondja majd, ha Lotte a rendőrségre menne ezzel a történettel, senki sem hinne neki, de túl intelligens volt ahhoz, hogy ezt őszintén elhiggye. Fern és Howard egyetlen módon bizonyosodhat meg arról, hogy az igazság sosem derül ki: ha megölik. Valahogy meg kell szöknie... A karácsony úgy jött és múlt el, mint bármelyik hétköznapi, leszámítva azt az apróságot, hogy Fern kicsivel több erőfeszítést fektetett a vacsorakészítésbe, és sokkal többet ivott, mint általában.

Lotte egyenesen rákérdezett reggel, hogy elmennek-e az istentiszteletre - ritkán hagyta ki az alkalmat, hogy álszentségük miatt gúnyos megjegyzéseket ne tegyen.

Amikor ideköltöztek, Lotte érdeklődött, hogy a helyi gyülekezetbe fognak-e járni, de azt a választ kapta, hogy az anglikán egyház nem az ő ízlésük szerint való, és jobban

MC rétik az evangéliumi istentiszteleteket. Mint kiderült, ez tNiik kifogás volt, hogy semmilyen gyülekezetbe ne kelljen elmenniük, és a végtelenbe nyúló imádkozások, amelyeket M hajón, Londonban és itt műveltek, csak álca volt, amely mögé elrejtőztek, és kifelé szent, megbízható arcot mutassanak. Most már azzal sem bajlódtak, hogy a látszat mögé bújjanak, időközben nyilvánvaló lett, hogy a hitük ugyanúgy nem létezik, mint ahogy erkölcsük sincs.

Kzen a napon vette el Lotte a konyhakést. Fern kapatosán kóválygott ide-oda, míg mosogattak, és Lotte megragadta az alkalmat, hogy megszerezze a frissen élezett vágóeszközt. Konyharuhába tekerte, és becsúsztotta a melegítőnadrágja szárába. Kimentette magát, hogy le kell dőlnie egy kicsit az alagsorban, odalent gyorsan betűzte a kést u vesszőfonatú szennyes kosár alsó szálai közé.

Karácsony másnapján kezdték hiányolni a kést, amikor Howard fel akarta aprítani a zöldségeket, és azonnal feltúrta az alagsort.

Amikor sehol sem találta a kést, Lotte úgy érezte, az ellő csatát sikerült megnyernie.

Január közepétől egészen február végéig Lotte alig hagyta el magánbörtönét. Howard napokra eltűnt üzleti ügyben, és talán Fernt aggaszthatta az eltűnt kés, mert Lotte-ot egy pillanatra sem engedte fel. Tálcan hozta le neki az ételt, kinyitotta az ajtót, letette a tálcát a legfelső lépcsőre, majd gyorsan visszazárta az ajtót. Lotte mostanra nagyon meghízott és lelassult, még ha akarta volna, akkor sem tudott volna felrohanni a lépcsőn, hogy legyűrje Fernt. Egyre jobban nyugtalanította, mi lesz, hogy megindul a szülés, és Howard akkor sem lesz otthon.

Február 20-án arra ébredt, hogy iszonyatosan hasogat a háta. Mivel Howard az előző este jött haza, Fern fölengedte Lotte-ot a konyhába, hogy ott reggelizzen.

- Lehet, hogy elkezdődött a vajúdas... - mondta Fern, és összenéztek Howarddal.
- Tudom, hogy elvileg még pá r hét van a szülésig, de a dolog nagyon gyakran hátfájással kezdődik.

Lotte pirítóst evett, és megivott két csésze teát, majd bement a nappaliba tévét nézni. Biztos volt benne, hogy ez már a vajúdas, de abban már kevésbé bízott, hogy Fern csakugyan annyit tud a szülésről, mint állította. Mi lesz, ha valami komplikáció lép fel?

A hátfájás egyre erősödött, dél felé pedig megjelentek a rendszeres méhösszehúzódások is. Ötpercenként követték egymást, és egészen délután kettőig egész elviselhetőek voltak, de akkor hirtelen kegyetlenül fájdalmasak lettek. Fern ekkor közölte Lotte-tal, hogy ideje lemennie a/ alagsorba, és felvenni a pamut hálóinget, amit direkt a szüléshez vett.

Lotte emlékezett, ahogy föl-fölnézett a keskeny ablakra, miközben körbe-körbejárt a szobában, hátha az enyhíti a fájdalmait, és látta, hogy odakint esik a hó. Valamiért ezt ómennek vette, hogy sosem szabadul ki ebből a szobából, és egyre jobban megrettent.

Fern kevéssel később megitta valamivel, ami állítólag csillapítja majd a fájdalmát. Valójában Lotte csak kába lett tőle a méhösszehúzódnások között, de a fájdalmat egyáltalán nem tompította.

Teljesen elvesztette az időérékét. Mintha már csak egyetlen, folyamatos fájdalom lenne, mely hol kízó, hol egyenesen elviselhetetlen hullámokban tört rá, és úgy érezte, belehal, ráadásul mindezt az idő nagy részében egyedül kellett elviselnie. Belekapaszkodott az ágyrácsba, lábát a matracba mélyesztve felgömbölytette a hátát, hátha enyhül a gyötrelem. Ömlött róla a veríték. - Hívjál segítséget, te szemét! - kiáltott Lotte, amikor Fern végre méltóztatott leballagni, és hideg kezét Lotte lángoló homlokára tette - hasztalan.

- Ugyan, ugyan — mondta Fern, mintha csak egy meghűlésről lenne szó. - Minden rendben lesz. Lélegezz mélyeket, akkor nem fog annyira fájni.

Lotte alatt hirtelen csuromvizes lett a lepedő.

- Nincs semmi baj, csak elfolyt a magzatvíz. Most már minden sokkal gyorsabban fog menni - jegyezte meg Fern, ahogy kihúzta alóla a nedves lepedőt, és egy tisztát csúsztatott a helyére. - Nemsokára úgy érzed, hogy nyomnod kell.

Lotte-nak a rettenetes fájdalmak közt volt néhány teljesen tiszta pillanata. Látta, hogy Fern mennyire közömbös a fájdalomra, és hogy ingerült, amiért ilyen sokáig túrt a dolog. Máskor oly gondosan fésült haját most sima lófarokba fogta, fehér vászonkötényt viselt a pólója és melegítőnadrágja fölött. Semmitmondó hangon ismételte a jól bevált, üres közhelyeket, és néha eltűnt az emeleten, valószínűleg csak pár percre, de Lotte számára óráknak tűnt, annyira félt. Megfogadta, hogy Fern ezért meglakol, amint vége ennek az egésznek. Az elrejtett késnek ugyan most semmi hasznát nem veszi, hiszen a fájdalmát nem csillapítaná, de később, ha túléli, jól fog jönni.

- Enned kéne valamit, édesem — kiáltott le Howard a feleségének. — Már elmúlt hét óra, és a reggeli óta semmit sem ettél.

- Csinálj nekem egy sonkás szendvicset! - kiáltott vissza Fern. - Mindjárt fölmegek.

- Ha megint fölmész, és egyedül hagysz, az első adandó alkalommal megfojtalak! — vicsorgott Lotte a nőre.

Ez volt az a pillanat, amikor jelentkeztek a tolófájások, és Fern végül mellette maradt. Egy törülközőt erősített az ágyvéghez, és a végét Lotte kezébe nyomta, hogy abba kapaszkodjon.

- Nyomj, amikor jön a méhösszehúzódnás! - utasította Lotte-ot. — Használd ki a fájdalmat, akkor hamarabb kijön a gyerek.

Lotte alig várta, hogy a megpróbáltatásainak vége szakadjon, és minden erejével nyomni kezdett. Halványan eljutott a tudatáig, hogy Howard is lejött az

alagsorba, és a mózeskosarat készíti elő a baba fogadására, de egy szót sem szólt hozzá.

Egymás után, erejét megfeszítve nyomott felhúzott térdrel, talpát a matracba nyomva, ahogy két kézzel kapaszkodott a törülközőbe.

- Már látom a fejét - jelentette be Fern. - Nemsokára megszületik.

Lotte csak ezekben az utolsó percekben látta, hogy Fern csakugyan rendelkezik igazi szülésznői tapasztalattal, mert szólt Lotte-nak, mikor kell abbahagynia a tolást és csak lihegnie, amikor a baba feje előbukkant. A következő méhösszehúzódnál, ami hirtelen sokkal enyhébb volt, Lotte érezte, amint a kisbaba teste kicsusszan, bele Fern kezébe.

- Kislány — mondta Fern. — És, édesem, igazi szépség. Tudtam is, hogy az lesz.

Erre a kis időre Lotte elfelejtett minden rosszat, amit ez a házaspár elkövetett ellene, és amit a jövőben szándékoznak elkövetni. Eufórikus örömet érzett, hogy sikerüli biztonságban világra hozni a gyereket, hogy a fájdalom elmúlt, és a kicsi első, erőteljes sírására könnyek gördültek végig az arcán.

Csodaszép kislány volt, duci lábacskákkal és karocskákkal, kerek arcocskával, szőke hajjal. Fern szorosan bebugyolálta egy pamuttakaróba, és odaadta Howardnak, aki szemmel látható büszkeséggel tette be a mózeskosárba.

-Megölelhetem? — kérdezte Lotte. Majd később, amikor már rendbe szedtelek, és ittál meg ettél valamit — bólintott Fern. - De Howard most felviszi. a babát melegen kell tartani... ma éjjel nagyon hideg van.

I,otte a nap hátralevő részében mintha egy meleg burokban lebegett volna. Fern megmosdatta, áthúzta az ágyat, hagyott neki teát és néhány szendvicset, és dicsérte a bátorságát. Lotte annyira kimerült, hogy nemsokára mély álomba zuhant.

Másnap reggel a baba sírására ébredt, és ösztönösen kiugrott az ágyból. Csak amikor zárva találta az ajtót, döbönt rá a valóságra. Gyereket szült, de a kicsit elvették tőle, ahogy tervezték, de valahogy az, hogy előre megmondták neki, mi fog történni, egyáltalán nem készítette fel a valóságra.

Erősen vérzett, mindene fájt, úgy érezte, menten kiszakad a hasa, és hallotta a síró kisbabáját. Ez a panaszos hang szinte törként hatolt az agyába, de Lotte nem tudott feljutni a gyerekhez. Pedig muszáj volt, még akkor is, ha be kell törnie hozzá az ajtót.

Lotte minden erejét latba vetve dörömbölni kezdett az ajtón, majd visszament a lépcső aljára, hogy felkapjon egy cipőt, és azzal keltsen még nagyobb zajt.

- Az isten szerelmére, hagyd abba a hisztit! - hallotta Howard kiáltását. - Mi a franc bajod van?

- Nyissa ki az ajtót! — üvöltötte Lotte. — Sír a kislányom!

- A mi kislányunk - helyesbített a férfi. - És Fern épp most vette fel, hogy megetesse. Feküdj vissza az ágyba, még csak reggel hat óra van. Mindjárt viszek neked egy csésze teát.

Lotte magába roskadt. A sírás ugyan abbamaradt, bizonyítékul, hogy a kisbabáját tényleg megetetik, valamién ettől mégsem nyugodtak le felborzolt idegei.

Howard csakugyan hozott neki teát.

- Látni akarom a kislányomat — jelentette ki Lotte.

Howard letette a csészét, hátat fordított, és elindult a lépcső felé.

— Már mondtam, hogy ő a mi lányunk — vetette oda a válla fölé. — Ez az, amiben megállapodtunk, és amim felépültél a gyerekágyból, megtervezzük, hogyan vigyük át az Államokba. Ne csinálj balhét, Lotte. Csak megbán nád. A következő két napban Lotte hallotta, hogy a kisbaba nagyon sokat sír, és minden egyes alkalommal rettegés és aggodalom lett úrrá rajta, hogy Fern nem viseli rendesen a gondját. Howard hozta le neki az ételt és az italt, de valahányszor kérdezett tőle valamit, a férfi válasza mindig semmitmondó és homályos volt.

- A kisbabák sokat sírnak! - csattant fel, amikor Lotte rákérdezett, hogy mi a gond. — Fern tudja, mit csinál.

- Csak hadd menjek fel, hogy láthassam... - könyörgött Lotte. - Az is elég, ha meggyőződhetek arról, hogy rendesen gondoskodnak róla.

A férfi azonban nem engedte meg, arra hivatkozva, hogy Fernnek ki kell alakítania a kötődést a kislánnyal, és nincs szüksége zavaró tényezőkre.

Howard aznap este nem jött vissza, hogy forró italt hozzon, mint szokta. Lotte-nak az volt a benyomása, azért, hogy emlékeztessék rá, bármelyik pillanatban megvonhatják tőle az ételmet, ha kellemetlenkedik.

Az éjszaka mintha sosem akart volna véget érni. Annyira fájt mindene a szülés után, erősen vérzett, és attólfélt, hogy valami komolyabb belső sérülése lett a vajúdás során. Végül azonban mégiscsak elaludhatott, mert rémálomból ébredt. Azt álmodta, hogy a teste feldagadt, mint így léggömb, és nem tud megfordulni. Felkapcsolta az olvasólámpát, mert rettegett, és csörgött róla a veríték. Pár pillanatba beletelt, mire rájött, hogy tényleg felduzzadt: a melle a rendes méretének kétszeresére nőtt, kemény volt, mint a kaszakő, és szinte égett. Amikor meghallotta a gyereksírást, majd Howard lépteit a konyhában, felkiáltott neki, hogy rosszul érzi magát.

A férfi ráparancsolt, hogy feküdjön vissza az ágyba, és majd később lemegy hozzá.

Lotte valószínűleg több százszor sírt már, amióta lehozták ide, mert rájött, hogy Howard és Fern nem azok a kedves, szerető szívű, különleges emberek, akiknek hitte őket. De eddig még sosem sírt így, mint most. Láta, hogy semmi eszköz nem maradt a kezében, ami javítana az alkupozícióján: a kisbaba náluk van, és ezzel minden hatalom is. Ő pedig csak egy ostoba liba, aki olyan kétségbeesetten vágyott a szeretetre, hogy belepottyant kitartott kezükbe, akár egy érett alma. A hajón senkinek sem mondta el, hova készül, miután mindenki hazamegy, mert nem akart szembenézni a rosszállásával. Ez olyan szánalmas volt...

Ha őszintén belegondolt, még ő maga is tudta, hogy nem helyes, amit tesz, de akkor miért tette? Mazochizinusból, vagy azért, mert megbolondult?

Fern nem sokkal tíz után jött le, hozott neki egy bögre teát.

- Szóval mi a helyzet azzal a rosszulléttel? - kérdezte türelmetlenül. Hálóköntöst viselt, nem volt kifestve, és a haja rendezetlen lófarokban meredezett a tarkóján. Szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, és a bőre viaszszürke volt. Lotte még soha nem látta ennyire gyűröttnek és fáradtnak.

Lotte elmondta neki, hogy megdagadt és lüktet a melle, odalent nagyon fáj, és erősen vérzik.

- Mégis mire számítottál? - csattant fel Fern. – a szülés sok bajjal jár. Ami pedig a melledet illeti, az a tejbelövelléstől van. Majd adok valamit, ami elapasztja. Minden nő maga alatt van a negyedik napon a tej miatt. De *neked* semmi okod az aggodalomra, csak örülj, hogy pihenhetsz. Legalább nem *neked* kell folyton etetned és pelenkáznod a kicsit.

— Hadd menjek fel, és segítsek — kérte Lotte sóvárogva.

— Nem akarom, hogy a közelében legyél. Ő most már az enyém.

Ezzel otthagytá, felsietett a lépcsőn, mintha a szükségesnél egy pillanattal hosszabb ideig sem lenne hajlandó egy levegőt szívni vele. Howard később lejött hozzá egy doboz keserűsóval és némi fájdalomcsillapítóval. Azt mond ta, Lotte keverjen el pár kanál sót egy pohár vízben, 6> igya meg, attól elapad a teje. A fájdalomcsillapító pedig majd leviszi a lázát.

Este tízre a mellei puhábbak lettek, és már nem égtek, Lotte azonban nem tudta abbahagyni a zokogást. Furcsamód az anyjára gondolt, hogy vajon az ő szülése milyen lehetett. Talán nehéz, és ezért szerette jobban Fleurt? Lotte azonban nem volt tudatában annak, hogy Fleur volt a kedvenc, egészen addig, míg a nővére meg nem halt.

Ekkor döntötte el, hogy ha sikerül élve kijutnia innen, akkor megpróbál kibékülni a szüleivel. Azonban attól, hogy rájuk gondolt, még jobban nekikeseredett, mert a szülei sosem próbáltak kapcsolatba lépni vele, miután elment otthonról a szállodába dolgozni, és még csak nem is írtak neki, míg a hajón tartózkodott, szóval az sem érdekelné őket, hogy itt min ment keresztül...

A március kellemes napsütéssel köszöntött be, de Lotte ezt is csak onnan tudta, hogy késő délután a napsugarak fél órán át megvilágították a keskeny ablakot. Lotte Móriában ezt a kevés kis fényt is örömmel üdvözölte, hiszen hetek óta mást sem látott, csak egy szürke sávot az égből. Azon kapta magát, hogy kinyúl, hogy a levegőben keringő porszemeket megérintse. Gyerekként tündérnek gondolta őket, azt hitte, ha az egyiket elkapja, akkor lehet egy kívánsága.

Most azt kívánta, bárcsak tudná, mi folyik odafent, mert H/ elmúlt időszakban mindig Howard hozta le neki az ételt, és az is napról napra egyre soványabb lett: szendvicset kapott főtt étel helyett, konzervlevest bögrében, a gyümölcs *én* a zöldség végleg eltűnt. Sejtette, valószínűleg azért, mert Fern a babával foglalatoskodik, de amikor megkérdezte Howardot, hogy vannak odafent, rávágta, hogy semmi köze hozzá.

De bizony volt köze hozzá. Valahányszor meghallotta a kislánya sírását, minden idegszála megfeszült. Tudni akarta, mikor lesz vége a megpróbáltatásainak, és mikor mennek vissza az Államokba. Az is megfordult a fejében, hogy talán Fern kiábrándult a babázásból, és lehet, hogy megváltoztatják az eredeti tervüket, mégsem tartják meg a kicsit, hanem eladják egy kétségbeesett házaspárnak. Nem tudta eldönti, a két rossz közül ez a kisebb vagy a nagyobb lenne-e. Lotte szépen felépült a szülés után. Mire a csecsemő négyhetes lett, elállt a vérzés, és a fájdalmai is elmúltak. Naponta egy óra könnyű testgyakorlást végzett, hogy visszanyerje az erejét, mert még mindig nem engedték ki sétálni, sőt még az alagsorból sem mehetett föl.

Az ideje java részét azzal töltötte, hogy az ajtónál hallgatózott. Fern a gyerek születése előtt mindig halkan be szélt, szinte mindig higgadtnak és kimértnek tűnt. Lőne most úgy gondolta, talán miatta, hogy olyan ember benyomását keltse, mint aki mindig ura a helyzetnek. Most azonban már egyáltalán nem így viselkedett.

Mindenért üvöltözött Howarddal: az étel miatt, hogy fertőtlenítsen a cumisüvegeket, aztán azért, mert a lakás egy disznóóllá változott, és halmokban áll a szennyes.

Egy részről Lotte örült, hogy minden kezd szétesni körülöttük, mert ha Fern megbánta, hogy saját gyereket akar, akkor talán visszaadja az igazi anyjának, vagy legalábbis megengedi neki, hogy segítsen körülötte. Azonban hiába reménykedett csodában, tudta, hogy mindhiába. Fern nem az a fajta, aki bármiben is visszakozna.

Lotte nemcsak akkor hallgatózott az ajtónál, amikor veszekedtek, hanem folyamatosan hegyezte a fülét, remélve, hogy megtudja, mit terveznek. Sajnos leginkább csak egy-egy információmorzsát sikerült felcsipegetnie, mert amikor beszélgettek, bementek a nappaliba vagy a dolgozószobába, hogy hallótávolságon kívül legyenek. az egyik ilyen morzsa az volt, hogy be akarják jegyeztetni a gyerek születését.

— A kórház vagy az otthoni szülésnél segédkező dűl a szokta bejelenteni a szülést az anyakönyvezetőnél - mondta Howard. - Ha azt mondjuk, hogy a gyerek otthon született, és senki sem volt jelen, még gyanút fognak.

Ekkor eltávolodtak, és öt perc telt el, mire Lotte meghallotta Fernt, aki dühösen emelte fel a hangját.

— Miért nem derítetted ki előre, hogy csak negyvenkét napunk van erre?

Lotte a terhesség alatt gyakran elvesztette a fonalat, hogy milyen nap vagy hányadika van, de általában visszatért az időérzéke, amikor kapott egy napilapot olvasni, vagy megengedték, hogy felmenjen tévét nézni. Tudta, hogy a baba február huszadikán született, mert Howard aznap hazahozott egy újságot, és Lotte onnantól kezdve afféle naplót vezetett a jegyzetfüzetében. Mindennap leírta, mit érez, hogy van, mi minden történt aznap, abban a reményben, hogy ha valaha kiszabadul, ez bizonyíték lehet Fern és Howard ellen.

Fern március végén esett neki Howardnak, amiért a férfi nem derítette ki időben, hogy csak negyvenkét napjuk van. Lotte az ujjain gyors számolást végzett, és innen tudta, hogy a szülést legkésőbb április 2-áig be kell jelenteniük.

Howard valamit válaszolt erre, de nem lehetett kivenni, mikor Fern üvölteni kezdett:

- Mindent ki kellett volna dolgoznod! Most mi a fenét, fogunk kezdeni?
- Szerzünk hamis papírokat, de az tovább fog tartani — mondta Howard szinte acsarkodva. - És végre szállj le rolnin, mert az egész a te ötleted volt!

Lotte ebből azt a következtetést vonta le, hogy Howard Ideges a kislány anyakönyveztetése és az útlevészszerzés miatt. Tudta, hogy ez komoly gond, mert amikor neki kellett megcsináltatnia az útlevelét, hogy dolgozhasson a luxushajón, a hatóságok mindent oda-vissza ellenőriztek. Valószínűleg még éberebbek az olyan szülőkkel kapcsolni bán, akik nem az Egyesült Királyságból valók, főleg az olyanok miatt, akik tisztességtelen haszonszerzés céljából H/t hazudják, hogy gyerekük van.

Lotte-ot ennek ellenére nem derítette fel, hogy Ramsde-nék terve kezd darabjaira hullani, mert a dühös, ideges emberek nem jó szülők. Ehelyett izzó haragot érzett a házaspár iránt, és valahányszor a kicsi felsírt, attól félt, hogy még kárt tesznek benne.

A sok veszekedés egyike során, amikor Lotte meghallotta a kislány kétségbeesett sírását, úgy döntött, hogy lesz, ami lesz, kiszabadul az alagsorból. Amióta megszerezte a kést, többféleképpen is elképzelte, hogy rájuk támad, de a szülés előtt nem érezte magát fizikailag elég erősnek ahhoz, hogy felülkerekedjen Fernen és Howardon.

Mostanra azonban ez megváltozott. Március végétől kezdve és egész áprilisban Howard rendszeresen magára hagyta Fernt a gyerekekkel, és Lotte tudta jól, hogy a nő biztosan végtelenül kimerült, és talán nem is vág olyan gyorsan az esze, mint régen. Különben is Lotte már annyira mérges és elkeseredett volt, hogy úgy érezte, bárkinek neki tudna menni.

— Ezek szerint megtámadtad valamelyiküket a késsel? -kérdezte Dale.

A barátnője hangja olyan közről jött, hogy Lotte összerezsent ijedtében. Annyira elmerült abban, ami pár héttel korábban történt vele, hogy teljesen kiszakadt a jelenből, és döbbenetesen eszmélt rá, hogy Dale ott fekszik mellette, és neki meséli el az eseményeket.

- Felálltam a legfelső lépcsőre, és vártam, hogy valaki lejöjjön - mondta. —

Több mint két órán át állhattam ott, és ezalatt végig hallottam, hogy sír a kislányom. De a ház csöndes volt, túl csöndes. Rájöttem, hogy elmentek, és egyedül hagyták a kisbabát. El tudod képzelni, hogy akkor mit éreztem?

Tehetetlen voltam, mert nem tudtam megnyugtatni. Rám tört a rettegés, hogy félrenyel, vagy megfullad a takaró alatt, ha az arcára húzza. Magam miatt is leltem, mert ha a kicsit képesek voltak egyedül hagyni, dk kor felőlük akár éhen is pusztulhatnak idelent az alagsori szobában.

Dale-nek majd' megszakadt a szíve, amikor látta, barátnőjét mennyire felkavarja ez az emlék: szeme tágra nyílt, egész testében remegett, és a hangja rekedt lett az érzelmektől. Megfogta Lotte kezét, dörzsölgette, és suttogni kezdett neki, hogy már nincs egyedül.

- Később lementem a lépcsőn — folytatta Lotte. — Teljesen átfagytam, mert lekapcsolták a fűtést, ezért vissza kellett bújnom a takaró alá, hogy átmelegedjek. Olyan lassan múltak az órák, de nem hallottam, hogy hazajöttek volna. Elérkezett a hat óra, és utoljára reggel nyolckor kaptam enni, egy csésze teát és egy szelet pirítóst. Nem a saját éhségem aggasztott, hanem a kicsié... Még csak tízhetes volt, és háromóránként ennie kellett. De már nem sírt... és amikor már azt hittem, minden veszve van, hallottam, hogy nyitják a bejárati ajtót. Szóval igazam volt, otthagyták a kicsit, és ettől egészen megvadultam. De csöndben maradtam, és figyeltem. Hallottam, hogy Londonról mondanak valamit - Lotte Dale felé fordult. - El tudod képzelni, hogy valaki képes elmenni egész napra Londonba, és egyedül hagy egy csecsemőt? Kávét készítettek a konyhában, és Fern valamin nevetgélt, aztán azt mondta: „Jeszusom! Nem sír a gyerek!” Épp felkiabáltam volna, hogy „Menj fel, te szemétláda, nézd meg, mi van veled!”, de Howard felajánlotta, hogy felmegy. Még viccelődött is, hogy olyan éhes lehet, hogy két cumisüvegnyi tápszert is be fog falni.

- Biztosan kikészültél - mondta Dale együtt érzően. — De ugye, minden rendben volt a babával?

- Hát épp ez az... - kezdte Lotte, és a szeme megtelt könnyel. — Hallottam, ahogy Howard fölmegy a lépcsőn.

Innen elég tisztán lehet hallani. Mintha órákat töltött volna fönt, én meg csak álltam az ajtóban visszatartott lélegzettel, mert éreztem, hogy valami nagyon nem stimmel. Aztán lejött. Nagyon lassan. Bement a konyhába. Fern megkérdezte, miért nem hozta le magával a gyereket. Erre azt felelte: „Nem tudom, hogy mondjam el, drágám, de meghalt. Szerintem bölcsőhalál.”

- Meghalt! Ó, istenem! Ez nem lehet igaz! - kiáltott fel Dale elborzadva.

- Egész nap rossz előérzet gyötört - zokogott Lotte. - Még amikor sírt, az is gyengén hangzott, nem úgy, mint a születésekor. Nagyon hideg volt a fűtés nélkül, lehet, hogy lerúgta magáról a takarót, és egy újszülött nem tud visszamászni alá, ha fázik, ahogy egy kiskutya vagy egy kis-cica.

- És mit csináltál, amikor ezt meghallottad? — kérdezte Dale.

— Dörömbölni kezdtem az ajtón, és torkom szakadtából üvöltöttem. Howard visszaordított, hogy fogjam be, különben megbánom. Mintha külön élvezte volna, hogy alkalma lenne végre kivenni valakiből a szart is. Szóval a végén úgy gondoltam, jobb, ha szépen csendben maradok, és várok.

— És meddig kellett várnod, Lotte? — nézett rá Dale rosszat sejtve.

- Öt napig, étel nélkül, és csak a hideg vizet ihattam a csapból.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Scott arra ébredt, hogy Dávid egy bögre teát tesz le a kanapé mellé a földre. Megdörzsölte a szemét, kinyújtóztatta a lábát, és meglepetten vette tudomásul, hogy elég jól aludt ahhoz képest, hogy a kanapé vagy harminc centivel rövidebb volt az ő hosszánál.

Az órájára pillantott. Hét óra múlt, szakadt az eső, Dávid mégis megmosakodva, megborotválkozva és felöltözve állt mellette. A szeme alatti sötét karikák azonban arról tanúskodtak, hogy nem sokat aludt.

- Akkor ma merre? - kérdezte Scott, mert sejtette, Dávid az éjszaka java részét azzal töltötte, hogy eltervezze az előttük álló napot.

- Szerintem el kellene kezdeni körbejárni a házakat — válaszolt Dávid, és leült a másik kanapéra. - És az üzleteket, a szerelőműhelyeket és a kocsmákat is. Ha Simon és Ádám bevállalja Boshamot és Fishbourne-t a kikötő túlsó végében, mi végigjárhatjuk Birdhamet és Itchenort ezen az oldalon.

Scott felült, hogy megigya a teáját. Az eső vadul csapkodta az ablakokat, és nem tűnt hívogatónak a gondolat, hogy kint kóboroljanak ilyen időben.

— Nem hoztam magammal kabátot - mondta.

— Kölcsön tudok adni egyet. De nem hiszem, hogy égés/, nap esni fog.

Barátságos csöndben iszogatták a teájukat. Scott előző este nem sok mindent figyelt meg a lakásban, de most látta, hogy a nappali elég spártai, csak két barna bőrkanapé, az alacsony asztalon egy televízió és a hangfalak, sehol egy dísz vagy női kéz nyoma. Ez viszont furcsának hatott, mert a falakat halvány barackszínűre festették, amihez tökéletesen illettek a mintás függönyök.

— Egy lánnyal laktál itt? — kérdezte kíváncsian.

- Igen, régebben - mondta Dávid nagyot sóhajtva, és föltette a lábát a zsámolyra.

— Nagy hiba volt. Kifogtam egy ambiciózus, karrierista lányt.

— És az miért baj? — kérdezte Scott.

— Nem akartam az életem hátralevő részét egy olyan nővel tölteni, akit sokkal jobban érdekelnek az eladási előrejelzések és a haszonkulcsok, mint az, hogy családja legyen. ^

— Én sem mondhatom, hogy különösebben sokat gondoltam volna a családalapításra... - jegyezte meg Scott vigyorogva. — Vagy egyáltalán a nőülésre. Csak örülök, hogy kényelmesen elvagyok, azt hiszem.

— Rose mellett, aki elég pörgős volt, hamar rájöttem, hogy kifejezetten régimódi pasas vagyok - mosolygott Dávid. — Ami azt illeti, legszívesebben vadásznék és gyűjtögetnék.

Scott ledobta magáról a takarót.

- Azt hiszem, jobb, ha én is fölkelek, hogy elindulhassunk vadászni a lányokra. A megbeszélés szerint Simonnal és Adammal az A27-es út mellett, Apuldram közelében, egy kávézóban találkoztak, hogy együtt reggelizzenek. Simon is úgy nézett ki, mint aki alig aludt, de persze ő úgy gondolt Lotte-ra, mintha a kishúga lenne, és úgy érezte, hogy cserbenhagyta azzal, hogy a lakása mégsem bizonyult elég biztonságosnak.

Senki még csak nem is utalt rá, mi lesz, ha a lányokat holtan találják, Scott mégis tudta, hogy mindannyian elsősorban erre gondolnak. Sejtette, hogy félnek szavakba önteni a szorongásukat, nehogy falra fessék vele az ördögöt.

Különös módon mindannyian elfogadták Dávidét vezetőjüknek, pedig csak nemrég ismerte meg Lotte-ot, és a férfi egyáltalán nem erőltette ezt a szerepet.

Egyszerűen megvolt benne az a természet adta képesség, hogy az élre álljon.

Egyenes jellem volt, csöndesen magabiztos, minden nagyképűség nélkül.

Scott úgy gondolta, ez talán onnan ered, hogy nyolcan voltak testvérek, végül is korán meg kellett tanulnia, hogy kiálljon magáért, vagy feladja az önös érdekeit, és mégis rugalmas maradjon. Akárhogy lett is olyan, amilyen, Scott megkedvelte.

— Szóval, nagyfőnök, hogy akarod, mit csináljunk ma? - kérdezte Ádám.

Dávid halványan elmosolyodott a megnevezés hallatán, de nem fűzött hozzá megjegyzést.

-A lehető legtöbb házat végigjárjuk, a boltokat, kocsmákat, műhelyeket is, ahol az emberek rendszeresen megfordulnak. Hátha sikerül fölfrissíteni az emlékezetüket.

- Hogyan? - kérdezte Simon.

- Használd a képzelőerődöt! - kiáltott fel Dávid, mintha Simon kérdése nagy butaság lett volna. — Először is megmutatjuk nekik a képet, amelyen a lányok modellnek néznek ki, hangsúlyozzuk, hogy attól tartunk, megölik őket, ha nem találjuk meg őket időben. Ez felkelti az érdeklődésüket, aztán megmutatjuk azt a fotót, amelyen Lotte szomorúnak és hétköznapiinak látszik. Emlékeztetjük őket, hogy ezt a lányt találták meg a parton, és bizonyíték van rá, hogy nemrég szült. Egy elveszett kisbaba mindenkit megérint, és talán eszükbe jut, hogy látták Lotte-ot állapotosán. Minél erősebb benyomást teszünk az emberekre, minél jobban felkavarodnak az érzelmeik, annál nagyobb a valószínűsége, hogy eszükbe jut valami hasznos.

Reggeli után a férfiak kettéváltak, és megbeszélték, hogy este hatkor találkoznak, és összevetik a jegyzeteiket. Dávid felvetette, hogy ha valamelyikük szerencséivel jár, azonnal hívja fel a másik csapatot és a rendőrséget is, hogy segítséget kérjenek.

— Ne feledjétek, a legkisebb információmorzsa is jó nyom lehet — hangsúlyozta Dávid bizakodóan. — Mindenképp kérdezzetek rá, nem vettek-e észre valami szokatlant vagy rendkívülit a szomszédban: esetleg gyereksírást, kiabálást vagy azt, hogy a szokottnál több ételt vásárolnak, égve hagyják a villanyt, vagy furcsa időpontban van jövésmenés. Hangsúlyozzatok, könnyen lehet, hogy ezzel megmentik a lányok életét!

Simon szemébe könnyek gyűltek, Ádám arcán komor eltökéltség tükröződött, Scott pedig döbbenten vette észre magán, hogy ennyire közel került ezekhez az emberekhez, akiket pedig alig ismer.

Scott vett egy napilapot, mielőtt Daviddal elindultak volna, és örömmel nyugtázta, hogy az újság egy egész oldalt szentelt a lányok eltűnésének. Amióta

Dávid megtalálta Lotte-ot a parton, mindannyian úgy érezték, a sajtó nem hangsúlyozza eléggé a helyzet komolyságát. Scott és Dale talán felfigyelt volna arra, hogy az a lány Lotte, de a nagy nyilvánosságra nem tett mély benyomást. Hasonlóképp a rendőrség sem tűnt különösebben dinamikusnak a nyomozásban. Most azonban az újság megírta, hogy házról házra járnak a selsey-i körzetben.

- Miért éppen ott? - kérdezte Dávid, ahogy beültek a kocsiba, és átolvasták a cikket. - Talán tévedtünk? Vagy fik tévednek?

- Lehet, hogy új bizonyítékra bukkantak — vetette fel Dávid. - Nekem azt mondták, amikor megtaláltam Lotte-ot, hogy a víz végigsodorta a part mentén, a Bracklesham-öböl irányából. Ha egy olyan hajóból került a vízbe, ami Selsey-ből jött, vagy azért, mert beesett, vagy azért, mert kilökték, akkor a paghami kikötő környékén bukkant volna fel, vagy még messzebb, Bognor felé.

- Szerinted akkor hívjuk fel Simont és Ádámét, és szóljunk nekik erről? - kérdezte Scott, mert arra gondolt, teljesen értelmetlen a kikötőnek ezen a felén kutakodniuk, ha a rendőrség szerint a lányok Selsey-ben vannak.

Dávid vállat vont.

- Nem hiszem, hogy ott vannak... Selsey-ben nem bocsátanak vízre hajókat, és tudtommal ott nincs is kikötő.

— De Lotte-ot fogva tarthatták ott is, aztán kocsival elvitték oda, ahol a hajó horgonyzott. Lehet, hogy a rendőrség bejelentést kapott?

Dávid a homlokát táncolta, és most már sokkal kevésbé tűnt magabiztosnak.

- Lehet, hogy fel kellene hívnom Bryan nyomozót?

- Egy próbát megér — vigyorgott Scott. — Maximum azt mondja, hogy ne üsd bele az orrod.

Dávid elővette a zsebéből a telefonját, és bepötyögte a számot.

- Dávid Mitchell vagyok - mondta, amikor Bryan fölvette. - Most olvastam az újságban, hogy Selsey-ben járják végig a házakat. Megkérdezhetjük, hogy miért? Új nyomra bukkantak?

Scott nézte, ahogy Dávid figyelmesen hallgatja a hosszú magyarázatot, de sem izgatottságot, sem csalódottságot nem látott az arcán. Scott arra gondolt, tökéletes pókerjátékos lenne.

- Igen, így volt. Most Birdhamben és Itchenorban fogunk kérdezősködni —

szólalt meg végre Dávid védekezően. - Persze hogy felhívjuk, ha bármit találunk

- mondta kicsit később. - Mindaddig, míg maguk is megteszik, hogy értesítenek minket - tette hozzá pimaszul.

Dávid visszasüllyesztette a telefont a zsebébe.

- Szóltak neki, hogy tegnap kérdezősködtünk a kikötőben. Szerintem majd' meghalt a vágytól, hogy közölje velünk, hogy húzzunk haza, és hagyjuk a munkát a profikra, de nem volt hozzá elég tökös. Ehelyett kioktatott, hogy ne zaklassam az embereket.

— És mit mondott, mi ez az egész Selsey-ben? - kérdezte Scott.

- Tegnapelőtt este többen is bejelentették, hogy csapkodást és kiáltozást hallottak. De egyik sem tudta megmondani, pontosan merről jött a zaj, és mind a

város más-más részén laknak. Ezért Bryan azt gondolja, hogy egy teherautó lehetett, ami hol itt, hol ott bukkant fel.

Scott összezavarodott.

- Szerintem nincs az az épeszű ember, aki megkockáztatná, hogy a két embert, akit elrabolt, egy lakott területre vigye, hacsak nem kötözi meg őket, és tömi be a szájukat.

Dávid elfintorodott.

- Az is lehet, hogy csak pár kölyök, akik egy furgonban végigdurrogatják a várost, hogy jókat röhögjenek az álmukból felvert, riadt lakókon. Szerintem tizenhét-tizennyolc évesen én is viccesnek találtam volna.

- Ezek szerint marad az eredeti terv? - kérdezte Scott, — Naná! — vigyorgott Dávid. - Indulás!

Két órára majdnem végeztek is Birdhamben, amikor Scottra végre rámosolygott a szerencse.

Birdham apró, takaros falu volt, helyes régi templommal és elemi iskolával, de egyéb látnivaló nemigen akadt benne. Azt a kevés eldugott, régi vidéki házat leszámítva, u lakóépületek és az egyszintes családi házak modernnek és drágának tündek. Szerencsére azok, akik épp otthon tartózkodtak, érdeklődéssel hallgatták a fiúk mondandóját, olyannyira, hogy néha alig bírtak elszabadulni tőlük.

Dávid jelt adott Scottnak, amikor végzett a Cherry Lane ni eső szakaszával, és épp elindult a kocsijuk felé, hogy ott várja meg, amikor az ajtó, amin Scott az imént bekopogott, kinyílt, és egy kövér, idős asszony, akinek szőrszálak meredeztek az állán, nézett ki rajta.

- Semmit nem veszek házalóktól... - mordult rá a nő.

- Menjen innen!

Egész délelőtt zuhogott, és Scott a Dávidtól kölcsönkapott anorák ellenére bőrig ázott. Most megkísértette a gondolat, hogy sarkon fordul, és faképnél hagyja a házsártos öregasszonyt.

- Nem vagyok ügynök! — csattant fel. - Azért csöngetek be mindenhova, hogy megkérdezzem, nem látta-e valaki ezt a lányt — ezzel a nő felé nyújtotta Lotte fényképét.

- Gondolom, már látta az újságban... - tette hozzá.

- Nem olvasok újságot, csupa hazugságot írnak — vágott a szavába a nő.

Scottot nem vitte rá a lélek, hogy ugyanolyan goromba legyen, mint az asszony, ezért elmesélte, hogy Lotte egy évre eltűnt, aztán a partra kisodródva találtak rá. A nő ekkor váratlanul mégis elvette a képet, és a szeme elé tartotta.

- Láttam. A Paghami Tájvédelmi Körzetben - mondta.

- Látta? - kiáltott fel Scott hitetlenkedve.

- Igen, egyszer, múlt ősszel. Gyakran kijárok oda madár-lesre, amikor a turisták már mind hazamentek. Azért emlékszem erre a lányra, mert rám bámult, mintha mondani akart volna nekem valamit. i. — Egyedül volt, vagy valaki mással?

— Egy nővel és egy férfival, mindketten jóval idősebbek nála. A nő parancsolgató volt, karon fogta a lányt, és szinte rángatta maga után vissza a parkolóba.

— Gondolom, nem emlékszik rá, hogy nézett ki a pár? — Scott érezte, ahogy a pulzusa az egekbe szökik az izgatottságtól.

— A nő úgy nézett ki, mint Rita Hayworth - válaszolt gondolkodás nélkül. - Természetesen maga túl fiatal ahhoz, hogy emlékezzen rá, de egy híres hollywoodi filmsztár volt vörös hajjal és nagyon formás alakkal. Ez a nő persze magasabb volt, talán százhetven centi.

A luxushajón utazó Fern Ramsden képe jelent meg Scott lelki szemei előtt.

— Hallotta beszélni? — kérdezte, és egyre hevesebben vert a szíve. — Mármint a vörös hajú nőt.

- Durván beszélt a lánnyal, de nem hallottam pontosan, hogy mit mondott neki.

— Ezek szerint nem tudná megmondani, hogy amerikai volt-e?

— Nem, édes fiam, ahhoz túlságosan messze volt. De abban biztos vagyok, hogy a képen levő lányt láttam. Kicsit aggódtam is utána miatta, mert úgy nézett ki, mint egy üzött vad. Ha érti, mire gondolok.

Scott tökéletesen értette, többször is látta Lotte-ot ilyennek, elkerekedett kék szemmel, remegő ajakkal. Néha még viccből mondta is neki, hogy kis Bambi.

Most legszívesebben megölte volna az asszonyt, aki szeretett úgy tenni, mintha undok házisárkány lenne, de valójában figyelmes, törődő személy volt.

- Igen, értem. Nagyon sokat segített, és ha nem bánja, megadnám az adatait a rendőrségnek, mert minden bizonnyal beszélni akarnak majd önnel, és mutatnak képet k hogy azonosítsa ezt a párt. Elkérhetem a nevét és a telefonszámát?

A nőt Miss Margaret Fosternek hívták, és elmondta, hogy nyugalmazott tanár.

Most, hogy már elmúlt a haragja, amiért Scott felverte, mintha marasztalni akarta volna. Azt mondta, nem emlékszik, milyen volt a férfi, csak a két nő tűnt fel neki, mert biztos volt benne, hogy nem anya és lánya.

- Ugye értesít, ha megtalálták a lányokat? — kérdezte, miután Scott följegyezte a telefonszámát.

Scott rámosolygott.

- Ha megtaláljuk a lányokat, elhozom őket ide, mert nagyon fontos információt kaptunk magától, és biztosan meg akarják majd köszönni.

Alig várta, hogy visszaérjen a kocsihoz, és elmondja Davidnek a hírt, és rávegye, hogy hívja fel Bryant.

A rendőr kiábrándítóan hűvösen fogadta a hírt, és cseppet sem volt róla meggyőződve, hogy a Ramsden házaspárról van szó.

- Visszamentek az Államokba, a légitársaság megerősítette... És nem is jöttek vissza.

- Talán Ramsdenként nem is, de lehet, hogy másik személyazonossággal. .. - jegyezte meg Dávid.

Scott átvette a mobilt Dávidtól, hogy ő is elmondja a magáét.

- Komolyan mondom, Miss Foster leírása Fern Ramsdenről tökéletes volt. Dale mindig Ritának nevezte a háta mögött, és egyszer mutatott is egy képet Rita Hayworthról, hogy megmagyarázza. Megdöbbentő volt köztük a hasonlóság. Miért nem kér egy képet Ramsdenéről, és mutatják meg Miss Fosternek?

Dávid visszavette a telefont.

- Nos, mit gondol? — kérdezte.

- Egynapnyi kérdezősködés után már nyomozónak gondolják magukat? - kérdezett vissza Bryan gunyorosan.

Dávid a szemét forgatva nézett Scottra, aki figyelt, hogy mit beszélnek.

- Elnézést, uram, nem akartam kioktatni, hogyan végezze a munkáját - mondta, és intett Scottnak, hogy igen, tudja, hogy behízsgő a hangja.

— Semmi baj — nevetett Bryan. - Tényleg értékelem a segítségüket, és köszönöm. Majd még beszélünk.

Ezután fölhívták Simont és Ádámét, hogy velük is megosszák a hírt, és mivel ők fikarcnyi nyomra sem bukkantak, Simon azt mondta, hogy visszafordulnak, és velük együtt indulnak megrohamozni Itchenort.

Az itchenori kikötőben levő Ship Innbe beszéltek meg a találkozót. Dávid, aki korábban sokszor járt ebben a kocsmában, azt mondta, hogy a tulaj jó fej, és biztosan minden segítséget megad nekik.

Ahogy bekanyarodtak az útra, amely a kikötőbe vezetett, Scottot meglepte a sokféle stílusú ház: az ál-Tudor kúriák, a kőkunyhók, a fejedelmi, koloniális stílusú nyaralók. A legtöbb épület magas sövénykerítés mögött lapult, és csak a kovácsoltvas kapun át lehetett egy-egy pillantást vetni rájuk, és a kertek mind pompások voltak.

— Itt tutira kőgazdagok laknak... - jegyezte meg Scott. - Fogadni mernék, hogy a legtöbbnek hajója is van.

Dávid egyetértően bólintott. Azt mondta, hogy nyaranta gyakran lejön a kocsmába, és másról sincs szó, csak a hajózásról.

- Bárcsak lenne képünk Ramsdenéről, hogy körbemutogathassuk. .. - mondta Scott, ahogy behajtottak a kocsmá parkolójába.

- Szerintem az is elég lesz, ha közöljük, a nő tiszta Rita Hayworth — mosolygott Dávid. — Errefelé idősebbek laknak, tudni fogják, hogy nézett ki a színésznő. És valamiért azt hiszem, hogy egy ilyen nő elég ritka madár lehet a hajóstársadalomban.

Miközben a fiúk a kocsmában nekikészültek a kérdezősködésnek, Brightonban Kim és Clarké Moore, Dale szülei, és az egyik lányuk, Carrina kopogtattak Wainwrighték ajtaján.

Otthon Chiswickben a szeme sem rebbent volna senkinek különös megjelenésük láttán, mert a környékükön több száz ember ragadt a hatvanas években. Kim hennával színezett haja lobogott utána, imádta a selyemből és bársonyból készült régi ruhákat, amelyeket általában élénk színű kendőkkel, szőrme- vagy tollgallérral dobott fel, és méretes, hivalkodó ékszerekkel.

Ma azonban sokkal komolyabb öltözetet viselt a helyzet súlyosságára való tekintettel: lábszárközépig érő, fékére szövetruhát kockás kabátkával, de mivel Clarké rojtos szarvasbőr kabátban, lófarokba fogott ősz hajjal ballagott mellette, még így is messziről lerítt róluk, hogy középkorú hippik.

Carrina huszonhárom éves volt, és annyira aggódott a nővére miatt, hogy helyes arca egészen sápadt és nyúzott lett. Nem volt olyan egzotikus szépség, mint Dale: a haja világosbarna, a szeme kék, arcbőre finoman rózsás. Azonban alakja ugyanolyan telt és nőies volt, mint Dale-nek.

Az előző reggel utaztak le Brightonba, és a nap nagy részét a rendőrőrsön töltötték, abban a reményben, hogy hallanak valamit Dale-ről és Lotte-ről. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez egyelőre nem valószínű, megkeresték a sajtót, és jelentős díjat ajánlottak annak, aki használható információval tud szolgálni a lányok hollétéről.

Késő délután kocsiba szálltak, és kimentek a Marchwood Szépségszalomba, hogy beszéljenek az ottani alkalmazottakkal, remélve, hogy Dale mondott valamit valamelyik lánynak, ami hasznosnak bizonyulhat. Míg Quentin Sellers, a szálló vezető menedzsere nagy együttérzést tanúsított, és a munkatársak is mind komolyan aggódtak Dale miatt, a Moore házaspár nem tudta nem észrevenni, hogy Marisa, a szépségszalon vezetője épphogy csak udvarias volt velük.

Frankié, az egyik fodrász, azt javasolta, hogy egyszerűen tudomást se vegyenek róla. Azt mondta, Marisát felbőszítette, ahogy Dale reagált, amikor Lotte-ot megtalálták a parton, szerinte fölöslegesen hisztérikusan viselkedett. Frankié azt is megjegyezte, hogy Marisa talán féltette az állását Dale-től, mert a lány nem csupán hatékony, de népszerű is a munkatársak és a vendégek körében egyaránt. Most, hogy Scott eltűnt, hogy a lányok keresésére induljon, Marisa nem talált senkit, aki megfelelő képesítéssel rendelkezik, és át tudná venni az edző helyét, és ezért is Dale-t hibáztatta.

Kim és Clarké az első, szállodában töltött éjszaka után egyenesen visszament a rendőrségre, hátha időközben történt valami. Ügy tűnt, a kérdezősködés a selsey-i otthonokban nem járt eredménnyel, ezért Kim arra gondolt, érdemes lenne megkeresni a Wainwright családot.

- Minek? — kérdezte Clarké a feleségétől. - Megmondták nekünk, hogy nem is törődnek Lotte-tal, fölösleges abban reménykednünk, hogy Dale-lel kapcsolatban más lesz a hozzáállásuk. Csak még jobban ki fogsz borulni.

- Nagy valószínűséggel igen — bólintott Kim, és a szeme ismét megtelt könnyel, mert annyira félt, hogy soha többet nem láthatja a lányát. - De a lányaink barátnők leltek a hajón, és szerintem értük meg kell tennem.

Kim tudta jól, hogy a lánya korábban senkivel sem került olyan közeli kapcsolatba, mint Lotte-tal. Amikor Dale hazajött a hajóról, Kim látta, milyen jó hatással volt a lányára, mert sokkal tapintatosabb, kedvesebb lett, és sokkal kevésbé arrogáns. Kim úgy érezte, kész Lotte-ot már egyedül ezért megszeretni,

de amikor Dale elmesélte, hogy a lányt megerőszakolták, rögtön a szívébe zárta, noha soha nem találkoztak.

Ez az érzés azonban megváltozott, amikor Dale azzal hívta fel, hogy Lotte-ot megtalálták a tengerparton, és emlékeztetkiesésben szenved. Ugyan sajnálta, de az egész túl titokzatosnak tetszett, és Kim attól tartott, hogy a lányát beszippantja valami, ami a mélybe húzza. Figyelmeztette Dale-t, hogy vannak emberek, akik természetből fogva áldozati típusok, és egész életükben vonzzák a bajt, sőt még odáig is elment, hogy szerinte jobb, ha Dale nem avatkozik bele ebbe az egészbe.

Most azonban, hogy beszélt Bryan nyomozóval, és egy kicsit többet is megtudott Lotte-ról és a családi háttéréről, elszégyellte magát, hogy ilyen irányt vettek az érzései. Dale inkább elismerést érdemel, hogy így törődik egy barátjával, és ugyan ez azt jelentette, hogy ő maga is veszélybe került, Kim büszke volt rá.

- Jobb, ha bejönnek — mondta Mr. Wainwright, amint kinyitotta az ajtót. - A nejem szerint semmi értelme, hogy beszéljessünk. De én örülök, hogy eljöttek. Kim metsző tekintettel nézte Lotte apját, a férfi vékony, mélyen árkolt arcát és fakó, szomorú, kék szemét. Úgy sejtette, nem lehet több ötvenöttnél, mégis sokkal idősebbnek tűnt. Abból, amit Dale-től hallott, ami nem volt túl sok, arra a következtetésre jutott, hogy a férfi egész életében azt tette, amit a felesége elvárt tőle. Már most sajnálta a férfit.

- A lányainkat elrabolták, ez csak elég indok arra, hogy elbeszéljessünk - jegyezte meg Dale anyja kurtán. - Kim vagyok, ő itt Clarké, ő pedig a másik lányunk, Carrina.

- Ted - mondta Mr. Wainwright, és kezét ráztak. - Örülök, hogy megismerhetem önöket. Fáradjanak be, a konyhában vagyunk.

Végigvezette őket a folyosón, és amikor beléptek a konyhába, a felesége felállt az asztal mellől.

- Peggy vagyok - szólalt meg. Kimben az a benyomás támadt, hogy már az is komoly erőfeszítésbe telhetett, hogy kinyújtsa a kezét, és mosolyogjon, amikor a férje bemutatta a vendégeket. - Kávét vagy teát?

Kim és Clarké gyakran találkoztak nehéz esetekkel, amikor adták-vették a használt dolgokat, de Kim híres volt arról, hogy még a legfagyosabb, legkeckekekedőbb embert is meg tudja nyerni. Ezért tudomást sem vett a kínos feszengésről, közölte, hogy egy csésze teát szívesen elfogadna, és dicsérte a kertet, amire az ablakon át ki lehetett látni.

- Bizonyára született kertészek! Mennyi csodás szín! Az a sok szép szarkaláb és csillagfűrt! Az én kertem mindig nagyon kopár a tavaszi hagymák elvirágzása után, mindaddig, míg rendbe nem teszem a nyári ágyásokat.

— Nagyon sok időt töltök vele - ismerte el Peggy, de elégedettnek tűnt, hogy az erőfeszítéseit méltányolták. - Kár, hogy ma szakad az eső, kellemes lenne kiülni a szabadba.

Kim továbbra is kedvességgel támadt, míg készült a tea. Dicsérte a cserepes növényeket az ablakpárkányon, a fali tartón lógó régi csuprokat, és megvitatták a mosogatógép hátrányait és előnyeit. Csak amikor már a tea az asztalon gőzölgött, és a tál sütemény is körbejárt, kezdett el Dale-ről és Lotte-ról beszélni.

- Lotte két férfi ismerőse is csatlakozott Scotthoz, aki a Marchwood Kastélyszállóban dolgozik, és Davidhez, ahhoz a férfihöz, aki megtalálta Lotte-ot Selsey-ben. Most végigjárják a házakat a chichesteri kikötőben, és körbekérdeznek - mondta bevezetésképp. - Azt javaslom, hogy segítsünk nekik. Mit gondolnak?

- Ó, nem — rázta a fejét Peggy. — Én ezt nem tehetem!

- És mégis miért nem? - kérdezte Kim. — Biztos vagyok benne, hogy ha magát tartaná valaki fogva, elvárná, hogy Lotte a keresésére induljon.

- Évekig nem is nézett felém - válaszolt Peggy.

- És ez kinek a hibája? — csattant fel Kim. — Ha jól tudom, nem szívesen látták. De most itt az esély, hogy megváltozzanak maguk közt a dolgok. Szedje össze magát, és viselkedjen igazi anyaként.

— Én elvárnám, hogy apu és anyu a keresésemre induljon, ha Lotte helyében lennék - szólalt meg Carrina. - Nekünk is megvoltak a magunk összezőrdülései, de amikor valami ilyen komoly dolog történik, akkor ezt egyszerűen el kell felejteni.

- Semmit sem tud arról, hogy köztünk mi történt! — csattant fel Peggy.

Támogatás reményében a férjére nézett, de a férfi elfordította a fejét.

- De igenis, tudjuk — nézett a szemébe Kim. - Tudjuk, hogy Lotte ellen fordultak, amikor a nővére meghalt. Hogyan fordulhattak el Lotte-tól a fájdalmuk miatt? Nem az ő hibája volt. Fogadni mernék, hogy azt kívánta, bár csak bizonyos emlékei ne tértek volna vissza, amikor erre rádöbbsent! De most esélyt kaptak arra, hogy ezt jóvátegyék

— Hogy merészel idejönni és megítélni? - kérdezte Peggy dühtől elvörösödött fejjel.

— Ügy merészelek, hogy bármelyik pillanatban megkaphatjuk a világ legszörnyűbb hírét! Azt, hogy a lányaink meghaltak — mondta Kim, és átható tekintettel nézte a nőt. - Fogadni mernék, hogy a saját lelkét is eladta volna azért, ha azzal megmentheti a másik lányát. Igazam van?

Peggy bólintott.

- Akkor rendben, szeretném, ha most fölemelné a hátsóját, és eszébe jutna, hogy Lotte Isten ajándéka, ahogy Fleur is az volt, és az anyja dolga az, hogy óvja és védje a gyermekeit.

- De... — kezdte Peggy.

Kim türelmetlenül legyintett, hogy elhallgattassa.

— Ami maguk és Lotte között történt, annak itt és most véget vethet, ha úgy akarja. Jöjjön csak velünk, és segítsen megkeresni őket.

- De mindjárt két óra! Mire Chichesterbe érünk, vége is a napnak.

Kim kezdte elveszíteni a türelmét.

— Ha a férje hirtelen szívrohamot kapna, akkor azt mondaná: „úgyis mindjárt hatvanéves, nem éri meg segítséget hívni”?

— Nyilván nem mondanék ilyet — méltatlankodott Peggy-

- Rendben, negyven perc alatt Chichesterben lehetünk, és későn sötétedik.

Estefelé sokkal érdekesebb kopogtatni, mert addigra az emberek hazatérnek a munkából. És ott az a négy fiatalember, akik még szabadságot is kivettek, hogy megkeressék a lányokat. Nem gondolja, hogy elvárják, hogy segítsünk nekik?

Clarke Tedre mosolygott. Büszke volt a feleségére, hogy szembeszegült Lotte anyjával. Talán ha valaki így beszélt volna vele, amikor az asszony elveszítette idősebbik lányát, akkor nem fordult volna a másik ellen. De persze Kim mindig is forrófejű és szókimondó volt, és Dale rá ütött.

- Nem tetszik ez a hangnem - mondta Peggy, és összefonta a mellén a karját, pont úgy, ahogy a komikus, Les Dawson, aki előszeretettel parodizált pletykás vénasszonyokat. — Van bőr a képén idetolakodni, és kioktatni minket, hogy mit kellene tennünk?!

- Igen, van — válaszolt Kim vidáman. — Az én Dale lányom is pont olyan, mint én. De tudja, mit? A maga Lotte lánya jobb embert faragott belőle. Törődni kezdett másokkal, gyöngédebb, megfontoltabb lett. Mivel a lányom, ugyanúgy kockára tettem volna az életem érte, még akkor is, ha ugyanolyan önző, makacs és tapintatlan maradt volna. De hálával tartozom Lotte-nak, még akkor is, ha sosem találkoztam vele, és szentül hiszem, ez feljogosít arra, hogy rávegyem a szüleit, hogy tegyék meg, ami tőlük telik.

Clarké látta, hogy Peggy már ingadozik. Gyanította, hogy Ted már akkor meg akart tenni minden tőle telhetőt, amikor megérkeztek, csak túl gyenge ahhoz, hogy kimondja, amit gondol. Kim nyilvánvalóan szintén ezt gondolta, mert most egyenesen a férjira szegezte tekintetét.

— Ugyan, Ted, férfi maga vagy kisegér? — kérdezte Kim. - A maga véleményét még nem hallottuk. Mit gondol? Mindannyiunknak csatlakoznunk kellene a chichesteri kereséshez?

Ted kinyitotta a száját, de ajkát nem hagyták el szavak. Talán félt, hogy felbosszantja a feleségét. Carrina azonban odalépett hozzá, kezét a férfi kezébe csúsztatta, és felnézett rá.

— Természetesen meg akarja keresni... — mondta csöndesen. — Azóta szenved, hogy a lányát elrabolták, ugye?

Carrina mindig is a legérzékenyebb gyerekük volt, c,s Clarké látta, hogy a lányuk ösztöne okosat súgott neki. Az, hogy megfogta a férfi kezét, mesterhúzás volt, meri ezzel előhívta az emlékeket mindkét lányáról, és képtelen lesz nemet mondani.

— Igen - dünnyögte. A következő pillanatban felszegte a fejét, és a feleségére nézett. - Igen, végig a keresésért akartam indulni - jelentette ki határozottan.

Clarké ismét Peggy felé fordult, aki szemmel láthatóan megdöbbszent férje ellenszegülésén. Úgy bámult rá, mintha magyarázatot várna.

— Akkor mind megyünk? - kérdezte Kim, mert szeretne volna megsürgetni a dolgot. - Jobb, ha kényelmes cipőbe bújnak.

Peggy szeme hirtelen megtelt könnyel. - Segítséget kellett volna kérnem, amikor Fleur meghalt - fakadt ki. - Mostanában működik a tanácsadás, de én magamra maradtam. Nem értettem, mit érzek, és senkivel sem tudtam beszélni róla. Kim pár lépést tett az asszony felé. — Szörnyű lehetett. Annál rosszabb nem is történhet egy anyával, mint hogy elveszítse egy gyermekét. Biztos vagyok benne, ha ilyesmi történt volna velem, teljesen szétestem volna. De még most sem késő beszélni róla és megszabadulni a nyomástól, Peggy.

— Lehet, hogy túl késő elmagyarázni Lotte-nak- mondta Peggy szaggatottan. - A rendőrségtől tudom, hogy gyereket szült. Aki a mi unokánk! Hol lehet? Mi történt? És mi fog még történni?

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Lotte hátradőlt az ágyon, és figyelte, ahogy Dale reménytelenül küzd, hogy kipréselje magát az aprócska ablakon.

Még az első napon, amikor idehozták őket, a szekrényt az ablak alá tolták, felmásztak rá, és egy cipővel kiverték a keretből az üveget, majd felváltva üvöltöztek kifelé, hátha valaki a közelben meghallja őket. Sajnos azonban az ablak közvetlenül a járdaszint fölött volt, ráadásul egy falbemélyedésbe rejtve, így hát valószínűleg a hangjuk nem juthatott túl messzire. Lotte az előző fogsága alatt az utolsó napokban megpróbált kimászni rajta, de sikertelenül. Dale ennek ellenére nem hallgatott rá.

-Azt mondják, hogy ha a fejed kifér, akkor a tested többi része is - hajtogatta Lotte-nak. De valahányszor átdugta a fejét, majd megpróbálta a vállait is átszuszakolni, beszorult, és kénytelen volt visszamászni, a végén a kétségbeeséstől könnyek csorogtak az arcán. Megpróbálta Lotte-ot is átnyomni, mert ő kisebb volt, ám ez a terv sem vált be.

Lotte már feladta, hogy megpróbálja lebeszélni Dale-t erről a kimerítő és hiábavaló próbálkozásról, mert emlékezett rá, hogy az utolsó öt napban, amelyet étlen-szomjan töltött idelent az alagsorban, ő sem tudott már józanul gondolkodni.

Amikor nem azt tette, amit most Dale, akkor ott kuporgott a legfelső lépcsőn konyhakéssel a kezében, és várta, hogy vagy Fern, vagy Howard lejön, és akkor ledöfheti. Teljesen átfagyott a hidegtől, legyengült az éhségtől, de ez közel sem okozott akkora traumát neki, mint az, hogy elveszítette a kislányát. Égett benne a bosszúvágy.

Fern és Howard abban az öt napban igen sokat voltak távol, és amikor épp otthon tartózkodtak, különösen csöndesek voltak. Fern nem kiabált, nem

csapkodott, nem főzött, még csak a rádiót vagy a televíziót sem kapcsolták be. Lotte ezt a csöndet a gyásznak tudta volna be, ha a saját gyerekeikről lett volna szó, vagy odaadó örökbe fogadó szülők lettek volna, de tudta, hogy nincs szívük, és ezért csakis azért hallgatnak, mert a következő lépésüket tervezgetik. Először azt hitte, odalent akarják hagyni, és halálra éheztetik, de egy idő után ráeszmélt, hogy a ház túlságosan értékes a számukra, hogy ezt megtegyék. Kizárt dolog, hogy csak úgy elsétáljanak, hiszen akkor nemcsak a pénzüket vesztenék el, hanem idővel a bűntényre is fény derülne. Ezért valószínűbbnek tűnt, hogy azt tervezik, legyengítik őt annyira, hogy könnyűszerrel meg tudják ölni, és valahol máshol megszabadulnak a holttestétől, talán a kisbabáéval együtt.

Akkoriban Lotte nem is reménykedhetett a menekvésben. Azzal tartotta magában a lelket, hogy előbb-utóbb le kell jönniük érte, és akkor van esélye, ha mégoly halvány is, a szökésre.

Most azonban komolyan hitte, hogy megmenekülhetnek. Először is abban a pillanatban, hogy bejelentik az eltűnésüket, a rendőrség minden erejét mozgósítani fogja, hogy megtalálják őket. Dale szülei, Scott-tal, Adammal és Simonnal szintén minden követ meg fognak mozgatni 284

Itrightonban és környékén, és talán akkor valaki, aki látott valamit, jelentkezni fog. Esetleg a két férfi, aki idehozta őket, helyi lakosok, az is lehet, fogalmuk sem volt arról, mibe keveredtek, egészen addig, amíg nem olvastak az újságban az emberrablásról. Még az is megeshet, hogy lelkiismeret-furdalásuk lesz, és jelentkeznek a rendőrségen.

De még ha senki sem jelentkezik, mostanra a rendőrségnek akkor is rá kellett jönnie, hogy az amerikai Ramsdenék Angliában Mr. és Mrs. Gullick néven jártak-keltek, és ez biztosan elvezeti őket ehhez a házhoz.

Lotte felnézett Dale-re, és látta, hogy barátnője már megint azon igyekszik, hogy átnyomja a vállát az ablakon.

- Kérlek, Dale, gyere le onnan... Csak kifárasztod magadat - könyörgött. - Kiabálj, ahogy a torkodon kifér, de mostanra már el kellett volna fogadnod, hogy nem tudsz kimászni. Tartogasd az erődöt arra, amikor visszajönnek értünk.

- Nem jönnek vissza, itt hagytak minket meghalni! — zokogta Dale, és térdre rogyott a szekrény tetején. A következő pillanatban feje a térdére hanyatlott. Borzalmas nyüszítésbe kezdett. — Mennyi ideig bírjuk ki étel nélkül?

- Hetekig, mindaddig, míg van innivalónk - válaszolt Lotte. — De ne aggódj, arra nem fogsor kerülni. Hamarosan kezdeniük kell velünk valamit. És mi készen állva várunk rájuk.

— Hogyan szállhatnánk szembe velük? — nyöszörögte Dale. - Nagydarab emberek, nekünk meg nincs semmink, amit fegyverként használhatnánk.

- De van. Szállj csak le arról a szekrényről, és megmutatom — mondta Lotte. Dale odafordult felé, és üres tekintettel bámulta. Kézfejjével letörölte a szemét, majd óvatosan leereszkedett a szekrény mellett álló székre.

— Akkor mutasd! — mondta, amint leért a földre. Lotte felkelt az ágyról, odament a szekrényhez, és a/ egyik sarkánál fogva megemelte.

— Tartsd meg, kérlek! — Amint Dale erősen tartotta a szekrényt, Lotte alányúlt, és mintha a körmével kaparni kezdett volna valamit.

— Mi az? - kérdezte Dale zavarodottan. - Siess! Nagyon nehéz.

- Most már leteheted - mondta Lotte, ahogy kihúzta a kezét a szekrény alól. — Ragtapasszal felragasztottam ide, amikor utoljára itt jártam. — Magasba tartott egy sniccert.

Dale szeme elkerekedett. • - Szent isten! - kiáltott fel.

- Még a szülés előtt szereztem meg. Howard valamit ügködött a konyhában, én pedig megláttam ezt a szerszámos ládája tetején. Lenyúltam, amikor Howard elfordult. Eredetileg egy vésőt akartam, hogy az ajtó csavarjait kiszedjem vele, de ez is jobb volt a semminél. Ezzel komoly sérülést okozhatunk nekik.

— Legfeljebb az egyiknek... — mondta Dale, és elmosolyodott a gondolatra, hogy bárkit is sniccerrel akarnak megtámadni. - De mindkettőnek nem.

— Ezt még kidolgozhatjuk. Az volt az egyik ötletem, hogy elterülök az ágyon, és ájulnak tettetem magam, amikor értünk jönnek, te pedig elbújsz a fürdőszobában. Amikor a pasas fölém hajol, megdöföm, majd odaugrok a másikhöz, te pedig kirohansz a fürdőszobából, hogy segíts.

Dale kétkedve rázta a fejét.

— Lehet, hogy az arcát végig tudod vágni a sniccerrel, de szerintem leállítani nem tudod vele, főleg nem úgy, hogy itt lesz a társa, aki segíthet neki.

Egykettőre legyűrnek minket. Meséld el, mi történt, amikor érted jöttek. Lehet, hogy abból eszünkbe jut valami jobb.

Kába voltam. Azt hiszem, amikor az ember túljut az okozta gyötrelmeken, apátiába süllyed, mert azon a napon meg sem kíséreltem kibújni az ágyból. Na mindég, egyszer csak Howard és Fern megjelent a lépcsőn, jöttek lefelé, és közölték velem, hogy öltözzek fel, mert elmegyünk valahova.

így visszatekintve a fogsága időszakára, Lotte nagyon különösnek találta, hogy azon a bizonyos napon, amikor Fern és Howard lerobogtak a lépcsőn, ő a takaró alatt kuporgott, és moccanni sem akart. Azonban egészen addig ii napig az egyetlen motivációja az volt, hogy kerül, amibe kerül, valahogy kiszabadul onnan, és bosszút áll Fernen és Howardon.

- Azt mondtam, kelj fel, és öltözz! - ismételte Fern még élesebb hangon, és Lotte ekkor vette észre, hogy a nő farínért és vastag Arran pulóvert visel. Addig csak egyszer látta Fernt farmerban, amikor elmentek kihajózni, és noha Lotte agya teljesen letompult az éhségtől, az eljutott a tudatáig, hogy ki akarják vinni a tengerre, hogy vízbe fojtsák.

Az ijedtségtől kitisztult annyira az agya, hogy felfogja, azzal, ha úgy tesz, mintha rosszul lenne, alig állna a lábán, és alig érzékelné, mi történik körülötte, esetleg elhíznák magukat, és lankad az éberségük.

- Nem érzem jól magam... — nyöszörögte nagyon lassan, és még ennél is lassabban megemelte a fejét. — Nem maradhatok itt?

- Nem, nem maradhatsz - csattant fel Fern.

- Hogy van... a baba? - kérdezte Lotte akadozva, mintha alig bírna beszélni. Láta, hogy a házaspár egymásra pillant, és érezte, hogy zavarba jönnek.

- Gyerünk, felkelni! - parancsolt rá Fern.

Nem volt nehéz megjátszani a kábát és úgy botladozni ide-oda, mint egy ügyetlen mozgású kisgyerek. Azt akarta, hogy azt lássák, nem hagyhatják magára, hogy egyedül öltözzön fel, mert még visszadőlne az ágyra, de azért elég ingerültek legyenek ahhoz, hogy ne figyeljenek rá túlságosan.

- Maga kis huncut! Nem nézhet öltözködés közben! - mondta, és ujját meglengette Howard előtt, ahogy ledobta a pizsamaalsót a földre. Alatta bugyit viselt, de a kabátka elég hosszú volt ahhoz, hogy ezt a férfi ne tudja.

Howard hátat fordított neki, és Lotte érezte, hogy Fern egyre bosszúsabb, mert szinte örökkévalóságig tartott, mire fölvette a ruháját, és végiggombolta.

- Meg kell mosnom a fogamat... - jelentette ki Lotte, amikor a kardigánt is fölvette. Eltűnt a fürdőszobában, megnyitotta a csapot, hogy minden gyanús hangot elnyomjon, majd előszedte a konyhakést a rejtékhelyéről, a vesszőfonatú szennyes kosár aljáról. Papír zsebkendőt tekert rá, és becsúsztatta a ruhája zsebébe, majd nagy zajt csapva megmosta a fogát.

Mire elkészült annyira, hogy elhagyhatta az alagsort, Lotte kábasága teljesen elmúlt. Teljes bizonyossággal tudta, hogy a házaspár meg akarja ölni, és sikerülni is fog nekik, ha nem lesz elég bátor és erős, hogy szembeszegüljön velük. Az éhezéstől végtelenül gyengének érezte magát, keze-lába fájt, mintha kegyetlen influenza gyötörné, így egyedül abban reménykedhetett, ha továbbra is azt tette, hogy bódult, és nem gyanít semmit, mert akkor lankadni fog az éberségük.

Egészen addig, míg a lépcső tetejére nem ért, azt hitte, délelőtt van, de az előszoba ablakán beszüremelő gyenge fény elárulta, hogy estére jár, és már alkonyodik. Ettől még jobban megijedt, mert ez is megerősítette a gyanakvását, így csakugyan aznap éjjel akarnak megszabadulni tőle.

- Kérhetek egy csésze teát? - kérdezte, és minden igyekezetével próbált nyugodtnak mutatkozni. - És egy szendvicset?

- Ihatsz egy kis tejet, ehetsz pár kekszet, csak hogy összekapd magad - válaszolt Fern. Szavai már-már kedvesnek hangzottak, és amikor Lotte megfordult, hogy ránézzen, a nő arca nyugodt volt, és szinte már szeretettel tekintett rá.

Micsoda őszintétlenség, amikor elvette tőle a gyereket, és hagyta meghalni, ráadásul most meg akarja ölni őt is ez szinte elviselhetetlen volt.

- Megköszönném - válaszolta, ártatlan, bizakodó mosolyt erőltetve az arcára, miközben végigsimított a zsebébe rejtett kés nyelén.

Furcsa volt Fernt a megszokott tökéletes smink és gon-ilosan fésült frizura nélkül látni. A nő arca szürke volt, és gyűrött, a haja kifejezetten rendezetlen. A konyhát ellepő szemét és rendetlenség azonban sokkal jobban megdöbbenetette

Lotte-ot. A konyhapulton halmokban álltak az ételes dobozok, mosatlan edények, csészék és poharak, és a kövezet is mocskos volt. Mindez azt bizonyította, hogy terveik szétestek, és talán ők maguk is, mert azelőtt soha nem látta a konyhát másmilyennek, csak ragyogó tisztának.

Fern az egyik faliszekrényből elővett egy poharat, és odament a hűtőhöz, hogy kivegye a tejet. Lotte közelebb lépett hozzá, és ugyanakkor hátrapillantott Howardra.

A férfi a konyha ajtajában állt, és elmerült egy kék borítású könyvecske tanulmányozásában. Oda se figyelt a két nőre.

A hűtő magas volt, az alja a fagyasztó, és Fern vállmagasságban nyúlt a tejesüvegért. Lotte hirtelen meglátta a kínálkozó alkalmat. Nem pont ebben reménykedett, de lehet, hogy újabb esélyt nem kap a sorstól, ezért kezét a zsebébe mélyesztette, kiszabadította a kés pengéjét a papír zsebkendőből, és kihúzta.

Fern még mindig háttal állt neki, a tejet töltötte a pohárba a nyitott hűtőajtó mögött. Visszatette az üveget a polcra, és amikor megfordult, hogy átnyújtsa a pohár tejet Lotte-nak, a vállával kicsit meglökte a hűtő ajtaját, hogy becsukódjon.

- Pont erre vágytam — mondta Lotte. Fölemelte a bal kezét, mintha el akarná venni a poharat, a jobbjaiban pedig a kést szorongatta, és amint Fern teljesen felé fordult, hogy odaadja neki az italt, Lotte előreleandult, és teljes erőből belemélyesztette a kést a nő mellkasába.

A penge nem hatolt be tövig: mintha megakadt volna egy csontban, és furcsa, reccsenő hang hallatszott. Fern a következő pillanatban meglepetten felsikoltott, és a tejes pohár nagy csattanással ért földet. Fern hátratántorodott, neki az ablak alatti mosogatónak. A kés fenyegetően meredt ki a melléből. A penge mellől vér szivárgott, és lassan szétterült a nő krémszínű pulóverén. Howard odarohant a feleségéhez.

- Te meg mit műveltél? — üvöltött Lotte-ra. Lotte megmoccanni is képtelen volt, teljesen lemerevedett a döbbenettől, hogy csakugyan leszűrt egy emberi lényt. Csak amikor Fern hörögni kezdett, és ráparancsolt Howardra, hogy kapja el Lotte-ot, akkor tért magához.

Az asztal közöttük állt, és Lotte vadul kapkodta a fejét jobbra-balra, hátha talál valamit, amit fegyverként használhatna, de semmit nem látott karnyújtásnyi távolságban.

Howard megkerülte az asztalt, vékony arcára kiült a bősztökétség és gyűlölet. Lotte a másik irányba oldalazott, felkapott egy piszkos kávéscsészét, és nekivágta a férfinak. Homlokra találta vele, Howard reflexből hátraugrott, és M még meleg kávémaradék végigcsorgott az arcán.

- Te ócska ribanc! — üvöltötte, ahogy letörölte a kávé-zaccot magáról, majd elindult Lotte felé, még fenyegetőbb testtartásban.

Lotte egy ideig ide-oda ugrált: jobbra lépett, ha a férfi Imi rá indult, balra, amikor a férfi jobbra. Megpróbált időt nyerni, hogy gondolkodhasson, mert

eközben Fern kihúzta a kést a mellkasából, és tenyerét a sebre tapasztotta. A vér kitartóan csörgött az ujjai közül. A nő tántorgott, úgy tűnt, pár perc, és elájul, vagy meg is hal.

- Lásd el a feleségét, maga szemét! — sziszegte Lotte, mitha a férfi szót fogad, és ezzel ő esélyt kap arra, hogy kimeneküljön a bejárati ajtón.

- Úgysem szabadulhatsz! - vetette oda Howard. - Nálam vannak a kulcsok. Fern nem rogyott előre, ahogy Lotte képzeletében a halálos sebet kapott emberek szoktak, hanem lassan leereszkedett egy székre.

- Segíts, kedvesem! — nyögte Fern vértelen arccal. — Segíts!

- Hogy én segítek? — kiáltotta Lotte. — A poklok poklát jártam meg maga miatt, elvették tőlem a gyerekemet, hagyták meghalni, és engem is meg akartak ölni! Dögöljön csak meg, ott, ahol van!

Howard mostanra feladta a próbálkozást, hogy Lotte-ot elkapja, odarohant a feleségéhez, és lefektette a padlóra. Lotte kirohant a bejárati ajtóhoz, de ahogy várta, zárva találta, és a kulcs sehol. Odarohant a hátsó ajtóhoz, de ott ugyanaz fogadta, ekkor berontott a nappaliba, hátha az ablakon át kijuthat. Azok is zárva voltak, mint mindig. Felkapott egy súlyos gyertyatartót a kandallópárkányról, és nekicsapta az ablaknak, de nagy megdöbbenésére az üveg nem tört be.

Épp hátrált, hogy nekifutásból próbálkozzon, amikor Howard megjelent mögötte, és kikapta a kezéből a gyertyatartót.

- Elég legyen! — mondta. - Épp elég kárt okoztál egy estére.

A férfi arca csupa könny volt, és egész testében remegett. Lotte ebből arra következtetett, hogy Fern meghalt.

- Meghalt? — Muszáj volt megtudnia.

A férfi bólintott, és olyan megsemmisülten állt ott, hogy Lotte képtelennek érezte, hogy bármi gonoszát mondjon neki.

- Akkor engedjen el... — kérte. - Ha megint bezár, csak még mélyebbre süllyed. Végül is én öltem meg a feleségét, és azt mondhatjuk a rendőrségnek, hogy minden Fern hibája volt.

A férfi hosszasan, komoran mérte végig. Lotte látta rajta, hogy csakugyan fél, és már nem tudja, mitévő legyen. Mindig is Fern volt az erős, a főnök, aki mindent megszervezett. Howard szerepe kimerült annyiban, hogy támogatta a döntéseit.

- Segíthetek - mondta Lotte hízelgően. — Szörnyű dolog történt, de megúszhatjuk, ha nem veszítjük el a fejünket, és együttműködünk. Valamit tennünk kell: vagy hívjuk a rendőrséget, és elmondjuk nekik, mi történt, vagy megszabadulunk a holttesttől. Nem hagyhatja ott heverni a konyhában.

Különben is, mit csináltak a kisbaba testével?

A férfi nem válaszolt, még csak nem is nézett rá. Lotte érezte, hogy jól gondolta, amikor azt feltételezte, hogy a házaspár aznap éjjel nemcsak tőle, hanem a kisbaba holttestétől is meg akar szabadulni.

Lotte már a pusztá gondolatra is legszívesebben felkapott volna valami nehéz tárgyat, hogy azzal loccsantsa ki a férfi agyát. Ugyan Howard vékony volt, de

izmos, és sokkal erősebb nála, ennek könnyen az lenne a vége, hogy az A (•éjét verik szét.

- Maga nem rossz ember, Howard - mondta Lotte, és kezét a férfi karjára tette. - Tudom, hogy mindezt Fern erőltette magára. Hiszen örült volt. Ha most hívja a rendőrséget, el fogom nekik mondani. Sőt azt is mondhatjuk, hogy az idő nagy részében maga üzleti úton volt, és nem is tudta, mi folyik a házban.

A férfi szeme vészjóslóan villant meg.

- Temiattad történt mindez! — vicsorgott. — Teljesen megbabonáztad az én drága Fernemet, és mindent megtettél azért, hogy éket verj közénk!

- Ez nem igaz! - kiáltott Lotte, és a gyomra összeugrott a félelemtől, mert a férfi eszelős tekintettel nézett rá.

- De igaz... Abba a hitbe ringattad Fernt, hogy szívesen szülsz nekünk gyereket, de csak engem akartál, ugye?

- Magát? - kérdezte Lotte önkéntelenül is gúnyos hangon, mert már a pusztá gondolat is vérlázítóan abszurdnak tetszett. - Be kellett gyógyszerezniük, ki kellett éheztetniük, és rabságban tartaniuk, hogy a végén engedelmeskedjek.

A férfi hirtelen elkapta Lotte karját, és a háta mögé csavarta. Lotte felkiáltott, és megpróbált kiszabadulni, de Howard keze úgy szorította, mint egy acélsatu. Két kezénél fogva kirángatta az előszobába, lekapott az ajtó mellett egy szögről egy darab kötelet, és a lány háta mögé kötözte a kezét.

— Ne merj sikítani, különben betömöm a szádát! — parancsolt rá, és teljes erejéből az ott álló székre lökte, és egy másik kötéllal összekötözte a bokáját is. Rövid időre magára hagyta, majd egy konyhai ollóval a kezében tért vissza. Belemarkolt Lotte hajába, és levágta a vastag tincset, majd egy másikat, újra meg újra, m íj; Lotte gyönyörű, szőke haja vastag rétegben be nem bori tóttá a padlót a szék körül. Howard egész végig kapkodva vette a levegőt, és Lotte úgy érezte, amit tesz, jelképes lehet, csak nem értette, miért.

Túlságosan félt ahhoz, hogy egy szót is szóljon. A két odakészített kötél darab elárulta, hogy Fernnel jó előre eltervezték, mit fognak tenni vele. Azonban elvileg Howard nem egyedül hajtotta volna végre a tervet: szemmel láthatóan Fern halála miatt elveszítette a belső egyensúlyát, és azért is, mert tudta, most kénytelen megszabadulni a/ ő holttestétől is. Lotte úgy döntött, inkább hallgat, hogy ne tömje be a száját. Később szüksége lesz a hangjára.

Howard, miután megkötözte Lotte-ot, visszament a konyhába, és noha Lotte nem látta, mit csinál, hallotta, hogy italt tölt magának. Feltételezte, hogy brandyt, az idegei lecsillapítására - úgy nyeldekelt, mintha halálos szomjúság gyötörné. Kevéssel később Lotte hallotta, hogy nyílik az ajtó melletti konyhaszekrény. Az ezt követő nyikorgó hangból arra következtetett, hogy a férfi a viaszosvászon piknikterítőt hajtja ki, hogy abba tekerje Fern holttestét. A következő tíz percben hallotta, hogy a férfi felváltva kortyol az italból, zokog, szipog, és tesz-vesz, ahogy becsomagolja a feleségét. Lotte eközben azon törte a fejét, hogyan szabadíthatná ki a kezét. Több száz filmet látott, ahol a kötelet egy darab törött üveggel, rozsdás szöggel vágják el, a valóságban azonban ilyesmi

nem szokott szerteszét heverni az ember körül, várva, hogy csak úgy megtalálják. Ha megpróbálna végigcsoszogni vagy - ugrálni a folyosón, esetleg találna valami használhatót, de Howard biztosan meghallaná.

Rángatni kezdte a kötelet, és kiderült, nincs szorosra kötve. Úgy gondolta, egy kis mocorgással ki tudna szabadulni. De okosabbnak látta így hagyni a kezét, míg Howard be nem teszi a kocsiba.

Amikor a férfi kijött az előszobába, a szeme vörös és duzzadt volt a sírástól. A lehelete brandytől bűzlött, és a nadrágja meg az inge átázott a vértől.

Howard lenézett Lotte-ra, és vicsorgott, mint egy veszett kutya.

- Mindenünk megvolt, míg meg nem jelentél... - morogta. - Mindig is tudtam, hogy bajt fogsz hozni a fejünkre, de megbabonáztad a feleségemet azzal a nagy, kék szemeddel és kislányos bajoddal. Gyűlöllek!

Lotte legszívesebben válogatott szidalmakat vágott volna a férfi fejéhez, hogy gyenge jellemű, perverz alak, akit egy kegyetlen, szívtelen boszorkány irányított, de tudta, hogy nem tanácsos tovább bősztíteni a férfit.

Howard bekötötte Lotte száját, mielőtt kinyitotta volna a bejárati ajtót, majd kirángatta a ház elé. Lotte legnagyobb meglepetésére nem a férfi autója állt ott, hanem egy nagy, sötét színű furgon.

Feltételezte, hogy Howard valamikor az utóbbi pár napban vette vagy kölcsönözte, mert korábban nem látta. Túl sötét volt ahhoz, hogy kivegye a színét vagy azt, hogy milyen márkájú, és amikor Howard kinyitotta a csomagtér ajtaját, hogy belökje Lotte-ot, semmit sem látott, csak a gyenge halszagot érezte. Howard kíméletlenül betaszította a csomagtérbe, és rácsapta az ajtót. Amint a férfi visszatért a házba, Lotte nekiállt meglazítani a kötelékeit. Ám nem ment olyan könnyen, mint gondolta. Amint egyik kezét megmozdította, a másikon megfeszült a köté, és mostanra rosszullett környékezte a rettegéstől, hogy nem fog tudni kiszabadulni.

Amint a szeme hozzászokott a sötéthez, meglátott egy kicsi, nagyjából negyvenöt centi hosszú, húsz-huszonöt centi széles csomagot nem messze tőle. Könnyek szöktek a szemébe, mert tudta, hogy a kislánya az. Sosem engedték meg neki, hogy a karjába vegye, és most ugyanabba a hullámsírba kerülnek. Howard hamarosan visszatért, és hozta a térítőbe tekert, kötéllal átkötözött Fernt. Őt sokkal óvatosabban tette be a furgonba, mint Lotte-ot, és még mindig sírt.

Pár perccel azután, hogy elhagyták a házat, a furgon hepehupás útra fordult, s míg zötykölődtek, Lotte rájött, hogy minden bizonnyal a gátterület fölött vezető földúton járnak, West Itchenornál, ahol Howard a hajóját tartotta. Egyértelmű volt, hogy őt és Fernt fel akarja tenni a hajóra, és a furgonnal máshol fog leparkolni. Amint megjön a dagály, kihajózik a kikötőbe és onnan a nyílt tengerre. Lotte ekkor döbrent rá, hogy a kis kék könyv, amit a férfi olyan elmélyülten lapozgatott, az apály-dagály időpontjait tartalmazta. Lotte örült, hogy ledöfte azt a nőt, akit Howard szeretett, és remélte, a férfinak nyomorult, magányos élet és szörnyű, fájdalmas halál jut. Egy ilyen hidegvérű gazember

megérdemli a szenvedést. Még akkor is, ha ez a gondolat nem enyhített a rettegésén, legalább feloldást adott az alól, hogy megölte Fern-t.

Ahogy ott hevert, és várta a pillanatot, amikor a férfi érte jön, hogy kivigye a hajóra, ráeszmélt, hogy fogva tartója ezzel mekkora kockázatot vállal.

Lehet, hogy sötét van, de még csak este kilenc óra felé járt az idő, és könnyen akad valaki, aki meglátja. De persze Lotte még sosem járt erre ilyen későn, csak annyit tudott, hogy vannak, akik ekkortájt szoktak felpakolni a hajójukra, mielőtt kimennek a tengerre halászni vagy egyéb okból, ezért Howard viselkedése nem fog gyanúsnak tűnni.

Egyszer csak kitárult a furgon hátsó ajtaja, és Howard l Lotte-ot a lábánál fogva kirángatta, majd a vállára dobta, aztán ráterített egy takarót, hogy senki se vegye észre, is Lotte se lássa, merre van. Howard csak pár lépést tett meg a köves talajon, lihegve az erőfeszítéstől, majd fellépkedett négy vagy öt lépcsőfokon a mólóra. Lotte fejjel lefelé lógott Howard válláról, így látta a deszkák között a vizet, de pár lépés után a férfi felugrott a hajóra, ami ringani kezdett alattuk. Howard egy szűk kabinba hajította be. Lotte nem esett nagyot, alig egy métert, de beverte a fejét, meghúzta a hátát, és fájdalom hasított a könyökébe.

Mire Howard visszatért, nyögve és zihálva Fern súlya alatt, aki vagy húsz kilóval nehezebb volt Lotte-nál, a lány már magánkívül volt a rettegéstől, mert megint megpróbálta kiszabadítani a kezét, mindhiába.

Howard nagy gonddal tette le felesége holttestét, majd felegyenesedett, hogy kifújja magát. Lotte olyan közel hevert Fernhez a kabin padlóján, hogy érezte a nő vérének szagát, amelybe kedvenc parfümjének, az Ópiumnak az illata vegyült, amitől hányingere lett.

Howard kiment, és nemsokára megint visszajött a fedélzetre, valószínűleg a halott csecsemővel, de őt nem vitte be hozzájuk a kabinba. Lotte érezte, hogy a hajó megbillen, amikor Howard megint leugrott a mólóra, majd hallotta, ahogy felberreg a furgon motorja, és Howard elhajt vele.

Lotte kétségbeesésében minden erejét beleadta, hogy kiszabaduljon, de hiába horzsolta le szinte teljesen a csuklóját a kötél, ahogy próbálta kirángatni, nem tudta kihúzni. Megpróbált összekötözött lábával dörömbölni a padlón abban a reményben, hogy valaki felfigyel a zajra, és próbált hangosan nyögni is, annak ellenére, hogy a szája be volt kötve, de sikertelenül. A dagály sebesen közeledett, Lotte hallotta, ahogy a hullámok neki-nekicsapódnak a hajó törzsének, és most megértette a mondást, hogy „a halál arcába bámul”, mert semmi esélyt nem látott a menekülésre.

Elég sok idő, talán egy óra is eltelt, mire Howard visszajött. Ez alatt Lotte lába begörcsölt, a karja elzsibbadt, és úgy érezte, hamarosan megfullad, ha nem veszik le a szájáról a kötést. A férfi épp csak egy futó pillantást vetett a kabin belseje felé, de Lotte még ebből a távolságból is érezte a belőle áradó alkoholszagot, és feltette magának a kérdést, vajon Howard képes volt-e véres ruhában bemenni a kocsmába, vagy inkább hazament inni. A férfi bevágta a kabin ajtaját, és elindította a motort.

Lotte pamutruhája és kardigánja még a szárazföldön töltött éjszakákhoz sem volt elég meleg. Ám amint kiértek a nyílt vízre, majd' megfagyott. Ott feküdt dideregve, és a fülét hegyezte, hátha meghallja egy másik hajó közeledtét, de semmi nem járt arra.

Tudta, mikor hagyták el a kikötőt, mert a dagály ereje érezhetően megnőtt. Csak egy kis négyzetnyit látott az éjszakai égből a kabin ajtajának üvegtábláján keresztül, és azt, hogy egyszer-egyszer vízpermet csap fel a hajó tatjára. Howard is ott állt, a hajót kormányozta, Lotte látóterének legszélén, a jobb oldalon. Lotte elgondolkodott, milyen messze hajóznak ki, mielőtt Howard bedobja a tengerbe. Az idő lassan elveszítette jelentőségét. Úgy érezte, mintha órák óta a hajón lenne, pedig nagy valószínűséggel kettőnél több nemigen telhetett el, mire Howard leállította a hajót.

Nyílt az ajtó, és megjelent Howard, hogy a vállánál fogva kivonszolja Lotte-ot. — Higgadj le! — csattant fel, amikor Lotte rugdosódni és vonaglani kezdett. - Ezzel semmit sem érsz el.

Ülő helyzetbe rántotta, aztán nekidöntötte a hajó oldalának, és Lotte legnagyobb meglepetésére egy zsebkéssel elvágta a kötelet a bokáján.

- Nem foglak összekötözve bedobni — mondta Howard brandytől bűzlő lehelettel. — Ha megtalálják a hulládat, azt fogják hinni, hogy öngyilkosságot követtél el. A gyereket is veled együtt dobom be.

Azután a Lotte csuklóját összefogó kötelet is elvágta, és végre leszedte a kötést a szájáról is.

- Átkozom a napot, amikor megmentettünk attól a pasastól Dél-Amerikában - mondta, majd megszorította lőtté állat, és maga felé rántotta a fejét. Akármilyen sötét volt is, Lotte látta, hogy a férfi szeme eszelősen villog, h az arca eltorzul a dühtől. — Ott kellett volna állnunk, hogy végignézzük, ahogy megöl. Mindent tönkretettél, amit Fernnel létrehoztunk. Gyerekkorunk óta szerettük egymást, soha egyikünknek sem volt senkije. Most pedig megölted, és miattad egyedül maradtam. Még csak keresztény temetést sem adhatok neki! Súlyokat kell rákötnöm, hogy sose találják meg... Te tetted ezt velem!

- Sajnálom, hogy meghalt, de ne tegye ezt, kérem! - nyöszörögte Lotte.

A férfi nem válaszolt, csak elengedte az állat, meglökte II mellkasánál, és Lotte a következő pillanatban már a vízben kapálódzott. Akkora sokk érte, és olyan hideg volt a víz hogy Lotte úgy érezte, menten leáll a szíve. De sikerült a víz felszínére evickélnie és kitörölnie a vizet a szeméből. Látta, hogy Howard vigyorogva néz le rá a hajóról, és valamit tart a kezében.

- Azt mondtad, szeretnéd megfogni! — kiáltotta, és vérfagyasztó nevetéssel leoldotta a takarót a hófehérbe öltöztetett kisbabáról. - Itt van, kapd el! - kiáltotta, és odahajította a gyereket Lotte-nak.

Lotte egy pillanatig reagálni sem tudott a rémülettől.

Csak amikor Howard megint beindította a hajót, és elindult kifelé a tengeren, akkor döbbsen rá, hogy a kisbaba ott lebeg közvetlenül eLotte. Tökéletesen épnek látszott, csak sápadt volt, merev és hideg. Lotte karjába vette a fehér

rugdalózóba öltöztetett kislányt, és szorosan magához ölelve úszni kezdett. A kicsi jéghideg volt, Fern minden bizonnyal betette a fagyasztóba.

— Sajnálom, kicsim — suttogta, és szinte fuldoklóit a könnyektől. — Ne haragudj azért, amit tettem. Bárcsak megvédehettelek volna.

A hajó keltette hullám átcsapott a feje fölé, és kisodorta a gyermeket a karjaiból. Mire Lotte magához tért, és kiköpte a szájába került sós vizet, már nem látta sehol.

— Isten áldjon! — kiáltotta a kékes sötétségbe.

TIZENHATODIK FEJEZET

— Milyen messzire hagytátok el a partot? - kérdezte Dale elképedve. Teljesen letaglózta Lotte története. Ugyan a tényekből tudta, hogy Lotte-ot vagy bedobták a tengerbe, vagy önszántából ugrott be, azt igazából nem gondolta végig, mindez mit von maga után, sem azt, hogy mi vezetett el idáig. Az azonban sokkal jobban felkavarta, hogy Lotte megölte Fernt.

Dale keresve sem találhatott volna olyan személyt, aki Lotte-nál kevésbé alkalmas meggyilkolni egy másik emberi lényt, ahhoz túlságosan jóságos és kedves volt, nem egykönnyen lehetett felbosszantani. Ez valahol azt bizonyította, hogy bárki képes bármit megtenni, ha túlságosan nagy nyomás alá kerül. Ám akármilyen borzalmas volt is a gondolat, hogy végső elkeseredésében meg kellett ölnie Fernt, az, hogy a kisbabát is vele együtt behajították a vízbe, szívszorító volt, és egyben felháborító. Dale úgy érezte, a saját kezével meg tudná fojtani Howardot csak azért a szörnyű tettért.

- Hogy milyen messzire? Nem tudom, éjszaka megtévesztőek a távolságok, főleg kint a tengeren - válaszolt Lotte. - Tisztán láttam a parti fényeket, azt hittem, gyorsan ki tudok úszni, de a part mintha sosem akart volna közelebb kerülni. Gondolom, oldalirányban elsodort az áramlat, í,

— De akkor órákon át lehettél a vízben! Hogy élted túl?

- Pusztán eltökéltségből, gondolom - vont vállat Lottó. - Emlékszem, az elején annyira mérges voltam Howard gonoszága miatt, hogy úgy éreztem, muszáj találnom valakit, akinek elmondhatom. De nem nagyon tudtam úszni, túl nehéz volt. Csak föl-le imbolyogtam a vízen, mim egy parafa dugó, hagytam, hogy vigyen a víz, ahova akar. De szerintem a bennem tomboló harag nem hagyta, hogy feladjam.

- Biztosan rettenetesen féltél - suttogta Dale elhaló hangon.

— Nem igazán. A házban féltém, a furgonban és a hajón is, de ott is csak azért, mert nem tudtam, mi vár rám. De kint a tengeren úgy éreztem, kezemben a sorsom. Nem törődtem vele, mennyire fádom, csak hajtottam magam a fények felé. Tudtam, ha elkezdek azon gondolkodni, mennyire fáradt vagyok, meg

hogy alig bírok mozogni, akkor megfulladok. Ezért arra összpontosítottam, mit tett velem Howard és Fern, és megfogadtam, hogy felfedem őket.

Lotte megborzongott, ahogy felidézte a velejéig ható hideget, amitől alig tudta mozgatni a karját és a lábát. Nem akarta elmondani Dale-nek, de az idő nagy részében nem is látta a parti fényeket, mert a hullámok túl magasak voltak.

Ahogy átcsaptak a feje fölött, minden erejét össze kellett szednie, hogy velük együtt mozduljon. A tenger és az ég is szurokfeketén vette körül, a hold nem látszott, és a csillagok sem nagyon. Még soha az életben nem volt ennyire magányos: mintha ő lett volna az utolsó, életben maradt ember a földön.

Azonban a tudat, hogy a tenger elragadta tőle a kislányát, még ennél is borzalmasabb volt. Ez még a metsző hidegnél is erősebb fizikai fájdalmat okozott. - Emlékszel arra, hogy kerültél a partra? - kérdezte Dale. Lotte a fejét rázta.

- Arra emlékszem, hogy pirkadt, és reménykedni kezdtem, hátha meglát valaki, és kiment. De szerintem akkor már el-elveszítettem az eszméletemet, és a hullámok ide-oda dobáltak. Arra viszont emlékszem, hogy a hátamat kavicsok horzsolják, de erre is csak homályosan.

A két lány egy ideig némán üldögélt az ágyon.

- Most viszont minden másképp lesz, amikor visszajönnek értünk — szólalt meg végül Dale, s hangja remegett a félelemtől. — Nem fognak italt hozni, mint Fern, és nem döfhetjük le őket a sniccerrel, mert a pengéje nem elég hosszú, épp csak a bőrüket karcolnánk fel vele.

- De ők nem is akarnak megölni minket - nyugtatta Lotte, majd átkarolta barátnőjét, mert megérezte, hogy kezd megint pánikba esni. Nem igazán hitte, hogy megkímélik őket, de úgy gondolta, Dale kedvéért muszáj optimistának maradnia. — Még az is lehet, hogy ellenszegülnek Howardnak, ha elmondja nekik, mit akar tőlük. Akkor viszont magának kell idejőnnie. Ketten el tudjuk intézni.

- Gondolod? Vajon most hol lehet? És mit csinált Fern holttestével?

- Valami azt súgja, hogy Howard a közelben van - válaszolta Lotte. — Most, hogy belegondolok, szerintem ő próbált megfojtani a kórházban. Furcsa, hogy nem tért azonnal vissza az emlékezetem, amikor megláttam, de persze még eléggé szét voltam esve a kórházban töltött első napokban.

- Mintha sokat javult volna az állapotod azután, hogy találkoztál a megmentőddel... - jegyezte meg Dale.

— Hm - dünnyögte Lotte.

- Tetszik neked?

— Igen, nagyon, ami azt illeti, Dávid nagyon jó ok arra, hogy élve kikerüljek innen - mondta Lotte. - De nem fog kiábrándulni belőlem, ha megtudja, hogy megöltem Fernt?

- Szerintem annál jobban fog tisztelni, bébi - mondta Dale, és halványan elmosolyodott, aznap először. — Azt tuti, hogy többet nem foglak ugráltatni, most, hogy tudom, mire vagy képes!

- Sosem ugráltattál, csak néha ugrattál egy kicsit - nevetett Lotte. — Mit gondolsz, ne kezdjünk megint kifelé üvöltözni az ablakon?

A tenger és az ég piszkosszürkévé vált az esőben, és az Itchenorból West Wittering felé vezető parti ösvény cuppogott a sártól.

— Nem tudom, miért pont erre küldött minket, errefelé nincs is senki - fordult Peggy Wainwright ingerülten Kim Moore felé. - Főleg ebben az esőben!

Amikor a két szülőpáros találkozott a fiúkkal Itchenor-ban, Dávid fölvetette, hogy a két nő az ösvényen induljon el, és szólítsanak meg minden kutyasétáltatót és kirándulót. Akkor még nem esett, habár az égen már gyülekeztek a felhők, ezért mindketten esőkabátot és meleg cipőt vettek fel. Carrina az apjával és Ted Wainwrighttal tartott.

- Egy kis eső nem fog megártani, és pont azért küldtek minket erre, mert ez a kutyasétáltatók és kirándulók szokott útvonala - magyarázta Kim. — Ők nagy valószínűséggel emlékeznek bármi szokatlanra.

Ebben a pillanatban egy középkorú házaspár bukkant fel az ösvényen egy Labradort vezetve. Kim megállította őket, hogy megmutassa nekik Lotte és Dale fényképét, és elmondja, mekkora veszélyben vannak.

Öt perccel később a házaspár továbbállt. Nem láttak, nem hallottak semmi szokatlant.

- Azt sem tudták, milyen nap van, nemhogy emlékezzenek arra, mi történt hetekkel ezelőtt - jegyezte meg Peggy csípősen. — Ráadásul megfájdult a lábam.

Kim megtorpant, csípőre tette a kezét, és Peggy felé fordult.

- Maga aztán nem semmi egy nő - mondta, és hangja csöpögött a gúnytól. - Nem hiszem, hogy van még egy anya Angliában, akit ennyire nem érdekel a saját lánya. Én képes lennék izzó parázson mezítláb gyalogolni, hogy megtaláljam Dale-t, maga meg még egy kellemes kis ösvényen sem hajlandó végigmenni!

- Szerintem az ilyesmit jobb a rendőrségre hagyni - válaszolt Peggy, tengerészkék műanyag kékításkáját a melléhez szorítva. - Miért is mondana el nekünk bárki bármit?

- Esetleg azért, mert együtt éreznek velünk? - kérdezett vissza Kim. — Mert a legtöbb ember tényleg szívesen segít ilyen esetben? Felmerült magában az egyáltalán, hogy a lánya esetleg már meghalt? Érdekli ez magát egy kicsit is?

- Na, ide figyeljen! - kiáltott fel Peggy felháborodva. - Persze hogy érdekel.

— Akkor jó lenne, ha végre ki is mutatná! - csattant fel Kim. - És szedje a lábát, míg térdig nem kopik a gyaloglásban, és ne panaszkodjon!

Kim tudta, Dávid abban a reményben osztotta be mellé Peggyt, hátha sikerül meglágyítania a nő szívét, de az nem jégből, hanem kőből volt... Minden, amit Peggy aznap mondott, azt bizonyította, tényleg úgy érzi, jogos volt, hogy nem szánt időt Lotte-rá. Kim meg is értette volna ezt a hozzáállást, ha Lotte

bármiképp felelős lett volna Fleur haláláért, vagy később tényleg valami szörnyűséget követett volna el, de a nő viselkedésére nem volt semmi mentség. A legmegdöbbenőbbnek azt találta az egészben, hogy Lotte ennyire kedves, jóra való ember lett, annak ellene, hogy nem kapott szeretetet. Kim úgy érezte, minden oka meglett volna a lánynak arra, hogy inni vagy drogozni kezdjen, vagy amennyiben teherbe esik, és megszüli is gyereket, akkor ő is ugyanolyan szívtelenül bánjon szegénnyel, mint annak idején a szülei vele.

Dávid és a többi fiú ujjongott az örömtől, mert a rendőrség végre nekilendült, és mindent beleadott, hogy meg találják a lányokat. Mikor kifelé jöttek Brightonból, meg lépten látták a rengeteg rendőrautót a környéken, és úgy látszott, még erősítést is hívtak Sussexből és Hampshire ből. Mostanra ellepték Selsey-t, Chichestert és a kikötő mindkét oldalát. Előző este a televízióban ismét felhívási tettek közzé, és reggelre az összes országos napilap a címlapon közölte a hírt. Amint arra Dávid rávilágított, Angliában elvileg már nem volt senki, aki ne értesült volna Lotte-ról és Dale-ről.

Dávid kora délelőtt hívást kapott Bryan nyomozótól, hogy az amerikai rendőrség nem bukkant Mr. és Mrs. Ramsden nyomára, akik 2002. március 16-án repültek vissza New Yorkba, rögtön azután, hogy Southampton-ban elhagyták a luxushajót. A hajózási társaság megadta a házaspár Long Island-i címét, de az hamisnak bizonyult. Egy bankár lakott ott a családjával immár tizenkét éve. Ügy tűnt, Ramsdenék az indulás előtt nagyjából fél évvel Londonban foglalták le és fizették ki az utat, és a jegyeket is az utazási irodában vették át, így semmilyen levelet nem kellett Long Islandba küldeni ebben az ügyben. Howard a hajó bárjában mindent készpénzzel fizetett, ezért a hitelkártyáján keresztül sem tudtak eljutni *hozzá*.

Bryan most várta a részletes információt azokról az utasokról, akik a március 16-át követő héten New York-ból Londonba repültek, mert valószínűnek tűnt, hogy Ramsdenék szinte rögtön visszatértek Angliába, csak más néven. Eközben a rendőrök a Ramsden házaspár fényképével körbejárták a hajóklubokat, hajóácsokat, supermarketeket, gyógyszertárakat, még az ingatlanügynököket is a körzetben, abban a reményben, hogy valaki felismeri őket, és emlékszik, milyen nevet használtak, illetve hol laktak.

Az egyik rendőr vitt Davidéknek is a szórólapokból, amely a Ramsden házaspárt mutatta, hogy azt is meg tudják mutatni azoknak, akikkel szóba elegyednek.

Dávid örült volna, ha már az előző napon is kapnak belőle, mert lehet, hogy akkor használhatóbb válaszokat kaptak volna.

- E mögött valami sokkal komolyabb dolog lesz, mint hogy elrabolták Lotte-t — közölte Bryan Daviddal komoran. - Szerintem ki fog derülni, hogy a Ramsden-féle Identitás csak amolyan eldobható névnyaraláshoz meg Ilyesmihez, mivel úgy tűnik, ezen a néven nincs hitelkártyájuk. Tapasztalatom szerint az olyanok, akik kettős vagy hármas személyazonossággal rendelkeznek, szinte mindig sorozatbűnözők. Valószínűleg az a fő identitásuk, amivel visszarepültek ide az Államokból, és nagyobb valószínűséggel találjuk meg a

nyomukat, ha tudjuk ezt a nevet. Lehet, hogy ezen a néven ingatlant is vásároltak az országban, talán valamiféle legális vállalkozást is vezetnek itt. De majd telefonálok, amint lesznek friss híreim.

Este hétre, amikor a csapat ismét egybegyűlt az itchenori kocsmában, hogy összevessék a jegyzeteiket, mindannyian bőrig áztak, és kedvtelenek voltak. Peggy Wainwright egész végig a fájós lába miatt panaszkodott, de még így is sikerült végigjárniuk az összes házat a faluban és a környéken, le egészen West Witteringig, és minden egyes emberrel, aki az útjukba akadt, elbeszélgettek. Mégsem bukkantak nyomra.

Természetesen több tucat ház akadt, ahol senki sem nyitott ajtót, és minden bizonnyal azok között, akikkel beszéltek, több olyan is lesz, akiknek később eszébe fog jutni valami. Öten mondták azt, hogy mintha látták volna Fernt, de nem emlékeztek rá, hogy hol. Howardra viszont egyáltalán senki nem emlékezett.

— Fölösleges volt az egész - legyintett Peggy lemondóan, ahogy ledöntött egy nagy adag gin-tonikot. - A lányok ezek szerint nem errefelé vannak. Nem is számítottam rá. Túl gazdag környék ez az ilyesmihez!

Scott és Dávid egymásra pillantottak. Mindketten alig várták a pillanatot, amikor Peggy a férjével együtt hazamegy. Teddel ugyan nem volt gond, szó nélkül Clarke-kal és Carrinával tartott, kilométereket gyalogolt, és egyszer sem panaszkodott, miközben végigjárták a házakat. Scott és Dávid azonban úgy vélték, ideje lenne a sarkára állnia, igazi férfiként viselkednie, és a lánya érdekét helyezni az előtérbe.

Kim úgy nézett ki, mint aki bármelyik másodpercben képes lenne sírva fakadni. Clarké csak ült mellette, fogta a kezét, és halkán beszélt *hozzá.*, minden bizonnyal igyekezett megnyugtatni, hogy a rendőrség bármelyik pillanatban nyomra bukkanhat. Carrina kétségbeesettnek, szomorúnak és gondterheltnek tűnt, állandóan a szüleit leste, mintha abban reménykedne, hogy megnyugtató megoldást találnak erre az egész rémálomra. Simon és Ádám szintén kimerültnek látszott. Mindenki számára hosszú és eredménytelen nap volt ez. -.-

— Szerintem jobb, ha most mindnyájan hazamegyünk—

vetette fel Dávid. - Többet ma este már nem tehetünk, és hogy őszinte legyek, nem vagyok benne biztos, hogy ennél többet tehetünk-e egyáltalán.

Erre kicsit felélénkült az asztal körül a beszélgetés, Simon javasolt még néhány települést, Ádám megkérdezte, hogy ne menjenek-e ki egészen Southsea-ig.

Peggy megint közölte, hogy a rendőrségre kellene hagyniuk a lányok felkutatását, és vádlón nézett Kimre és Clarke-ra, mintha legalábbis valami olyasmibe rángatták volna bele, amihez az égardta világon semmi köze.

Clarké állt fel legelőször.

— Szerintem a mai nap nagyon nehéz volt Kimnek és Carrinának. Most inkább visszaviszem őket a szállodába. - Odanézett Tedre és Peggyre. - Készen vannak? Magukat is elviszem.

Kim felállt, az arca sápadt volt, és nyúzott.

— Szeretném megköszönni mindenkinek - mondta halkán. - Clarke-kal hálásak vagyunk, hogy ennyire igyekeznek megtalálni a lányokat. Talán holnap jobb híreket kapunk...

Rögtön ezután elhagyták a bárt Peggyvel és Teddel a sarkukban. A nő még akkor is a fájós lába miatt méltatlankodott.

- Nem irigylem Kimet, hogy egész Brightonig ezzel a banyával kell egy kocsiban utaznia — jegyezte meg Ádám.

— Kim nekem bevallotta, hogy már ott tartott, a következő hisztinél leüti a nőt - mondta Simon. - El sem hiszem, hogy Lotte Peggy lánya.

Ádám keserűen fölnevetett.

— Csak nem volt valaki olyan kegyetlen, hogy pont az ő küszöbén hagyott egy kisbabát?

Simon elmosolyodott.

— Ó, egyértelműen Ted lánya. Ugyanolyan a szemük, és az apja szelíd természetét örökölte. Szerintem két nőt ejtett teherbe egy időben, és a szüléskor elcserélték a gyerekeket. Ádám csak vigyorgott.

- Bármelyik férfinak megbocsátanám, ha félredug egy ilyen asszony mellett...

Dávid és Scott mosolyogva hallgatta ezt az eszmefuttatást Simon és Ádám között. Mostanra mindannyian kimerültek, ráadásul Kim és Clarké jelenléte csak feszültebbé és idegesebbé tette őket. Jólesett ennek a feszültségnek legalább egy kis részét elűzni viccelődéssel.

- Nem hiszem, hogy sokat nyerünk azzal, ha holnap is kijövünk — sóhajtott Dávid. — Talán jobb, ha mindketten visszamentek dolgozni. És te is, Scott... — tette hozzá.

Dávid tudta, hogy mindhárman hajlandók tovább folytatni a keresést, akármeddig tart is, de kockára tennék az állásukat, ha nem mennének vissza, és most már a rendőrség is teljes erőbedobással nyomoz, így rájuk már nemigen van szükség, sőt talán láb alatt is lennének. Ahogy végignézett rajtuk, halvány megkönnyebbülés tükröződött az arcukon, habár Ádám gyorsan megjegyezte, hogy ha a lányok nem kerülnek elő vasárnapig, akkor talán érdemes lenne kiterjeszteni a keresést.

- És veled mi lesz, Dávid? - kérdezte Scott.

— Ami engem illet, én visszamegyek azokhoz a házakhoz, ahol korábban nem válaszoltak a csöngetésre. És ahol most sem nyitnak ajtót, azt jelzem a rendőrségnek, hogy nézzék meg, ki lakik ott.

- Szeretnéd, ha segítenénk? — kérdezte Simon. Dávid a fejét rázta.

- Nem, egyedül is megoldom, nektek hosszú utat kell megtenni hazáig. Csak visszafelé tegyétek ki Scottot nálam, hogy átülhessen a saját kocsijába.

Miután elköszöntek egymástól, és a többiek elhajtottak, Dávid elindult a kikötőből, hogy megint végigjárja a házakat. Rémülten döbrent rá, könnyen lehet, hogy oda is becsöngettek a nap folyamán, ahol a lányokat fogva tartják, vagy korábban fogva tartották.

Nem is értette, ez eddig miért nem jutott az eszébe, de tény, ami tény, ha az ajtót nyitó ember szívélyes volt, és megpróbált segítőkésznek mutatkozni, mindannyian azonnal a legjobbat feltételezték róla. Szóval alapvetően csak afféle korteskörúton jártak az utóbbi pár napban, hogy felhívják a lakosság figyelmét az esetre. Igazából semmi hasznosat nem tettek a lányok megtalálásának érdekében.

— Még beleőrülsz, ha így gondolkodsz... — dörmögte az orra alatt, mert eszébe jutott, hogy végül is megkért mindenkit, hogy tartsa a szemét a szomszédjain, és jelentse a rendőrségen, ha bármi szokatlant észlel. És persze ott volt Margaret Foster is Birdhamben, ő az, aki személyleírást adott arról a nőről, aki Lotte-tal volt, és ez vezette a nyomozókat Fern Ramsdenhez. Azonban azt el kellett ismernie, hogy valamilyen szinten naivitás volt a részéről azt hinnie, hogy a büntudat az emberek arcára van írva.

Az órájára pillantott. Fél nyolcra járt, ami azt jelentette, hogy legfeljebb két órája maradt végigjárni a házakat anélkül, hogy zargatná vele a lakókat.

Az is eszébe jutott, hogy talán érdemes lenne elképzelnie, hogyan gondolkodhatnak a lányok fogva tartói, mert az segítene rájönni, mit is keressen. - Biztosan idegesek, hogy ennyi rendőr mászkál a környéken - dünnyögte félhangosan.

Sejtette, hogy nagy valószínűséggel a tengerbe akarják dobni a lányokat. Lehet, hogy Lotte az előző alkalommal életben maradt, de csak épphogy, viszont ha az áldozatot előbb megölik, majd súlyokat kötnek rá, sokkal egyszerűbben meg tudnak szabadulni a holttestétől. Amint a sötétben kiérnek a nyílt tengerre, kevés az esélye, hogy bárki is felfigyel rájuk. Egyetlen ponton veszélyes a művelet: amikor a lányokat felviszik a hajóra.

Négy házban, ahol újra próbálkozott, végre otthon találta a tulajt. Mindannyian hallottak a lányok elrablásáról, de egyikük sem gondolta úgy, hogy itt lehetnek a faluban.

Amikor megmutatták a lányok, majd Fern és Howard fényképét, mind alaposabban megnézték Fernt, mintha először ismerősnek tűnt volna, de aztán azt mondták, nem hiszik, hogy látták.

Ez napközben is többször előfordult, és ahogy Dávid elindult az utcán a következő ház felé, eltöprengett, hogy talán Fern frizurája vagy a haja színe másmilyen mostanában. Eleve feltűnő jelenség volt, de a képen, amelyet a *hajózási* társaságtól kaptak, különösen jól nézett ki estélyijében, meztelen vállára omló, tiziánvörös, hullámos hajával, ragyogó gyémánt nyakékével. Ha viszont hátrafogta a haját, vagy kalapot viselt, sokkal kevésbé lenne emlékezetes.

Erre a gondolatra egészen elkedvetlenedett, és most azt kívánta, bárcsak hazament volna Scott-tal, és inkább iszogatna vele egy kicsit. Az is megfordult a fejében, mekkora bolond, hogy egy olyan lányba habarodott bele, akit alig ismer. Amikor pár napja hazatelefonált, és mesélt róla a szüleinek, kissé

fagyosan fogadták, és megjegyezték, talán okosabb lenne nem belekeveredni az egészbe.

De hogy tehetett volna mást? Ő találta meg a tengerparton, majd megakadályozta, hogy az az alak megfojtsa, és amikor megcsókolta a lányt Simonék lakásán, úgy érezte, hogy tűzijátékok gyúlnak a fejében. Mintha Isten is egymásnak teremtette volna őket.

Épp azon a ponton volt, hogy sarkon fordul, és visszamegy az alig száz méterre, az út túlsó végén levő kocsmá parkolójába a kocsijáért, amikor meglátott egy kék furgont, amely egy bekötőútról kanyarodott ki. A szíve hevesen kezdett verni, mert ez volt az első kék furgon, amit u./óta látott, hogy megtudta, Simonék lakása előtt a mellékutcában is egy ilyen várakozott. Épp ma jegyezte meg Scottnak, milyen kevés van belőlük.

A furgon az ő irányába fordult, a kikötő felé tartott, és Dávid csak állt a járda szélén, mintha azt várná, mikor mehet át a másik oldalra. Amint a jármű elhaladt mellette, egy pillantást tudott vetni a sofőrre is, és legnagyobb megdöbbenésére úgy látta, ez ugyanaz a férfi, mint akit a kórházban üldözőbe vett.

Hirtelen izgatottság lett úrrá rajta. Természetesen nem lehetett biztos a dolgában, hiszen a kórházban csak egy fél másodpercig láthatta a férfi arcát: fojtogatta Lotte-ot, de megfordult, amikor Dávid berontott a kórterembe. Persze az is lehet, hogy csak áltatja magát.

De most, hogy itt ült ez a férfi egy kék furgonban a kikötő közelében, hirtelen sokkal valószínűbbnek tűnt a dolog.

Elővette Howard Ramsden fényképét a mappából, és alaposan megnézte.

Howard arca simára volt borotválva, elegáns, összeszedett férfi benyomását keltette jól szabott szmokingjában és csokornyakkendőjével, gondosan nyírt hajával. Első pillantásra semmi hasonlóságot nem mutatott azzal a férfival, akit Dávid az imént látott, leszámítva azt, hogy mindketten soványak és vékony arcúak, de ha a képen levő férfit elképzeeli hosszabb hajjal, borostával és hétköznapi ruhában, simán lehet ugyanaz az ember.

Dávid már vette is elő a mobilját, hogy felhívja Bryant, de aztán meggondolta magát, és úgy döntött, előbb megnézi a házat, ahonnan a férfi kijöhetett.

Először összezavarodott, amikor meglátta a jó három méter magas sövényfal közé ékelt, keskeny utat. Azt hitte, hogy a furgon a balra levő, hatalmas, favázas vidéki háztelkéről hajtott ki, ahol délelőtt már járt. A kis út azonban nem ahhoz a házhoz tartozott, és a jobbra levőhöz sem. Egyértelműen egy teljesen más épülethez vezetett, amiről korábban nem vette észre, hogy ott lapul. Furcsa idegesség tört rá, ahogy elindult a kavicsos felszórta úton. Úgy érezte magát, mint egy illetéktelen behatoló, mert a sövény olyan szigorúan vette körül, de ahogy közeledett, egyszer csak meglátta az út túlsó végén a házat, és döbbenetesen torpant meg.

Ilyen ocsmányságot még soha életében nem látott, még az is megfordult a fejében, hogy a szomszédok direkt növesztettek ekkora sövényt, hogy eltakarják

a csúf látványt. Az a régi, A. J. Cronin könyve alapján készült film, *A kalpakírály jutott* róla az eszébe. A tetején körbefutó, csipkézett párkányzat, a keskeny ablakok és a borzalmas, szürke kövek bizarr hatást keltettek, olyan volt az egész, mint egy elfuserált álkastély. Skóciában még el is ment volna, de itt, ebben a takaros kis sussexi faluban nem.

Többször is megnyomta a csengőt, de senki sem jött ajtót nyitni, ezért bekukucskált az ablakon. Függőleges, lamellás sötétítő takarta a szobabelsőt, de nem volt teljesen becsukva, ezért Dávid látta, hogy az egyik helyiség dolgozószoba vagy iroda lehet, mert egy íróasztal állt benne, és a fal mentén irattartó szekrények sorakoztak, a másik helyiség pedig a nappali. Semmi különös nem volt a két szobában, épp csak a berendezést találta komornak és sötétnek. Dávid egy pillanatra háttal nekidőlt a bejárati ajtónak, és a telekre vezető keskeny utat nézte. Alig két méter széles és húsz méter hosszú lehetett, és egy nagyjából huszonnégy méter széles, téglalap alakú területre nyílt, amelyen a ház épült. A magas sövény folytatódott, és a telket is körülvette. Egyértelműen látszott, hogy a bal oldali szomszéd eladott egy darabot a földjéből, hogy ez a ház fölépülhessen, de Dávid kizártnak tartotta, hogy az új vevő képes volt építési engedélyt szerezni erre a förtelmes építményre.

Persze nagy valószínűséggel a ház a harmincas években épült, amikor a városrendezési szabályokat félvállról vették.

A szomszédos házak mindkét oldalon olyan messze voltak, hogy Dávid csak a tetejük felső sávját látta a sövényfal fölött. Ettől a háznak otthonosan eldugott légkört kellett volna árasztania, és ha az építésznek lett volna egy csepp képzelőereje, akkor egy kellemes kis titkos lakot álmodott volna ide. Ehelyett Davidnek a rideg szó jutott elsőnek az eszébe. Nem pocsékolták a pénzt holmi világi cicomára: csak egy sima kavicsos út és egy kőből rakott, megemelt virágágyás, amely elválasztotta az utat a kopár betonlapokkal fedett előkert többi részétől.

A virágágyásban gondozatlan növények kornyadoztak a gaz között. Dávid elindult a ház bal sarka felé, és látta, hogy a kíváncsiskodók elől fal zárja el a hátsó kertet, ahova egy kapun lehet bejutni. A kapufából készült, két méter magas lehetett, a tetejére sűrű szögesdrótot erősítettek, amely átterjedt a falra is. Ez már kifejezetten túlzásba vitt biztonsági óvintézkedésnek hatott, mert a ház már önmagában is vészjósló volt.

Dávid pár percig azon töprengett, talán érdemes lenne átmászni a kerítésen a szögesdrót dacára is, hogy megnézzé, mi van hátul, de már erősen sötétedett, és ha elkapják, még letartóztatják birtokháborításért. Inkább felhívja Bryant, és mindent elmond neki útban visszafelé a kocsihoz.

Howard Ramsden komolyan megrémülve hajtott el a házatól. Amióta az a kis szutyok leszúrta Fernt, egy nyugodt perce sem volt, és a dolgok napról napra csak rosszabbak lettek. Már rég megbánta, hogy nem fojtotta a vízbe összekötözve, egy kővel a derekán. Egy éven át senkinek sem hiányzott, és senkit sem érdekelt, mi lehet vele, és ha nem találták volna meg élve, mostanra

mindenki, aki valaha is ismerte, már rég megfeledkezett volna róla. Fern azonban meg volt győződve róla, hogy a halálát egyszerű öngyilkosságnak kell beállítani, és a holttestét a gyerekével együtt fogják megtalálni. Noha az asszony meghalt, még mindig úgy érezte, kötelessége a kívánságát teljesíteni.

Természetesen a legmerészebb álmában sem gondolta volna, hogy Lotte-nak esélye lesz az életben maradásra. Olyan kicsi volt, törékeny és gyenge, egy ilyen semmi kis nőről még azt sem feltételezte volna, hogy tud úszni. De még egy ereje teljében levő, kiváló úszó sem valószínű, hogy abból a távolságból, ahol a lányt a kora tavaszi, jeges vízbe lökte, ki tudna jutni a partra.

Valahogy a lánynak mégis sikerült életben maradnia, a képét az újságok a címdalra költék, és a televízió is tele volt vele. Howard nem kockáztathatta meg, hogy Lotte visszanyeri az emlékezetét, mert túl sok forgott kockán, ezért inkább vállalta a rizikót, és bement a kórházba, hogy ott fojtsa meg. Erre nem megzavarta egy virágcsokorral érkező ürge?! Szerencsére volt annyi esze, hogy az autójával a kórház területén kívül parkolt, és ismert egy rövidebb utat, és a kerítésen éktelenkedő résen észrevétlenül távozott, így is hajszáll híján elkapták. Azóta az élete véget nem érő rémálmok sorozata volt, az idegességtől nem tudott éjjel aludni, csak várta, hogy a rendőrség bármelyik pillanatban zörget az ajtaján. Fern mindig azt mondta, hogy semmit sem gondol végig rendben, de hogy állíthatott ilyet, amikor sosem került volna ekkora slamasztikába, ha a felesége nem habarodik bele Lotte-ba...

Jarvis, egy régi barátja és üzleti partnere hozta össze azzal a két férfival, akik kiderítették, Lotte hol van, és elrabolták, Jarvis tizenöt évvel korábban Fern és az ő terjesztője volt, amikor még heroint csempészték Dél-Amerikából Hollandiába. A luxushajók megfelelő álcát jelentettek, mindenki tudta, hogy csak középkorú emberek mennek ilyen utakra, olyanok, akik a világot biztonságos, fertőtlenített, emészthető darabokban kívánják megcsodálni. Ő és a felesége tökéletesen beleillettek ebbe a képbe, felvették az újjászületett keresztény szerepét, ami arra is megfelelt, hogy a többi utast távol tartsák maguktól. Egy Dél-Amerikába tartó hajót választottak, amely Rotterdamból indult.

Valahányszor beértek a soron következő kikötőbe, a legtöbb utas inkább a szervezett buszos kiránduláson vett részt, főleg Kolumbiában, mert a koszt, a zajt, a tömeget, a szokásosnál több kéregétől, bűnözőt és zsebtolvajt túl félelmetesnek találták. Olyankor legalább hat órát töltöttek távol, megnézték a hegyeket, erdőket, vízeséseket, a helyes kis turistacsalogató falvakat, és a hajóra szuvenírekkel megrakottan tértek haza, abban a szent meggyőződésben, hogy mindent megtapasztaltak, amit Kolumbia csak adhatott.

Ő és Fern azonban kimentették magukat azzal, hogy meg szeretnék nézni a templomokat. Olyankor elosontak a kapcsolattartójukhoz, és kemény amerikai valutát adtak az áruért, amelyet gyakran valami műkincsben rejtettek el.

Jarvis főhadiszállása akkoriban Rotterdamhoz közel volt, és egy szempillantás alatt át lehetett jutni a vámvizsgálaton az általuk érintett kikötőben összeszedett vacak emléktárgyakkal teletömött táskákkal. A vámosok fiatal, szegény

csempészeket kerestek, nem gazdagokat, akik divatos ruhákban luxusutakról érkeztek az országba, csupa olyan holmival, ami alig egy hónap múlva már a jótékonyági üzletek kirakatában fog díszelni. Nyilván nem volt érdekükben minden egyes rusnya, kézzel faragott majmot, papagájt és ceruzadobozt átvizsgálni, ami csak áthaladt a kezük között.

Jarvis akkor hagyta abba a heroin üzletet, amikor kis híján összeütközésbe került a törvénnyel. Átköltözött Southamptonba, és megnyitotta a bárját. Howard és Fern részben miatta vásárolt házat a chichesteri kikötő közelében, mert kedvelték a férfit, és bíztak is benne. Úgy tervezték, hogy egy s más ügyletükbe később megint bevonják.

Azonban úgy alakult, hogy soha többé nem dolgoztak együtt, mert Jarvisnak megvolt a saját jól működő vállalkozása, nevezetesen behajtóként dolgozott bárkinek, aki erre igényt tartott, és addigra már a házaspár örökbefogadási „ügynöksége” is szépen hozott a konyhára.

A luxusutakról azonban nem mondtak le, évente egyszer-kétszer körbejárták a világot, mert rengeteg könnyű-vérű lány jelentkezett a hajóra, hogy pincérnőként vagy utaskísérőként dolgozzanak, és világot lássanak. Ezek a lányok gyakran teherbe is estek, és általában nagyon elkeseredtek miatta. Fernnek semmi más nem kellett tennie, csak együtt érzőnek mutatkoznia, megadni nekik a telefonszámukat, hogy bármikor felhívhassák őket, ha a szerződésük lejártával „beszélgetni” szeretnének. Minden öt lányból kettő csakugyan telefonált nekik, és általában számítani lehetett arra, hogy az egyik igényt is tart az általuk kínált szolgáltatásra.

Howard akármennyire bízott is Jarvisban, amikor megkereste, és segítséget kért tőle, nem árulta el neki, hogy Fern meghalt. Valamiért kételkedett benne, hogy a férfi segítene, ha az asszony nincs a közelben. Csak annyit mondott neki, hogy a parton talált lány elég információval rendelkezik róla, Fernről és Jarvisról, hogy egy életre rács mögé ; kerüljenek, és hogy a lányt mindenképp el kell kapni.

A két férfi nem volt hajlandó a saját járműüket használni, ezért Howard kénytelen volt megvenni ezt a furgont és kölcsönadni nekik, de egy pillanatra sem gondolta volna, hogy a másik lányt is elrabolják. Amint bevitték a két lányt a házba, felmarkolták a bérüket, majd közölték, hogy ezzel be is fejezték az együttműködést, akármennyi pénzt ajánlana is nekik. Még Jarvis is közölte, azt hitte, Howard csak rá akar ijeszteni a lányra, és ha tudta volna, hogy gyilkosság a terv, akkor messzire elkerüli.

Így hát Howard most nyakig ült a pácban. Teljesen biztos volt benne, hogy Jarvis nem fogja feldobni, de a kis-ujját sem mozdítja majd érte. A lányokat nem engedhette el, mert azonnal feladnák őt a rendőrségen. Csak úgy halálra sem éhezethette őket lent az alagsorban, mert el akarta adni a házat, hogy hazahúzzon Angliából. Most pedig, mielőtt kidolgozhatott volna egy bombabiztos tervet, a rendőrség ellepte a környéket.

Este elment a házba, hogy megnézze a kis ablakot. Lotte legutóbb, amikor ott raboskodott, betörte, és Howardnak kintről be kellett deszkáznia, hogy senki se hallja meg a kiáltozását.

Miután Lotte-ot és Fern-t a tengerbe dobta, a házat eladásra kínálta. Egy egész napot vett igénybe a konyha kitakarítása, hogy Fern vérének utolsó cseppjétől is megszabaduljon. Újabb egy nap volt beüvegeznie az alagsori ablakot, és mindent megtenni, hogy a helyiség makulátlan legyen.

Azonban kénytelen volt lemondani az érdeklődőket, amint a két lányt levitték az alagsorba. Amikor Lotte egyedül volt odalent, aligha hallhatta meg bárki is a hangját a/ alacsonyan fekvő ablakból, de most, hogy már ketten kiabáltak kifelé, bármi megtörténhet.

Mint várta, megint kitörték az üveget, és a füle még mindig csengett a válogatott szidalmaktól, amelyeket a fejéhez vágtak. Ott kellett térdelnie kint az esőben, míg visszaszögelte a deszkákat, és a foglyai egy pillanatra sem hallgattak el. Az különösebben nem zavarta, hogy perverznek és hidegvérű gyilkosnak nevezték, de Lotte szörnyű dolgokat mondott Fernről, és ez nagyon bántotta. Odavágta, hogy Fern csak bábunak használta, és megkérdezte, tudott-e róla, hogy a hajón két tiszttel is ágyba bújt. Arra is célozgatott, hogy Fern biszexuális volt, ezért akarta, hogy Lotte velük tartson. Lotte azt is mondta, Fern megsúgta neki, hogy a férje hasznavehetetlen az ágyban, és több tucat férfival is volt viszonya, mert a férfi nem tudta kielégíteni. Végül Lotte megkérdezte, miért nem jön be a házba, hogy lefeküdjön vele és Dale-lel, akkor megtudná, milyenek az igazi nők.

Kísértést érzett, mert mindketten üdék, fiatalok és szépek voltak, pedig tudta, ezzel csak arra akarják rávenni, hogy lemenjen hozzájuk, hátha felül tudnak rajta kerekedni, és megszökhetnek. Pár dolog, amit a szende kis Lotte mondott neki, hogy mit tenne vele, egyszerre döbbsentette meg és izgatta fel. Az egyik fele szerette volna hinni, hogy a lány komolyan gondolja.

Viszont az, amit Fernről állított, fájdalmat okozott neki, mert nem tudhatta biztosan, Lotte hazudik-e, vagy sem. Fern feltűnően gyönyörű nő volt, formás idomokkal, és nincs az a férfi, aki ne kívánta volna meg. Tudta, hogy a legutolsó útjukon két tiszttel is csapta neki a szelet, és a felesége be is ismerte, hogy fantáziáit már másik nővel való szeretkezésről. Howard gyakran érezte is, hogy nem tudta teljesen kielégíteni a feleségét.

Vajon Fern bizalmába fogadta Lotte-ot? Lehetséges, hogy az ötlete a kisbabával kapcsolatban, valamiféle terv volt arra, hogy őt kitúrja, és Lotte legyen a partnere?

Amikor először szeretkezett Lotte-tal Fern felügyelete alatt, és a felesége felizgult, az volt Howard életének egyik legmámorítóbb élménye. Szerette volna megismételni, de Lotte szinte azonnal teherbe esett, és az ezzel kapcsolatos reménye ezzel el is szállt. Azt hitte, Fern azért féltékeny, mert fél, hogy a férjének inkább Lotte kell, de ezek szerint elképzelhető, hogy azért, mert ő szeretkezhetett a lánnyal, míg ő nem?

Emiatt fölösleges volt aggódnia. Számára Lotte egy közönséges cafka volt, minden bája ellenére is. Fern volt az élete, nélküle rettegett, elveszettnek és értéktelennek érezte magát. Folyamatosan azt mondogatta magának, hogy rendbe jön, amint visszatér az Államokba - ma még az a gondolat is megkísértette, hogy felszáll az első repülőre, és elfelejt mindent, ami itt történt. A ház azonban legalább kétszázezret ért, és tehermentes volt. Az emberek rondának tartották, és noha ő és Fern ezzel sosem értett egyet - imádták eredetisége miatt —, az új tulaj akár le is bontathatja, hogy másikat építsen a helyére. Howard nem bírta elviselni a gondolatot, hogy elsétáljon, és ekkora összegről csak úgy lemondjon. El kell tüntetni onnan a lányokat... Még hozzá minél előbb, mert rendőrök nyüzsögnek mindenütt, és a falubelieket is figyelmeztették, ezért nyitott szemmel fognak járni.

A furgont a kikötőtől kissé messzebb parkolta le, és a maradék utat gyalog tette meg. A kocsmá előtt haladt el, a partra igyekezett, hogy megnézzze, ott is vannak-e rendőrök. Kezdett ideges lenni a jármű miatt, mert a sajtó megszellőztette, hogy a rendőrség egy kék furgont keres - jobb lett volna egy fehérre szereznie, az sokkal gyakoribb.

A nap lenyugodni készült, és csodálatos rózsás és lilás színekre festette a tengert. Végre az eső is elállt, és ahogy Howard elnézett az öböl felett Bosham irányába, a helyes, régi házikók és a szögletes templomtorony felé, egészen el-érzékenyült a látványtól.

E miatt a táj miatt döntöttek úgy Fernnel, hogy itt keresnek házat. Menedékként tekintettek erre a helyre, ahol mindig biztonságban lehetnek, akármilyen forró lesz is a helyzet számukra otthon, az Államokban. Vettek egy hajót, ott voltak egymásnak, és elég pénzük gyűlt össze ahhoz, hogy soha többet ne kelljen semmi miatt aggódniuk. Senkivel nem barátkoztak, nem is volt szükségük senkire, legalábbis neki nem, míg Fern fejébe nem vette az ötletet, hogy saját gyerek kell nekik.

Rengetegen jártak a környéken, még négy rendőrt is látott: megállígtatták az embereket, hogy beszéljenek velük. Ami azt illeti, Howard érezte a feszültséget a levegőben, mintha mindenki arra várna, hogy hamarosan valami drámai történik. A hajója hívogatóan ringott a mólónál, de Howard akármennyire szeretett volna eltűnni és mindent maga mögött hagyni, tudta, hogy nem teheti meg.

Rádöbrent, hogy most már semmiképp sem használhatja a hajót, hogy a lányokat így tüntesse el, sem az éjszaka közepén, sem bármikor a közeljövőben. Abban a pillanatban megállítanák, hogy közel hajt a kocsival a vízparthoz. Szóval jöhet a B terv. És most kell végrehajtania, még mielőtt a rendőrség megtalálja őt és a házat.

TIZENHETEDIK FEJEZET

— Visszajött! - sziszegte Lotte, amikor a fejük fölül lépések zaja hallatszott le az előszobából.

Dale a szekrény tetején állt, próbálta az ablakot kintről takaró deszkákat kifeszíteni.

- Most mit csináljunk? — suttogta.

- Szállj le onnan! - intett Lotte. - Bemész a fürdőszobába, és ha lejön ide, akkor úgy teszel, mintha elájultál volna. Muszáj, hogy egy pillanatra lankadjon az ébersége, ezért totál ki fogok borulni miattad. Ahogy elindul a fürdőszoba felé, hogy megnézzen, nekirontok a sniccerrel.

- Nem lenne jobb, ha segítségért szaladnál? — vetette fel Dale. - Tudom, hogy nincs cipőd, és nehéz lenne futnod, de szerintem azzal a sniccerrel nem sok esélyed van megállítani.

- Úgysem hiszem, hogy nyitva hagyja az ajtót, amikor lejön ide... Valószínűleg azt sem fogja elhinni, hogy rosszul vagy. Főleg úgy nem, hogy alig egy órával ezelőtt még itt kiabáltunk vele. De valamit mégis csinálnunk kell, hátha bejön. Dale lemászott a földre, és mindketten hallgatózni kezdtek.

- Hol van most? - kérdezte Dale.

- Bent a dolgozószobában — suttogta Lotte. - Szerin-

313

tem a papírokat szedi össze. Talán azért, mert fél, hogy ;i rendőrség a nyomára bukkant?

Hallották, ahogy odafönt a férfi kihúzogatja a fiókokat, és az időnkénti tompa puffanások arra utaltak, hogy valamit dobozba hajigál. Aztán kiment a bejárati ajtón, és hallották, amint nyílik egy kocsisajtó.

- Megijedt - mondta Lotte vidáman. - Minden inkrimináló iratot magával visz. Ideje még jobban ráijeszteni.

Felrohant a lépcső tetejére, és torkaszakadtából kiabálni kezdett.

— Segítség! — olyan hangosan üvöltözött, hogy nem tudta megmondani, a férfi visszajött-e, és becsukta-e az ajtót, vagy sem. Dale beiskolt a fürdőszobába.

- Howard, ha maga az, jöjjön le gyorsan! - sikoltozott Lotte. - Dale-nek rohama van, nem lélegzik!

Még el sem hagyták a szavak a száját, rádöbbent, hogy az, ha egyikük nem lélegzik, félig meg is oldaná Howard problémáját, de kénytelen volt arra építeni, hogy a férfi úgy reagál, ahogy egy normális ember szokott ilyenkor.

- Nem érek rá! - üvöltött vissza Howard. — És fogd be a pofád!

- Félek! Nem tudom, mit csináljak! - kiáltott vissza Lotte. - Jöjjön le, kérem, és nézze meg, mi van vele!

Lotte ekkor Dale cipőjével verni kezdte az ajtót, hátha az állandó dörömbölés eléggé felidegesíti Howardot ahhoz, hogy mégis lejöjjön. Tovább kiáltozott, és zokogást tettetett. A férfi valamit kivitt a házból, mert érezni lehetett a nyitott ajtó miatt keletkező huzatot, ezért Lotte még hangosabban kezdett kiáltozni.

— Fogd be a pofád végre, különben nagyon megbánod! - mordult fel Howard, amint visszajött.

Valamiért Lotte sejtette, a férfi próbálja összeszedni magát, hogy lejöjjön értük, és felvigye őket, és hogy végig ez volt a szándéka. Valószínűleg a két férfi, akik elfogták őket, cserbenhagyták, talán azért, mert a rendőrség már nagy erővel keresi őket. Elég sokáig volt alkalma Howardot megfigyelni ahhoz, hogy tudja, nem egy született szervezőzseni. Túlságosan is megszokta, hogy Fern megmondja neki, mit kell tennie. Erőszakos embernek sem tűnt soha, de a megriadt állat veszélyes is tud lenni, és Lotte tudta, nem szabad alábecsülnie a férfit.

A következő pillanatban fordult a kulcs a zárban, és Howard résnyire nyitotta az ajtót, hogy belessen, hol van Lotte.

— Kérem, segítsen Dale-nek... - nyöszörögte Lotte a lépcső alján. - Elájult.

Amikor a férfi bedeszkázta az ablakot, Lotte-ot meglepte, mennyire ápolatlannak látszik: napok óta nem borotválkozhatott, a szeme vérben forgott, és a hajára is ráfért volna egy kis igazítás. Most, ahogy Howard beóvakodott az ajtón, hátra- hátrapillantva és gyorsan bezárva maga mögött, Lotte-nak az volt a benyomása, hogy a hajón aludhatott, vagy a kocsiban, mert a nadrárgja csupa ránc és kosz volt, a cipőjére pedig kicsapódott a tengerben levő só. A régi barna viharkabátjának zsebei degeszre voltak tömve, és egy darab kötél lógott ki vészjóslóan az egyikből.

— Fogd be, hogy az isten verjen meg! - mondta, ahogy elindult lefelé a lépcsőn, de Lotte nem hagyta abba az óbégatást. - Hol van egyáltalán?

Lotte a sniccert a kezében tartotta, és a felsőjének ujjával takarta el.

- Bent a fürdőszobában - szipogta. - Hívjon egy orvost, könyörgök. Nem akarom, hogy meghaljon!

Howard hervasztó mosollyal nézett rá.

- Menj be Lotte a fürdőszobába, hogy lássam, mit csinálsz! — utasította Howard.

Ezzel a terve kártyavárként omlott össze: hátulról akart a férfira támadni. Dale nagyon jól játszotta a szerepét, csak hevert a padlón kezét-lábát szétdobva. Lotte mást nem tehetett, átlépett fölötte, és már fogalma sem volt, hogyan támadhatná meg mégis Howardot.

A férfi oldalba rúgta Dale-t, aki önkéntelenül is összerezzen.

- Pont ezt vártam... — vicsorgott a férfi. — Egy percig sem hittem neked. De egy másik helyre kell vigyelek titeket, szóval maradjatok nyugton, míg megkötözlek mindkettőtöket.

Elővette a zsebéből a kötelet, és mielőtt Lotte összeszedhette volna magát, hogy mondjon valamit, lehajolt, hasára fordította Dale-t, és elkezdte összekötözni a kezét a háta mögött. Lotte belekapaszkodott a törülközőtartóba, és mezítláb a férfi felé rúgott. A vállát találta el. Nem volt annyi ereje, hogy igazi fájdalmat okozzon neki, a férfi épp csak megingott, de felkapta a fejét, és ránézett. Lotte a

következő pillanatban előreugrott a sniccerrel a kezében, és eszelősen üvöltve végigvágta vele a férfi arcát.

Dale is talpra ugrott, lerázta a kezéről a kötelet, amelyet Howardnak nem volt ideje megkötni, és térdrel belerúgott a férfi ágyékába.

A férfi arcán keresztbe futó vágás mélynek tűnt, mert nem vérzett erősen. Lotte azt hitte, sikerült felülkerekedniük rajta, mert a férfi imbolyogva kihátrált a szobába. Dale utánament cipővel a kezében, hogy azzal üsse tovább. A férfi azonban hirtelen előkapott egy másik kötél darabot, átvette Dale fején, megrántotta, és a nyakánál fogva odahúzta magához a lányt.

Lotte gyomra összeugrott. Howard szeme eszelősen iz-zott, és Dale kővé dermedt a félelemtől.

- Elég beletérdelnem a derekába és megrántanom a kötelet, és neki annyi - sziszegte a férfi. — Ezt a trükköt a hadseregben tanultam.

Lotte nem tudta, higgyen-e neki, de Dale szeme már kezdett kiguvadni a torkát szorító kötélről. Lotte még mindig a sniccet szorongatta, de használni nem tudta, amíg Dale fogságban van.

- Engedje el! - kérte Lotte, és hangja megbicsaklott a rémülettől. - Semmit sem tud, és nem is árthat magának. Itt vagyok én, tegyen velem azt, amit csak akar.

- Ha nem akarsz, hogy megfojtsam, akkor gyere ide, és kötd meg te! - nézett rá Howard sunyi vigyorral. - És tedd le azt a kibaszott sniccert!

Lotte habozott.

Dale örögni kezdett, és Lotte észrevette, hogy Howard egyre jobban rászorítja a nyakára a kötelet.

- Rendben — mondta, és a sniccert letette a fiókos szekrényre Howard mellett. — Csak ne bánts!

Howard végig szorosan fogta a kötelet, míg Lotte összekötözte Dale csuklóját, majd a bokáját is. Amikor azonban Howard nem találta elég szorosnak a boka körüli hurkot, nagyot rúgott Lotte-ba. A férfi arcán már folyt a vér, amitől még vadállatiasabbnak tűnt.

Dale fehér volt, mint a frissen meszelt fal, és egész testében reszketett a félelemtől. Nyilvánvaló volt, hogy Howard mindkettejüket megöli — ha nem itt, akkor azon a helyen, ahova vinni akarja őket, és Lotte kétségbeesésében kijátszotta az utolsó ütőkártyáját is.

- Nem szeretne még egyszer, utoljára megdugni? - kérdezte egyenesen a férfi szemébe nézve, az arcára mosolyt erőltetve, mintha ez volna leghőbb vágya. — Vagy ha megdugni nem is, mit szólna egy kis orális szexhez?

Lotte látta, ahogy Dale szeme elkerekedik, mert akármilyen közeli barátok voltak is, Lotte mindig inkább ártatlan kislány benyomását keltette, és sosem beszélt ilyesmiről.

— Csak időt akarsz nyerni vele, hátha megérkezik a felmentő sereg - közölte Howard elutasítóan. - De nincs segítség. Már besötétedett, és bárki, aki a keresésekre indult, már hazament.

Lotte ebből azt a következtetést vonta le, hogy a rendőrség napközben ellepte a falut, és Howard ezért akarja őket másik helyre vinni.

— Félreértett... Abban reménykedtem, hogyha kedvére teszek, akkor szabadon enged minket — válaszolta Lotte, és igyekezett bevetni az elkerekedett szemű, ostoba szőke nő nézését. - Nem is kíváncsi rá, hogy mekkora örömet tudnék magának okozni?

Elég volt egyetlen pillantást vetnie Dale-re, látta barátnője arcán, hogy igyekszik valahogy megszabadulni a csuklója köré tekert kötélről. Ha sikerül neki, elég közel van ahhoz, hogy visszaszerezze a sniccert.

- Gyerünk, Howard! - ingerelte Lotte a férfit. — Azt ne mondja, hogy sosem álmódott arról, hogy leszopom.

Tudta, hogy nyeresre áll, mert Howard megnyalta a szája szélét, és a szemében izgalom tükröződött, nem gonosz elszántság. Lotte egy lépéssel közelebb húzódott, és ujjával végigsimított a férfi ágyékán. Kőkemény volt, Lotte elkezdte tolni az ágy felé, és némán fohászkodott, hogy Dale-nek sikerüljön leoldani a kötelet, és a segítségére tudjon sietni.

Howard leült az ágy szélére. Sajnos onnan pont rálátott Dale-re, és Lotte csak reménykedhetett, hogy nemsokára lehunyja majd a szemét.

— Na, mi van itt? - kérdezte, ahogy lassan lehúzta a nadrág cipzárját. Hányinger kerülgette, amikor arra gondolt, mit kell tennie. Egyetlen reménye maradt, az, hogy Dale gyorsan ki tudja szabadítani magát.

Benyúlt a férfi nadrágjába, és az alsóneműn keresztül simogatni kezdte a férfi péniszét. Howard egyszer csak benyúlt és elővette, odatartva Lotte elé.

Lotte amikor meglátta a hosszú, vékony péniszt a vöröslő makkal, kínzó élességgel elevenedett föl benne a házaspárral töltött éjszaka emléke. Elborította a harag, hogy mit tettek vele, és ahogy tétován kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a férfi nemi szervét, a gyomra megint felkavarodott.

Nagy levegőt vett, lehajolt, hogy bekapja, és minden igyekezetével azon volt, hogy ne gondoljon arra, amit tesz, de mégis önkéntelenül öklendezni kezdett, ahogy hozzáért.

A férfi merevedése azon nyomban lelohadt, szó szerint semmi sem maradt belőle. Lotte, ha nincs ilyen veszélyes helyzetben, elnevette volna magát.

- Nem akarom, hogy hozzám érj! - sziszegte a férfi, és mielőtt Lotte elhúzódhatott volna, elkapta a karját, és a háta mögé csavarta, miközben egyazon lendülettel felpattant az ágyról.

Lotte küzdött, hogy kiszabaduljon a szorításból, de a férfi vasmarokkal fogta. A zsebéből újabb kötel került elő, és már rá is hurkolta Lotte csuklójára.

Tíz perccel később Lotte és Dale összekötözve és betömött szájjal álltak előtte. Howard a bokájukra lazábban tekerte a kötelet, hogy csoszogva tudjanak haladni, de elfutni semmiképp sem, valószínűleg azért, mert azt akarta, hogy a saját lábukon menjenek oda, ahova vinni akarja őket.

Lotte annyira elkeseredett és megszegyenült, hogy meg sem próbált azon gondolkodni, hogyan szökhetnének meg. Úgy érezte, ostobaság volt odáig

alacsonyodnia, hogy orális szexet ajánlott fel a férfinak, még akkor is, ha nem is állt szándékában végigcsinálni; már attól végtelenül mocskosnak érezte magát, hogy hozzáért. Dale is furcsán méregette — biztosan ő is megbotránkozott a viselkedésén.

— Most pedig indulás! — adta ki az utasítást Howard, majd karon ragadta Lotte-ot, és elkezdte lökdösni a lépcső felé.

Lotte-on nem volt cipő, és cseppet sem vonzotta a gondolat, hogy mezítláb kell végigbotorkálni a kavicson, de ahhoz képest, hogy a férfi meg akarta ölni őket, ez semmiségnek tűnt. Lotte tudta jól, hogy ez alkalommal valóban megteszi, mert nem engedheti meg magának azt, hogy ismét kudarcot valljon.

Ahogy Howard durván behajította őket a ház előtt várakozó furgonba, Lotte a gyenge halszagot érezve rájött, ez ugyanaz a jármű, mint amivel elrabolták őket. Odabent voltak azok a dobozok is, amelyeket Howard korábban összepakolt.

Lotte magában imádkozott, hogy Howard ne aznap éjjel ölje meg őket, mert minél tovább vesződik velük, annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy a rendőrség megtalálja őket.

Lotte abból próbálta kikövetkeztetni, hova tartanak, hogy hányszor fordult velük a furgon jobbra, illetve balra. Mielőtt megszületett a kislánya, rendszeresen tanulmányozta a környék térképét, hogy az emlékezetébe vésse, mi merre található, hátha mégiscsak sikerül megszöknie. Tudta, hogy Selsey felé mennek, de a férfi elkanyarodott, mielőtt odaértek volna. Sajnos Lotte arra már nem emlékezett, abban az irányban mi található.

Dale furcsa hangokat adott ki, vonaglott, és dobolt a lábával. Nyilvánvalóan Lotte figyelmét akarta felhívni valamire, de Lotte nem tudott rájönni, mit is akar közölni vele a barátnője, és ahhoz túl sötét volt, hogy az arckifejezéséből kiolvashassa.....

A furgon hepehupás, kátyús útra fordult, ami minden bizonnyal keskeny is volt, mert mindkét oldalon ágak csapódtak a jármű oldalához. Lotte-ot mostanra már kiverte a hideg veríték - még soha életében nem rettegett ennyire.

Öt-tíz percig haladhattak ezen az úton, majd a motor leállt, és kialudtak a fények. Lotte hallotta, hogy Howard kiszáll a furgonból, elmegy, de legfeljebb háromméternyire, mert zár kattánását és láncsörgést lehetett kivenni.

Dale közelebb araszolt Lotte-hoz, és nekinyomta magát. Lotte a mozdulatot úgy értelmezte, hogy ne feledje, együtt vannak ebben, és viszonzta.

A következő pillanatban nyílt az ajtó, Howard benyúlt, elkapta Lotte lábát, és kíméletlenül kirántotta. Szabad kezében egy elemlámpát tartott, ami csak az alattuk levő földet világította meg egy kis körben. Körülöttük mindent sötétség borított, az orruk hegyéig sem láttak. De amint Howard megfogta Lotte karját, és feljebb emelte a lámpát, Lotte egy kerti fészert pillantott meg a közelben. Talán egy veteményeskertben lehettek.

Howard olyan lendülettel lökte be Lotte-ot a fészerbe, hogy elhasalt a földön.

Mire a hátára fordult, és felült, a férfi már meg is jelent az ajtóban Dale-lel. Őt is

ugyanilyen kíméletlenül taszította be, de Dale nem esett el, hanem nekivágódott a szemközti falnak, és leverte egy sor műanyag virágcserepet.

Ekkor Howard is belépett a fészerbe, letette az elemlámpát a földre, majd a válluknál fogva megragadta a két lányt, meglendítette, és egymásnak háttal fordította őket. Elővett egy újabb darab kötelet, amelyen már jó előre el volt készítve a csúszó hurok, a vállukon át ráhúzta a derekukra, szorosra rántotta, hogy moccanni se tudjanak. A kötel másik végét odakötözte a sötétben satupadnak látszó tárgyhoz.

Howard erősen zihált, és folyamatosan motyogott valamit. Lotte csak annyit tudott kivenni belőle, hogy „essünk túl rajta”. Az volt a benyomása, a férfi ugyanúgy retteg, mint ők, és eszeveszett kapkodása arra utalt, attól fél, hogy elkapják.

Howard, amint összekötözte őket, megint kirohant a furgonhoz. Lotte hallotta a férfi lassú lépteit, mintha valami nehezet cipelne, és azt, hogy valami egyszer-ször a földre loccsan - azonnal tudta, hogy a férfi egy benzineskannát hoz. Dale is biztosan meghallotta, mert ő is mörögni és nyögni kezdett a száját takaró rongy ellenére is. Howard azonban ekkor már körbelocsolta a fészert, mert érezni lehetett a benzinszagot. Egyszer csak Lotte szúrást érzett a csuklóján, ami áthatolt a rettegés keltette ködön. Ahogy egymásnak háttal álltak, Dale-nek sikerült az ujjait Lotte kezébe csúsztatnia. Hirtelen rádöbbsent, barátnője mégiscsak megszerezte a sniccert, mielőtt eljöttek volna a házból, és ez volt az, amit megpróbált közölni vele a furgonban is. Dale keze már ki is szabadult, és azonnal nekiállt elvágni Lotte kötelékét is. A kettejüket összefogó vastag kötel azonban még mindig tartotta őket, a bokájuk sem volt szabad - abban a pillanatban, hogy Howard meggyújtja a gyufát, minden lángba fog borulni.

Howard ekkor belépett, az arcát ördögi maszkká torzította az elemlámpa fénye, ahogy körbelocsolta a benzint a fészerten is.

- Száraz, mint az avar... — dörmögte vidáman. — Semmi nem marad, csak pár égett csont.

Lotte kezéről pont akkor hullott le a kötel, amikor Howard odaért hozzájuk, és a benzin maradékát rájuk öntötte. Bűdös volt, csípte a szemüket, de Lotte ellenállt a késztetésnek, hogy kiszabadított kezével megtörölje a szemét.

Érezte, hogy Dale a kettejüket összefogó vastagabb kötelet nyiszálja. Howard egyszer csak eltűnt az ajtóban, bezárta maga mögött, és hallották, hogy a láncra felteszi a lakatot, és be is zárja.

Dale lerántotta az arcáról a rongyot.

- Basszus, azt hittem, lesz időnk. Túl gyorsan ment neki... - suttogta. - Most mi lesz?

Lotte is szabaddá tette a száját.

- Csak vágd szét ezt a kötelet! - mondta, és igyekezett logikusan gondolkodni, de a félelemtől mintha lefagyott volna.

Dale átvágta az utolsó szálakat is, de mostanra már zokogott a rettegéstől. Hallották, amint Howard odakint meggyújt néhány gyufát, és mindketten elszántan várták, hogy a következő pillanatban mindent beborítanak a lángok.

- Rossz a gyufája — súgta Lotte, amikor Howard az orra alatt elkáromkodta magát. Lotte szeme kétségbeesetten rebbent ide-oda a fészerben. A józanész azt diktálta, hogy ha a fészerben virágcserepek vannak, akkor kell lennie néhány kerti szerszámnak is. — Te ott nézz körül, én meg itt! - suttogta. - Keress valamit, amivel kitörhetünk innen.

Howard megint elkáromkodta magát, és pár másodpercig fény szűrődött be az ajtó körül, ami arra utalt, hogy a férfi visszament a furgonhoz másik gyufát keresni. Ennyi fény azonban elég is volt ahhoz, hogy Lotte meglássa a falra szerelt tartóról lógó ásokat, gereblyéket, kapákat és egyéb szerszámokat.

Lekapta a kampóról az első keze ügyébe kerülő ásót, és amikor kihunyt a fény, tovább tapogatózott, amíg egy baltára nem akadt.

Megfogta Dale-t, a kezébe nyomta az ásót, és még mindig összekötözött lábbal odaszökdelt a fészer hátuljához.

Épp emelték volna a szerszámokat, hogy betörik velük a falat, amikor hallották, hogy odakint a benzin éles sziszszesenessel lángra kap. Ez hirtelen magához térítette Lotte-ot, aki a feje fölé lendítette a nehéz baltát, és lesújtott a deszkákra, amelyek azonnal be is törtek. Dale követte a példát, és máris egy kisebb nyílás keletkezett a fészer falán.

Lotte ismét lesújtott, ez alkalommal, sokkal, nagyobb erővel, mert a lángok már a fészer benti falát nyaldosták. Most egy egész deszka kiszakadt a helyéről.

Lotte mint egy megszállott, úgy csapkodott a lyuk körül, míg Dale az ásóval a meglazult fadarabokat távolította el.

- Most pedig kifelé! - kiáltotta Lotte reszelős hangon, majd derékon kapta Dale-t, és kilökte a lyukon.

A lángok már dühösen közeledtek Lotte felé a padlón, és ahogy elérték a lábfejét, és felszaladtak a lábán, Lotte fejest ugrott barátnője után a nyíláson át. Erezte, ahogy Dale áthúzza maga mellé, és amikor a lába is átért, a nedves füre gördítette Lotte-ot, hogy ki tudja oltani a farmerén terjedő lángokat.

— Howard még mindig itt van? — kérdezte Lotte megrendültén, de mégis tudatában annak, hogy a kitörésük hatalmas zajjal járhatott.

- Azt hiszem, rögtön a tűz fellobbanása után hallottam, hogy beindítja a furgont — válaszolta Dale, ahogy távolabb vonszolta barátnőjét a fészertől, amely már lángokban állt. - De az is lehet, hogy csak pár méterrel odébb állt. Akárhogy is, jobb, ha egy ideig itt maradunk, hátha a közelből figyel.

Dale leoldotta a bokájáról a kötelet, és átnyújtotta Lotte-nak a sniccert, hogy ő is kiszabadítsa a saját lábát.

- Odébb kúszom, megnézem, itt van-e még a furgon... — mondta.

Lotte szíve még mindig hevesen vert, hogy csak ilyen kicsin múltott a megmenekülésük. Nagyon meleg volt a tűz közelében, a szemét marta a benzin,

de sikerült mosolyognia, ahogy Dale a hasán, a könyökére támaszkodva előrearaszolt, akár egy tengerészgyalogos. Dale pár perc múlva vissza is tért.

- A furgon elment - jelentette.

- Abban nem lehetünk biztosak, hogy messzire ment — emlékeztette Lotte. — Bármely épeszű ember azt tenné, de ő nem teljesen komplett...

- Nos, nem tölthetjük itt az éjszakát - jegyezte meg Dale szelíden. — A lábadat meg kell mutatni orvosnak. Szerintem valahogy el kellene jutnunk a legközelebbi házhoz, hogy felhívhassuk a rendőrséget.

Lotte csak ekkor kezdte érezni az égési sérülése keltette fájdalmat. Levágott szárú farmert viselt, érezni lehetett a megperzselődött szövet szagát, de most látta, hogy nemcsak a nadrág égett ki a térde körül és a combján, hanem a lábszára és a lábfeje is csúnyán megperzselődött. Eddig semmit sem érzett, de most, hogy Dale ráirányította a figyelmét, hirtelen szúrní és lüktetni kezdett.

Dale lekapta magáról a pólóját, és ott ült egy szál melltartóban.

- Ezzel fogom bekötni a lábad... — jelentette ki, és kettétépte a felsőt. — Nehogy kosz menjen a sebeidbe.

Letérdelt, barátnője mindkét lábát bebugyolálta az anyagba, és a Howard használta kötéllel rögzítette a hevenyészett kötést Lotte bokája körül, majd talpra állította.

- Ezt a megbízható sniccert pedig megtartom emlékebe... — mondta, és a zsebébe mélyesztette.

— Hogy szerezted meg?

— Amikor az a szemét a lépcsőn téged fölfelé rángatott, én hátrálni kezdtem, és elvettem. Sikerült betennem a nadrágom derekába. Még a furgonban vágtam el a kötelet, bár a csuklómat megsértettem párszor. Fogadni mernék,

335

ha kijutunk a fényre, kiderül, hogy úgy néz ki, mint a falcolóknak a keze.

-Egész életünkben ebből a sztoriból fogunk élni... -mondta Lotte hisztérikus kacajjal. Most, hogy a legrosszabban túl voltak, nagyon furcsán érezte magát, ingatagnak, sírósnak, de egyben nevetősnek is.

— Egyelőre ezt hagyjuk, inkább támaszkodj rám, és óvatosan induljunk el - kérte Dale. a Lotte lehajolt, és fölvette a baltát. "t - Erre nincs szükség... — korholta Dale.

- Dehogyan nincs. Sose lehet tudni. Biztos, ami biztos makacskodott Lotte. Megkerülték a még mindig lángoló fészert, és egy pillanatra megtorpantak, hátrafordultak, és nézték a tüzet. Kellemes éjszaka volt, körülöttük mindenre bársonyos sötét borult, fölöttük a csillagos ég felhőtlen, míg a tűz narancsos lánggal, középen vörössel tombolt. Mostanra már csak a fészert négy sarokgerendája állt viszonylag épen: a tető beszakadt az oldalfalakkal együtt. Minden bizonnyal terpentines festéket is tároltak odabent, mert időnként kisebb robbanás hallatszott, és itt-ott újabb lángcsóva gyúlt.

— Szörnyű halál lett volna... — mondta Dale halkán, remegő hangon. — Az életem köszönhetem neked, annyira bepánikoltam, hogy eszembe sem jutott keresni valami szerszámot, amivel kiszabadíthatjuk magunkat.

- De volt lélekjelenléted megszerezni a kést — emlékeztette Lotte. — Ha még mindig meg lennénk kötözve, semmit sem tehattunk volna.

Semerre nem láttak fényeket. Miközben tudták, hogy alig lehetnek két-három kilométerre a legközelebbi lakóháztól, ahol telefonálhatnának, olyan volt, mintha a vadon kellős közepén állnának. — Végre szabadok vagyunk — suttogta Lotte. — Ehetünk halat és sült krumplit vagy szalonnás rántottat. Egy-két McDonald'sos menüt is el tudnék pusztítani.

- Akkor jobb lesz, ha indulunk.

— Szerintem ez a hely nem Howardé — jegyezte meg Lotte, ahogy Dale-re támaszkodva elindult. - Gondolj bele, körbe kellett kocsikáznia, hogy találjon egy helyet, ahol eltehet bennünket láb alól. Komolyan, ez nagyon durva volt tőle.

Dale fölnevetett.

- Az milyen durva volt, hogy felajánlottad neki, hogy a szádba veszed...

- Ez is csak azt bizonyítja, hogy bármit hajlandóak vagyunk megtenni, hogy mentsük az irhánk. Azt azért jobb, ha tudod, arra számítottam, hogy fejbe vágod, vagy valamit teszel. Ha meg kellett volna tennem, tuti, hogy inkább leharapom neki.

Negyedórán át néma csöndben haladtak a keskeny úton, gondolataikba mélyedve. Lotte Simonra és Adamre gondolt, hogy mennyire aggódhatnak, és elgondolkodott, vajon Dávid ott áll-e végig mellettük ebben az egészben. Végtelenül kimerültnek érezte magát, mert a félelemtől és az éhségtől azóta nem tudott aludni, hogy elrabolták őket. Megégett lába is gyötörte, a vékony anyag, amit Dale rátekert, nem védte meg az úton heverő kövektől.

Éles kanyar következett az úton, és ahogy kifordultak a hosszabb, egyenes szakaszra, nagy rémületükre Howard furgonját pillantották meg egy gazdaság kapujában.

Mindkét lány megdermedt, visszahúzódtak az utat szegélyező bokorba. Nem tűnt valószínűnek, hogy a férfi meglátta őket, mivel a furgon a kapu felé nézett. Howard nyilván azért állt meg ott, hogy onnan nézze a tüzet.

- Lehet, hogy meglátta a tűznél a körvonalunkat — suttogta Dale.

'— Szerintem nem üldögelne itt ilyen nyugodtan, ha észrevett volna bennünket - jegyezte meg Lotte.

- Lehet, hogy nincs is a kocsiban! — súgta vissza Dale rettegve. - Bárhol lehet! Még akár mögöttünk is!

Lotte döbbenetesen nézett Dale-re, rájött, hogy a lány kezd szétesni. Remegett, mint a nyárfalevél, a szemében rettegés ült, és amikor Lotte megfogta a kezét, hogy megnyugtassa, érezte, hogy milyen gyorsan ver a pulzusa.

Lotte-ot ebben a pillanatban megint eltöltötte a féktelen harag. Túl sokáig kínoztta, zaklatta, éhezettette és tartotta félelemben ez a férfi. A feleségével együtt

mindentől megfosztották, de ezzel, hogy az ő bátor, magabiztos barátnőjét megriadt vaddá változtatták, végképp betelt a pohár. Tudta, hogy egyszer és mindenkorra meg kell állítania Howardot.

- Maradj itt! - utasította Dale-t, és határozott mozdulattal beljebb tolta az ágak közé. - Megyek, és megnézem a furgont.

Dale ijedten nyekkent egyet, de Lotte nem hagyta, hogy bármi is eltántorítsa a tervétől. Jobb kezébe vette a baltát, a bal kezével alátámasztotta, és szapora léptekkel elindult a furgon felé. Már nem is érezte a lábán az égési sérüléseket, sem azt, hogy kövek belefúródnak a talpába. Amikor a visszapillantó tükör látószögének közelébe ért, lebukott, hogy a férfi véletlenül se lássa meg, és az út hátralevő részét kúszva tette meg.

Howard ott ült a kormány mögött, és a fejtámlának dőlve aludt!

Lotte pár másodpercig még ott kuporgott a földön, és csak nézte a férfit. Már azt is végtelenül visszataszítónak találta, hogy képes ilyen nyugodtan végignézni, ahogy két ember élve szénné ég, de hogy még el is alszik rajta? Ez olaj volt a benne tomboló tűzre.

Magasra, a feje fölé lendítette a baltát. Bal kezével kinyitotta a furgon ajtaját. A férfi megmoccant, de Lotte akkor már lesújtott rá, és ahogy a balta a combjába mélyedt, Howard felriadt, és olyan hitetlenkedéssel nézett fel, hogy «/ már nevetségesnek hatott.

- Most én fogom rettegésben tartani magát! — kiáltotta Lotte, és fölemelte a baltát, majd oldalirányban meglendítette, amivel nemcsak a szélvédőt törte be, hanem belevágott Howard mellkasába is. A férfi úgy üvöltött fel, mintha legalábbis elevenen tűzre vetették volna, de Lotte meglehetősen biztos volt abban, hogy a vastag, viaszos viharkabát megvédte a súlyosabb sérüléstől. Howard kegyelemért rimánkodott, ahogy Lotte harmadszor is magasba lendítette a baltát, és nagy erővel nekicsapta az ölének. Még Lotte-ra is ráspriccelt a vér.

- Maga sem kegyelmezett nekem! — üvöltötte Lotte. - Maga és a felesége emberszámba se vettek, úgy bántak velem, mint ahogy egy állattal sem szokás! És én mit vétettem maguk ellen? Ellopták az életemet, a kislányomat, mindenemet! És most itt ül, és képes lenne végignézni, ahogy meghalunk abban a tűzben?! Maga nem is ember, hanem egy szörnyeteg!

Újra meg újra lesújtott, miközben könnyek csorogtak az arcán. Végül hátrálni kezdett, mert túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy tovább bántsa a férfit. A ruháját átáztatta a vér. Howard már nem könyörgött, még csak nem is nyöszörgött, és Lotte, ahogy visszabotorkált Dale-hez, megértette, hogy az indiánok miért skalpolták meg az ellenségüket, mert a ruháját áztató vér végre megszabadította a gyűlölettől és haragtól.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

— Megtalálták őket? - Dávidét a telefon csörgése verte fel mély álmából, de abban a pillanatban, hogy közölték vele, a rendőrség az, és a lányok előkerültek, teljesen éber lett. - Épségben vannak? - kérdezte, és a szíve a torkában dobogott. - Ezt nem tudom megmondani. Nem voltam ott. Csak megkértek, hogy telefonáljak önnek, és mondjam el, hogy a St. Richard's Kórházba vitték őket - válaszolta a tiszt.

Öt perccel később Dávid teljesen felöltözve már bent is ült a kocsijában, és indult a kórházba.

Ebben a korai órában még kevés jármű volt az utakon, az ég tiszta kéken ragyogott, és a meleg napsugarak kellemes időt ígértek aznapra. Dávid tudta jól, hogy akár eshetne is, mintha dézsából öntenek, és bent rostokolhatna egy dugóban, akkor is végtelenül örülne, mert Lotte életben van.

Feltételezte, hogy a tiszt, aki neki telefonált, felhívta Dale és Lotte szüleit is.

Arra gondolt, később felhívja Simont és Ádámét, hátha nekik nem szóltak.

Annyira sietett, hogy minél előbb parkolóhelyet találjon a kórház előtt, és végre viszontláthassa a lányokat, hogy majdnem nekiment egy Volvónak, amellyel egy simlis sapkát viselő idős férfi épp fordult kifelé a parkolóból.

- Lassabban, fiacskám! - kiáltott ki az öreg az ablakon. • Rövid az élet, hosszú a sír!

Dávid valamiért elnevette magát ezen a megjegyzésen.

- Igaza van, papa! - kiáltott vissza, ahogy sokkal józanabb sebességgel beállt az első szabad helyre.

A lányokat ugyanazon az osztályon helyezték el, ahol korábban Lotte-ot, de egy kétágyas szobában.

-Attól tartok, nem engedhetem be hozzájuk - közölte vele a sötét bőrű osztályos nővér, amikor Dávid a lányok hogyléte felől érdeklődött. — Mélyen alszanak, és azok után, amin keresztülmentek, nagy szükségük is van az alvásra.

- De mi történt velük? Súlyosan megsebesültek? - kérdezte Dávid riadtan.

- A részleteket nem tudom, hogy mi történt pontosan, csak annyit, hogy a sérüléseik nem túlságosan súlyosak - mosolygott, és elővillant hófehér fogsora. - De van itt egy rendőr, aki várja, hogy beszélhessen velük, szóval miért nem kérdezi meg őt?

A rendőrtiszt, Andrew Duggan, a váróban, egy széken bóbiskolt. Éjszaka ő volt a nyolc ügyeletes tiszt egyike, akik a riasztást fogadták, és kimentek a Moor Lane-re. Arról értesítették őket, hogy a lányok az egyik ottani házban találtak menedéket, és hogy Howard Ramsden, a férfi, akit nagy erővel kerestek, nem messze onnan bent ül a furgonjában súlyos sérülésekkel.

Duggan Bryan nyomozó csapatába tartozott, mely az emberrablás ügyében nyomozott, ezért ő is, akárcsak társai, végtelenül örült, hogy élve találták meg Dale-t és Lotte-ot. Ennek ellenére, amikor odaértek a lányokat befogadó magányosan álló házhoz, és meglátta a csurom vér Lotte-ot, azt hitte, életveszélyes sérülést szenvedett.

Amint Dávid Mitchell belépett a váróba, Duggan felébredt, és megdörzsölte a szemét.

- Ezek szerint maga találta meg őket? - kérdezte Dávid, miután gyorsan bemutatkozott. — Tegnap felhívtam Bryan nyomozót egy Drummond nevű ház miatt, ami Itchenorban van. Ott voltak a lányok? Ramsdenékkal?

— Még nem ismerjük a teljes történetet — válaszolt Duggan. - Csak annyit tudunk, hogy Howard Ramsden elvitte a lányokat a Moor Lane-re, egy kültelki zöldségeskert fészerében összekötözte őket, és rájuk gyújtotta. Csak azért sikerült megmenekülniük, mert nem vették el a fejüket, és nem adták fel.

— És Ramsdenék?

- A férfi az intenzíven van. Egyelőre élet és halál között lebeg. A maga Lotte-ja csúnyán elbánt vele egy baltával.

- Egy baltával?! - kiáltott fel Dávid.

Duggan bólintott, majd elvigyorodott.

- Igen, azzal. Egy baltával. És nem is akárhogyan! Kis híján amputálta a lábát. Nem semmi, ezt el kell ismernem. Nagyon bátran viselkedett.

— És mennyire súlyosak az ő sérülései? - Dávid beleszédült a gondolatba, hogy bárki is képes lenne valakinek egy baltával levágni a lábát.

- Megégett a lába és a lábfeje, ahogy próbáltak kimenekülni a fészerből - válaszolt Duggan. - A másik lány csak pár horzsolást szerzett, de mindkettőt sokkos állapotban hozták be ide. Ennek egy része az éhezésnek és az alváshiánynak is betudható. De nekem azt mondták, hogy hamar rendbe fognak jönni.

- Hál' istennek... - sóhajtott Dávid megkönnyebbülten. Annyi mindent szeretett volna még kérdezni, például azt, hogy Fernt is elkapták-e, megtalálták-e a kisbabát, de csak annyit tudott kinyögni, hogy a lányok szüleit, Scottot, Simont és Ádámét értesítették-e.

- Igen, mindannyiukat értesítettük, de megkértük őket, hogy csak este jöjjenek be. Magának ezt fölöslegesnek tartottuk mondani, tudtuk, hogy szereti Lotte-ot, és úgysem fogadott volna szót.

Dávid elmosolyodott, de a mosoly hamar el is illant, amikor végiggondolta a hallottakat.

- Ha ez a férfi meghal, mi vár Lotte-ra?

Duggan elfintorodott.

- Nos, gyilkosságért vád alá helyezik.

Dávid szeme elkerekedett.

- Ne! Azok után, amin keresztülment?

- A törvény az törvény. Még akkor is, ha az illető egy szemétláda, és tényleg megérdemelte - mondta Duggan védekezően. — Lotte azonban hivatkozhat jogos önvédelemre, és az az igazságszolgáltatás paródiája lenne, ha nem mentenék fel a vád alól. De még az elején járunk, rengeteg mindenre fényt kell derítenünk a nyomozás során. Csak késő este tudtuk meg, hogy a Ramsden házaspár álnéven lakik itt. Ramsden furgonjában találtunk olyan papírokat, amelyek törvénytelen vállalkozással köti össze őket az Államokban. Fernt és a

kisbabát még nem találtuk meg. De amint Lotte fölébred, talán többet is tud mondani.

Dávid, miután beszélt a rendőrrel, úgy érezte, kénytelen kiszellőztetni a fejét, mert hirtelen forogni kezdett vele a helyiség. Idefelé jövet még azt hitte, Lotte rémálma végre véget ért. Arra ugyan számított, hogy még így sem lesz sétagalopp — ilyen szörnyűségeket senki sem úszhat meg anélkül, hogy az egészsége vagy a szellemi épsége ne károsodna valamilyen szinten —, de reménykedett benne, hogy ott tud állni majd Lotte mellett, segíti a gyógyulásban és az újrakezdésben.

Erre kiderül, hogy gyilkosságért vád alá helyezhetik! Elképzelni sem tudta, hogy a törvény ilyen ostoba lenne, mert bár nem volt tisztában azzal, pontosan mi is történt Lotte-tal azalatt, hogy a házaspár fogva tartotta, mégiscsak a tengerben kötött ki... Ezután megkísérelték megfojtani, majd jött az emberrablás, utána megpróbálták elevenen felgyújtani - csak van joga ahhoz, hogy megvédje önmagát?

Eközben Duggan a váróban csak ült a térdére könyökölve, kezébe hajtott fejfel, és végiggondolta, mit látott az éjjel.

Mindössze harmincéves volt, de már öt évet lehúzott a testületnél, és ennyi idő alatt épp elég szélsőségesen erőszakos cselekedetet látott, azonban ilyen sérüléseket, amelyeket Lotte Wainwright okozott ennek az amerikainak, még soha... Könnyed hangon beszélt róla Davidnek, mintha éppenséggel tiszta szívből helyeselné a dolgot, de valójában velejéig sokkolta, hogy egy ilyen fiatal, kedves lány ekkora brutalitásra képes.

Nem csupán egy-két baltacsapásról volt szó, hanem eszelős, nekivadult támadásról, ami a férfi alsó végtagjait péppé zúzta. Gyilkossági ügyekben mindig a vádlott elmeállapota dönti el, hogy a vád hirtelen felindulásból elkövetett emberölés-e, vagy előre megfontolt gyilkosság. Duggan nem kételkedett abban, hogy Lotte azzal a szándékkal támadott a férfira, hogy megölje, nem pedig önvédelemből, és hogy a lány minden egyes ütéssel élvezettel mért Howard-ra. Viszont az amerikai megpróbálta Lotte-ot és Dale-t felgyújtani a fészerral együtt, talán ez mégis enyhítő körülménynek számít...

Amikor Dávid rádöbbsent, hogy este előtt aligha láthatja Lotte-ot, inkább elment dolgozni, és útközben vett pár napilapot. Az összes országos lap írt valamit arról, hogy a lányokat megtalálták, de nem részletezték, milyen körülmények között. Egyedül a *Sun* tett említést erről, úgy tűnt, szereztek némi bennfentes információt a segélyhívásokat kezelő központból. Az újság a következő, drámai hangú szalagcímmel hozta a hírt: *Menekülés a halál torkából*. A cikk mellett az a kép, amelyik a lányokról még a luxushajón készült. Az információhiányt azzal palástolták, hogy újra részletesen elmesélték, hogyan találták meg Lotte-ot a parton félholtan, hogy korábban szült, de a kisbabát a mai napig nem találták meg, illetve hogy nemrég elrabolták a barátnőjével együtt. Azonban egyedül ez az újság említette meg, hogy az egyik lány hívta a 999-et, és a férfi, aki fogva tartotta őket, rájuk gyújtott egy fészert. Azt is közölték, hogy egy súlyosan

megsebesült férfit szállítottak a chichesteri kórházba életmentő műtetre, és a rendőrség arra vár, hogy kikérdezhesse a történetekkel kapcsolatban.

Dávid nagyon nehezen tudott a munkájára koncentrálni, mert a gondolatai folyamatosan Lotte körül forogtak. Nem is annyira a gyilkosság miatti vádemelés lehetősége miatt, ha esetleg Howard meghal, mert egyelőre semmi értelme nem volt emiatt aggódni. Ami igazából nyomasztotta, az volt, hogy ő maga nem túlozta-e el akaratlanul is Lotte iránti érzéseit, csak azért, mert olyan sebezhetőnek tűnt.

Az anyja telefonált, hogy elmondja, mennyire örül, hogy Lotte-ot megtalálták, de azt tanácsolta neki, hogy ne ugorjon fejest semmibe. Már maga a hanghordozása is azt sugallta, legszívesebben kimondaná: tartsd magad jó távol tőle, fiam, ez a nő csak bajt hoz a fejedre.

Mint ahogy egy fecske nem csinál nyarat, Dávid is tudta, hogy egyetlen csók még nem jelent párkapcsolatot. Di-azzal vigasztalta magát, hogy ettől még barátok maradhatnak, ráadásul még mindig nem tudnak mindent arról, mi történt vele.

- Tudom, hogy megjárta a poklok poklát, Lotte, de próbáljon meg kicsivel többet elmondani arról, mi is történt, ha már emlékszik rá... - kérte Bryan nyomozó szelíden.

Kora délután volt, a lányok épp akkor ébredtek föl, amikor Bryan beért a kórházba. Míg várakozott, Kim és Clarké Moore is megérkezett, ezért azt javasolta nekik, hogy a nővérszobában beszéljenek a lányukkal, míg ő Lotte-ot faggatja ki. Fontosnak tartotta megnyugtatni a lányt, hogy ez semmiképp sem hivatalos rendőrségi meghallgatás, csak egy kis baráti beszélgetés, hogy képbe kerüljön a történetekkel kapcsolatban.

Figyelembe véve az előző éjszakai borzalmas eseményeket, a több napi éhezést, Lotte meglepően jól nézett ki. Bryan tudta, hogy a lány lábfeje és lábszára megégett, bár nem láthatta a takaró miatt. Leszámítva a kezén éktelenkedő horzsolásokat, amelyeket kétségtelenül a fészerből való menekülés során szerzett, épeknek tűnt, egyedül üzött tekintete árulkodott komolyabb traumáról.

— Már mindenre emlékszem — mondta Lotte, és halványan elmosolyodott, amitől eltűnt üzött tekintete. Megint ugyanaz a csinos kis szőke nő volt ibolyakék szemmel, puha, formás ajakkal, mint régen. - Legalábbis azt hiszem. Honnan tudhatnám biztosra?

- Jogos a felvetés — bólintott Bryan. — Sokszor az is kimegy a fejemből, mit csináltam tíz perccel korábban, ki tudja, a múlttal kapcsolatban mi mindent felejtettem el!

- Amennyire tudom, minden emlékem visszatért arról, hogy melyik évben, melyik hónapban mi történt - mondta Lotte elgondolkodva. — Amikor legutoljára beszélgettünk, nem tudtuk, mi lett a kisbabámmal... - a hangja megbicsaklott, és üzött tekintete visszatért. A kezén levő vart kezdte el piszkálni. — Sajnos meghalt! - fakadt ki végül, és lehunyta a szemét. - Howard velem együtt bedobta a lányom holttestét a tengerbe...

- És miben halt meg a kicsi? - kérdezte Bryan óvatosan.

Lotte kétségbeesetten felsóhajtott, legyintett, mint aki azt sem tudja, hol kezdjen bele.

- Elhanyagolták! Vagyis szerintem így lehetett. Órákon át hagyták sírni.

Bryan bizonyára zavartan nézhetett rá, nem értette, miért nem gondoskodott maga a saját kislányáról.

— Mindent megmagyarázok, amint eljutok odáig — mondta Lotte gyorsan. —

De a halál okát úgyis ki tudják majd deríteni, ha megtalálják a holttestét, nem?

Nemsokára úgyis valahol partra sodorja a víz.

Bryan a homlokát táncolta, mert hirtelen eszébe jutott az az üzenet, amelyet az őrök aznap reggel kaptak.

— Tegnap Seven Sistersen túl egy csecsemő holttestét találták a strandon...

Eastbourne közelében - tette hozzá.

- Fehér rugdalózó volt rajta - mondta Lotte, majd nagy levegőt vett, és egy szuszra elmesélte, Fern és Howard hogyan hívták meg magukhoz a

Dorchesterbe, amikor eljött a hajóról. - Azt hiszem, a fejembe szállt, hogy egy ilyen előkelő helyen lakhatok, ezért az első szóra ugrottam a lehetőségre, hogy

Sussexbe költözzem velük, és a házvezetőnőjük, valamint a személyi asszisztensük legyenek... Tudja, elég fafajta lehettem, hogy nem tűnt fel, valami

van a nagy szívesség háttérében - tette hozzá szomorúan mosolyogva. - De

mások is elmennek bébiszitterként, házvezetőnőként és személyi asszisztensként dolgozni, nem? A *The Lady* magazin tele van ilyen hirdetésekkel. Nem lehet az összes hirdető gazember!

— Persze hogy nem azok — nyugtatta Bryan. — De most már azt is tudjuk,

hogy Ramsdenék viszont gyakorlott csalók. Bárki a csapdájukba esett volna.

Lotte ezután meglehetősen higgadtan elmesélte, milyen volt az élete a házaspár

mellett. Csak akkor kezdett megint kétségbeesni, amikor ahhoz a részhez ért, amikor Fern és Howard felvetette, hogy szüljön nekik gyereket.

Bryan is döbbenetesnek találta az egészet, mert éppen az előző este, amikor a

rendőrség megtalálta Howard furgonjában az eladásra szánt csecsemőkre

vonatkozó papírokat, értette meg, pontosan mi is húzódik a dolgok háttérében.

Ennek ellenére álmában sem gondolta volna, hogy Howard Ramsden volt Lotte

gyermekének apja. Azt hitte, egy másik férfi ejtette teherbe, és a család

felajánlotta neki, hogy maradjon velük addig, amíg nem találnak örökbe fogadó szülőket.

Bryan értette, Lotte miért ingott most meg. Őt is letaglózta az a szörnyűség, amit a Howard házaspár tett vele, ezért leült mellé az ágy szélére, és megölelte.

- Annyi minden ment keresztül, és olyan bátran viselte — mondta gyöngéden.

— Bárcsak ne kellene az egészet felidézni a kérdéseimmel.

Lotte ezután röviden elmesélte, hogyan zárták be, milyen fenyegetésnek és

érzelmi zsarolásnak volt kitéve. Túlságosan zavarba jött ahhoz, hogy a

gyereksínálást is részletezze, és Bryan nem is erőltette a kérdést. Lotte azt

azonban elmondta, hogyan próbált az első alkalom után megszökni, és azt is,

hogy tudta, ez pecsételte meg a sorsát, mert a házaspár soha többet nem bízott meg benne.

A terhességről és a február 20-i szülésről igyekezett a lehető legkevesebbet beszélni, ezért Bryan kénytelen volt minduntalan félbeszakítani, hogy bizonyos részletekre rákérdezzen, hiszen életbe vágóan fontos volt, hogy teljesen megértse, hogyan bántak Lotte-tal.

Sokat elárult az is, hogy a lány semmit sem mondott arról, hogy érezte magát a szülés után, csak annyit említett meg, hogy Ramsdenék rendszeresen eljártak otthonról, és a kisbabát gyakran magára hagyták, mert rengetegszer hallotta a kétségbeesett sírását. Ugyan a gyereket nem akarta, és gyűlölte Howardot és Fernt, de az ösztöne arra készítette, hogy védje meg a saját kislányát, és biztosan kínzásnak élte meg, hogy nem tehetett. Azt is elmondta, érzékelné lehetett, ahogy a kicsi egyre gyöngébb lesz, és orvosi ellátásra lenne szüksége, de ez nem történt meg, és a végén meg is halt szegény.

— Persze tudom, hogy nem is vettem a karomba szülés után, és utáltam, hogy így rám erőltették, de akkor is az én kislányom volt, és annyira fájt, amikor megtudtam, hogy meghalt... - zokogta. - Teljesen biztos vagyok benne, hogy azért, mert elhanyagolták. Amikor megszületett, duci volt, és egészséges, de két és fél hónappal később meghalt! És igazából ezért öltem meg Fernt. Istenem, tiszta szívemből gyűöltem őt ezért!

Bryan csak döbbenten bámulta Lotte-ot, nem akart hinni a fülének.

— Megölte Fernt? — kérdezte hitetlenkedve. Úgy képzelte, a nő rejtőzködik valahol, meg sem fordult a fejében, hogy halott is lehet. Azt meg végképp nem gondolta volna, hogy Lotte ölte meg.

Ha Bryan másodkézből értesül Lotte történetéről, kétségkívül egy legyintéssel elintézi, mondván, kizárt dolog, hogy a lány ne tudott volna kiszabadulni. Az igazat megvallva, meg lett volna győződve arról, hogy a történet nagy része a valóságtól elrugaskodott. De leszámítva az azokban a tiszta, kék szemekben tükröződő őszinteséget és Lotte nyilvánvaló kétségbeesését, Bryan az előző este járt az itchenori házban, miután Dávid Mitchell felhívta. Amit Mitchell mondott a kék furgonban elhajtó férfiről, elég volt ahhoz, hogy Bryan megkapja a házkutatási végzést.

Kétség sem fért hozzá, hogy Lotte-ot és Dale-t ott tartották fogva, lent az alagsorban. Sötét és szőke hajszálatokat talált a gyűrött ágyneműn, látta a súlyos lakatot az ajtón, hogy a szekrényt az ablak alá tolták, és az üveget kitörték - ez mind azt bizonyította, hogy a helyiséget afféle börtönként használták.

Az alagsori szoba szőnyegén friss vérnyomot találtak, ezért azonnal értesítette a törvényszéki szakértőket, hogy kutassák át az egész épületet. A konyhát valaki alaposan kitakarította, de vércseppeket találtak a konyhaszekrény pereme alatt. Előző este, mielőtt megérkeztek volna a vizsgálati eredmények, Bryan azt hitte, hogy a vér a lányoktól származik. Csak ma reggel jöttek rá, amikor mintát vettek Howard véréből, és összevetették a másikkal, hogy az alagsorban talált vér

Howardé. Azonban még mindig nem tudták, kié lehet a konyhában talált vér, de most, hogy Lotte elismerte, hogy ott ölte meg Fernt...

Bryan még mindig kapkodta a fejét, annyira megdöbbentette, hogy Lotte baltával támadt Howardra, és most, hogy azt kellett hallania, Lotte ezt megelőzően még az asszonyt is meggyilkolta - mintha gyomorszájon vágták volna. Lotte az a fajta lány volt, akiről még azt sem tudta volna elképzelni, hogy elcsen egy cukorkát a szupermarketben, inkább azt, hogy elfut, ha pókot lát, vagy sírdogál A régi filmekben. A fejét merte volna tenni rá, hogy a lány bármilyen erőszakos cselekedetre képtelen.

Éppen ezért nagyon óvatosan vezette végig Lotte-ot annak az estének az eseményein, amikor Howard kivitte a tengerre, hogy mi történt azután, hogy felvitték a konyhába, és a zsebében ott lapult a kés.

Lotte érthetően és szenvedélytől mentesen mondta el a történetet, attól a pillanattól kezdve, hogy kért egy pohár tejet, addig, hogy a kést beledöfte Fernbe. Elmesélte azt is, hogy ezután Howard az asztal körül kergette, míg a felesége egyre gyengült. Ahogy ült összekötözött kézzel és lábbal az előszobában, és várta, hogy Howard betekerje a feleségét a piknikterítőbe.

— Kértem, hogy hívja a rendőrséget — mondta Lotte csöndesen. — Mondtam neki, hogy magamra vállalom az egészet. De nem hallgatott rám.

Végül már csak a hajóig vezető út maradt hátra, az, hogy Howard felvitte Fernnel és a kisbabával együtt a fedélzetre.

- Jó ideig haladtunk, én óráknak érzékelttem. Aztán kirángatott a kabinból, odaültetett a hajó oldalához, és leszedte rólam a köteleket. Aztán belökött a vízbe, és utánam dobta a kisbabát is... - Itt elhallgatott, az ajka remegni kezdett, és beletelt pár pillanatba, mire összeszedte magát. - Ki kellett jutnom a partra, hogy Howard ne kerülhesse el a büntetést. Ha nem veszítettem volna el az emlékezetemet, már akkor el tudtam volna mondani, hol van, meg minden mást is.

Bryan attól tartott, hogy a bírósági tárgyaláson a vád darabokra fogja szedni az amnéziáról szóló részt, azzal fognak jönni, hogy csak kitalálta, mert nem akarta, hogy fény derüljön a késelésre. Valószínűleg azt is felvetik, Lotte önszántából ment bele az édes hármasba, és azért ölte meg Fernt, mert saját magának akarta Howardot.

Bryanban azonban mindez meg sem fordult. Erezte, hogy Lotte igazából képtelen hazugságra vagy bármilyen csalásra.

- Egészen addig nem is tudatosult bennem, mekkora sérüléseket okozott nekem Howard, míg meg nem láttam, ahogy halál nyugodtan ott alszik a furgonban, miután kimenekültünk a tűzből - szólalt meg egy idő után. - Természetesen pontosan tudtam, mit tett, hiszen emlékeztem minden apró részletre, Dale-nek is elmeséltem, és újra meg újra átgondoltam... Szóval nem élt bennem semmi illúzió vele kapcsolatban, tudtam, hogy nagyon gonosz ember. Csak épp nem voltam tisztában azzal, ez milyen hatással volt rám... Amikor viszont megláttam,

hogyan ott alszik, minden megváltozott bennem. Azt hitte, hogy elevenen megégünk, mégis képes volt elaludni, míg a tüzet nézte! Miféle ember az ilyen? - Egy végtelenül érzéketlen ember - mondta Bryan. - Megérdemelte. Senki sem szimpatizálna vele, azok után, amit magukkal tett.

— De én hogy süllyedhettem ilyen mélyre? — kérdezte Lotte halkán, és kék szemébe könnyek gyűltek. - Elég lett volna egyetlen ütés a baltával, nem tudott volna utánunk jönni. Ennyi is megmutatta volna neki, hogy nem vagyok olyan gyáva féreg, mint aminek gondolt. De nem hagytam abba...

Bryannek gombóc gyűlt a torkába az együttérzéstől. Pontosan tudta, Lotte miért nem hagyta abba. Minden egyes ütés egy-egy bosszú volt az őt ért sérelmekért: a szülei viselkedéséért, a szerelmét ért halálos balesetért, a nemi erőszakért, és mindazért, amit a Ramsden házaspár művelt vele. Bryan szívében csakis megértés és együttérzés volt iránta. Továbbá tiszta szívből remélte, Howard Ramsden életben marad, hogy soha többet nem tud majd járni, nem nemzhet gyermeket, és bíróság elé kell állnia mindazokért a bűncselekményekért, amelyeket itt és az Egyesült Államokban elkövetett.

- Megérdemelte azokat az ütéseket - mondta, és a hangja megbicsaklott az érzelmektől. - Nagy bátorságra vall, hogy szembe mert szállni vele, és biztosra veszem, hogy túl fog jutni rajta, és megint szép élete lesz. - Elhallgatott, megköszönte a torkát, és Lotte-ra mosolygott. - Nos, történetesen tudom, hogy egy fiatalember él-hal azért, hogy viszontláthassa. Kilométereket gyalogolt, több száz emberrel beszélt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy megtalálja magát. Most félre is állok az útból, hadd tölthessen egy kis időt szíve hölgyével.

— Davidre gondolsz? - kérdezte Lotte halkán. Bryan elnevette magát.

- Akár Mitchell főnyomozónak is hívhatnánk... - viccelődött. - Ha nem járta volna végig a falut, és nem kérdezősködött volna, ha nem talál valakit, aki látta Fern Ramsdent, és ami a legfontosabb, ha nem veszi észre a kék furgont az itchenori háznál, akkor még mindig Selsey-ben kutakodnánk, mindhiába. Dávid a kórterem ajtajában állt, és Lotte-ot nézte. Tíz percrek tűnt, noha a lány tudta jól, nem lehetett több húsz másodpercnél. A férfi sokkal jobb képűnek és sármosabbnak tűnt, mint amire emlékezett. Sötét öltönyt és csíkos inget viselt, világosbarna haja vonzóan kócos volt.

- Elnézést, hogy így megbámultalak — szólalt meg David végre. - De voltak pillanatok, amikor azt hittem, sosem foglak viszontlátni.

— Meglep, hogy viszont akarsz látni - mondta Lotte szégyenkező mosollyal. - Csak bajt hozok mindenki fejére.

— Odakint a folyosón láttam Dale-t - Dávid odalépett az éjjeliszekrényhez, és letette a nagy tábla Cadbury's csokoládét és a frézia csokrot.

- Azt hittem, a szüleivel van.

— Velük is volt. Elszaladtak, hogy egy közeli hotelben vegyenek ki szobát, de később még visszajönnek. Dale azt mondta, hogy sétál egyet, mert kezdte nyomasztani a bezártság.

— Mindkettőnknek ez a baja... — mondta Lotte mosolyogva. - De szerintem csak udvarias volt, és nem akart zavarni. És köszönöm a virágokat és a csokit. A frázia a kedvencem, olyan finom a szirma, és mennyei az illata. Ami meg a csokit illeti, az a gyengém. Valószínűleg az egészet be fogom falni még ma este.

— Akkor jobb, ha neki is kezdesz — mondta Dávid vigyorogva, és letört pár kockát a táblából, és átnyújtotta Lotte-nak.

- Elmondta neked valaki, hogy mi történt? - kérdezte Lotte teli szájjal.

Dávid kérdés nélkül is tudta, hogy Lotte a baltás ügyre gondol, és bólintott.

— Bíróság elé kell állnom miatta, és Fern meggyilkolása miatt is.

Dávid Fernről nem tudott semmit, de nagyot nyelt, és úgy tett, mintha hallott volna erről is.

- Fel fognak menteni - jelentette ki Dávid rendíthetetlenül. — Senki sem fog hibáztatni, mindketten azt kapták, amit megérdemeltek.

- Még most visszakozz, Dávid - kérte Lotte csöndesen. - Nem énrám van szükség.

Dávid pár pillanatig némán nézte. Lotte olyan fiatalnak és sebezhetőnek tűnt, mégis tudta Dale elbeszéléséből, hogy nem csupán józan maradt a lángok között, hanem először a barátnőjét tolta ki a nyíláson. Bátor volt, és feltalálta magát, Dávid mégis gyanította, Lotte csak azért nem akarja, hogy belépjen az életébe, mert attól fél, túlságosan nagy trauma érte ahhoz, hogy egy férfival egészséges szexuális kapcsolatot alakíthasson ki.

— Szerintem ezt nekem kell eldöntennem... Különben is, jelen pillanatban még csak egy sima barát vagyok. Ha nem akarod, hogy más is legyen köztünk, semmi gond.

Lotte a párnába fúrta a fejét, és Dávid látta, hogy könnyek csorognak végig az arcán. Közelebb húzódott hozzá, és ujjával gyöngéden letörölte őket.

- Nagyon kemény dolgokon mentél keresztül, biztosan nehéz elhinni, hogy mostantól minden másképp lesz - mondta szelíden, majd lehajolt, és megcsókolta Lotte arcát. — De így lesz, Lotte. Csak ne lökd el magadtól a barátaidat, ők segítenek abban, hogy minden rendbe jöjjön az életedben.

Lotte könnyáztatta szemmel nézett rá.

- Minden emlékem visszatért, amíg be voltunk zárva az alagsorba - mondta rekedten. - Az egészet elmeséltem Dale-nek, és akkor olyan volt, mintha valami furcsa filmet néznék, amelyben én is szerepeltem, jelenetről jelenetre. De amikor az előbb Bryan nyomozónak kellett elmondanom, és megint el kellett ismételnem az egész rettenetes történetet, eljutott a tudatomig, hogy nemcsak egy film volt, hanem a valóság.

— Ezt meg tudom érteni — mondta Dávid, és megfogta Lotte egyik kezét. - Végtelenül szürreális és furcsa dolog lehetett elveszíteni az emlékeidet, aztán apránként visszanyerni őket, talán minden magyarázat nélkül arra vonatkozólag, hogy mi miért történt, vagy miért éreztél úgy, ahogy éreztél.

- Nem hiszem, hogy teljesen megértetted, amit mondani próbálok... - sóhajtott Lotte. - Emlékszel? Azt mondtam, azért jó veled lenni, mert tudom, hogy nem vagy a múltam része.

- Igen, emlékszem.

— De mindnyájan a múltunk tapasztalatainak összessége vagyunk... Amikor először találkoztunk, nem tudtam, hogy mit tettem korábban, legalábbis jó részét nem. Szóval mindent egybevéve ugyanaz a személy voltam, mint aki ez előtt a sok szörnyűség előtt. De ez a sok borzalom megváltoztatott, és ezt már soha nem lehet visszacsinálni. Nemi erőszak áldozata lettem. Szültem egy gyereket, aki meghalt. Embert öltem. Olyan kegyetlenséggel támadtam rá valakire, hogy valószínűleg bele fog halni. Mondd meg, Dávid, hogyan lehetne ezek után „normális” életem?

Még mindig annyi minden volt, amiről Dávid nem tudott, de a lány szemében tükröződő fájdalom ráébresztette, valóban mennyire szörnyű lehetett, amin keresztülment.

Talán bölcsőbb azt tennie, amit Lotte kért, és amit az anyja tanácsolt: elsétálni és örökre elfelejteni a lányt. De hogyan lehetne bölcs, amikor ő talált rá a tengerparton, és biztos volt benne, hogy nem csupán a vakszerencsének köszönheti. A szíve elszorult, ahogy ránézett, és tudta, ez nem együttérzés, hanem szerelem.

- Igenis lehet normális életed megint, ha a jövőbeni napokat próbálsz megélni egyenként — szólalt meg végül. — Nem lesz könnyű, kicsim, lesznek rémálmaid, gondolom, minduntalan azon kapod magad, hogy ezen rágódsz, és igen, bírósági tárgyalás vár rád. De mindeközben más dolgok is fognak történni veled...

- Például mi? — kérdezte Lotte megint a sírás küszöbén.

- Jó dolgok... Forró napok a tengerparton, piknikek, vacsora partik, nagy mozizások, lerészegedések. Szeretnélek elvinni a vidámparkba, felülni veled a hullámvasútra, holdfényben mezítláb sétálni a tengerben, a karomban tartani és addig csókolni, amíg meg nem szűnik a világ körülötted.

- Tényleg megtennéd? — kérdezte Lotte.

- Hát, nem azért jártam le térdig a lábam Chichesterben és környékén az embereket faggatva meg a fényképedet az orruk alá dugdosva, mert ez a hobbim... - mondta Dávid mosolyogva. - Azért tettem, mert kétségbeesetten meg akartalak találni, és mindazt megtenni veled, amit az imént felsoroltam.

- Beleértve a csókot is? - hangzott a szégyellős kérdés.

- Legfőképpen a csókot — érkezett a felelet. Dávid az ágy szélén ült, fogta Lotte kezét, most odahajolt hozzá, és megcsókolta. Csak egy gyengéd, hosszúra nyújtott csók volt a szájára, a kezére és az arcára. - Többféle csókkal is tudok szolgálni — tette hozzá, és pár centire emelte az ajkát Lotte-étől. - Ez volt a „lehet, hogy mindjárt bejön a nővér csók”. Holnap, ha a lábad már nem fáj annyira, és fel tudsz állni, akkor megismételhetjük azt a fajtát is, amit Simonéknál próbáltunk meg.

- És annak mi a neve? - suttogta Lotte.

- Az a „majd' meghaltam már, hogy megölelhesselek" csók — mondta Dávid, és csókot lehelt Lotte orra hegyére.

Lotte elnevette magát.

- Meddig kell még itt maradnom?

- Nem hinném, hogy sokáig, csak amíg nem biztosak benne, hogy az égési sebeid gyógyulása jó úton halad. Dale azt mondta, őt már holnap kiengedik. A szülei pár napra haza akarják vinni. Te pedig jöhetnél hozzám.

— Ez nagyon kedves tőled, Dávid, de ez még túl korai lenne... Különben is, ha gyilkosságért vád alá helyeznek, akkor nem kerülök előzetes letartóztatásba a bírósági tárgyalásig?

- Ez aggaszt annyira? Lotte bólintott.

Dávid nem igazán értett a büntetőjoghoz, csak amit a kocsmában felcsipegetett.

— Nem hinném, kicsim — mondta. — Óvadék ellenében szabadlábbon lehetsz mindaddig, amíg a rendőrségnek nincs ellenvetése, és Bryannek biztos nem lesz. Azt tartanám a legjobbnak, ha visszamennél Simonhoz és Adam-hez. Az összes barátod Brightonban van, és én hiába szeretnék gondoskodni rólad, el kell mennem, dolgozni és akkor sokat lennél egyedül.

— De azért eljössz meglátogatni, ugye? — kérdezte Lotte sürgetően.

- Persze, olyan gyakran, hogy meg is fogsz unni a végén. Most pedig kaphatok egy „jó utat" csókot?

- Menned kell?

— Igen, mert Dale már ott toporog kint az ajtó előtt, és be szeretne jönni.

Szerintem, amikor a szülei visszajönnek, ők is beszélni akarnak veled. Talán a te szüleid is meglátogatnak!

- Azt kétlem... - mondta Lotte, majd két kezébe fogta Dávid arcát, közelebb húzta magához, és megcsókolta.

Finom csók volt, olyan édes, hogy Lotte kis híján azt mondta: „várj, mégis hazamegyek veled", de inkább csak elmosolyodott utána.

- Azt hiszem, ez volt az „el ne merj felejtani" csók.

- Mintha el tudnálak... - nevetett Dávid, és elindult az ajtó felé. - Ez volt az „inkább edd meg a csokit, mielőtt Dale bejön, és ő is kér belőle" csók - mondta az ajtóban, majd mielőtt kilépett volna, még egy utolsó csókot fújta Lotte felé.

Öt perccel Dávid távozta után Kim és Clarke Moore lépett be a kórterembe Dale-lel együtt. Lotte rengeteg képet látott már róluk, és Dale, amikor szeretettel beszélt róluk, úgy jellemezte őket, hogy cikisek, ha pedig mérges volt rájuk, akkor meg bolondnak nevezte őket. Az első szó, ami Lotte eszébe jutott, a „színes" volt.

Kim régi, lila és zöld mintás kreppruhát viselt, lila harisnyával, amitől a lába olyannak hatott, mintha valami ritka bőrbetegség kínozná. Vörös haját zöld selyem hajpánttal fogta hátra, amelyet a jobb füle fölött egy bohókás selyembojt díszített. A szemfestéke pedig a szivárvány minden árnyalatában pompázott.

Clarké farmert és piros, rojtos cowboy inget viselt, hosszú, őszülő haja pedig lófarokban lógott a hátára. Meleg szeretettel ölelték meg Lotte-ot, olyan magától értetődően, mintha már ezerszer találkoztak volna.

Kim szaporán beszélt, egyik témáról a másikra reppent, akár egy pillangó. Az egyik percben még azt panaszkolta, milyen pocsék a kínálat a kórház büféjében, a következőben már a brightoni régiségkereskedőkről anekdotázott, majd egy hirtelen ugrással azt kezdte részletezni, milyen hotelben szálltak meg Chichesterben.

Lotte azonban egész biztos volt benne, mindezt csak az utolsó napokban átélt rettegés és izgalom idézte elő a nőben.

— Úgy megkönnyebbültem, amikor felhívott a rendőrség. .. — mondta végül Kim, talán azért, mert hirtelen rádöbrent, hogy Lotte nem volt tanúja az ő és a lányuk találkozásának, ezért nem is tudja, mennyit sírtak. Elmesélte, mennyire örült, és milyen izgatott volt egész nap, a szeme boldogságtól csillogott, ahogy folyamatosan Dale arcát paskolgatta.

Kim valahányszor elfordult Dale-től, a lány Lotte-ra fintorgott, nyilván aznap ezt már többször is végig kellett hallgatnia.

Lotte a párnájára dőlve figyelte őket, örült, hogy az asszony ennyire boldog, még akkor is, ha a lányát ez már kezdte untatni.

— Dale elmondta, hogy rajtad múlt, hogy mindketten ki tudtatok jutni a fészerből. Azt mondta, ő kövé dermedt a félelemtől...

Lotte a barátnőjére pillantott, és feddően meglengette az ujját.

- Ha nem lett volna akkora lélekjelenléte, hogy megszerezze a sniccert, miközben Howard kirángatott minket a házból, akkor ott halunk meg a tűzben.

Kim Dale-hez fordult

— Ezt nem is mesélted! — nézett rá vádlón.

— Ó, anyu, hagyd már abba... — mondta Dale türelmetlenül. - Szörnyű volt, ami történt, és ennél rémisztőbbet nem is nagyon tudok elképzelni. De vége, elmúlt, és mindketten tovább akarunk lépni.

- Nem szeretem ezt a kifejezést, hogy továbblépni - mondta Kim sértődötten. — Egyszer hallottam, amikor egy olyan nőnek mondták, aki alig pár hete özvegyült meg. Miért kéne továbblépni? Hová? Szerintem jobb egy helyben maradni, míg az ember ki nem találja, hova is akar menni. Nem?

Lotte legszívesebben elnevette volna magát. Most már látta, Dale honnan örökölte a harciasságát.

- Szerintem ebben magával értek egyet, Mrs. Moore... A továbblépést akár megfutamodásnak is lehet nevezni.

- És mi a helyzet a szépfiúval? - kérdezte Dale, és viccesen lebiggyesztette az ajkát.

- Jó volt viszontlátni - mondta Lotte óvatosan, és azt kívánta, bárcsak barátnője tapintatosabb lenne.

- Milyen kedves fiatalember! - szólalt meg Kim. - Nagyon megkedveltük, ugye, Clarké? Megszervezte a keresést, motivált egyeseket, akik nem igazán akartak

tenni az ügy érdekében. — Hirtelen elhallgatott, amikor a férje figyelmeztető pillantást lövellt feléje. Lotte megértette, hogy a szüleiről beszélt.

Nagyon meghökkent, amikor Dávid elmondta, hogy a szülei is csatlakoztak hozzájuk — el sem tudta róluk képzelni, hogy képesek házról házra járni. Az azonban nem okozott meglepetést, hogy az anyjának nemigen fűlött a foga hozzá.

— Hogyhogy csatlakoztak a szüleim?

- Nos, meglátogattuk őket - felelte Kim. - Úgy értem, amikor megérkeztünk Brightonba, nagyon kétségbe voltunk esve miattatok. Gondoltuk, hogy ha találkozunk velük, segíthetünk egymásnak.

- Anyámtól nem sok segítségre lehet számítani - jegyezte meg morcosán Lotte. Zavart csend volt a válasz. Lotte kénytelen volt megtörni.

- Semmi baj, ne legyen rossz érzésük emiatt. Elég régóta ilyen, én már megszoktam. De hogy jöttek ki Simonnal, Adammal és Scott-tal? Ha jól érteni, ők is magukkal tartottak.

Kim nagyon lelkes volt velük kapcsolatban, megkérdezte, van-e valami Dale és Scott között. Dale erre megjegyezte, hogy nem kéne mindenbe beleütnie az orrát, és cserébe elmondott egy kedves történetet arról, hogy Kim hogyan próbálta eljátszani Cupido szerepét, amikor Dale fűlig szerelmes lett az egyik fiúba az utcájukban.

- Folyamatosan arra célozgatott, hogy meg fogja hívni hozzánk, engem meg a szívbaj kerülgetett, hogy a végén képes lesz elrabolni a srácot.

- Azért csak sikerült áthívnom - mondta Kim mézes-mázosán.

- Igen, és milyen jól sült el! - sóhajtott Dale fájdalmasan. - Anyu megtudta, hogy a srác afféle matekzseni, és megkérte, hogy jöjjön át hozzánk engem korrepetálni! Most komolyan! Tizenöt éves voltam, és még a szorzótáblát sem tudtam rendesen...

— És mi lett a vége? - kérdezte Lotte, és arra gondolt, milyen jó lehet, ha valakinek ilyenek a szülei, mint Kim és Clarké.

— Semmi jó — szólt bele Clarké. — A srác nagyon komolyan vette ezt a dolgot Dale-lel, és mivel a lányom a szöges ellentéte volt, elég hamar kiábrándult a gyerekből. Ez a fiú viszont elkezdett utána járni, végül kénytelen voltam megfenyegetni, hogy lecsapom, mint a taxiórát, ha még egyszer meglátom a házuk körül settenkedni.

Lotte elnevette magát, és nem bírta abbahagyni. Dale-lel, Kimmal és Clarke-kal kapcsolatban mindent olyan viccesnek talált. Dale is csatlakozott, és hamarosan mindkettőjüknek folyt a könnye a nagy hahotázástól.

— Kezdték átesni a ló túlsó oldalára - szólalt meg végül Clarké, de az ő szája is a füléig ért. — Szerintem ideje mennünk, nektek is aludnotok kéne.

— Reggel jövünk érted, és elmegyünk veled a rendőrségre, amikor bemész vallomást tenni - nézett Kim a lányára. — Utána egyenesen haza is mehetünk. Kim ezután odalepett Lotte-hoz, és megölelte.

— Nincs kedved neked is hazajönni velünk? Feltáplállak, és ellátom a megégett lábad is. Aztán visszahozunk, amikor Dale-nek vissza kell mennie dolgozni a Marchwoodba.

- Ez nagyon kedves öntől, Mrs. Moore - mondta Lotte meghatva a szívélyes ajánlattól. - De nekem még pár napig bent kell maradnom, és szerintem Dale jó hosszú időre eleget látott belőlem...

-Az biztos - mondta Dale, majd ismét elnevette ma-

^- Ha mégis meggondolod magad, szólj Davidnek, majd ő elhoz kocsival - mondta Kim, majd lehajolt, és homlokon csókolta Lotte-ot. - Bárcsak ragaszkodtam volna ahhoz, hogy Dale hozzon haza magával, miután lejárt a szerződés a hajón. Ha megteszem, ez sosem történik meg...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Bryan nyomozó látta a főnövér arcán, hogy nincs benne valódi együttérzés az ápolója iránt, hiába hangsúlyozza, hogy Howard Ramsdennek nyugalomra van szüksége. Amint íz újságok megneszelték, miféle bűncselekményeket hajtott végre a férfi, azonnal rászálltak a témára, és ugrásra készen vártak a kórháznál. A tárgyalásig csak arra kaptak engedélyt, hogy az alapvető tényeket megírják róla, már amennyiben a vádlott megéri, hogy bíróság elé állhat. Ennek ellenére az újságíróknak sikerült elég információhoz ütniük az általa Lotte-nak okozott gyötrelmekről ahhoz, hogy a közhangulat a férfi ellen forduljon.

- Tényleg nincs abban az állapotban, hogy faggassák -mondta nyomatékosan az ápolónő. — Természetesen eszméleténél van, de sokkos állapotban a sérülései miatt.

A nővér a harmincas évei közepén járó, csinos, formásán telt, barna hajú nő volt őzikeszemekkel. Pontosan Bryan esete, és a férfi el is tökélté, hogy elbűvöli a nőt.

- Az áldozatai pedig sokkos állapotban attól, amit velük tett - jelentette ki határozottan. - Enyém az a nem túlirigylésre méltó feladat, hogy letartóztassam Lotte-ot, mert elismerte, hogy megölte Ramsden feleségét, de ha Ramsden vallomást tesz arról, hogy Lotte jogos önvédelemből cselekedett, ő pedig eltüntette a neje holttestét, akkor legalább Lotte a tárgyalásig szabadlábon maradhat. A nővér kedves arca ellágyult.

- Borzalmas, hogy ezért vád alá fogják helyezni szegény lányt. Ráadásul még börtönbe is kerülhet emiatt, mindazok után, amin keresztülment. Igaz az, hogy a kislánya meghalt, mert ezek ketten nem gondoskodtak róla, és hogy őt is bedobta a tengerbe Lotte után?

A nő sötét szeme mély volt, rejtélyes, az ajka telt és csókolni való. Bryan azon igyekezett, hogy elhúzza a beszélgetést, ameddig csak lehet.

— Állítólag igen - mondta óvatosan. - Egyelőre azért nem helyezték Ramsdent vád alá, mert az sem volt biztos, hogy egyáltalán túléli a sérüléseit. Különben is, az amerikai rendőrség is igényt tart rá odaát, kilométer hosszú bűnlajstroma van, mint kiderült. Egy ital mellett többet is mondhatok, ha megengedi, hogy bemenjek hozzá.

A nővér elnevette magát, mélyen, érzéken.

- Menjen csak, utána lemehetünk a büfébe meginni egy teát. Úgyis rám fér egy kis pihenés.

- Igazából én inkább egy pohár borra gondoltam este...

— Ebben biztos is voltam - nézett rá a nő elnézően. — De előbb csak egy csésze tea...

— Természetesen, Miranda Colé nővér — mondta Bryan a névkitűzőre pillantva.

— Semmi esetre se zaklassa fel a beteget, Bryan nyomozó!

— Magának csak Tony. Ramsdennek komoly fájdalmai vannak?

- Az idő nagy részében igen. A jobb lábát tegnapelőtt amputálni kellett, és erős gyógyszereket kap. De a fájdalom idővel csillapodni fog.

- Kár... - dörögte Bryan, mire a nővér megrovón, mégis mosolyogva lengette meg az ujját.

A férfi, aki a kórházi ágyon, a sérüléseit védő keretre borított takaró alatt feküdt, alig hasonlított ahhoz a megnyerő, öltönyös úriemberhez, akit a nyomozó a fényképen látott. Az várható volt, hogy nyúzott lesz, de ennél sokkal rosszabb látvány fogadta. Mintha csak pár óra választotta volna el a haláltól, mert keskeny arca hamuszürke volt, egészen egybeolvadt összes hajával, a szeme beesett, a nyakán pedig lógott a bőr, mint egy pulykának.

Bryan bemutatkozott, majd elmagyarázta, hogy egy nem hivatalos beszélgetésre jött a május 5-én történetekkel kapcsolatban, amelyek oda vezettek, hogy kivitte Lotte-ot a tengerre, és belökte a vízbe.

Bryan nagy meglepetésére a férfi nem vonakodott.

— Hidegvérrel megölte Fernt - mondta gyenge, rekedt hangon. - Attól a pillanattól kezdve, hogy segítettünk neki Ushuaiában, csak púp volt a hátunkon, ostoba voltam, hogy hagytam, hogy rám csimpaszkodjon.

Bryan megrökönyödve hallgatta, ahogy a férfi károgó hangon előadott egy hajánál fogva előrángatott történetet. Azzal kezdte, hogy Fern és ő az utazás végén megsajnálta Lotte-ot, mert a szülei nem látták otthon szívesen. Fern attól félt, a végén még eldobja magától az életét, ha egyedül hagyják, ezért megkérdezték tőle, nincs-e kedve lejönni velük Itchenorba. Ramsden kijelentette, soha nem szántak neki alkalmazotti szerepet, vendégként hívták, hogy maradjon, míg a saját lábára nem tud állni. Ennek ellenére szexuálisan közeledni kezdett Howard felé.

— Eleinte nem vettem róla tudomást, azt hittem, hogy csak kedves próbál lenni. De aztán az egyik éjjel bemászott mellém az ágyba, amikor Fern nem volt otthon, és nagyon szégyeltem, de beadtam a derekam.

Azzal folytatta, hogy megpróbálta rávenni a lányt, hogy menjen el, de az nem volt hajlandó, és azzal fenyegetőzött, hogy beárulja Fernnek, ha ki meri dobni. Később kiderült, hogy terhes, megmutatta neki a pozitív terhességi tesztet, ezért Howard úgy érezte, muszáj lesz mindent bevallania Fernnek.

Bryant letaglózta a férfi arcátlan hazugsága. Úgy kiforgatta az igazságot, és olyan simán és mély meggyőződéssel adta elő, hogy nem csoda, a feleségével ennyi ideig ilyen sok mindent megúsztak.

- És Fern hogyan fogadta a maga hűtlenségét? - kérdezte Bryan.

- Megértette, hogy Lotte igazi kis Jézebel volt, azért született a földre, hogy kísértésbe hozza a férfiakat, de úgy érezte, az ő keresztényi kötelessége az, hogy megbocsásson, és magához vegye majd a születendő gyereket, és a sajátunkként fölnevelje. Az én drága Férnem csupa szív asszony volt, és általában kiismerte az embereket. De tudtam, ebben az esetben vak volt, nem látta a lány igazi természetét, és egyre több gondunk akadt azzal a kis céddal.

Bryan úgy gondolta, bárki, aki ilyen közel került a halálhoz, mint ez a férfi itt, és aki olyan istenfélő, mint amilyennek állítja magát, nem merne ilyen ordas hazugságokat összehordani. Többször is hangsúlyozta, hogy Lotte-ot nem tartották fogva, és bármikor szabadon elsétálhatott volna.

- De szemet vetett rám... - folytatta Howard, mintha ez megmagyarázná, miért hagyták, hogy Lotte a gyereket mindennemű orvosi ellátás nélkül hozza világra.

- Azt hitte, amint megszüli a gyereket, el fogom hagyni Fernt. De amikor látta, hogy erről szó sincs, kifejezetten ellenséges lett. Ezért fojtotta meg a gyereket.

- Tessék?! — kiáltott fel Bryan. Nem hitt a fülének, hogy a férfi csakugyan ezt mondta.

- Ugye, nem gondolták, hogy a gyerek természetes halállal halt meg? - kiáltott fel Ramsden hitetlenkedve, elkerekedett szemmel. - Az a kis ribanc megfojtotta a saját gyereket! Fölment az emeletre, míg mi vacsoráztunk, Fern nem sokkal később utánament, hogy megnézzze, minden rendben van-e, de a gyerek már holtan feküdt a bölcsőben. Egy párnával fojtotta meg.

Bryan hátán borzongás futott végig a döbbenettől ennek a nevetséges vádnak a hallatán. A gyermek boncolása igazolta, hogy Lotte az édesanya, és Howard az édesapa. A kislány kissé alultáplált volt, de semmi más nem utalt természetes halálra. Azonban a hirtelen csecsemőhalál esetén szinte mindig így szokott lenni.

Tovább nehezítette a helyzetet, hogy a holttest nagyon sokáig volt a vízben, viszont kevés tollpíhét találtak a csecsemő légcsővében, amelyek talán egy párnából származtak. A patológus azt mondta, nem perdöntő a bizonyíték, hogy a kicsit párnával fojtották meg, de valószínűnek tartotta, hogy a kislány akkor lélegezhette be a pihéket, amikor az arcára nyomták a párnát.

Ha Lotte tette volna, akkor számított volna rá, hogy egyszer kiderül, hogyan halt meg a gyermek, ezért erre fölkészülve már célozgatott volna rá, hogy szerinte Fern és Howard párnával fojtotta meg a kicsit. Azonban nem ez történt: azt

mondta, meggyőződése, hogy elhanyagolták a kislányt, azért nem maradt életben.

Még ha Lotte fojtotta is volna meg, Howard ezt semmiképp sem tudhatta csak abból, hogy megnézi a gyereket. Csakis azért tudta, mert ő gyilkolta meg. Bryan nem kérte számon Howardot ezzel kapcsolatban, hanem hagyta, hadd mesélje tovább, hogy Fern fel akarta hívni a rendőrséget, de Lotte ekkor szúrta meg a késsel.

— Nem is gondolná az ember, hogy az a kis nyavalyás ilyen erős és vad tud lenni. . . Ledöfte a feleségem, még mielőtt meg tudtam volna akadályozni!

- És ez május 5-én, este történt?

- Igen, de ezt már mondtam magának—válaszolt Ramsden ingerülten, mintha mérges lenne, hogy egy ilyen apróság miatt faggatják.

Bryan magában mosolygott, mert ez alkalommal igazi bizonyítékot szerzett, hogy a férfi hazudik. A patológus a csecsemő halálát május 5-e előtt három-négy nappal korábbra tette, és Lotte is azt mondta, akkor hallotta, hogy a házaspár a kislánya haláláról beszél.

- Ezek szerint Lotte túl erős volt ahhoz, hogy megkötözzön — kérdezte Bryan gúnyosan. — És mi az oka, hogy nem értesítette a rendőrséget?

— Akartam, de Lotte azzal fenyegetőzött, hogy azt mondja a rendőröknek, megerőszakoltam, és fogva tartottam — válaszolt Howard. — Különben is annyira fölzaklatott Fern és a kislány halála, hogy inkább elfogadtam a tervét, hogy vigyük ki őket a tengerre. Alig voltam tudatában annak, mit teszek.

Bryan megpróbálta elképzelni, ahogy egy összezavarodott férfi, akinek épp az imént ölték meg a feleségét és a gyerekét, hogyan lenne képes követni egy ilyen vékonyka lány utasításait, és kicipelni a két holttestet a hajóhoz.

Ez ellentmondott a józanésznek.

- Beugrott a vízbe a gyerekkel, miután súlyokat kötöttünk Fernre, és bedobtuk a tengerbe, így akarta rám terelni a gyanút - folytatta. - Jó kis színésznő lehet, hogy mindannyiukat el tudta kábítani azzal, hogy elveszítette az emlékezetét. Bryan mostanra már eleget hallott. Felállt a székből, az ágyra támaszkodott, és Howard fölé hajolt.

— Még ha bevettem volna is ezt a sok hazugságot — sziszegte -, azt mivel magyarázza, hogy elraboltatta Lotte-ot

Miranda elgondolkodva nézett rá.

- Ezek után nem szeretnék összetűzésbe kerülni magával...

— Nem is kell — vigyorgott Bryan. — És hogy bebizonyítsam, meghívom valami finomságra. Bármit választhat a büfé kínálatából.

Reggel fél kilenckor Bryan nyomozó nehéz szívvel szállt ki a járőrautóból Rington női rendőrtiszttel a Meeting House Lane-en. Lotte már közel egy hete újra otthon lakott két barátjával, és amikor Bryan két napja, szombaton találkozott vele, sokkal jobban nézett ki: az arcára visszatért a szín, a szeme csillogóbb volt, és már nem tükröződött benne annyi félelem.

Azonban percek kérdése, és ez a javulás el fog tűnni, mert Bryan azért jött, hogy letartóztassa Lotte-ot Fern Ramsden meggyilkolásáért. A nap hátralevő részében felveszik Lotte vallomását a rendőrörsön az ügyvédje jelenlétében, az éjszakát egy cellában kell töltenie, majd másnap meg kell jelennie a bíróság előtt előzetes meghallgatásra.

Bryan végső kétségbeesésében előző este meglátogatta Lotte szüleit, hogy megkérdezze, hajlandóak lennének-e letenni a lányukért az óvadékot, és vállalnák-e azt, hogy hazavigyék magukhoz, amennyiben a bíróság az óvadékot ehhez a feltételhez köti. Mivel a szülők nem látogatták Lotte-ot a kórházban, Bryan félig-meddig számított rá, hogy vissza fogják utasítani. Az anya közölte, hogy ez „túl nagy szégyen nekik”, és Lotte álljon csak ki magáért.

Bryan tudta jól, hogy Simon és Ádám szívesen átvállalnák az óvadék kifizetését, de mivel nem rendelkeztek saját ingatlannal vagy bármilyen értékes vagyontárggyal, szóba sem jöhettek. Hacsak nem történik csoda, holnap estére Lotte börtönben lesz, vizsgálati fogságban. És az a kellemetlen érzése volt, hogy az végképp meg fogja törni a lányt.

Simon nyitott ajtót, de kezdeti ragyogó mosolya azonnal elhalványult, amikor meglátta Bryan mellett az egyenruhás tisztet.

- Nem csak beszélgetni jött, ugye? — kérdezte.

- Sajnos nem - válaszolt Bryan. — Azért jöttünk, hogy letartóztassuk Lotte-ot. Ahogy beléptek a lakásba, Lotte kiszólt a konyhából, és megkérdezte, ki csöngetett. Amikor Simon nem válaszolt, kijött az előszobába. Halvány rózsaszín farmert és ugyanolyan színű pólót viselt, haja laza fürtökben keretezte az arcát, és nagyon csinosan festett.

— Ó... — kiáltotta, és a szája elé kapta a kezét, mert megérezte, hogy nem baráti látogatásról lesz szó. - Akkor ennyi?

— Attól tartok, igen, Lotte — mondta Bryan. Ő sem szívesen jött ide, előzetes letartóztatásba helyezni a lányt. - Letartóztatom, Lotte Wainwright, Fern Ramsden meggyilkolásáért, amit 2003. május 5-én követett el.

Lotte szeme a szájára tapasztott keze fölött óriásira kerekedett, és minden egyes szóval egyre nagyobb riadalom költözött a tekintetébe. Amikor Bryan befejezte a mondandóját, Lotte a falnak rogyott, és az összes vér kiszaladt az arcából.

— Jól vagy, Lotte? — kérdezte Simon. — Hozzak egy pohár vizet? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt elájul...

Lotte kihúzta magát.

- Jól vagyok, Simon, menj csak dolgozni. Ne aggódj.

- Felhívjam neked Mr. Hardingot? - kérdezte a férfi remegő hangon.

Bryan még akkor adta meg nekik az ügyvéd telefonszámát, amikor Lotte-ot hazaengedték a kórházból. Harding

az egyik legnevesebb ügyvéd Brightonban, és ha valaki képes csodát művelni, akkor az ő.

- Igen, kérlek... De szerintem csak kilenc után lesz bent. Fel tudnád hívni nekem Dávidét is?

Bryan az esetek többségében szerette a munkáját, de ahogy maguk mögött hagyták a Meeting House Lane-t a hátsó ülésen magába roskadó Lotte-tal, azt kívánta, bár csak kamionsofőr lenne, vízvezeték-szerelő vagy bolti eladó, bármi, csak ne kelljen látnia, ahogy egy fiatal nőt, aki már így is épp elég szörnyűségen ment keresztül, még jobban meghurcolnak.

- Elmondom, mi fog történni — fordult a kis asztal túloldalán ülő Frank Harding átható tekintettel Lotte felé a kihallgató szobában.

A helyiség búzlott az állott cigarettafüsttől. Még a falak is piszkos barnára színeződtek a nikotintól, a kis ablakot pedig, ami egy másik falra nézett, csak pár centire lehetett kinyitni.

— Joga van megtagadni a válaszadást a kérdéseikre — magyarázta Harding. -

De ez az esetek többségében éppen az ellenkező hatást éri el. Tudom, hogy Bryan nyomozónak már informális keretek közt mindent elmondott. Ezért én azt tanácsolom, hogy mondja el az egészet úgy, ahogy neki is, csak ez alkalommal diktafonon rögzítjük. A teljes igazságot, semmit ne hallgasson el belőle.

Lotte bólintott. Nem érezte kellemetlenül magát Harding közelében, széles mosolya megnyugtatta, halványkék szemében őszinteség csillogott, és a szeme körüli szarkalábak arra utaltak, hogy jó kedélyű ember. Kissé köpcös volt, a haja is ritkult már, hatvan felé járhatott, mégis volt benne valami fiatalos lendület.

- Végig itt leszek maga mellett. Ha szünetet szeretne, csak kérnie kell - tette hozzá.

- Rendben — monda Lotte.

- Akkor szólok nekik, hogy felkészült.

Épp amikor a diktafont bekapcsolták, és a két rendőr egyike bemondta a dátumot, a felvétel kezdetének pontos idejét és a jelenlevők nevét, Bognor Regis közelében, másfél kilométerre a parttól, egy gyanús kinézetű csomag bukkant ki a tengerből.

A Dooley fivérek, Reg és Norman, tűzoltóként dolgoztak Littlehamptonban.

Harmincnyolc, illetve negyvenévesek voltak, és mindketten házasok.

Kettőjüknek összesen öt gyereke született. Erőtéljes testalkatú, zömök férfiak voltak, mindketten szinte teljesen kopaszok, kerek, derús arccal.

Nem ugyanahhoz az állomáshoz tartoztak, de néha egy időben kaptak szabadnapot, olyankor kölcsönkérték az egyik barátjuk motorcsónakját, és kimentek halat fogni. Kellemes napra virradt, a tenger békésen hullámozott, a nap melegen sütött, ezért mindketten levetették az ingüket, és inkább napoztak, meg gyönyörködtek a tengerben, nem fárasztották magukat tovább a halászassal. Már így is fogtak kilenc-tíz nagyobb makrélát, ami bőven elég lesz a két családnak, de Reg azt javasolta, dobjanak be még egy utolsó csalit, aztán menjenek haza.

A csónak padozatán ültek, leállították a motort, és elégedetten ringatóztak a vízen. Reg megkérdezte Normant, hogy kér-e egy szendvicset, majd felállt, hogy kivegye a hűtőládából.

Miután kipakolt, a tengert fürkészte, hogy fogtak-e valamit, ekkor vette észre a csomagot, amely tőlük pár méterre lebegett a vízen.

- Odanézz, Norm! Szerinted az mi lehet?

Norman is felállt, és a szemét meresztette. A csomag sötétzöld volt, kockás, és több gumipók fogta össze.

- Valami túrázó alvócuca? Mindig ilyen gumipókokkal szokták összekötözni, nem?

Reg fölvetette, hogy beindítja a motorcsónakot, és egy kicsit közelebb megy vele, hogy egy horoggal kiszedhessék.

Norman a horoggal készenlétben állt, míg Reg óvatosan közelebb kormányozta a csónakot.

- Megvan... — kiáltotta Norman túl a motor berregését. - Állítsd le!

Reg leállította a motort, majd odament, hogy segítsen a testvérének. Amint a csomagot odahúzták a csónak mellé, Norman lehajolt, és végigsimított a viaszosvászonon.

- Hogy az a...! - kiáltott fel. - Szerintem ez egy hulla.

Bryan épp ebédelni készült, amikor befutott a Bognor Regis-i rendőrség hívása, hogy egy holttestet találtak a tengeren. A halászok, akik észrevették, kivontatták a partra.

Amikor a csomagot kibontották, egy magas, vörös hajú, negyvenöt év körüli nőt találtak benne. Kétség sem fért hozzá, hogy Fern Ramsden az. A testében felgyült levegő miatt a felszínre jött, akár egy parafa dugó.

A holttestet beszállították a halottasházba, hogy megvizsgálják. Bryan úgy döntött, hogy kocsiba ül, és kimegy Bognorba, hátha a holttest felfed egy-két titkot.

- Nővér! Nővér!

Miranda Colé nagyot sóhajtott, abbahagyta a jegyzetelést, és felállt az asztaltól.

Howard Ramsden hamar az egyik legutáltabb betege lett: a férfi folyton nyavalygott, mindenkihez volt egy rossz szava, és minden panaszát azzal kezdte, hogy „magára ez nem vonatkozik, mert maga egy angyal”.

Nála jobban senki sem szenvedett a világon, az étel ehetetlen volt, ez vagy az az ápolónő durva vagy ügyetlen, a folyosó túl zajos, és senki sem próbál enyhíteni az ő fájdalmán. A panaszáradat sosem akart abbamaradni.

Az utóbbi két éjjel rémálmok gyötörték. Az ügyeletes nővérek arról számoltak be, hogy a férfi torkaszakadtából üvöltött, és erősebb nyugtatót kellett beadni neki. Mi-randa elmosolyodott, amikor ezt hallotta, remélte, hogy a férfi eléggé retteg már ahhoz, hogy beismerő vallomást tegyen. Egyelőre ebben nem reménykedhetett, még csak délután kettő felé járt, nem jött el a rémálmok és őszinte vallomások ideje.

- Igen, Mr. Ramsden? - kérdezte fagyosan, ahogy megállt az ágy mellett.

- Nagyon lüktet a lábam - nyögte a férfi.

- Rengetegszer elmondtam már, hogy ez előfordul, amikor az egyik végtagot amputálták.

— De haldoklom.

- Aligha hinném... És már így is a legnagyobb engedélyezett dózist kapja a fájdalomcsillapítóból.

- Hogyan fogom kibírni?

— Talán ki kellene békülnie a teremtőjével... — vetette oda Miranda élesen.

Abban a pillanatban, hogy a szavak elhagyták a száját, meg is bánta.

Tökéletesen tudta, hogy egy ápolónő soha nem ítélkezhet a betege felett. Ez is Tony Bryan miatt van...

- Nagyon szigorú velem, nővérke... - nyöszörögte Howard.

Miranda kihallotta a férfi hangjából az önsajnálatot, és megvetéssel nézett le rá.

Tony az előző este felhívta, elmondta, mennyire aggódik Lotte miatt, mert már nincs más választása, kénytelen lesz letartóztatni és vád alá helyeztetni.

— Kimondhatatlan szörnyűségeket tett egy védtelen fiatal lánnyal... — vetette oda Miranda. - Lehet, hogy kedvesebb is tudnék lenni, ha végre megemberelné magát, és beismerné, amit tett. Különben is, nem mindegy már? A büntetését így is, úgy is megkapja, bármit tesz vagy mond.

Ezzel ellépett az ágy mellől, kísétált, olyan mérges volt, hogy már az sem érdekelte, mit gondol a férfi minderről.

Bryan miután köpenybe bújt, a patológustól és az asszisztensétől jó messzire állt meg, miközben azok Fern Ramsdent vizsgálták. Gyűlölte a boncolásokat, főleg, ha olyanokon végezték, akik egy ideje már halottak voltak. Rosszul volt a szagtól, és a szike meg a csontfűrész hangjától egyenesen kirázta a hideg.

— Azt mondja, hogy a kisasszony a keskeny pengéjű konyhakéssel csak egyszer szúrt bele az áldozatba? - kérdezte a patológus.

- Pontosan - válaszolt Bryan. - El is hoztunk egy kést a házból, amit ma megmutattunk neki, és megerősítette, hogy azt használta. Tizenöt centis penge, nem fogazott, az a fajta, amellyel zöldségeket szoktak szeletelni.

- Azt a sebet látom is... - mondta a férfi. - De van itt egy másik, kicsivel lejjebb. Az ehhez használt kés sokkal nagyobb volt. Szerintem francia séfkés... Az ölte meg, az első szúrás jóval az áldozat szíve fölött található, és az a penge nem is hatolt elég mélyre ahhoz, hogy kárt tegyen bármely létfontosságú szervében.

Bryan legyűrte irtózását, és közelebb lépett. Nehéz volt elhinni, hogy a boncasztalon heverő nő, aki most aszott és groteszk látványt nyújtott, mert olyan sok időt töltött a sós vízben, ugyanaz a ragyogó szépségű, érzéki, vörös hajú díva, mint akit a fényképeken látott.

- De a vágások más szögből érték... - jegyezte meg.

- Más irányból érkeztek a szúrások, a nagyobbikat egy balkezes ember ejtette. Nem ugyanaz az ember. - A patológus egy kicsit babrált a holttesttel. — És azt mondanám, hogy a másodikat, a szélesebbiket, egy férfi döfte, annak alapján, hogy mekkora erőt kellett kifejtenie ahhoz, hogy ennyire mélyre hatoljon a penge. Az áldozat nagy valószínűséggel feküdt eközben.

- Halleluja! — kiáltotta Bryan, és örömeiben belebokszolt a levegőbe. - Ezek szerint a szenteskedő szemétláda csak papolt arról, mennyire imádta a feleségét, és mégiscsak ő ölte meg. Próbálja csak meg ebből kimagyarázni magát...

— Van még valami, amit tudni szeretne? - kérdezte a patológus. Ugyan a száját maszk takarta, a szeme mosolygott, látva Bryan örömét.

- Nem, csak faxolja el a jelentést, amint végzett, a lehető leghamarabb. Azt hiszem, mielőtt visszamegyek az örsre, beugrom a kórházba egy kis bájcsevejre. Bryan úgy érezte, öt centivel a föld felett lebeg, ahogy ment az intenzív osztály felé, ahol Ramsdent ápolták. Jó lesz Mirandát is viszontlátni, de mennyei érzés lesz a férfi fennkölt magabiztosságát ízzé-porrá zúzni azzal, hogy elmondja, megtalálták a felesége holttestét.

Miranda a nagy kórteremben tett-vett a többi beteg között. Bryan intett neki, hogy jelezze, hová megy.

Ramsden még elgyötörtebbnek tűnt, mint legutóbbi látogatásakor. A háta mögött feltornyozott párnáknak dőlve hevert, és nagyon betegnek tűnt.

— Csak azért jöttem, mert jó híreket hoztam – mondta Bryan barátságosan. — Ma megtaláltuk a felesége holttestét!

- Tényleg? — kérdezte Ramsden, és Bryan szinte hallotta, ahogy kattognak a férfi fejében a fogaskerek, mert próbálja eldönteni, hogyan reagáljon a hírre. Bal kezét a szeméhez emelte, félig eltakarva azt, mintha a könnyeit akarná elrejteni.

- Legalább el tudom temetni, és tisztességgel elbúcsúzhatok tőle - szólalt meg végül.

Bryan egy pohárba vizet töltött, és odanyújtotta a férfinak, aki elvette bal kezét a szemétől, és kinyúlt az ital után.

- Csak nem balkezes? - kérdezte Bryan. - A második, végzetes szúrást, amelyet a felesége mellkasán találtak, balkezes ember ejtette. Csak maga lehetett, hiszen más nem volt ott.

Ramsden csak bámult rá tágra nyílt szemmel, mint egy nyúl a felé vészesen közeledő autó fényszórójába.

- Megölte a saját feleségét — mondta Bryan csöndesen. — És megölte a csecsemőt is, és ha Lotte nem jár túl az eszén, akkor megölte volna őt és Dale-t is. Ezt mind bizonyítani is tudom, de valamiért kétlem, hogy még itt lesz velünk, amikor a tárgyalásra sor kerülne. Szóval adok még egy utolsó esélyt, hogy színt valljon, és mindent beismerjen.

— A minap elmondtam az igazat — nyögte a férfi remegő hangon.

Bryan lassan megrázta a fejét.

- Egy nagy rakás hazugságot hordott össze. Most elmegyek, de visszajövök egy másik rendőrrel, egy ügyvéddel és egy diktafonnal. Mire visszaérek, készüljön fel arra, hogy mindent el kell mondania Fernről és a kisbabáról. És ez alkalommal az igazat.

Bryan sarkon fordult, elindult az ajtó felé, majd megtorpant. Keze már a kilincsen volt, úgy nézett vissza metsző tekintettel Ramsdenre.

- Csak hogy tisztázzuk a dolgokat, nem érdekel, hogy hazatoloncolják-e, hogy az Egyesült Államokban álljon a bíróság elé, vagy itt lesz a tárgyalása, sőt az sem, hogy meghal-e, mielőtt bármi döntés születik magával kapcsolatban. Engem egyedül annak a fiatal nőnek a sorsa érdekel, akit ilyen aljas módon kihasznált. Utoljára mondom, mielőtt visszajövök a tanúkkal, hogy ha ma este teljes és őszinte vallomást tesz, akkor mindent megteszek, hogy tisztességes bánásmódban legyen része. Ha nem, akkor előfordulhat, hogy véletlenül rátenyerelek a csonkjára, nem kapja meg időben a fájdalomcsillapítóját, és még ezer kis trükk van a tarsolyomban. Ezzel fütyörészve kivonult a kórteremből.

HUSZADIK FEJEZET

— De látnom kell, értse meg! - könyörgött Dávid a brightoni rendőrőrsön az ügyeletes tiszt szemébe nézve.

- Sajnálom, uram, de ez nem engedélyezett — válaszolta a férfi. Tokájával és táskás szemével pont úgy festett, mint egy véreb. — Ha szeretne írni egy üzenetet, akkor gondoskodom róla, hogy a kisasszony megkapja. Ha cigarettát vagy csokoládét szeretne küldeni neki, akkor azt is átadom. De nem látogathatja meg.

— Akkor legalább beszélhetek Bryan nyomozóval?

- Kint van egy ügy miatt. Nem hiszem, hogy ma este már visszatérne. Este hét múlt, Dávid egész nap terepen dolgozott, és Simon üzenetét, hogy Lotte-ot letartóztatták, csak akkor kapta meg, amikor fél hatkor hazaért, és lehallgatta az üzenetrögzítőjét. Azonnal kocsiba ugrott, és behajtott Brightonba, erre most kiderül, hogy csak az idejét vesztegette.

- Dávid!

Az ismerős hangra hátrafordult. Simon épp akkor lépett be.

— Örülök, hogy látlak. De képzeld, nem engednek be hozzá - panaszkolta.

— Engem sem. Csak hivatalosabb ruhát hoztam neki a holnap délelőtti tárgyalásra, és sminket meg ilyesmit. Egy-s/erűen nem hiszem el, hogy ezt csinálják vele.

Simon a pultra tette a kis bőröndöt, az ügyeletes tiszt pedig megnyugtatta, hogy le fogja küldeni a csomagot Lotte-nak. Dávid gyorsan firkantott egy üzenetet, hogy miért nem tudja meglátogatni, és hogy délelőtt ő is ott lesz a tárgyalóteremben. A végét egy tucat csókkal zárta le, hozzátéve, hogy ez mind „sok sikert, és addig is, míg nincs lehetőségünk igaziakra” csók. Remélte, hogy ezzel jobb kedvre deríti a lányt.

- És hogy van Lotte? — kérdezte Dávid, ahogy átnyújtotta a lapot. - Biztosan fél.

- A kollégám, aki odalent ügyeletes, rendes ember, itt nem szokás gumibottal ütlegelni a rabokat, mint a filmekben - jegyezte meg a tiszt szárazán. — Személyesen nem találkoztam a vádlottal, de tudom, hogy mindenki nagyon is együtt érez vele, szóval semmi oka az aggodalomra, uram.

Amikor a két férfi maga mögött hagyta az őrsöt, Simon javasolta, hogy Dávid inkább töltsen náluk az éjszakát Lotte szobájában, ne menjen haza Chichesterbe, ha egyszer úgyis vissza kell jönnie reggel.

- Rendelünk egy pizzát vagy valamit, és iszogatunk kicsit. Mindannyiunknak szükségünk van valamire, ami megnyugtat.

Dávid örült az ajánlatnak, mert nem szívesen lett volna egyedül.

Lent a cellájában Lotte az ágyon kuporgott, és egy magazint lapozgatott, amelyet az egyik rendőrnő küldött le neki. Csak bámulta az oldalakat, de semmit sem fogott fel belőle, mert tudta, hogy másnap este ilyenkor már a Holloway börtönben lesz. Már a név említésétől is kirázta a hideg. Emlékezett a *Bad Girls* című televíziós sorozatra, amely egy börtönben játszódik, és hogy mennyire félelmetesnek tartotta az egészet. Miközben tudta, hogy a forgatókönyv írók nyilván eltúlozzák a szörnyűségeket, ez mégiscsak a/ a börtön, ahol a legveszélyesebb és leggonoszabb nők töltik a büntetésüket, szóval biztosan nem lesz leányálom a hely. Kihajtogatta Dávid levelét, és még egyszer elolvasta. Sejtette, hogy a férfi kapkodva, az ügyeletes tiszt előtt írta, ezért nem sokat mondhatott benne. Nagyon sokat jelentett számára Dávid üzenete, és a ruhák is, amelyeket Simon nagy gonddal válogatott össze, hogy beküldje neki.

Megnyugtató volt a tudat, hogy a barátai gondolnak rá, és aggódnak érte.

Csalódást érzett, amiért Bryan nyomozó nem jött el hozzá, mielőtt lejárt a szolgálata, de feltételezte, hogy a férfi számára végül is ő is csak ugyanolyan ügy, mint a többi.

Lotte soha az életben nem gondolta volna, hogy egyszer egy börtöncellában fog kuksolni, és most, hogy itt volt, és hallotta a részegek szitokszavakkal tűzdelt hőzöngéseit a folyosó túlsó végéből, teljes súlyával ránehezedett mindaz, ami az utóbbi nagyjából egy évben történt vele.

Furcsa, hogy ezt eddig nem érezte. Ám ahogy az emlékei kezdtek visszaszivárogni, szinte úgy hatott, mintha valaki másnak az életét nézte volna.

Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha mindez tényleg vele történt volna meg.

Az Ushuaiában elszenvedett nemi erőszak borzalmas, rettenetes élmény volt, de valamiért mégsem tűnt olyan visszataszítónak, mint az, amikor egy ágyban kellett feküdnie Howarddal és Fernnel. Elgondolkodott, hogyhogy meg tudott birkózni azzal, hogy Howard gyereke nő a hasában. Nem emlékezett arra, hogy a kisbabát utálta volna - csakis Howardot gyűlölte.

Hogy hagyhatták ilyen hosszú időszakokra bezárva az alagsorban? Biztosan tudták, mennyire fél, és milyen magányos, főleg, amikor megindult a szülés! A

vajúdás alatt többször is úgy érezte, bele fog halni, annyira elviselhetetlenek voltak a fájások. Soha semmi nem fájt még neki ennyire. Nem igaz, hogy nem vették észre, mennyire ijesztő a számára az, hogy nincs jelen orvos, és ha mégis segítségre lenne szüksége, nincs műtő, ahova vihetnék!

Hihetetlennek tűnt, hogy bárki ekkora közönyt mutasson az emberi élet iránt, mint Fern és Howard. Elgondolkodott azon, vajon a többi anyával is ilyen köszívűen bántak-e, akiknek a gyereket később eladták.

Felrémlettek benne azok az órák is, amikor kezében késsel készenlétben állt a lépcső tetején, hátha lejön Fern vagy Howard. Biztosan félig elment az esze!

Vajon tényleg képes lett volna megölni őket, ha megadatik a lehetőség?

Valamiért kételkedett benne. Csak akkor uralkodott el rajta a kétségbeesés, és találta meg magában ezt a keménységet, amikor tudta, hogy a kislánya meghalt, és hogy őt is meg fogják ölni.

Amikor visszagondolt mindarra, amit el kellett viselnie, a sok szenvedésre, a magányra, a szegénységre, az éhségre és a rettegésre, a legrosszabb az volt, hogy nem engedték meg neki, hogy a kislányát a karjába vegye. Hogy voltak képesek elvenni tőle, mintha számára semmit sem jelentene?

Még most, közel négy hónappal később is csontig hatolt a fájdalom, hogy elválasztották őket egymástól. Úgy érezte, sokkal jobban el tudta volna viselni az egészet, ha legalább megfoghatja, szoptathatja és pelenkázhatja a kicsit, és mindent alaposan megnézhet rajta. Akkor legalább a lelkében ott őrizhetné az arcát, érezhetné az illatát, a bőre puhaságát, ha behunyja a szemét, mert örökre beleégett volna a szívébe. De mindezt ellopták tőle.

A rendőrnő azt mondta, hogy a Holloway miatt ne aggódjon, mert ha kiderül, hogy önvédelemből szúrt le valakit, akkor mindenki csodálni fogja érte. Ez azt jelenti, el kell játszania, hogy kemény csaj? Valahogy nem hitte, hogy bárkit is sokáig át tudna verni ezzel.

- Szeretném, ha ezt a részt még egyszer átvennénk, hogy tisztázzuk - mondta Bryan nyomozó Ramsdennek. Ígéretéhez híven visszament a kórházba egy tiszt és egy diktafon társaságában. Odabent már várta őket Miké Branning, a hivatalból kirendelt ügyvéd, akinek arról kellett gondoskodnia, hogy Ramsden törvényes bánásmódban részesüljön.

Természetesen nagyon szokatlan volt egy ilyen kihallgatást rendezni a kórházban, de a különleges körülmények miatt - és arra az eshetőségre felkészülve, hogy Ramsden esetleg meghal, vagy visszaviszik az Államokba, illetve amiért Lotte Wainwrightot vád alá helyezték a feleség meggyilkolása miatt, holott most úgy tűnt, a férfi a tettes - a felső vezetés megadta az engedélyt. Bryan egy percig sem feltételezte, hogy Ramsden együtt fog működni, és elmondja az igazat. A férfit olyan gyakorlott hazudozónak tartotta, aki képes kihasználni a mások bizalmát, és ezért valószínűleg akkor sem ismerné fel az igazságot, ha az a képébe bámulna. Bryan igazából csak annyiban reménykedett, hogy a vallomás általános hangvétele legalább felfedi a férfi valódi

személyiségét, hogy bizonyos dolgokat képtelen lesz megmagyarázni, és ez elég is lesz arra, hogy Lotte-ot elengedjék.

De talán a lehetőség, hogy hamarosan találkozhat a teremtményével, észhez térítette Howardot, mert a kihallgatás első percétől fogva felhagyott a korábbi jól felépített hazugságaival.

Elmondta, merő véletlen volt, hogy épp arra jártak, amikor Lotte-ot megerőszakolta az a férfi Ushuaiában, és az pedig, hogy visszavitték magukkal a hajóra, pusztán figyelmesség volt a részükről. Ezután azonban Fern hamar megkedvelte a lányt, úgy tekintett rá, mintha a lánya lett volna. Fern épp ezért hívta meg magukhoz a Dorchesterbe, majd ajánlott fel neki állást, mint házvezető és személyi asszisztensük.

Bryan ezt nem feltétlenül tartotta igaznak - határozottan biztos volt benne, hogy a házaspár valami jóval jövedelmezőbb dologban reménykedett Lotte-tal kapcsolatban attól a pillanattól kezdve, hogy felkarolták Ushuaiában -, de szó nélkül hagyta.

Howard azt mondta, Fern eredetileg egy afféle idealisztikus, tökéletes családot akart létrehozni azzal, hogy Lotte gyereket szül neki: három felnőtt ember közösségét, akik harmóniában élnek, és együtt nevelik fel a gyereket.

-Vagyis tulajdonképpen úgy volt, hogy magának két felesége lesz? — jegyezte meg Bryan.

- Fern nem így látta... - mondta Ramsden felháborodva.

Bryan meglehetősen biztos volt abban, hogy a férfi számára ez volt az egyetlen vonzó az ötletben, mivel ahogy előrébb haladtak a vallomástételben, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy sosem akart saját gyereket.

Az is ugyanilyen egyértelműen kiderült, hogy a házaspár arcpirítóan arrogáns volt, mivel szentül hitték, hogy Lotte-nak élete legnagyobb lehetőségét ajánlják fel. Ramsden olyan mély hitetlenkedéssel beszélt arról, hogy a lány visszautasította a dolgot, ami azonnal felfedte, mennyire egoisták voltak, és mennyire megszokták, hogy mindig eléri azt, amit akarnak.

Elmondta, még kompromisszumot is ajánlottak neki: amennyiben Lotte úgy dönt a szülés után, hogy kiszáll, egy nagyobb összeget adnak neki, és a gyereket megtartják maguknak.

Egészen eddig a pontig nem tűnt úgy, mintha valójában rabként tartották volna Lotte-ot, csak lelki zsarolást alkalmaztak, hogy megszüljön nekik a gyermek.

Azonban egyértelmű lett, hogy Lotte elveszítette az esélyt, sőt még az akarateréjét is, hogy kiszabaduljon, amikor elkezdtek begyógyszerezni. Howard kijelentette, hogy csak enyhe nyugtatót adtak neki, hogy enyhítsék a szorongását. Fern jó pár nappal a tervezett aktus előtt megnövelte a dózist. Mint mondta, azért, hogy Lotte „fogadókésebb” legyen.

Howard igyekezett megkerülni, hogy részletekbe menően kelljen beszélnie arról az éjszakáról, amikor először próbálkoztak. Csak annyit mondott, hogy Lotte egészen hajlandónak mutatkozott. Ám nyilván nem volt az, mivel Howard beismerte, hogy Lotte még aznap éjjel megkísérelte a szökést, és Fernnel

annyira féltek, hogy legközelebb sikerrel jár, és ezzel gondot okoz nekik, hogy ezek után inkább bezárva tartották.

Míg Fernt végtelen öröm töltötte el, hogy Lotte teherbe esett, Howard kezdte megbánni az egészet. Ugyan azt nem ismerte el, hogy csalódottságot érez, amiért mégsem kap rendszeresen egy csinos fiatal lányt az ágyába, sem azt, hogy nemigen örül neki, hogy egy sivalkodó kisgyerek lesz a társaságuk. Ám valószínűleg nagyjából ez lehetett a lényeg, mert amikor Fern észrevette, hogy a férje legszívesebben kihátrálna az egészből, mérges lett, és rosszkedvű.

Azt azonban elismerte, hogy Lotte terhességének előrehaladtával egyre jobban tudatára ébredtek, hogy lehetetlen helyzetbe hozták magukat. Megemlítette, hogy mesz-szi helyekre vitték el Lotte-ot sétálni, de folyton idegesek voltak, hogy valakitől segítséget fog kérni. Azt is tudták, akár mennyi pénzt ajánlanak is neki, akkor sem bízhatnak benne, hogy nem fog a rendőrséghez fordulni.

Angliában nem tudtak magán örökbefogadást elintézni, és nem volt egyetlen olyan kapcsolatuk sem az országban, amin keresztül hamis útlevelet

szereshettek volna a gyereknek. Howard Fernt hibáztatta, az asszony meg őt, miközben mindvégig tudták, Lotte folyamatos készenlétben van, hátha sikerül valahogy elmenekülnie, ami tovább fokozta a rájuk nehezedő nyomást.

Végül megszületett a kislány. Howard egy árva szót sem mondott a szülésről.

Talán, ahogy oly sok férfi, úgy gondolta, a szülés éppolyan természetes esemény, mint a lélegzetvétel, és se fájdalommal, se kockázattal nem jár.

Ellenben rengeteget beszélt arról, hogy Fern úgy viselkedett, mint egy gyerek, amikor új hajas babát kap. Még a jövőjükéről sem volt hajlandó beszélni, mivel az foglalta le, hogy „kötődést” alakítson ki a kislánnyal.

Tehát mialatt Lotte odalent sírt az alagsorban, Howard-nak egyedül kellett kiötlölnie egy tervet, hogy kikecmeregjenek a csávából. Körbeérdeklődött, hogyan lehet regisztrálni a gyerek születését, ami elég egyszerűnek tűnt: semmi bizonyíték nem szükségeltetett arról, hogy ő és Fern a szülők. Ezzel szemben az útlevél ügyintézése sokkal bonyolultabb volt: be kellett volna mutatniuk a saját útleveleket, de akkor hamarosan ki is derült volna, hogy hamisak.

Az eredeti terv, amelyet valamivel a gyerek születése előtt dolgoztak ki, az volt, hogy Lotte-tal regisztráltatják a szülést, és vele igényeltetik meg az útlevelet is.

Lotte velük ment volna Amerikába, és ott intézték volna el az örökbefogadást.

Azonban nyilvánvalóvá vált, hogy bármi jutalmat ajánlanak is fel neki, Lotte sosem fog beleegyezni a terveikbe.

Mire a kislány megszületett, tudták, hogy Lotte bármilyen kínálkozó alkalmat meg fog ragadni, hogy segítséget szerezzen, és elintézzé, hogy őket letartóztassák. Akármekkora összeggel akarják is megvesztegetni, nem biztosíthatják, hogy némán felszáll velük a gépre, hogy a gyerekkel együtt elutazzon velük az Államokba. Howard ekkor döntötte el, hogy Lotte-ot és a gyereket is meg kell ölni.

Bryan ettől a ponttól akarta teljes részletességgel hallani a történetet, hogy biztos lehessen abban, minden egyértelműen elhangzik, és rögzítik a felvételen.

— Azt akarja, hogy megint meséljem el, hogyan fojtottam meg a gyereket? - kérdezte Howard. Éppenséggel még vigyorgott is a beszámoló közben, mintha büszke lett volna arra, hogyan sikerült magát kiverekednie ebből a kilátástalan helyzetből.

- Pontosan - bólintott Bryan, és nagyon igyekezett elrejteni, mennyire megveti a férfit. - Azt mondta, hogy május elsején történt, jól emlékszem?

— Igen. Aznap felmentünk Londonba, hogy valakit felkeressünk a gyerek útlevele ügyében. Nem jártunk sikerrel, mert amerikai szülők gyerekének nem tudnak csinálni. Mindketten nagyon fáradtak és elkeseredettek voltunk, amikor hazaértünk, és a gyerek nem sírt. Fern nem mert fölmenni, megnézni hátha meghalt, ezért én szántam rá magam. A gyerek nem halt meg, csak feküdt a bölcsőben. Gondoltam, ez lesz a kiút! Párnát a fejére, kicsit ott tartani, és el is van intézve.

Bryan gyomra összeugrott ennek a kegyetlenségnek a hallatán.

- Folytassa csak... - mondta.

— Levettem az egyik párnát az ágyunkról, és jó szorosan odanyomtam a gyerek fejére. Rosszul éreztem magam, végül is a lányom volt. De nem vihettük át az Államokba, és itt sem maradhattunk örökre. Csak öt percbe telt, egy kicsit küzdött, aztán visszatettem a párnát az ágyunkra, lementem, és azt mondtam Fernnek, hogy szerintem bölcsőhalál...

Miké Branning, az ügyvéd, halálra váltan hallgatta a férfit, és nagyokat pislogott.

- És ezek után Fernnel kibékültek? - tette fel az újabb kérdést Bryan.

- A fenébe, dehogy is! - kiáltott fel Howard. - Teljesen megveszett. Még sosem láttam ilyennek. Kiabált, sírt, egyfolytában azt hajtogatta, hogy mindent elcseszttem. Még hogy én! Nem is az én ötletem volt, hogy a lányt akarata ellenére fogva tartsuk, sem az, hogy kényszerítsük a gyerekszülésre. Fern ötlete volt, azé az örült spiné. Aztán kitalálta, hogy dobjuk a lányt a tengerbe a gyerekekkel együtt. Azt mondta, majd a víz a partra sodorja őket, és mindenki azt fogja hinni, hogy Lotte öngyilkos lett, mert a gyereke meghalt.

- És maga mit gondolt erről a tervről?

Howard egy ideig hallgatott. Kimerültnek tűnt, és Bryan már attól tartott, az ügyvéd kijelenti, hogy a kihallgatást el kell halasztaniuk reggelig, de Branning egy szót sem szólt.

— Nekem tetszett. Nem macerás, könnyű megoldani, és ha úgy akartuk volna, akár másnap hazarepülhettünk Amerikába.

- Meg tudja mondani, ez melyik napra esett?

- Május ötödikére — válaszolta Ramsden. - Úgy este hét felé felhoztam Lotte-t az alagsorból. Nagyon nyugodtnak látszott, kért egy szendvicset és egy pohár tejet. És akkor, épp amikor Fern át akarta nyújtani neki a poharat, a semmiből előkapott egy kést, és beledöfte Fern mellkasába

— És maga mit tett?

- Hát, én megpróbáltam elkapni a kis ribancot, de ő csak rohangált az asztal körül ide-oda. Még a kávéskannát is hozzám vágta. Fern pedig alig állt a lábán, és folyt a melléből a vér.

- Tudatában volt annak, hogy Fern sebe nem halálos?

— Hát nem volt valami mély, de nagyon sok vért vesztett, és tudtam, hogy orvosra lenne szüksége. De ugyebár nem hívhattam orvost. Hiszen egy halott gyerek volt a házban, és Lotte balhézott.

— Szóval maga mit csinált erre?

— Azt hiszem, kicsit kiborultam, mert Lotte átrohant a nappaliba, mindenfélét nekihajigált az ablaknak, hogy betörje. Nagyon megijedtem, hogy valaki még meghallja, Fern pedig könyörgött, hogy segítsék rajta. Egyszer csak kikaptam egy kést a fiókból, és beledöftem.

— Milyen kés volt? — kérdezte Bryan.— Az a nagy, amivel aprítani szoktunk. Aminek háromszög formájú a pengéje.

— Ezek szerint elismeri, hogy leszúrta a feleségét? - Tudja jól, hogy leszúrtam. Hiszen látta a másik vágást rajta!

- Azt akarom, hogy kimondja, mit tett.

- Leszúrtam, egyenesen a szívébe döftem a kést. — Bal kezével a saját mellkasára mutatott.

— Akkor mondja el még egyszer, ez alatt Lotte hol tartózkodott.

- Kint volt a nappaliban, kiabált és az ablakot dobálta, megpróbált arrafelé kijutni. Amint végeztem Fernnel, elkaptam azt a kis kurvát, hogy megköttözzem.

— Lotte tudta, hogy Fern meghalt?

- Igen, megmondtam neki, de azt hitte, hogy ő ölte meg. Egyfolytában azt hajtogatta, hogy hívjam fel a rendőrséget, és majd azt mondja nekik, hogy az ő hibája volt. De ez ki volt zárva.

— És ezek után maga mit tett?

- Fernt betekertem egy viaszosvászonba, átkötöttem a két végét gumipókkal. Addigra a gyereket már betettem a furgonba. Következőnek Lotte-ot vittem ki, aztán Fernt, majd kimentem a hajóhoz.

A továbbiakat pontosan ugyanúgy mesélte el, ahogy Lotte Bryannek, kivéve azt, hogy Howard elismerte, miután Lotte-ot kilökte a hajóról, és bedobta utána a kisbabát is, csak nagyon nehezen tudta Fernt egyedül átgurítani a korláton, mert a mellé betett kövek miatt nagyon nehéz lett. Végül sikerült félig átlendítenie, de akkor a kövek fele beleesett a vízbe.

— Azt hittem, így is el fog süllyedni, és el is süllyedt, azonnal eltűnt a vízben. Elmondtam pár imát, aztán megfordítottam a hajót, és hazamentem.

- Elmondott pár imát?! - Bryan annyira megdöbbszent a kijelentésen, hogy a kérdés önkéntelenül is kiszaladt a száján.

— Persze, mondtam, hogy sajnálom az egészet, de ő rángatott bele, és csak így tudtam kiszabadulni.

— Szerintem most jobb lenne megállítani a felvételt, hogy az ügyfelem pihenhessen egy kicsit - szólalt meg Miké Branning.

Ezzel a vallomástétel hivatalosan be is fejeződött, és a diktafont lekapcsolták. Bryan még csak el sem köszönt, úgy ment ki a kórteremből, annyira felfordult a gyomra a férfi utolsó megjegyzésétől. Azt állította, hogy szerette Fernt, Lotte elmondása szerint majdnem harminc évet töltöttek el együtt, és mielőtt kicsúszott volna a kezükből az irányítás, nagyon boldogok voltak. Howard mégis megölte a feleségét és a saját gyerekét, csak hogy mentse az irháját. Miután a rendőrség távozott, egy ápolónő lépett be a kórterembe. Ágytálat tett Howard alá, beadta neki a gyógyszereit, feje alatt felpaskolta a párnákat, hogy a férfi kényelmesebben feküdjön, majd kiment, és csak az ágy fölötti halvány fényű lámpát hagyta égve.

Howard ugyan lehunyta a szemét, de nem tudott elaludni. Mintha Fern is ott lett volna vele a kórteremben, bosszúvágytól és haragtól fűtve, amiért a férje elárulta őt.

Bárcsak visszamehetne az időben, és mindent másképp csinálhatna! Egész életében imádta Fernt. Tudta jól, milyen borzalmas lesz nélküle a világ. Az óta az éjszaka óta, hogy bedobta a tengerbe, nem volt egy perc nyugta sem. Valahányszor becsukta a szemét, tisztán látta maga előtt: gyönyörű, vörös haját, amint meztelen vállára omlik. Mindig is imádta a felesége vállát és karját pöttyöző apró szeplőket, amiket a nap hozott ki, ahogy az alakjáért is megveszett: telt keblek, vékony derék és az a formás fenék, ami olyan ingerlően ringott, amikor sétált.

Fern még csak tizenhat éves volt, amikor 1974-ben találkoztak. Ő, Howard Barnes, pedig tizenhét. A lány szülei akkor költöztek be abba a lakókocsiparkba, ahol ő is lakott, alig pár kilométerre Kansas Citytől. A helyet Merrywoodnak hívták, de nevével ellentétben semmi vidám nem volt benne, leszámítva a péntek esti nagy ivászatokat. Bár az is csak pár óráig tartott, mert hamar felváltotta a szitkozódás meg a verekedés, ami aztán egész héten megkeserítette az életüket.

És a nevére rácáfolva, erdő sem volt a környéken: a lakókocsipark két autópálya között helyezkedett el, és csak egy drótkerítés akadályozta meg, hogy a velük élő rengeteg kutyát meg a kisgyerekeket ne gázolják halálra az autók. Nyaranta olyan vastag por lepett be mindent, hogy ha az ember reggel kilenckor lemosta az ablakot, délben már nem lehetett kilátni rajta.

A végső lecsúszás előtti legutolsó állomás volt ez a hely. Ha innen valakit kihajítottak, már nem volt hova mennie. Mire a gyerekek betöltötték a kilencedik-tizedik életévüket, már tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy a helyük a sor végén van.

Fern négy gyerek közül a legidősebb volt, Howard öt közül a legnagyobb. Amióta az eszüket tudták, koldusszegényen éltek. Mindkettőjük anyja szétesett, gyenge jellem volt, az apjuk szinte soha nem dolgozott, csak ivott egész nap. Mindketten sokkal többet tudtak az életről, mint amennyit ennyi idősen ép ésszel el lehet viselni. Látták az anyjukat belilult szemmel, próbálták kisebb

testvéreiket csitítani, amikor szenvedtek az éhségtől, vagy amikor azzal csúfolták őket az iskolában, hogy koszosak és bűdösek. Fern ott segédkezett, amikor az anyja primitív körülmények között elhajtotta az egyik magzatát, és Howardnak meg elege volt abból, hogy ki kell tennie az „Isten hozott” táblát, valahányszor az apja kiszabadult a börtönből.

Fern pincérnőként dolgozott, Howard pedig egy benzinkútnál talált munkát, de szinte az egész keresetüket oda kellett adniuk az édesanyjuknak, hogy a család ne éhezzen. Nem volt sem tisztos ruhájuk, sem igazi barátai, és mindketten kénytelenek voltak a kisebb testvéreikről gondoskodni.

Talán ha olyannal találkoznak, és olyanba szeretnek bele, aki ugyanezt az életet éli, de nem álmodik egy szebb jövőről, akkor a dolgok másként alakulnak. Ám az első perctől fogva, hogy leültek egymás mellé arra a két régi autóülésre, amit valaki behajított a lakókocsiparkba, és elmesélték egymásnak kis álmaikat, mindketten úgy érezték, megtalálták azt az embert, aki segít mindezt valóra váltani.

Ugyan a hatvanas évek végén Amerika keleti és nyugati partja a béke- és szeretetmozgalom lázában égett, Kansast gyakorlatilag ennek még a szele sem érintette meg. A sok ezer templom, kápolna és gyülekezeti ház szerte az állam területén arról tett tanúbizonyságot, hogy Kansas igazi istenfélő állam. Ha ez nem lett volna így, talán Fern és Howard végképp elkallódnak, nem kizárt, hogy egyenesen a bűn útjára térnek, ehelyett azonban beléptek a Krisztus a megmentőnk evangéliumi gyülekezetbe.

Az istenfélelemnek és hitnek vajmi kevés köze volt ehhez. Fern hallotta, hogy az „istenesek” ruhákat osztogatnak a szegényeknek, és úgy gondolta, néhány jobb ruhadarab segíthetne mindkettőjüknek, hogy egy-két fokkal feljebb kerüljenek. Nemcsak maguknak, hanem a testvéreiknek is kaptak ruhát, de ami igazán mély benyomást tett rájuk, és arra ösztönözte őket, hogy továbbra is eljárjanak az istentiszteletre, az a prédikátor volt. A férfi olyan szenvedéllyel beszélt Istenről, aki lemossa az emberek bűneit, és a mennyekbe emeli őket, hogy a gyülekezet tagjai alig várták, hogy kinyithassák erszényeiket, pénztárcáikat, kiüríthessék zsebeiket, és a náluk levő pénzt a körbeadott perselybe dobják.

- Én is prédikátor leszek! - jelentette ki Howard mély meggyőződéssel egyik este az istentisztelet után. — Összeházasodunk, körbeutazzuk Amerikát egy busszal, és az ígét fogjuk hirdetni.

Howardot a prédikáció színpadias, látványos világa vonzotta, és természetesen a perselyben gyűlő sok-sok pénz. Szívesebben hallgatott volna verseket, mint igeszakaszokat a Bibliából, mert néha alig fogta fel a szavak értelmét. Azt viszont imádta, amikor az emberek felálltak körülötte, és bizonyosságot tettek Istenről, hogy megszabadította őket az iszákosságtól és a bűnös életmódtól. Drámai volt, izgalmas, megindító, és Fernnel hamar észrevették, hogy az ilyesmivel nagyon könnyen rá lehet venni az embereket arra, hogy még több pénzt adakozzanak a szent célokra.

Kétség sem fért hozzá, hogy vallásos hevületüket a szexuális frusztráció is fokozta. Mindketten szüzek voltak, amikor megismerkedtek, és mindketten nagyon jól tudták, hogy egy nem kívánt terhesség azt jelentené, hogy örökre Merrywoodban ragadnak. De szenvedélyesek voltak, és a vad enyelgés a bokrok mögött és az eldugott sikátorokban éjjelente korántsem elégítette ki a szükségleteiket. Belevetették magukat az evangéliumi gyülekezet életébe: a lelkesítő zene, az eltúlzott bizonyágtevések, a testvériség heves kinyilatkoztatásai mind hozzájárultak ahhoz, hogy úgy érezzék, valami náluk nagyobbak a részesei.

A prédikátor nyilván rokonléleknek tartotta Howardot, mert maga mellé vette, szállást és ellátást adott neki a saját házában, miközben Fern ápolónőnek tanult, hogy egy szép napon ő is otthagyhassa a lakókocsiparkot.

Három évvel később, amikor Fern állást kapott az öregek otthonában, összeházasodtak. Az otthon tulajdonosainak tetszett a gondolat, hogy egy „szent ember” jár-kezel az ápoltaik között, és beszélget velük, ezért a fiatal párnak felajánlottak egy kis lakást az intézmény kertjében.

Howard és Fern mindig is úgy tekintett vissza arra az időre, mint életük legboldogabb szakaszára. Végre férj és feleség voltak, és alig bírtak betelni egymással. Egyben ez volt a kitörési lehetőségük is. A magányos, öreg betegek olyan hálások voltak a házaspárnak a sok kedvességért, hogy többen pénzt is hagytak rájuk a végrendeletükben. Ha bárki csak egy kicsit is jobban odafigyel, észrevehette volna, hogy a fiatalok mindig a leggazdagabb, illetve a legkevesebb rokonnal rendelkező ápoltak körül szorgoskodtak. De az idősek otthonának tulajdonosait túlságosan lefoglalták a saját kis ügyleteik, és a „gyorsan szedjük meg magunkat” terveik, hogy észrevegyék, más miben mesterkedik.

Mire Fern és Howard a húszas éveik végére értek, szép kis összeget felhalmoztak, és a férfi kitűnő prédikátorrá vált. Alabamába költöztek, hogy saját gyülekezetet alapítsanak, de Fern házi betegápolást is vállalt, kivétel nélkül öreg és legyengült emberek otthonában. Időnként elhívták gyermekágyas anyákhoz és újszülöttek mellé is segíteni, néha maga a bába hívta szüléshez, ekkor tanulta meg ennek a hivatásnak a fortélyait is.

Howard úgy érezte, életének ebben az időszakában élte fénykorát. Barnes prédikátor nagy hírnévre tett szert tüzes igehirdetéseivel, amelyek lenyűgözték a gyülekezetet. A bizonyágtételt egy szinttel feljebb emelte a többi prédikátorhoz képest, ő adta a városban a legjobb műsort, amikor arra bátorította a bűnösöket, hogy jöjjenek ki a színpadhoz, vallják meg vétkeiket, és fogadják be Jézust a szívükbe.

Az emberek gyakran elámultak, hogy mennyi összetört, megalázott lélek, mennyi részeges és bűnöző életmódot folytató ember talált oda hozzá, pedig ennek sokkal több köze volt ahhoz a néhány dollárhoz, amit adott nekik azért, hogy lecsupaszítsák a lelküket, mint Isten hívásához.

Természetesen nem volt az egész család, mert Fernnel csakugyan meghallgatták őket, meleg ételt adtak ezeknek a nyomorultaknak, és reményt, amikor azt

mondták nekik, hogy Jézus megmentette őket. A legtöbbjük hamarosan visszatért régi szokásaihoz, de ahogy Fern gyakran hangoztatta, az élet számkivetettjeinek, a nincsteleneknek, a szellemileg visszamaradottaknak és tehetetleneknek sora sosem fogy el, és ha csak százból egyet is valóban megmentenek, az Isten munkája.

Továbbá mindaddig, amíg Howard látványos műsort ad a templomban, az igazi gyülekezete továbbra is lelkesen dobálja a pénzt a perselybe.

Alabamában rendezték el az első örökbefogadást. Pénz nem cserélt gazdát. A fiatal lány teljesen megzavarodva kereste fel Howardot és Fernt, mert félt, hogy a családja kitagadja, ha megtudják, terhes lett. Barnesék pedig ismertek is egy házaspárt, aki kétségbeesetten vágyott gyermek után. A lány Howard és Fern kis házában hozta világra az újszülöttet, Fern segédkezett mellette bábaként, és nem sokkal a szülés után a kicsit át is adták az új szüleinek. A papírokat később írták alá, és az örökbefogadás ezzel hivatalos is lett.

Ez az örökbefogadás és a fiatal anya megsegítése tiszta felebaráti szeretetből fakadt, ezt azonban újabbak követték, ahol kisebb összeget kértek a felmerülő költségekre. Ezek valós költségek voltak: a baba munkája, a mosás, az anya étkeztetése, amíg velük lakott. Howardnak elég volt a gyermekre oly sokáig hiába váró párok hálája, Fern azonban kifejtette, hogy a hála nem fogja őket vénségükre is eltartani.

Nagyjából akkoriban történt, hogy Howard észrevette, Fern nála sokkal többre vágyik. Ő maga tökéletesen boldog és elégedett volt az életével prédikátorként.

Ez a szerep méltóságot, tartást adott neki, fontosnak érezhette magát, tetszett neki, hogy a felesége ugyanabban a közösségben ápolónő, mert ez azt bizonyította, hogy mélységesen elkötelezték magukat mások segítése mellett.

Ám Fern kezdte egyre jobban unni az ágytálazást, az ágyazást, a betegek fürdetését, megfigyelését és a gyógyszerosztást. Gyönyörű ruhákat akart viselni, messzi helyeket látni, égővörösre festeni a körmét, hogy a nőt is csodálják benne, ne csak az ápolói erényeit.

Gyakran piszkálta Howardot azzal, hogy hagyja magát a farkánál fogva vezetni, ami igaz is volt, hiszen a felesége a szexet használta fel arra, hogy elérje, amit akar. Mindkettőjük számára fontos volt a szex, de Fern képes volt az önmegtartóztatásra, és gyakran kitartott egészen addig, míg a férje bele nem egyezett abba, amit kért tőle.

Fern így vette rá arra, hogy indítsanak egy örökbefogadási ügynökséget. A connecticuti Hatfordot választotta ki, ami elég közel volt New Yorkhoz és Bostonhoz, hogy a leendő örökbe fogadó szülők elérjék őket, de elég messze is ahhoz, hogy az anyák biztonságban érezzék magukat, és ne kelljen attól tartaniuk, hogy a rokonaik bármelyik pillanatban felbukkanhatnak.

A város szélén, ebben a nagy házban Howard és Fern dr. és Mrs. Kentként született újjá, létrehozták a vállalkozásukat egy üzleti partnerrel, aki több vasat is tartott a tűzben, és a leendő örökbefogadókat jutalék ellenében elvezette hozzájuk.

A korai években a fehér kisbabák voltak a legkeresettebbek, és Howard ilyenkor ismét reverendát öltött, hogy elmenjen New Yorkba. Nem csupán abban a reményben, hogy rémült állapotos lányokat találjon, akik távol a családjuktól élnek, és esetleg az ingyen lakhatásért és ellátásért cserébe lemondanának a gyerekeikről. Olyan lányokat is keresett, akik egy bizonyos összeg fejében hajlandóak voltak mások számára gyereket vállalni. Időnként a lányokat a jövő apa spermájával termékenyítették meg, de legtöbbször Howard a sajátját használta, ám a szülőknek azt mondta, hogy egy sportolótól, tudóstól vagy matematikustól származott - bármit, amit szerinte a megrendelők épp hallani akartak.

Nem sok idő múlva már egy virágzó üzletet vezettek, mégpedig igen hatékonyan. Kifelé afféle jótékonysági együletnek tűntek, ami a szüleiktől elidegenedett hajadonoknak segít a kényszerű elszigeteltségük alatt. Még a közvetlen szomszédok vagy a bejárónő, a szakács vagy a kertész sem gyanította, hogy igazából csecsemőkkel üzletelnek. Részint azért, mert mindent megtettek annak érdekében, hogy ne tűnjenek vagyonosnak, és az irodájuk, ahol az üzleti részét bonyolították az egésznek, a város másik végében volt.

Amikor azonban luxus utakra mentek, vagy New Yorkba, Bostonba, illetve Angliába utaztak, hol Gullick, hol Ramsden néven, Fern olyan ruhákat és ékszereket viselt, amelyekre mindig is vágyott.

A drogcsempészet ebből született. A Bahama-szigeteken, egy szállodában ismerkedtek meg Jarvisszal, és amikor elmondták neki, hogy gyakran vesznek részt hajós körutakon, a férfi fölvetette, hogy egy holland hajótársaságnál foglaljanak utat Dél-Amerikába, és hozzanak el neki egy csomagot Kolumbiából.

A veszély, amelyet a kábítószer-csempészet jelentett, mindkettőjükre afrodiziákumként hatott. Egyre nőtt a szexuális étvágyuk, ahogy a hajó közeledett Kolumbiához, a találkozó helyéhez, és Rotterdam felé a visszaúton ismét. Amint leszállították a csomagot, és felmarkolták a pénzt, kivétel nélkül azonnal egy szállodába mentek, és órákon át vadul szeretkeztek.

Amikor Jarvis visszavonult a drogüzlettől, ők is követték a példáját, mert úgy érezték, a szerencséjük nem tarthat örökké. Máshova is elutaztak, nem csak Dél-Amerikába, és a figyelmüket teljes egészében az örökbefogadási vállalkozásuknak szentelték.

A sors fintora volt, hogy éppen Dél-Amerikában kerültek Lotte-tal kapcsolatba. Chilében még sosem jártak, gondolták, jó lenne megnézni a fjordokat. Igazából kissé csalódtak, az útközben érintett kikötőket unalmasnak találták, a táj nem volt annyira látványos, mint várták.

Ha nem találkoztak volna Lotte-tal, talán fel is adták volna az örökbefogadási vállalkozásukat, eladják a hartfordi házat, és talán az itchenorit is, és elköltöznék Floridába. Most kint ülhetnének a medencéjük mellett, és egy pohár finom itallal a kezükben nézhetnék a naplementét. De Fern meghalt, ő pedig hamarosan követni fogja. És mindez a nagy semmiért.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Lotte már kora hajnalban fölébredt. A cella ablaka tejüvegből készült, és még ha átlátszó lett volna, akkor sem látott volna ki rajta, mert olyan magasan volt. Így csak hevert a keskeny emeletes ágyon, és az ablakot bámulta, figyelte, ahogy a felkelő nap egyre erősebb fénnel világítja be a szűk helyiséget.

Ez eszébe juttatta az alagsori ablakot, és ugyan azt a szobát is börtönnek érzékelte, most rá kellett döbbsennie, hogy az igazi börtön sokkalta rosszabb. Ott legalább zuhanyozhatott, míg a rendőrörsön efféle fényűzésről még csak nem is álmodhatott. Sejtette, hogy valahol a folyosó végén kell lennie egy melegvíz-csapnak, ahol megmosakodhatna, de valószínűleg csak mások szeme láttára.

Egész éjszaka a többi cellából kiszűrődő hangokra figyelt. Néhány részeg énekelt és kiabált, valaki pedig liverpooli akcentussal, rekedt hangon egyfolytában azt kiabálta, hogy pofa be. Holloway is biztosan ugyanilyen zajos lesz... Rosszul lett a félelemtől.

— Kész van, Lotte? — kérdezte a kedves arcú rendőrnő, aki korábban a reggelijét is behozta neki, és megengedte, hogy a folyosó végén levő mosdóban rendbe szedje magát és fogat mosson, és ő az, aki hamarosan felkíséri a furgonhoz, amely átviszi a bíróságra.

Ugyanez a rendőrnő hozott neki egy csokoládészeletet is késő este, talán azért, mert észrevette, hogy Lotte nem ette meg a vacsorára kapott sajtos szendvicset. Ez az apró figyelmesség nagyon sokat jelentett.

- Ennél jobban már nem is tudnék felkészülni... - válaszolta Lotte elcsukló hangon, mert annyira rettegett. Simon biztosan az egyik szalonban dolgozó lánytól kérte kölcsön a fehér, tengerészkék hajszálcsíkos nadrágkosztümöt. Tökéletesen állt rajta, mintha ráöntötték volna, és Lotte végtelenül hálás volt az illetőnek, mert nagyon kevés ruhája volt Simonéknál, és azok közül egy sem megfelelő a bíróságon való megjelenésre. Szerencsére nemrég mosott haját, ezért az úgy-ahogy rendben volt, és a rendőrnő tanácsára kiengedve hagyta. Annyira remegett a keze, hogy inkább nem sokat babrált a sminkkel, csak szempillafestéket, pirosítót és rúzszt tett fel.

— Nagyon csinos — mondta a nő, és kezét Lotte karjára tette. — Mindannyian szorítani fogunk magának. Együtt érzünk magával. — Lotte megpróbált mosolyogni, és megköszönni a nőnek a támogatást, de már ettől a kis gesztustól is könnyek szöktek a szemébe. Nem akart sírni, mert tudta, hogy akkor képtelen lesz abbahagyni.

A rendőrségi cella után egy másikba vitték, ezúttal a bírósági épület alagsorában. Itt csak rácsok választották el a folyosótól, nem ajtó, ezért láthatta a jövés-menést. Amenynyire meg tudta ítélni, ő volt az egyetlen női fogvatartott, és ugyan néhány férfi odakiabált neki, és megkérdezte, miért hozták be, ő nem válaszolt.

Közel két órája volt már itt, a szíve hevesen vert, és az izzadt tenyere ragadt az idegességtől, amikor tizenegykor egy bírósági tiszt lejött, kinyitotta a zárat, és föl kísérté Lotte-ot egy másik lépcsőn, mint amin jött. Amikor fölérték a tetejére,

Lotte a bírósági tárgyalóteremben találta magát, és megkérték, hogy foglaljon helyet.

Nagyjából húsz ember már bent várakozott a helyiségben. Mr. Harding, az ügyvédje, hevesen gesztikulálva beszélt Bryan nyomozóval. Mindketten körbenéztek, és amikor meglátták, elmosolyodtak, majd folytatták az eszmecserét, amitől Lotte még jobban elbátortalanodott.

Simon, Ádám, Dávid és Scott egymás mellett ültek. Mosolyuk merev volt, ahogy mozdulataik is, amikor szolidaritásuk jeleként odaintettek neki — mintha minden igyekezetükkel uralniuk kellett volna az érzelmeiket. Lotte az ajtóban ácsorgó szedett-vedett embereket a sajtó képviselőinek gondolta, mert úgy néztek ki, mintha afféle küldetésen lennének, és mind ismernék egymást. Néhány idősebb ember is tartózkodott a tárgyalóteremben, némelyikükben felismerni vélte a szülei szomszédjait, ám az anyja és az apja nem jöttek el. Lotte-nak arra sem maradt ideje, hogy elgondolkozzon azon, ez csalódást okoz-e neki, vagy megkönnyebbülést, mert a következő pillanatban a teremszolga felszólította őket, hogy álljanak fel a bíró fogadására.

Mr. Harding előre megnyugtatta, hogy ez a tárgyalás nagyon rövid lesz: csak főbb vonalaiban felvázolja a feltételezett bűncselekményt és Lotte személyes körülményeit, és kérvényezni fogja az óvadék ellenében való szabadon bocsátást. Azt is elmondta Lotte-nak, hogy meglehetősen valószínűtlennek tartja, hogy a bíró ezt engedélyezni fogja, amiből Lotte azt a következtetést vonta le, hogy tíz perc múlva már vissza is viszik a cellájába, és várhatja, hogy átszállítsák a Holloway börtönbe, ahol előzetes letartóztatásban lesz.

Mivel Lotte még sosem járt bíróságon, fogalma sem volt, hogy mire számíton, de nagyon hivatalosnak és komolynak gondolta az egész procedúrát, főleg azért, mert gyilkosság vádjával áll a bíróság elé. Bryan és az ügyvéd azonban mosolyogtak, és amikor a nyomozó előrement, hogy szót váltson a bíróval, Dávid és Simon zavartan fordultak Lotte felé.

A két férfi mintha sosem akarta volna abbahagyni a beszélgetést. A teremben egyre erősödött a moraj, ahogy mindenki pusmogni kezdett a mellette ülővel. Lotte nem tudta, ilyesmi gyakran előfordul-e tárgyalásokon, de nagyon furcsának és kaotikusnak tűnt az egész.

Egyszer csak a bíró a kalapácsával kopogni kezdett az asztalon, csöndet kért, majd egyenesen Lotte-ra nézett, és megszólalt.

— Úgy határoztunk, Miss Wainwright, hogy sem a mai napon, sem a jövőben nem kell bűncselekményről számot adnia. Elhagyhatja a bíróság épületét.

Lotte annyira megdöbbsent, hogy moccanni sem mert. Nyitotta a száját, hogy megkérdezze, miért, de a bíró addigra már felállt, és elindult az ajtó felé.

Hallotta, hogy valaki örömeiben felkiált, és ugyan nem tudhatta biztosan, ki az, de sejtette, hogy Dávid.

Mr. Harding fülig érő mosollyal lépett oda hozzá.

- Ezzel vége is a megpróbáltatásoknak. Jöjjön csak, szabadon távozhat.

Ramsden beismerő vallomást tett.

— Miért? Hogyan? Vagyis mit ismert be? Én szúrtam le Fernt... — dadogta Lotte zavarodottan.

- Csak megszúrta, de nem ölte meg - mondta a férfi, majd megfogta a lány kezét, és bátorítóan megszorította. — Utána Ramsden is kést döfött belé.

Ekkor felszólítottak mindenkit, hogy hagyják el a helyiséget, és Lotte az eseményeket magyarázó Mr. Harding mellett lépkedve kiment.

Bryan nyomozó az épület előtt várta őket. Mint Harding, ő is szélesen mosolygott.

- Neki köszönhet mindent - mondta Harding. - Szerintem nem fogja elismerni, Lotte, de minden követ megmozgatott a maga érdekében. Sőt inkább minden hegyet.

- Menjen csak haza, és próbálja elfelejteni, hogy ez az egész egyáltalán megtörtént - lépett előre Bryan, majd megölelte és arcon csókolta Lotte-t. — Pár napon belül meglátogatom, eldolgozzuk az elvarratlan szálakat, és minden kérdését megválaszolom. Minden vádat ejtettek. Teljesen szabad.

Több mint egy óra kellett ahhoz, hogy Lotte felfogja, pontosan mi is történt vele. Egész eddig annyira rettegett, és olyan biztos volt benne, hogy börtönbe kerül, hogy amikor meghallotta, hogy vége az egésznek és újra szabad, úgy hangzott, mint egy rossz vicc. Biztosra vette, a következő pillanatban odajön valaki, és közli vele, tévedés történt, és mégis letartóztatják.

A fiúkkal együtt, akik ugyanannyira össze voltak zavarodva, mint ő, hagyták, hogy Mr. Harding beterelje őket a közeli kávézóba egy jó adag feketére. Az ügyvéd elmesélte, hogy Fern holttestét partra sodorta a víz, és a boncolás mindenre fényt derített, ezért Bryan bement Ramsdenhez a kórházba, és kicsikarta belőle a beismerő vallomást.

- Képes volt megfojtani a kislányomat? - kérdezte Lotte elborzadva. Ezt ezerszer rosszabbnak érezte, mint azt, amit vele tettek, vagy azt, hogy Howard leszúrta Fernt. Harding bólintott, és együtt érzően megpaskolta Lotte kezét.

— Beperelheti Ramsdent kártérítésért az önt ért trauma miatt - hangsúlyozta. - Az irodám vállalja az ügyet, ha akarja. Ugyan nem hinném, hogy a pénz bármit enyhítene is a veszteségein, de Ramsden vagyonos, és az összeg lehetővé tenné, hogy saját fodrászszalont nyisson, vagy egy szép házat vegyen.

- Ezt még átgondolom - válaszolta Lotte.

Scott említette, hogy felhívta Dale-t, aki nem érezte magát valami jól, amióta hazament a szüleihez. Az édesanyja szerint a késleltetett sokk miatt. Épp ezért Scott úgy döntött, nem is mondja el neki, hogy Lotte-t letartóztatták, nehogy súlyosbodjon az állapota.

- Most viszont jó híreim vannak, tényleg szeretnék beszélni Dale-lel. Azt sem ártana megtudnom, mikor jön vissza dolgozni. Marisa elég egyértelmű célzásokat tett...

Mr. Hardingnak sajnos sietnie kellett, ezért Scott, Simon és Ádám megbeszélték, hogy most mindenki visszamegy dolgozni, de majd este otthon tartanak egy kis ünnepséget.

- Ma Dávid fog vigyázni rád — mondta Simon vigyorogva.

- És most hova? - kérdezte Dávid, amikor mindannyian szétszéledtek. - Fogadni mernék, hogy egész éjjel le sem hunytad a szemed. Szeretnél hazamenni és aludni egyet?

- Dehogyan! - nevetett Lotte. - Élvezni akarom a napfényt, az utóbbi egy évben épp eleget voltam a négy fal közé bezárva, annyit aludtam, hogy az már sok is. Ráadásul farkaséhes vagyok!

- Akkor mit szólnál ahhoz, ha elvinnélek valahova ebédelni, valami kiülős helyre?

- Tetszik az ötlet... De nem mehetnék előbb haza átöltözni? Ez a kosztüm kicsit merev, és túlságosan meleg is.

Dávid mentegetőzni kezdett, hogy az éjjel Lotte szobájában aludt, és a farmerjét meg a hétköznapi zakóját otthagytta a széken.

— Remélem, ez nem számít tolakodásnak — mondta, ahogy elindultak a lakás felé. - Úgy értem, az ágyadban aludtam, otthagytam a cuccom, és egész nap velem kell beérned. Nem én kértem meg a srácokat, hogy tűnjenek el.

Egyszerűen csak leléptek.

Lotte oldalvást a férfitársára lesett, mókásnak találta, hogy ennyire feszült a hangja. Sejtette, hogy Simon vette rá a többieket, hogy mondják azt, vissza kell rohanniuk a munkába, mert tudta, így Lotte egyedül maradhat Daviddal.

— Ez eszembe sem jutott — vallotta be Lotte. - És azok után, amit Dale-ért és értem tettél, amikor fogva tartottak minket, bármikor nyugodtan aludhatsz az ágyamban.

- Akkor is, ha te is benne fekszel? — kérdezte Dávid kisfiús mosollyal.

- Na, ez az, ami kicsit ijesztő - ismerte be Lotte, és lesütötte a szemét. — Vagyis belekezdeni valami ilyesmibe azok után, ami történt...

Dávid megfogta a kezét, egy szót sem szólt, és Lotte tudta, a férfi mindent megértett.

Ahogy befordultak a Meeting House Lane-re, Lotte megpillantotta az apját, aki a balkont fürkészte. A férfi a lépések zajára megfordult, és aggódó tekintettel, zavartan nézett rájuk.

— Késve értem a bíróságra, mert nem találtam parkolóhelyet — szólalt meg. — Elmondták, hogy mi történt. Úgy megkönnyebbültem. Nagyon örülök, hogy minden rendbe jött.

— Köszönöm, apu. — Lotte mosolyt erőltetett az arcára.

— Beinvitálsz?

Lotte pár másodpercig mereven nézte, de nem válaszolt. Mindig is úgy gondolta, hogy az anyja a kemény és kegyetlen természetű, és szentül hitte, az apja jó és kedves ember, akit ugyanúgy félelemben tartottak. De ha valamit tanult a történetekből, az az volt, hogy addig nem nevezheti magát senki sem felnőttnek, míg meg nem tanul kiállni saját magáért, és abba nem hagyja mások hibáztatását a saját tévedéseiért.

— Nem, nem invitállak be, apu... Egész életemben mindig mindenről lemaradtál.

— De nem tehetek róla, hogy nem találtam parkolóhelyet...

Lotte vállat vont.

— Gyalog is mehettél volna, busz is jár, előbb is el lehetett volna indulni...

- Csak próbálom jóvátenni a dolgokat... - mondta az apja már-már nyafogva.

— A késéssel hogyan tudnál jóvátenni bármit is? Ha börtönbe küldenek, akkor nem is találkozunk. Pontosan az történt, ami régen is: amikor ott kellett volna lenned, hogy megvédj, mindig cserbenhagytál. Anyu legalább következetes. Ő meg sem próbál úgy tenni, mintha érdekelném.

- Ő is eljött volna, csak megint rátört a migrén... Lotte keserűen mosolygott.

— Ó, igen, azok a híres migrének, amelyek miatt sosem csinált meg semmit, ami velem kapcsolatos. Nem ment el a szülői értekezletre, sem a sporteseményekre, sem a díjátadókra.

— Nagyon kemény lettél... — mondta az apja remegő hangon.

- A te érdemed és anyáé... - vágta oda Lotte, majd továbbsétált, fel a lépcsőn, hátra sem nézve.

Ted Davidre pillantott, aki még mindig ott toporgott, mert nem tudta magát rávenni, hogy ő is így faképnél hagyja az idősödő férfit.

— Na, szép kis fordulat! Direkt szabadnapot vettem ki, hogy el tudjak menni miatta a bíróságra.

- Nemcsak most nem volt ott, hanem eddig sem, amikor a lányának szüksége lett volna magára - mondta Dávid. Kicsit zavarba jött, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe került. - Büszke lehet rá, hogy maguk nélkül is ilyen jól boldogult. A férfi szeme könnyben úszott, és Dávid hirtelen megszánta. Ám Lotte-et ezerszer jobban sajnálta, mert jobb szülőket érdemelt volna. Elfordult, felment a lépcsőn. Ted Wainwright csak állt ott tehetetlenül.

Dávid Arundelbe, egy folyóparti kellemes kis vendéglőbe vitte Lotte-ot ebédelni.

Halat ettek sült krumplival, desszertnek karamellás pudingot választottak, és most jóllakottan hátradőlve élvezték a napsütést és a kilátást. Lotte azt mondta, ennél szebb látványt el sem tudna képzelni, mint a háttérben szürkén, komoran magasló Arundel kastélyt, a sok fát, a legyezőfüvel és arányló boglárkával borított dús rétek közt ezüstösen kanyargó folyón úszkáló fenséges hattyúkat.

— És most mi lesz? - kérdezte Dávid.

- Úgy érted, hogy most rögtön mi lesz? Vagy arra gondolsz, hogy mit fogok dolgozni, vagy mihez kezdek az életem hátralevő részében?

- Mindkettőről szívesen hallanék, ha el akarod mondani. - Dávid átnyúlt az asztal fölött, és megfogta Lotte kezét. - De nem azt akartam, hogy most a munkára meg az életed hátralevő részére gondolj. Csak szeretném, ha kellemesen telne ez a nap, és csupa olyasmit csinálnánk, amihez kedved van. Nekem már az is boldogság, hogy itt ülsz velem szemben.

Lotte megpaskolta Dávid arcát, mintha valami roppant mulatságosat mondott volna.

— Egy kicsit még szürreális érzés... — ismerte be. — Időre lesz szükségem, hogy kitaláljam, ki is vagyok valójában. Hogy lehettem annyira vadállat, hogy kést döfjek valakibe? És hogy beszélhettem ilyen szívtelenül apámmal délelőtt?

— Azt hiszem, senki sem tudja, mire is képes, mindaddig, míg próbára nem teszik - mondta Dávid elgondolkodva, és megcsókolta Lotte ujjá hegyét. — Az én véleményem az, hogy a reakciód teljesen természetes volt azokra a kivételes körülményekre. Amikor szükséged volt rá, előjött a rejtett erőd. De az alaptermészeted nem változott. Ami pedig az apádat illeti, szerintem ez már régóta járt volna neki. Ha behívtad volna, és megkínálad teával, semmi sem változik. Néha magától elszökne otthonról, hogy meglátogasson, és soha nem vetné a szemére az anyádnak, milyen pocsék szülő. De lehet, hogy most meg fogja tenni. - Majd ha piros hó esik... - mondta Lotte komoran, majd elnevette magát. — Menjünk át West Witteringbe, és járjunk egyet a parton!

Egy órával később, ahogy kéz a kézben besétáltak a tengerbe, szabad kezükben a cipőjükkel, Lotte úgy érezte, mintha a múlt lassan ködbe veszne. Mindketten térdig feltűrték a farmerjukat. A hideg víz és a lábujjai közt átréselődő homok jó érzéssel töltötte el. Rövid, türkiz, spagetti pántos felsőt vett fel, a nap melegen cirógatta a tarkóját és a felkarját, de most az sem érdekelte, ha leég. Boldogság töltötte el, hogy végre szabad levegőn, tágas térben lehet.

Tavaly decemberben Fernnel és Howarddal is járt ezen a partszakaszon, kemény, fagyos időben, amikor még a kutyasétáltatók sem jöttek ki. Furcsa módon az, hogy most eszébe jutott a házaspár és mindaz, amit vele tettek, nem tudta tönkretenni ezt a tökéletes napot.

Dávid mesélt a testvéreiről, a szüleik sikeres étkezdéjéről, amely szerte Weston-Super-Mare-ban híres volt a sült haláról és a szalma krumplijáról. A férfi olyan szeretettel és humorral beszélt a családjáról, hogy Lotte legszívesebben azonnal meglátogatta volna őket. De vajon Dávid mit mondana el nekik őrá? Ez eszébe juttatta, hogy a férfi nem is ismeri a teljes valóságot, ahogy Ádám, Simon és Scott sem. Amióta kijött a kórházból, csak a rövidített, erősen cenzúrázott változatot hallották.

- Rengeteg mindent el kell még mondanom neked, Dávid — szólalt meg valamivel később, ahogy visszaindultak a kocsi felé. — És amíg nem mondom el, addig itt fog lógni kettőnk között, mint valami mosatlan szennyes.

A férfi nem válaszolt, csak odalépett a kocsihoz, kinyitotta, majd körbement, és kitárta Lotte előtt a bal oldali ajtót.

— Ül csak be, hadd tisztítsam le a lábadról a homokot - mondta. Kinyitotta a csomagtartót, és elővett egy nagy palack vizet és egy régi törülközőt. - Anyu mindig ezt csinálta, amikor kicsik voltunk- tette hozzá, ahogy vizet lötytyintett Lotte lábára, majd szárazra törölte.

Volt valami ebben a lábmosásban, amitől Lotte hirtelen elsírta magát, mintha gát szakadt volna át.

- Ó, Lottel - Dávid letérdelt a kocsni mellé, és megpróbálta megvigasztalni a lányt. - Az a baj, hogy nem válaszoltam, amikor azt mondtad, mindent el akarsz mondani? Csak azért nem szóltam semmit, mert nem tudtam, hogyan fogalmazzam meg, amit akarok.

— Nem erről van szó — szipogta Lotte. - Hanem arról, hogy lemostad a lábam. Olyan figyelmes és kedves gesztus.

Dávid Lotte álla alá csúszttatta az ujját, és feljebb emelte. A törülköző csücskével leitatta a könnyeit.

— Nemrég csúnyán megégett a talpad. Nem akartam, hogy a homoktól megint fájni kezdjen.

Lotte könnyes nevetésben tört ki.

- Azt hittem, Ramsdenék mindent elloptak tőlem, erre most te a szívemet rabolod el...

Dávid hátradőlt a sarkára, és elnevette magát.

- Te már akkor elraboltad az enyémet, amikor megtaláltalak a parton — mondta.

- Csak mi, férfiak, lassú fel-fogásúak vagyunk, és csak most vettem észre, hogy nincs meg.

Lotte elmosolyodott, és végigsimított a férfi arcán.

— Dávid Mitchell, fantasztikus pasas vagy.

— Te pedig fantasztikus nő, Lotte Wainwright - előredőlt, hogy megcsókolja.

Nem csak egy futó csók volt, pedig Dávid a parkoló közepén térdelt a kocsiban ülő Lotte előtt. Ebben a csókban benne volt az első csókkutató édessége és mindaz a szenvedély és vágy, amit a jövő ígért. Lotte szinte elveszett ebben a csókban, élvezte a férfi érzéki ajkát, a nyelvét, és soha nem akarta abbahagyni. Dávid húzódott el először, és az orrát kedvesen odadörgölte Lotte-éhez.

— Indulnunk kell — sóhajtott fel. - Furcsa lenne a kiszabadulásodat ünneplő buli nélküled.

— Meglepetés! Meglepetés! — kiáltott Simon az előszobából. - Gyere, és nézd meg, Lotte!

Alig múlt kilenc óra, a legtöbb barátjuk és a kutyabeli munkatársaik már mind megérkeztek.

Lotte még a vendégség előtt fürdőt vett, megmosta a haját, majd fölvette a kedvenc pink, flitteres felsőjét, amihez fehér farmert választott. A nyaka és a karja kicsit leégett a napon, de az arca rózsásan ragyogott. Amikor Simon szólt neki, kiment az előszobába. Azt hitte, hogy még valaki jött, akivel korábban a Kutzban dolgozott.

Nagy meglepetésére azonban Dale állt az ajtóban. Lotte örömeiben felsikoltott, és barátnője nyakába vetette magát.

- Micsoda fantasztikus meglepetés! Hogyhogy eljöttél? Már jobban vagy, ugye?

- Azonnal jobban lettem, amikor Scott felhívott, hogy elmondja, mi történt ma délelőtt a bíróságon. Rögtön ide kellett jönnöm.

— Annyira örülök, hogy itt vagy — mondta Lotte, és megint karjába zárta Dale-t. - Nélküled nem is lenne igazi ünnep, ráadásul ízekre szedtek volna. Ugye, itt

maradsz éjszakára? Alhatsz az én szobámban, Simonnak van egy felfújható vendégmatraca.

— De jó, hogy megkérdezted! — nevette el magát Dale. — Eszembe sem jutott, hogy valahol aludnom is kéne.

Vidám, zajos parti volt, de éjjel egykor Lotte visszavonult az egyik kanapéra, és csak figyelte a mulatozó társaságot. Dale és Scott egymással táncoltak — kétség sem fért hozzá, hogy barátságuk lassan új fázisba lép. Scott a lány szemébe nézett, úgy mosolygott, végigsimította a hátát, a derekát, Dale pedig a fiú fülét és nyakát cirógatta, mint aki halálosan szerelmes.

Nem sokkal korábban kapatosán meg is vallotta, hogy a szülei szerint az előnyére változott, és ha tudták volna, hogy pár napos bezártság ilyen hatással lesz rá, már évekkal ezelőtt szobafogságra ítélik.

Lotte már őszintén tudott ezen nevetni, mert tudta jól, nem csupán az alagsorban töltött napok, sőt nem is a luxushajón való munka miatt változott a hajdani önző primadonna ezzé a mások szenvedéseire érzékeny lánnyá - minden a barátságnak köszönhető. Megtanult jobban törődni mások gondjaival, mint a sajátjával, fölfedezte, mennyit számít, ha valakivel megoszthatja a jó és a rossz napokat egyaránt, hogy van valaki mellette, akire támaszkodhat, és hogy rá is támaszkodhatnak. Hogy nevethet önmagán - önfeledten a többiekkel együtt. Ráadásul ez nem egyoldalú volt. Dale bátrabbá, keményebbé tette Lotte-t, segített neki, hogy ne féljen attól, mások mit gondolnak róla. Kiegészítették egymást, és új tulajdonságokat fedeztek fel önmagukban.

— Fáradtnak tűnsz... Lotte felpillantott, amikor meghallotta Dávid hangját.

Amikor legutoljára megkereste a férfit a szemével, épp el-mélyülten beszélgetett Simonnal. Ezt is nagyon szerette benne, nem csupán kedves, nagylelkű, szexi és jóképű volt, nem kellett folyton vigyázni rá - el tudott vegyülni a társaságban, és mindenkivel megtalálta a hangot.

- Azt hiszem, az is vagyok, de annyira jó a parti, nem akarom, hogy éppen én legyek az, aki szétrobbantja - mosolygott. - Gyere, ülj le ide mellém!

Dávid letelepedett a kanapéra, átkarolta Lotte-t, és magához húzta.

- Így sokkal jobb - sóhajtott Dávid. - Egész este majd' megvesztem, hogy végre megölelhesselek.

Lotte maga alá húzta a lábát, és belekucorodott Dávid karjaiba. Még soha az életben nem érezte magát ennyire boldognak, ennyire biztonságban.

- Mire gondolsz? - kérdezte Dávid pár perc múlva, miközben ujjjaival kedvesen cirógatta a lány nyakát a füle alatt, és Lotte legszívesebben megkérte volna Dale-t, hogy inkább máshol aludjon a buli után.

- Azon gondolkodom, hogyan tarthatnálak meg magamnak - mondta, és odafordult felé egy csókért.

Simon a tárgyalás után fölvetette, esetleg pszichológushoz kellene fordulnia, hogy fel tudja dolgozni mindazt, amin átment. Talán el is fog menni, amint ez az egész rendesen eljut a tudatáig. Egyelőre azonban semmi sem érdekelt, csak

Dávid. A csókjaitól az egész teste bizseregni kezdett, hirtelen megszűnt körülötte a világ, és még szorosabban bújt a férfihoz.

- Ez az „itt öleljük egymást hajnalig, aztán hazacipellek magamhoz” csók - suttogta Dávid. - Vagy ez így túl nagy pimaszság?

- Ha így csókolsz, nyugodtan lehetsz pimasz... - mondta Lotte mosolyogva. Hirtelen rájött, hogy amit azon az estén a kórházban mondott, amikor a férfi megmentette Howardtól, még mindig érvényes. Még nem tudta, hogy van-e közös jövőjük, de egyelőre úgy érezte, igen. - Viszont már megígértem Dale-nek, hogy holnap reggel bemegyek vele együtt a Marchwoodba. Beszélnie kell a főnökével arról, hogy visszamegy, és a barátai ott a szalonban mind meg szeretnének ismerni engem is. Tudod, mit? Gyere velünk te is! Te ugyanúgy érdeklöd őket, mint én, és utána még el tudunk menni valahova.

- Ha neked ez nem gond... - mosolygott Dávid. Kicsit később Lotte a fürdőszobába menet látta, amint

Scott jó éjt-csókot ad Dale-nek kint a balkonon. Lotte tudta, hogy ez nem afféle alkoholmámoros csók a férfi részéről, hiszen nem is ivott, mivel kocsival megy vissza a Marchwoodba, és reggel korán kezd.

Úgy döntött, nem zavarja meg őket a köszönéssel, ezért csöndesen, mosolyogva lépett be a hátuk mögött a fürdőszobába. Úgy érezte, Scott és Dale tökéletes pár lesznek.

Másnap reggel beültek Dávid kocsijába, és elindultak a Marchwood Kastélyszálló felé. Dale felvetette, hogy Lotte-nak meg kellene kérdeznie, van-e betölthető fodrászállás a szépségszalonban.

— Tök jó lenne! — hadarta izgatottan. — Megint együtt lenne a csapat!

— Egyelőre a nyarat Simonnal és Adammal szeretném tölteni - mondta Lotte.

— A Kutzba is visszavennének. Különben is, a tegnap este után nem hinném, hogy a fölösleges harmadik szeretnék lenni...

Dale elvörösödött.

- Sejthettem volna, hogy kiszúrod. Te mindent észreveszel!

Miután Lotte talált egy szabad helyet a szálloda parkolójában, Lotte felvetette, hogy igyanak meg egy kávé, míg Dale bemegy a szalonba, és előbb beszél a főnökével.

— Arra semmi szükség — mondta Dale. — Nyugodtan gyere be velem már most.

Lotte-ot rossz érzések fogták el ezzel kapcsolatban. Nem itt dolgozik, Dávid is egy kissé gyűröttnek tűnik a kanapén töltött éjszaka után, és abból, amit Dale eddig elmondott Marisa De Vere-ről, egyértelmű, hogy nem a világ legszelídebb teremtményéről van szó. De azt feltételezve, hogy Dale meleg fogadtatásra számít, elindult a barátnője után.

Amint beléptek az ajtón a csendes előtérbe, a pultnál álló karcsú, sötét hajú nő megfordult, és végigmért Dale-t.

- És minek köszönhetjük a megtisztelő látogatást? - kérdezte a nő gúnytól csöpögő hangon.

Lotte nem sűrűn látott olyat, hogy barátnője nem kész azon nyomban visszavágni egy jól irányzott riposztal, de nyilván a fagyos üdvözlés olyan váratlanul érte, hogy egy pillanatra lemerevedett.

- Azért jöttem, hogy szóljak, vissza tudok állni a munkába - mondta halkan.

— A szalonomnak nincs szüksége ilyen megbízhatatlan egyénekre - válaszolt Marisa. - És kiket rángattál be ide magaddal?

Ha Lotte azt látta volna, hogy Dale kész kiállni magáért, akkor elnézést kér, és kihátrál. De Dale arcából kiszaladt a vér, és tátott szájjal, hitetlenkedve bámult Marisára.

Lotte közelebb lépett a nőhöz.

— Lotte Wainwright vagyok, Dale barátnője, aki volt olyan tapintatlan és megakadályozta, hogy bejöjjön dolgozni — csattant fel. - Nem tehet arról, hogy ez történt vele, és hogy beszélhet vele ilyen bárdolatlanul?

- Ennek semmi köze magához! — Marisa hangja egy kissé megemelkedett. - Kérem, legyen olyan kedves, és azonnal hagyja el a szalon területét. Te pedig, Dale, már szedheted is össze a holmidat. A kártyáidat és a bérédet majd elküldjük valamikor.

Lotte-nak felszökött a vérnyomása. Senki nem beszélhet így a barátnőjével.

- Ó, nem úgy van az! - mondta vészjóslóan. - Biztos vagyok benne, hogy néhány alkalmazottja is kísétál az ajtón, ha Dale-t kirúgja. Tudom, hogy Scott egy percig sem gondolkodna ezen, és valószínűleg a többi fodrász sem.

Miközben beszélt, látta, hogy nyílik a fodrászszalon ajtaja, és egy melírozott hajú, elkerekedett szemű férfi dugta ki a fejét rajta, valószínűleg Frankié. Dale nagyon sokat beszélt róla, míg az alagsorban raboskodtak.

- Frankié! - kiáltotta, és intett neki, hogy jöjjön oda hozzájuk. - Ez a nő ki akarja rúgni Dale-t, amiért volt olyan óvatlan, és hagyta magát elrabolni, sőt nem ártott életveszélybe kerülni! Már mondtam neki, hogy Scott szolidaritásból szintén lelép. Veled mi a helyzet?

— Ki akar rúgni, cicus? - kérdezte Frankié hitetlenkedve, majd odalépett Dale-hez, és megölelte. — Szó se lehet róla. Ezt nem teheti. Mindannyian lelépünk, ha mégis.

Elengedte Dale-t, és visszasietett a fodrászatba, elkiáltotta magát, hogy mindenki menjen ki, majd ugyanezt megismételte a szépségszalonban is. Scott, meghallva a nagy zajt, amit Frankié csapott, szintén megjelent az uszoda ajtajában.

Lotte Davidre pillantott. A férfi egyik szemöldökét a magasba emelte, és elmosolyodott.

— Látod, mi mindent el lehet érni? Csak akarat kérdése az egész - mondta halkan, ahogy az előtér lassan megtelt emberekkel.

Nem maradt más hátra, mint hogy Lotte elmagyarázza, mi járatban vannak.

— Dale ma délelőtt abban a reményben jött ide, hogy folytathatja a munkát — kezdte. - Engem és Dávidét is magával hozott, mert úgy gondolta, mivel eddig is figyelemmel kísértétek a sorsom, és segítettetek, amiben tudatok, amióta Dávid

rám talált a tengerparton, szívesen megismernétek minket személyesen is. Talán nem kellett volna úgy idehozni minket, hogy előbb nem beszélt meg a vezetőséggel, de kirúgást már csak nem érdemel azzal a felkiáltással, hogy megbízhatatlan! Már hogy lenne megbízhatatlan? Csak azért hiányzott a munkából, mert elrabolták velem együtt. És ez is azért történt, mert megpróbált engem megmenteni. Ez bátorság volt. Nem megbízhatatlanság. Lotte elhallgatott, és egyik arcra a másikra nézett. Az egybegyűlteket nagy része egyetértően bólogatott.

- Én sem hiszem, hogy az lett volna — folytatta Lotte. - Ami azt illeti, Marisa nemcsak igazságtalanul viselkedik, hanem valamiért bosszúálló is. Ezért meg foglak kérni benneteket, hogy azok, akik támogatják Dale-t, lépjenek előre, és tagadják meg a munkavégzést mindaddig, míg bocsánatot nem kérnek tőle. Scott azonnal előreugrott, és Dale hálas pillantást vetett feléje. Frankié is rögtön követte a példát, sőt Marisa szemére vetette, hogy mindig is utálatos volt Dale-lel. Amikor a másik férfifodrász is csatlakozott hozzájuk, a lányok is felbátorodtak.

— Istenem! Nem maradt senki, aki befejezze a vendégek kezeléseit és a frizurájukat! — kiáltott Lotte kajánul, ahogy meglátta a szépségszalon ajtajában kukucskáló, frottír köntöst viselő nőket. — Most mi lesz, Marisa? A, már tudom is! Megyek, és beszélek az igazgatóval. Megmondaná valaki a nevét? Frankié odakiáltott, hogy Mr, Sellerst kell keresnie, majd felajánlotta, hogy előkeríti Lotte-nak a férfit.

Marisa arcára leírhatatlan döbbenet ült. Sokkolta, hogy valakiben volt annyi bátorság, hogy szembeszegüljön vele, pánikba esett, hogy most tényleg bajban van, ugyanakkor szemében féltékenység és harag izzott. Lotte félig-meddig arra számított, hogy a következő pillanatban dühösen toporzékolni fog, és mérgében a padlót fogja rugdalni apró lábaival.

Hamarosan besétált Quentin Sellers, és megkérdezte, mi folyik az előtérben.

Scott innentől átvette a szót, kétségkívül azért, mert tisztában volt vele, az igazgató nem óhajtja Lotte-tal megvitatni a kérdést, hiszen nem itt dolgozik. A férfi megkérte Scottot, hogy menjenek át a hotelbe, és ott magyarázzon el neki mindent.

A két férfi mindössze öt percet töltött távol, mégis óráknak tűnt. Dale a padlót bámulta, Marisa ádáz tekintettel meredt Lotte-ra, és a többiek fojtott hangon sugdolóztak. Dávid megfogta Lotte kezét, és a fülébe súgta, menyinyire büszke rá.

Ekkor jött vissza Scott.

- Mr. Sellers hívat az irodájába — vetette oda Marisának. — Megkért, hogy adjam át az üzenetét, hogy mindenki legyen olyan kedves visszamenni a vendégeihez, később majd beszél veletek is. Ami pedig téged illet, Dale, sajnálja, hogy nem üdvözölt az előbb személyesen a megpróbáltatásaid után, és

arra kér, hogy a barátaival foglaljatok helyet a csarnokban, és fogyasszatok el egy csésze kávé, hamarosan csatlakozik hozzátok.

Marisa szeme szikrákat szórt, mert egyértelmű volt a számára, csakugyan bajban van. Kiviharzott az előtérből, magas sarkú cipője dühödten koppant minden lépésével a fapadlón. A munkatársak egy ideig még tanácstalanul toporogtak, majd lassan visszaszállingóztak a vendégeikhez.

- Semmi gond, Dale - mondta Scott, amikor odament a lányhoz, és szeretettel végigsimított az arcán és a vállán. — Mr. Sellers nagyon felháborodott azon, amit Marisa mondott. Nem fognak elbocsátani. De nekem most mennem kell, egy vendéget várok állapotfelmérésre az edzőteremben. Majd ugorj be az uszodába, ússz egyet, ott tudunk beszélgetni.

Két órával később Lotte és Dávid a parkolóban elköszöntek Dale-től. Úgy tűnt, Mr. Sellers már tudatában volt annak, hogy Marisa előszeretettel piszkálja a szalon dolgozóit. Előfordult, hogy egy-két vendéggel is gorombán viselkedett, és már figyelmeztetésben is részesült emiatt. A mai napi incidens felnyitotta Mr. Sellers szemét és úgy döntött, Marisának mennie kell. A további kellemetlenségeket megelőzendő, megkérte a nőt, hogy haladéktalanul távozzon. Amikor kijött Dale-lel, Lotte-tal és Daviddal beszélni, végtelenül udvarias volt, kifaggatta a lányokat a megpróbáltatásaikról, és gratulált Lotte-nak, hogy ejtették ellene a vádak. Azt is megkérdezte tőle, szeretne-e a szalonban dolgozni, de Lotte kedvesen megköszönte, és visszautasította az ajánlatot. Mr. Sellers azt is fölvetette, hogy Dale próbaidőre elvállalhatná a szépségszalon vezetését. Hozzátette, hogy Dale távollétében megtudta, a többi munkatársa kedveli és tiszteli, de személy szerint ő attól tartott, hogy azok után, amin Dale keresztülment, ez túl sok lenne neki.

Dale azt válaszolta, nem biztos benne, hogy sikerülni fog, de megpróbálja.

Amint a három barát ismét magára maradt, Dale szorosan átölelte Lotte-ot.

— Olyan ügyes voltál ma reggel — mondta könnyáztatta szemmel. - Nem is gondoltam volna, hogy ilyen magabiztos tudsz lenni, ilyen erős. Persze tudnom kellett volna, végül is te nem hagytad, hogy szétessem, amikor bezártak minket az alagsorba. Hát nem fantasztikus ez a csaj, Dávid?

— De még mennyire! — mondta a férfi, és gyöngéden

Lotte-ra pillantott.

Lotte csak kuncogott.

- Ez meg mi akar lenni? Nemzetközi „dobjuk fel Lotte hangulatát” nap?

Dale kinyúlt, és megfogta Lotte kezét. Nem tudta megfogalmazni, amit mondani akart, mert annyi érzés kavargott benne: hála, szeretet, csodálat, büszkeség, amelybe némi szorongás vegyült, hogy a barátnője talán sosem épül fel teljesen abból, amit át kellett élnie. Dale-t ugyan izgalommal töltötte el Scott-tal kibontakozó szerelme és az új állása itt a szalonban, de végtelenül boldog volt, hogy barátnőjét Daviddal láthatja, mert úgy érezte, a férfi segít majd begyógyítani Lotte sebeit.

— Légy boldog Daviddal! - csak ennyit mondott, majd sarkon fordult és elsétált. Csodálatos nap volt, és úgy döntött, úszik egyet, mielőtt körbenézne a szépségszalomban, hogy lássa, mi történt, míg nem dolgozott. Válla fölött még egyszer visszanézett, látta, hogy Dávid gyöngéden megcsókolja Lotte-ot. Elmosolyodott. Úgy tűnt, végre mindkettőjük számára jó irányt vettek a dolgok.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönettel tartozom a chichesteri St. Richard's Kórházban dolgozó Sue Hughesnak a segítségéért és lelkesedéséért.

Külön köszönöm a brightoni Wayne Ashmannek mindazt az értékes segítséget, amit a településsel kapcsolatban kaptam. Hatalmas feladatot vállalt magára. Legközelebb legyen óvatosabb, ha a repülőgépen idegen hölgyekkel elegyedik szóba!